

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sophie Kinsella

Bir gün gelecek ve hayatım Instagram
fotoğraflarıma benzeyecek...

Evet o gün gelecek!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DE
X
PLUS

~~Mükemmel~~ Olmayan Hayatım

Mükemmel Olmayan Hayatım bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayalgücünün ürünüdür ya da kurmaca olarak tasarlanmıştır. Gerçek olaylar, yerler ve ölü ya da sağ kişilerle benzerlikler tamamen rastlantısalıdır.

Mükemmel Olmayan Hayatım

Özgün adı: *My Not So Perfect Life*

© 2017, Madhen Media Ltd.

Yazan: Sophie Kinsella

Çeviri: Biçe Turan Zourbakis

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Kapak tasarımı: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Intercontinental Literary Agency aracılığıyla alınmıştır.

İlk olarak Penguin Random House LLC, New York'un bir bölümü olan Random House'un alt markası The Dial Press, United States'te basılmıştır.

1. Baskı / İstanbul, 2018

ISBN: 978-605-09-5561-3

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sophie
Kinsella

~~Mükemmel~~
Olmayan
Hayatım

Çeviren: Bige Turan Zourbakis

Nicky Kennedy'ye

BİRİNCİ KISIM

BİRİNCİ BÖLÜM

Öncelikle: Daha kötü olabilirdi. Her gün işe gitmek için ne yollar çekildiği düşünülürse, çok daha kötü olabilirdi; bunu aklımdan hiç çıkarmamalıyım. İkincisi: Buna değerdı. Sonuçta, Londra'da yaşamak *istiyordum*; bunu yapmak *istiyordum*; ve toplu taşımada uzun yolculuklar da bunun bir parçasıydı. Tıpkı Tate Modern gibi, bu da Londra'nın ayrılmaz bir parçasıydı.

(Aslında, Tate Modern'la alakası bile yoktu. Yanlış örnek.)

Babam hep derdi ki: Eğer büyük köpeklerle aşık atamayacak-san, çitinin arkasından çıkmamalısın. Ama ben büyük köpeklerle yarışa girmek istiyordum. O yüzden buradaydım.

Her neyse, istasyona kadar yirmi dakika yürümek fena değildi. Hatta eğlenceliydi. Gri Aralık sabahında hava böğrümeye konmuş bir demir parçası gibiydi ama beni dinçleştirdi. Gün başlamıştı. Yollara düşmüştüm.

Paltom her ne kadar 9.99 pound olsa da, bit pazarından almış olsam da, çok iyi ısıtıyordu. İçindeki etikette Christian Bior yazıyordu ve eve gelir gelmez ilk iş onu kestim. Benim çalıştığım işyerinde Christian Bior paltoyla gezilmezdi. Gerçek vintage bir Christian Dior etiketiniz olabilirdi. Ya da Japon markası. Ya da Alfies Antika'dan aldığınız retro kumaşlarla kendi diktiğiniz paltoyu giyiyorsanız, etiketsiz olabildiniz.

Ama Christian Bior, *asla*.

Catford Köprüsü'ne yaklaştıkça midemin gerilerek düğümlediğini hissettim. Bugün *sahiden* gecikmek istemiyordum. Patronum milletin “istediği saatte girip çıkmasından” dem vurarak önüne geleni paylamaya başlamıştı, o yüzden ben de bakarsın yoğunluğun artacağı tutar diye evden yirmi dakika erken çıktım.

Şimdiden belli olmuştu: Berbat-iyi bir gündü.

Son birkaç gündür bizim metro hattında bir sürü problem çıkıyordu ve habire, önceden haber vermeksizin seferleri iptal ediyorlardı. Tabii maalesef, Londra'da işe gidiş koşturmacası arasında *tren seferlerini iptal* edemezsiniz. O trene binmeyi planlamış insanlara ne olacaktı? Buharlaşacaklar mıydı?

Turnikelerden geçerken cevabı gün gibi gördüm. Herkes platforma yığılmış, gözlerini kısarak ekranı okuyor, önden yer kapmak için itişiyor, kuyruğun en başına eğilip bakıyor, birbirlerine somurtup surat asıyordu; hem de bunların hepsini aynı anda beceriyordu.

Of Tanrım ya. En az iki tren iptaldi çünkü burada üç trenlik yolcu birikmişti, hepsi platformun kenarına stratejik noktalara konuşlanmış, sıradaki treni bekliyordu. Aralık ayının ortalarındaydık ama Noel ruhunu ara ki bulasın... Herkes yay gibi girdi, soğuktan ve pazartesi sabahıydı. Bayramı anımsatan tek dokunuş, yanıp sönen iki uyduruk ışık ve tatil dönemi yolculuk ederken dikkat edilmesi gerekenlere dair duyurulardı.

Sinir sistemimi hazırlayarak güruha katıldım ve tren istasyonuna yanaşırken rahat bir nefes verdim. Hoş, *bu gelen* trene binemeyecektim. (İlk trene binmek mi? Saçmalamayın.) Buharlı pencerelere yapışmış insanlar içeride tıklım tıkıştı ve kapılar kayarak açılırken sadece bir kadın indi, daha doğrusu yaka paça trenden kendini dışarı attı.

Buna rağmen, insan güruhu bana mısın demedi ve her nasılsa, bir yığın insan içeriye sığmayı başardı. Tren hareket ettiğinde artık platformda iyice önlere ilerlemiştim. Şimdi tek yapmam gereken olduğum yere mihlanmak ve jöleli saçlı şu ince sırık adamın önüne geçmesine engel olmaktı. Herhangi bir anons yapılma ihtimaline karşı kulaklıklarımı çıkardım, kulağımı dört açtım, uyanık ve cin gibi bekledim.

Londra’da şehir merkezine gidip gelmek bir savaştan farksızdı. Durmadan mintıkana sahip çıkmak; adım adım ilerlemen; bir saniye bile gevşememen lazımdı. Çünkü gevşediğin anda, hemen birisi senin önüne geçiverirdi. Ya da üstüne basıp geçiverirdi.

Tam on bir dakika sonra, ikinci tren istasyona yanaştı. Kala-balıkla beraber öne doğru hamle yaparken arka plandaki öfkeli nidalar silsilesini duymazdan gelmeye çalıştım: “Biraz ilerler misiniz?” “Ortalarda yer var!” “Millet biraz öne gitse!”

Fark ettiğim bir başka şey de, trenin içindeki insanların, istasyonda bekleyenlerden bambaşka bir yüz ifadesine sahip olmasıydı, özellikle de bir yer kapıp oturmayı başarmış olanlar... Onlar dağları aşmış İsviçre’ye ulaşmıştı. Vicdan azabıyla karışık, kafa tutarcasına çevreye aldırışsız bir tavır takınıyorlardı: *Biliyorum, oradasınız; biliyorum berbat bir duygu ama ben az önce bindim, ben de sizin çektiklerinizi çektim, sıramı savdım, o yüzden şimdi izin verin de suçluluk duymadan rahat rahat kitabımı okuyayım, tamam mı?*

Arkadakiler ittikçe itiyordu ve birisi resmen beni koluyla dürttüklede –sırtımda birisinin parmaklarını hissettim– ve birdenbire trenin içine adımımı attım. Artık tek yapmam gereken bir direğe ya da yukarıdaki tutunma yerine –ya da herhangi bir şeye– tutunmak, o noktaya çivilenmektir. Çünkü ayağınız trene girdi mi, bindiniz demektir.

Bayağı arkamda kalmış bir adam sinir küpüydü; gereğinden fazla abartılı bağırış ve küfürler duydum. Ansızın arkamda erozyonumsu bir hareket yaşandı ve insan tsunamisi oldu. Bunu daha önce sadece iki kere deneyimlemiştim ve korkunç bir şeydi. Ayaklarım yere temas etmeden ileriye doğru itildim, trenin kapıları kapanırken eşofmanlı ve takım elbiseli iki adamın ve bir panini sandviç yiyen kızın ortasında sıkışıp kaldım.

O kadar dip dibeydik ki, kızın sandviçi yüzümün beş santim önündeydi. Kız sandviçini her ısırışında burnuma yoğun bir pesto kokusu geliyordu. Ama büyük bir özenle kayıtsız kaldım. Kızı da görmezden geldim. Adamları da. Eşofmanlı adamın sıcak bacağı-nın bacağıma yapıştığını hissetmeme ve ensesinde uzamış kılları

sayabilmeme rağmen. Tren hareket edince birbirimize çarpışıp durduk ama kimse göz teması kurmadı. Sanırım Londra metro-sunda, birisiyle göz göze bakışınca polis filan çağırıyorlardı.

İlgimi başka yere yöneltmek için, yolculuğumun geri kalanını planlamaya başladım. Waterloo East'e varınca, hangi hattın en hızlı çalıştığına bakacaktım. Jubilee District'e geçebilirdim (son-suza dek sürerdi) ya da Jubilee Central alırdım (inince daha fazla yürüyorsun) ya da metrodan çıkıp dışarıdan giden trene binebilirdim (daha da uzun yürümem gerekirdi).

Evet, tamam, Chiswick'te çalışacağımı bilseydim, Catford'dan ev tutmazdım. Ancak Londra'ya ilk geldiğimde doğu Londra'da stajyerlik işine girmiştim. (İlanda Shoreditch'te yazmışlardı. *Ke-sinlikle* Shoreditch'te falan değildi.) Catford'da kiralara ucuzdu ve o kadar uzak değildi, zaten artık batı Londra'nın fiyatlarına bile bakamıyordum ve her gün yol çekmek o kadar da kötü değildi...

"Aaaaah!" Tren aniden durunca bir çığlık attım ve hızla öne doğru savruldu. Kız da savrulmuştu ve eli bana doğru yaklaşı-yordu, derken nasıl oldu anlamadım ama o panini sandviçi açık ağzımın içine girdi.

N-Ne?

Şok olmuştum, tepki veremedim. Ağzımın içi ılık, hamursu ek-mek ve erimiş mozarellayla doluydu. Nasıl oldu bu?

İçgüdüsel bir hareketle dişlerim kapandı, ki sonradan pişman oldum. Gerçi... başka ne yapabilirdim ki? Gergin bir ifadeyle kızı doğru baktım, ağzım hâlâ doluydu.

"Pardon," diye mırıldandım ama "Barro," diye çıktı.

"Ne oluyor ya?" Kız gözlerine inanamayarak, trendeki insanla-ra hitap ederek konuştu. "Kahvaltımı çalıyor!"

Stresten kafam terledi. Hiç iyi olmadı hu. Çok kötü oldu. Şimdi ne yapabilirdim? Sandviçi ısırsa mıydım? (Hiç iyi değil.) Ağzım-dan atıp yere mi düşürseydim? (Daha kötü. Iyyyh.) Bu durumdan kurtuluşun iyi yolu yoktu.

En sonunda sandviçi adamakıllı ısırardım, utançtan yüzüm yana-rak tabii. Şimdi de tanımadığım birisinin yapış yapış ekmeğinden koca bir lokma almış, herkes seyrederken çiğnemek zorundaydım.

“Çok özür dilerim,” dedim kızı beceriksizce, yutar yutmaz. “Sana afiyet olsun.”

“Artık istemem ben bunu.” Kız bana ters ters baktı. “Senin mikropların bulaştı.”

“Eee, ben de senin mikroplarını istemiyorum! Benim yüzümden mi oldu; sandviğin üstüne düştüm.”

“Üstüne mi *düşün*,” diye tekrar etti, o kadar büyük kuşkular içindeydi ki, kızı bakakaldım.

“Evet! Herhalde düştüm! Sen ne zannettin; yok, *bilerek* mi yaptım?”

“Belli mi olur?” Korumacı bir şekilde yarım sandviçinin üstüne elini koydu, sanki aniden atlayıp bir ısırk daha alabilirmişim gibi. “Londra’da her türlü tuhaf tip bulunur.”

“Ben tuhaf değilim!”

“İstedğin zaman benim üstüme ‘düşebilirsin’ tatlım,” diye lafa karıştı eşofmanlı adam pis pis sıratarak. “Sadece çiğneme yeter,” diye ekledi ve vagondakiler kahkahalarla güldü.

Yüzüm artık alevler içinde yanıyordu ama tepki vermeyecektim. Hatta, bu konuşma burada sona ermişti.

İlerleyen on beş dakika boyunca, gözlerimi ufka diktim ve kendi küçük fanusumda var olmaya çalıştım. Waterloo East’e varınca hep beraber metrodan indik ve bir oh çekerek soğuk, dumanlı havayı soludum. Var gücümle metroya doğru topukladım, Jubilee-District’i seçtim ve kapıdan içeri girip oradaki kalabalığa karıştım. Aynı esnada kol saatime şöyle bir baktım ve iç çekmemek için kendimi tuttum. Kırk beş dakika yolda geçmişti ve daha ofise *yaklaşmamıştım* bile.

Birisi sivri topuk ayakkabısıyla ayağıma basarken birdenbire babam gözümde canlandı, mutfak kapımızı ardına kadar açışı, bahçeye çıkışı, kollarını ardına kadar açıp tarlaları ve engin gökyüzünü selamlayışıyla beraber, “Dünyanın en kısa iş yolu, canım. Dünyanın en kısa işe gidiş yolu,” diyişini duydum. Küçükken ne demek istediğini anlamazdım, oysa şimdi...

“İlerleyin! Lütfen önlere doğru *ilerlesenize!*” Platformda yanımda duran adam o kadar yüksek sesle bağırdı ki, verimden hopla-

dım. Metro trenimiz gelmişti ve yine, içerisinde çoktan tıklım tıklım dolduğuna inanan vagonun içindeki insanlar ve adli tıp uzmanı edasıyla, uyanık gözlerle içeride kalan boşlukları tarayan, daha rahat yirmi kişi sığar diye düşünen, istasyonda bekleyen insanlar arasındaki aynı savaş başlamıştı.

Öyle ya da böyle trene bindim, Westminster'a kadar mücadele verdim ve District hattını bekledim, oradan da Turnham Green'e geçtim. Metro istasyonundan dışarı çıkar çıkmaz kol saati baktım ve koşmaya başladım. Kahretsin ya. On dakikam ya vardı, ya yoktu.

Bizim ofis, Phillimore House denen, kocaman, açık renk bir binaydı.

Yaklaştıkça yavaşladım, kalbim hâlâ küt küt atsa da, yürüme hızına indim. Sol topuğum dev gibi su topladı ama hepsi bir yana, başardım. İşe vaktinde yetiştim. Sihirli bir şekilde, boş bir asansör bekliyordu ve Chiswick High Road'da depar atmış gelirken dört bir yana savrulan saçlarımı düzelte düzelte bindim. Tüm yol toplam bir saat yirmi dakika sürmüştü, eh daha kötü de olabilirdi...

"Bir dakika!" İmparatoriçemsi bir ses duyup dondum. Lobinin diğer ucundan, tanıdık bir sima bana doğru yaklaşıyordu. Uzun bacaklı, topuklu çizmeli, saçları gölgeliydi ve üstüne bir motorcu ceketi, altına da asansördeki her şeyi birden eski ve ucuz gösteren –özellikle de benim 8.99 pound'luk siyah jarse eteğimi– turuncu bir mini etek giymişti.

Kaşları şahaneydi. Bazı insanlara böyle mükemmel kaşlar bahşedilmiştir ya, işte bu da onlardan biriydi.

"İğrenç bir yolculuktu," dedi asansöre binerken. Sesi şuhtu, bakırımsı ve olgundu. İşini bilen bir sestir bu, aptallara vakit ayıramayacak bir ses. Manikürlü parmağıyla düğmeye bastı ve yukarı doğru çıkmaya başladı. "Gerçekten iğrençti," diye tekrar etti. "Chiswick Lane kavşağında ışıklar değişmedi. Evden buraya gelmem tam yirmi beş dakika sürdü. Yirmi beş!"

Bana o atmaca gibi tepeden tırnağa süzen bakışını fırlatınca bir cevap beklediğini anladım.

"Ah," dedim kısık bir sesle. "Yazık sana."

Asansörün kapıları açıldı ve kadın uzun adımlarla dışarı süzül-
dü. Bir saniye sonra atkuyruğunun her adımıyla kusursuz şekilde
dalgalanışını izleyerek ve her gün sürdüğü parfümün kokusunu
alarak onu takip ettim (kişiye özeldi, beşinci evlilik yıldönümü
seyahatinde Paris'teki Annick Goutal'da ona özel hazırlanmıştı).

Karşınızda benim patronum. İşte Demeter. Mükemmel hayatı
olan kadın.

Abartmıyorum. Demeter'in hayatı mükemmel diyorsam, ina-
nın bana, öyle. *Hayattan isteyebileceğiniz her ne varsa, o sahipti.*
İş, aile, frapanlık ve hava. Hepsi tamdı. Adı bile. O kadar sıradı-
şıydı ki, soyadını (Farlowe) söylemesine bile gerek kalmıyordu. O
sadece Demeter'di. *Madonna* gibi. "Selam," derdi telefonu açar-
ken, o ortalamadan yüksek, kendinden emin sesiyle. "Benim, De-
miiter."

Kırk beş yaşındaydı ve bir yıldır Cooper Clemmow'da baş ya-
ratıcı yönetmendi. Cooper Clemmow bir markalaşma ve strateji
ajansıydı, hem de çok kallavi müşterilerimiz vardı; o yüzden De-
meter de ağır toptu. Ofisi ödülleri, meşhur insanlarla çekilmiş
çerçevesiz resimleriyle ve markalaşmalarına yardım ettiği ürünler-
le doluydu.

Uzun boyluydu, inceydi, pırl pırl siyah saçlıydı ve az önce de
dediğim gibi, şahane kaşlıydı. Ne kadar kazandığını bilmiyordum
ama Shepherd's Bush'ta muhteşem bir evde oturuyordu, sanırım
iki milyon pound'a satın almıştı; arkadaşım Flora'nın söylediğine
göre.

Flora bana aynı zamanda Demeter'in oturma odasının zemini-
ni Fransa'dan getirttiğini, masif meşe parke olduğunu ve ateş pa-
hası olduğunu da söylemişti. Flora burada rütbece bana en yakın
kişiydi –yaratıcı asistandı– ve Demeter hakkında mütemadiyen
kaynayan bir dedikodu kazanıydı.

Hatta bir keresinde Demeter'in evine bakmaya bile gittim, za-
vallı bir dikizci olduğumdan değildi; sadece o sırada oralardan ge-
çiyordum ve adresi biliyordum, e fırsat çıkmışken patronun evine
bir bakayım dedim, ne olacak? (Tamam, işin doğrusu: Sadece so-

kak adını biliyordum. Evin numarasını oraya gidince Google'dan araştırdım.)

Elbette yüreğimi dağlayacak kadar zevkliydi. Dergilerde gördüğüm evlere benziyordu. Hatta *Livingetc.*'da yayınlanmıştı, Demeter bembeyaz mutfağında retro desenli bir bluzla, son derece elegan ve yaratıcı bir poz vermişti.

Ayakta durup eve bir süre baktım. Ağzımın suyu akararak değil, daha çok hüzünlü hüzünlü baktım. Özlemle. Ön kapısı –kesin Farrow&Ball ya da Little Greene markaydı– müthiş bir gri-yeşildi ve antika bir aslan kafası tokmağı olan kapıya zarif uçuk gri taş basamaklardan çıkarak ulaşıyordunuz. Evin geri kalanı da oldukça gösterişliydi: Tamamen boyanmış doğramalar, jaluziler ve arka bahçede ahşap bir ağaç ev görünüyordu, ancak nedense beni en çok ön kapısı büyülemişti. Ve basamakları. Her gün bu güzel taş merdivenden indiğinizi hayal etsenize, tıpkı bir masal prensesi gibi. İnsan her güne şahane hissederek başlardı.

Ön avluda iki araba duruyordu. Gri bir Audi ve siyah bir Volvo SUV, gıcır gıcır, yepyeni. Demeter'in sahip olduğu her şey ya parlak, yeni ve trenddi (tasarımcı elinden çıkma katı meyve sıkacağı) ya da eski, otantik ve trenddi (Güney Afrika'dan aldığı, devasa ahşap antika kolye). Bence "otantik" Demeter'in şu dünya üstünde en sevdiği kelime olabilirdi; günde otuz kere kullanıyordu.

Demeter evliydi, *tabii ki*, iki çocuğu vardı, *tabii ki*: Hal adında bir oğlu ve Coco adında bir kızı. "Kendini bildi bileli" tanıdığı bir milyon dostu vardı ve sürekli partilere, etkinliklere ve tasarım ödülleri törenlerine gidiyordu. Bazen iç çekip aynı hafta üst üste üçüncü kez akşam çıktığını söyleyerek, "Çalışkanlığın bedeli!" isyanları içinde ayakkabılarını değiştirip Miu Miu topuklularını giyerdi. (Sıklıkla Net-A-Porter torbalarını geri dönüşüme götürdüğünden hangi markaları giydiğini biliyordum. Miu Miu. İndirim zamanı Marni. Dries van Noten. Bir de bayağı çok Zara.) Derken tam ofisten çıkarken gözünün içi parlardı ve bir bakmışsınız, fotoğraflar Cooper Clemmow'un Facebook sayfasında, Twitter hesabında ve her yerde yayınlanmış: Havalı bir siyah bluz giymiş Demeter (muhtemelen Helmut Lang marka; çünkü onu da sevi-

yordu), elinde şarap kadehiyle meşhur tasarımcı tiplere gülüyor ve mükemmelliği yaşıyordu.

Şunu muhakkak belirtmeliyim: Onu *kıskanmıyordum*. Yok canım. Ben Demeter olmak istemiyorum. Onun eşyalarını istemiyorum. Yani, ben daha yirmi altı yaşındayım; Volvo SUV'yi ne yapayım?

Ancak ona bakınca içim... kıpır kıpır oluyordu ve düşünüyordum: Ben öyle olabilir miydim? Ben hiç öyle olacak mıydım? Çalışıp kazandıktan sonra Demeter'in hayatını yaşayabilir miydim? Sadece sahip oldukları değildi, özgüveniydi. Stiliydi. Sofistike haliydi. Bağlantılarıydı. Eğer yirmi yıl sürecekse, varsın olsun, sorun etmem hatta havalara uçarım! Bana şimdi deseniz: *Müjdemizi isteriz, sen de çok çalışırsan, yirmi yıl sonra bu hayatı yaşıyor olacaksın*, hemen dişimi tırnağıma takar didinmeye başladım.

İmkânsızdı ama. Asla olamazdı. İnsanlar “basamaklardan”, “kariyer yapılandırmadan” ve “rütbece yükselmekten” bahsederdi ama ben ne kadar çalışırsam çalışayım, önümde beni Demeter'in hayatına götürecek merdiveni göremiyordum.

Mesela, bir eve iki milyon pound mu?

İki *milyon*?

Bir keresinde hesaplardım. Diyelim ki bir banka şimdiki maaşıma bakarak, bana o kadar kredi vermeyi kabul etti –ki etmezler– geri ödemem (ve aynı zamanda, geçinmem) 193.4 yıl sürerdi.

Bu rakam hesap makinemin ekranında belirince bildiğiniz dışımdan kahkahalarla güldüm, hatta biraz histerikçe güldüm. İnsanlar kuşak farkından bahseder ya. Bizimki kuşak farkı değil, kuşak uçurumuydu. Kuşak Grand Kanyon. Hayatta benim konumumdan, Demeter'in konumuna uzanacak yükseklik ve boyutta bir merdiven mevcut değildi, olağanüstü bir olay yaşanmadığı takdirde, piyangoyu kazanmak ya da zengin anne babamın olması ya da bana servet kazandıracak dahi bir internet sitesi kurmak gibi. (Denemiyorum sanmayın he. Her gecemi yeni bir sutyen ya da düşük kalorili karamel filan icat etmeye çalışmakla geçiriyordum. Henüz bir yere varamadım.)

İşte böyle. Demeter'in hayatına ulaşmak hedefim olamazdı.

Ama bir kısmını hedefleyebilirdim. Başarılabılır kısımlarını. Onu izleyebilirdim, inceleyebilirdim. Onun gibi olmayı öğrenebilirdim.

Ayrıca, çok mühim bir noktada, onun gibi *olmamayı* öğrenebilirdim.

Çünkü, bahsettim mi? Kadın kâbustu. Mükemmeldi ve bir kâbustu. İki birden.

Tam bilgisayarımı açıyordum ki, Demeter elinde soya sütü latte'siyle açık ofisimize uzun adımlarla süzüldü. "Millet," dedi. "Millet, dinleyin."

Demeter'in ikinci en sevdiği kelime: "millet". Bizim alanımıza girer, o tiyatro okulu sesiyle "millet" derdi ve hepimiz işimizi gücümüzü bırakmak ve çok önemli bir grup duyurusu varmış gibi onu dinlemek zorunda kalırdık. Meğerse istediği sadece bir kişinin bildiği, çok spesifik bir şey çıkardı ama hangimizin neyi yaptığını ya da isimlerimizi tam hatırlamadığından herkese birden sormak zorundaydı.

Peki peki, hafiften abarttım. Ama çok değil. Demeter kadar isim hafızası kötü bir kişiyi daha tanımadım. Flora bana bir keresinde Demeter'in aslında gerçek bir görsel sorunu olduğunu, yüzleri tanıyamadığını ama işini yapma yeteneğini etkileyeceği için bunu asla itiraf edemeyeceğini söylemişti.

Güncel haberlerden bir tanesi: Etkiliyordu.

İkinci güncel haberse: Bir ismi doğru düzgün hatırlamakla yüzleri tanımanın ne alakası vardı? Yedi aydır burada çalışıyordum ve yemin ederim, hâlâ adım Cath mı, Cat mi, emin değildi.

Ben aslında Cat'im. Catherine'in kısaltılmışı. Çünkü... şey. Havalı bir lakap. Kısa ve küt diye. Modern. Londralı. Ben. Cat. Cat Brenner.

Selam, ben Cat.

Selam, ben Catherine ama bana Cat diyebilirsiniz.

Tamam, işin doğrusu: *Tam anlamıyla* ben değildim. Henüz. Ben hâlâ yarı-Katie'ydim. Bu işe başladığımdan beri kendime "Cat" diyordum ama nedense, çok tuttu. Bazen insanlar "Cat" diye seslendiğinde otomatik olarak cevap veremiyordum. İmzamı

atmadan önce duraksıyordum ve bir keresinde, feci, ofiste gezen büyük doğumgünü kartlarından birine yazarken başladığım “K” harfinin üstünü çizmek zorunda kalmıştım. Neyse ki, kimse görmedi. Yani, kim *kendi* adını bilmez ki?

Ama kafaya koydum, Cat'im. Cat *olacağım*. Benim yeni Londra adım bu. Hayatım boyunca üç işte çalıştım (Tamam, ikisi stajyerlikti) ve her adımda kendimi yeniden inşa ettim. En son kademedeki Katie'den Cat'e döndüm.

Katie benim memleketteki adım. Somerset'li ben. Kot pantolon ve plastik çizmelerini, koyun yemiyle beraber bedava verilen polar kazağını çıkarmayan, al yanaklı, kıvrıkcık saçlı pastoral kız. Tüm sosyal hayatı mahallenin pub'ı ya da belki Warreton'daki Ritzy'den ibaret olan kız. Arkada bıraktığım kız.

Kendimi bildim bileli, Somerset'ten kurtulmak istemişimdir. Londra'yı istemişimdir. Benim yatak odamda hiçbir zaman erkek pop gruplarının posterleri asılmadı; bende Londra metro haritası asılıydı. London Eye ve Gherkin binası posterleri.

İlk kaptığım staj işi Birmingham'daydı ve orası da büyük bir şehirdi. Mağazaysa mağaza, havaysa hava, koşturmaysa koşturma... ama *Londra* değildi. Kalbimi pırpır eden o *Londralık* yoktu. Şehrin binalarının manzarası. Tarihi. Big Ben'in yanından yürümek ve gerçek hayatta çaldığını duymak. Savaş filmlerinde bombalandığını gördüğünüz metro istasyonlarında durmak. Dünyanın sorgusuz sualsiz en iyi şehirlerinden birinde olduğunuzu hissetmek. Londra'da yaşamak bir film setinde yaşamak gibiydi, Dickens'vari arka sokaklardan, pırıl pırıl yüksek binalara ve gizli arka bahçelere varana kadar. İstedığınız kişi olabilirdiniz.

Benim hayatımda, küresel bir ankette ilk ona girecek herhangi bir şey yoktu. İlk on meslekten birini yapmıyordum, gardırobum ya da evim ilk ona giremezdi. Ama ilk ona giren bir şehirde yaşıyordum. Londra'da yaşamak, dünyanın dört bir yanındaki tüm insanların yapmak isteyeceği bir şeydi ve ben artık buradaydım. O yüzden de, işe geliş yolum cehennem azabıymış, yatak odam üç metrekareymiş, hiç umrumda değildi. *Buradaydım*.

Buraya dosdoğru gelmemiştim. Üniversiteyi bitirince aldığım

tek teklif Birmingham'da bir pazarlama şirketindendi. Hemen oraya taşınıp yeni bir kişilik geliştirmeye başladım. Kahkül kestirdim. Her gün saçlarımı düzleştirip sıkı sıkı topuz yapmayı alışkanlık haline getirdim. Kendime numarasız, siyah çerçeveli bir gözlük aldım. Farklı görünüyordum. Farklı hissediyordum. Hatta makyajımı bile farklı yapmaya başladım, her gün incecik bir dudak kalemi ve ucundan kıvrılarak uzayan siyah eyeliner.

(Eyeliner'ın ucunu öyle kuyruklu çekmeyi öğrenmem bir hafta sonumu aldı. Gerçek bir yetenek, trigonometri gibi bir şeydi; merak ettim, acaba okulda neden öğretilmiyordu? Ülkeyi ben yönetseydim, hayatınız boyunca kullanacağınız bir sürü beceriye yönelik dersler koyardım. Mesela: Eyeliner Çekme. Vergi İade Zarfını Doldurma. Klozetiniz Tıkanmışsa ve Babanız Telefonu Duymuyorsa ve Parti Vermek Üzereyseniz Ne Yapmalı.)

West Country aksanımı kaybetme kararını Birmingham'da yaşarken aldım. Bir gün lavaboda kendi işime bakıyordum ki, iki kızın içeri girip benimle dalga geçtiğini duydum. "Çiftçi Katie" diyorlardı bana. Evet, şok oldum, evet, kalbim kırıldı. Tuvaletin kabininden fırlayıp, *Eh, sizin Brummie aksanı sanki çok mu matah!* diye çıkışabilirdim.

Ama yapmadım. Orada oturup etraflıca düşündüm. Gerçeklikle yüzleşmeydi bu. İkinci stajıma başladığımda –doğu Londra'daki stajda– bambaşka biriydim. Olgunlaşmıştım. Ansters Çiftliği'nden Katie Brenner'a benzemiyordum, onun gibi konuşmuyordum.

Şimdiyse tamamen Londralı Cat Brenner olmuştum. Çatlamış tuğla duvarlı, bembeyaz masalı, farklı tasarım sandalyeli ve çıplak bir adam şeklindeki palto askılı, havahı bir ofiste çalışan Cat Brenner'dım. (Askıyı gören herkes ilk başta bir şok oluyordu.)

Yani, ben Cat'tim işte. Cat olacaktım. Bir de şu yanlış isimle imza atmama işini kaptım mı, tamamdı.

"Millet," dedi Demeter üçüncü kez ve ofise sessizlik çöktü. Hepimiz farklı iş tanımı ve farklı görev dağılımıyla on kişiydik. Bir üst katta etkinlik ekibi ve dijital ekip ve planlamacı grup yer alıyordu. Aynı zamanda "vizyon ekibi" denen başka bir kreatif grup vardı ki, onlar doğrudan Adrian'la, CEO'muzla çalışıyorlardı. Bir de ye-

tenek yönetimi ve finans vesaire için bir ofis daha vardı. Ancak bu kat benim dünyamdı ve bu dünyanın en altındaydım. En az maaşı ben alıyordum, masam en küçük masaydı ama bir yerden başlamak gerekti. İlk maaşlı işime girmiştim ve bunun için her gün şükürler ediyordum. Biliyorsunuz bir de, işim ilginçti. Bir bakıma.

Sayılırdı.

Yani, “ilginç” kelimesinden ne anladığınıza göre değiştirdi. Şu aralar Coffeewite’in geliştirdiği yeni bir kendi kendine köpüren “kapuçino stili” süt tozunun heyecan verici projesi üstünde çalışıyordum. Ben araştırma bölümündeydim. Günün sonunda yaptığım işin özeti, yani gündelik işlerim şeydi... Öf. Açıklıyorum. Gerçekçi olmak zorundaydım. İnsan pattadanak eğlenceli ve gösterişli işin ortasına giremezdi. Babam işte bunu anlamıyordu. Sürekli soruyordu: Bütün fikirleri nasıl buluyorsun? Ya da: Bir sürü önemli şahsiyetle tanıştın mı? Ya da: Her gün esaslı iş yemekleri ne çıkıyor musun? Çok komikti.

Tamam, olabilir, belki savunmaya geçiyordum ama anlamıyordu ve suratını buruşturup başımı iki yana sallayarak, “Buna rağmen o puslu şehirde mutlu musun Katie, canımın içi?” diye sorması, bana hiç yardımcı olmuyordu. Ben mutluydum. Bu demek değildi ki, zorlanmıyordum. Babam iş hakkında ya da Londra ya da ekonomi ya da ne bileyim, Londra’daki herhangi bir bardaki şarap fiyatları hakkında bir şey bilmiyordu. Ona daha kiramın ne kadar olduğunu söylememiştim çünkü ne tepki vereceğini biliyordum; derdi ki...

Of Tanrım. Derin bir nefes. Özür dilerim. Konudan saparak babamı şikâyet etmeye ve kafa ütülemeye niyetim yoktu. Ben üniversiteden sonra evden ayrıldığımdan beri aramız biraz limoniydi. Neden buraya taşındığımı anlamıyordu, hiçbir zaman da anlamayacaktı. İstedğim kadar açıklamaya çalışayım, beyhudeydi, insan Londra’yı *hissedemiyorsa*, sadece trafik ve duman ve masraf ve kızının ondan yüzlerce kilometre uzakta olmayı seçtiğini görüyorsa, faydasızdı.

Önümde iki seçenek vardı: Kalbimin sesini dinlemek ya da babamın kalbini kırmak. Sanırım sonunda ikimizin de kalbini kır-

mış oldum. Bütün dünya bunu anlayamıyordu çünkü herkese göre evden taşınıp çalışmak normaldi. Ama onlar ben ve babam değildi, yıllar yılı baş başa yaşamış bizler değildi.

Her neyse. İşe geri dönelim şimdi. Benim seviyemde çalışan insanlar müşterilerle tanışmıyordu, o işi Demeter yapıyordu. Ve Rosa. Onlar öğle yemeğine çıkıp pembe yanaklarla ve bedava numunelerle ve heyecanla geri dönüyordu. Sonra onlar teklifi hazırlıyordu, genelde Mark ve Liz de dahil oluyordu, bir de dijital ekipten biri ve bazen de Adrian. Adrian sadece CEO değildi, aynı zamanda Cooper Clemmow'un kurucu üyelerindendi ve ofisi alt kattaydı. (Max denen bir kurucu daha vardı ama erken emekli olup güney Fransa'ya yerleşmişti.)

Adrian aslında bayağı harikaydı. Elli yaş civarındaydı, demir grisi gür dalgalı saçlıydı, çokça kot gömlek giyerdi ve yetmişlerden fırlamışa benzerdi. Ki bir bakıma, herhalde fırlamıştı da. Aynı zamanda, bayağı ünlüydü. Mesela King's College Londra'da, the Strand'da bir yıllık asılıydı ve orada Adrian'ın resmi vardı.

Neyse, işte ana oyuncu takımı onlardı. Ama ben o kulvarda değilim, yakınında bile değilim. Dediğim gibi, ben araştırma bölümünde çalışıyordum, yani bütün hafta yaptığım iş...

Açıklamadan önce, son bir şey, kulağa hiç havalı gelmiyor, tamam mı? Ama duyunca vereceğiniz tepki kadar da kötü değil bir yandan.

Ben veri giriyordum. Net olmam gerekirse, Coffeewite için kahve, süt tozu, kapuçino ve eh işte, her şey hakkında yaptığımız bir anketin sonuçlarını giriyordum. İki bin tane elle yazılmış anket, her biri sekiz sayfa uzunluğunda. Biliyorum, anlıyorsunuz? Kâğıt mı? Artık kimse kâğıt üstünde anket yapmıyor. Ancak Demeter "eski usul" uygulamak istedi, çünkü bir yerde insanların kalemle kâğıda yazınca sorulara internet üzerinde verdikleri cevaplardan yüzde yirmi beş daha dürüst cevap verdiklerini okumuştum. Ya da öyle bir şey.

Dolayısıyla, buradayız. Ya da daha çok, buradayım, beş koli anket de yanı başımda.

Biraz yorucu olabiliyordu çünkü hep aynı soruları okuyordum

ve ankete katılanların hepsi cevaplarını sıradan tükenmez kalemle yazmıştı, el yazıları hepsinin okunaklı değildi. Ancak, olumlu bakarsak, bu araştırma tüm projenin gidişatına yön verecekti! Flora görünce, “Aman Tanrım, Cat, kâbus mu bu ne!” oldu ama aslında etkileyiciydi.

Eh. Bana sorarsanız, etkileyici kılmak insanın kendi elindeydi. *Köpük yoğunluğu* sorusundaki görüşlere bakarak insanların gelir aralığını tahmin edebiliyordum. Biliyor musunuz? Genelde doğru biliyordum. Zihin okumak gibiydi. Bu cevapları daha çok girdikçe, tüketiciler hakkında daha çok şey öğreniyordum; en azından umarım...

“Millet. Trekbix’in nesi var hı?”

Demeter’in sesi tekrar düşüncelerimi deldi. İğne gibi topuklarıyla dikilmiş, bir elini saçına sokmuş, o sabırsız, canı sıkkın, bütün-dünyanın-sorunu-ne bakışıyla bakıyordu.

“Bu konuda kendime bir sürü not yazmıştım.” Yine biz yokmuşuz gibi yaparak, telefonunu karıştırıyordu. “Eminim yazdığımı.”

“Ben not görmedim,” dedi Sarah masasında otururken, kendine has, alçak ve gizli sesiyle. *Aziz Sarah*, diyordu Flora ona. Sarah, Demeter’in asistanıydı. Kıp kıp saçlıydı, saçını hep arkadan sıkı atkuyruğu yapardı, dişleri bembeyaz ve çok güzeldi. Kendi kıyafetlerini kendi dikerdi: Küloş etekli, retro elliler stili kıyafetler giyerdi. Ayrıca bu tempoda nasıl aklını kaçırmıyordu, hiçbir fikrim yoktu.

Demeter evrendeki en unutkan insandı. Görünüşe göre, her gün bir belgeyi yanlış yere koyuyor, her gün bir randevunun saatini yanlış hatırlıyordu. Sarah her zaman Demeter’e karşı çok sabırlı ve kibardı ancak ağzını açmasıyla bıkkınlığı belli oluyordu. Ağzı büzülüyordu ve bir köşesi yanağına doğru kayıyordu. Demeter’in hesabından e-posta gönderme ustasıydı, Demeter’in sesiyle yazar, durumu kurtarır, özürler diler ve genelde pürüzleri düzeltirdi.

Demeter’in yaptığı iş büyüktü, farkındaydım. Artı, ailesini, okul konserlerini vesaire düşünmek zorundaydı. Peki ama insan nasıl bu kadar dalgın olabilirdi?

“Tamam. Buldum. Neden benim *kişisel* e-posta dosyamdaydı?”

Demeter bazen sanki bütün dünya aklını karıştırıyormuş gibi du-

ran, o allak bullak, gözleri fıldır fıldır ifadeyle sağa sola baktı.

“Şeyin altında saklaman lazım...” Sarah, Demeter’in telefonunu elinden almaya çalıştı ama Demeter telefonu yana kaçırdı.

“Telefonumu nasıl kullanacağımı biliyorum. Mesele *bu* değil. Mesele...” Durdu, hepimiz nefesimizi tutup bekledik. Alın size bir başka Demeter alışkanlığı: Gerçekten çok can alıcı bir cümleye başlar, sonra cümlenin ortasında aniden pili bitmiş gibi durur. Flora’ya baktım ve tavana bakarak gözlerini devirdi.

“Evet. *Evet.*” Demeter kaldığı yerden devam etti. “Trekbox’a ne oluyor? Çünkü Liz onlara e-posta atacaktı zannetmiştim fakat şimdi Rob Kincaid’den neden hiç ses çıkmadı diyen bir e-posta aldım. Eee?” Liz’e doğru döndü, sonunda dirilmiş gibi asıl odaklanması gereken kişiyi buldu. “Liz? Nerede? Bu sabaha kadar eskizini yollayacağını söylemiştin.” Cep telefonuna parmağıyla hafifçe vurdu. “Geçen pazartesi toplantıda aldığım notlarda duruyor. *Liz e-posta yazacak.* Müşteri ilişkisinin birinci kuralı, Liz?”

Müşterinin elini tut, diye düşündüm ama dışımdan söylemedim. Fazla ezik gibi olurdum.

“Müşterinin elini tut,” diye ilan etti Demeter. “*Başından sonuna dek* elini tut. Sürecin her dakikası kendilerini güvende hissetmelerini sağla. *O zaman* müşteri memnuniyeti elde edersin. Sen Rob Kincaid’in elini tutmuyorsun, Liz. Adamın eli havada asılı kalmış ve hiç mutlu değil.”

Liz renkten renge girdi. “Çalışıyorum.”

“Hâlâ mı?”

“İçeriğe ekleyecek çok konu var.”

“Daha hızlı çalış o zaman.” Demeter kaşlarını çatı. “Onaylamam için önce bana gönder. Sakın Rob’a doğrudan göndereyim deme. Öğle yemeğine kadar bekliyorum, tamam mı?”

“Tamam,” diye mırıldandı Liz, sinir olarak. Genelde yan basmazdı, Liz. Proje müdürüydü ve masası hep düzenliydi, her gün elmalı şampuanla yıkadığı saçlarını dümdüz tarar gelirdi. Zaten bol bol da elma yedi. Hatta daha önce bu iki gerçeği hiç birleştirmemişim. Ne tuhaf.

“Rob Kincaid’in attığı o e-posta nerede?” Demeter telefonuna

gözlerini dikmiş, aşağı yukarı satırları geziyordu. “Benim gelen kutumdan çıkmış.”

“Yanlışlıkla silmiş olabilir misin?” diye sordu Sarah sabırla. “Sana tekrar Forward edeyim.”

Sarah’nın bir başka sinir olduğu nokta: Demeter sürekli e-postalarını siliyor, sonra da onlara acilen ihtiyaç duyuyor ve tırlatıyordu. Sarah hep vaktinin yarısının Demeter’e e-postalarını iletmekle geçtiğini söyler, çok şükür içlerinden birinin düzenli dosyalama sistemi olduğunu anlatırdı.

“Al bakalım.” Sarah kısa bir tık sesi yaptı. “Rob’un e-postasını sana ilettim. Aslında, ne olur ne olmaz diye bütün postalarını sana tekrar gönderdim.”

“Teşekkürler Sarah.” Demeter geri çekildi. “O e-posta nereye gitti, hiç bilmiyorum...” İlgiyle telefonuna eğilmişti ama Sarah hiç oralı olmadı.

“Eee, Demeter, yarın ilkyardım eğitimine gideceğim,” dedi çantasına ulaşarak. “Sana bahsetmiştim hani? İlkyardım memuruyum ya?”

“Tamam.” Demeter şaşkın şaşkın baktı ve tamamen aklından çıktığı ayan beyan ortadaydı. “Harika! Aferin sana. Eee, Sarah, sen gitmeden önce, bir özet geçelim...” Telefonunu karıştırdı. “Bu akşam Londra Yiyecek Ödülleri gecesi... Öğleden sonra kuaföre gitmem lazım...”

“Gidemezsin,” diye lafını kesti Sarah. “Bu öğleden sonra dolu.”

“Ne?” Demeter ekrandan kafasını kaldırıp baktı. “Ama kuaförden randevu aldım.”

“Yarın için.”

“Yarın mı?” Demeter çıldıracak gibiydi ve gözleri yine fıldır fıldır dönmeye başladı. “Hayır. Pazartesi için randevu aldım.”

“Takvimine bak.” Sarah sabrını zor tutuyor gibiydi. “Salıydı, Demeter, her zaman *Salıydı*.”

“Ama dip boyamı yaptırmam gerek. Acil. Bu öğleden sonra gelenlerden herhangi birini iptal edebilir miyim?”

“Polenta’cılar var. Sonra da Green Teen ekibindekilerle görüşeceksin.”

“Kahretsin.” Demeter ızdırapla suratını buruşturdu. “Kahretsin.”

“On beş dakika sonra, konferans araman başlayacak. Gidebilir miyim?” dedi Sarah, acı çeker gibi.

“Evet. Evet. Sen git.” Demeter elini havada salladı. “Teşekkürler Sarah.” Demeter sertçe nefes vererek cam duvarlı ofisine geri döndü. “Kahretsin, *kahretsin ya.*” Tekrar ortaya çıktı. “Rosa. Sensiquo logosu? Daha büyük puntıyla yazmayı deneyelim. İçeri girerken önüne geldi. Bir de şu yuvarlak sembolü cam göbeği rengi yapmayı dene. Mark’la konuşabilir misin? Mark nerede sahi?” derken mızımızlanan bir çocuk gibi Mark’ın masasına baktı.

“Bugün evden çalışıyor,” dedi, yaratıcı asistan Jon.

“Ya,” dedi Demeter güvenmeyerek. “Tamam.”

Demeter evden çalışma prensibine inanmazdı. Sürekli ortadan kaybolunca insanlarla aranızdaki akışı kaybedersiniz derdi. Fakat Mark, Demeter gelmeden önce bunu kontratına yazdırmıştı, o yüzden Demeter’in elinden bir şey gelmiyordu.

“Merak etme, ben ona söylerim,” dedi Rosa, hızlı hızlı not defterine yazarak. “Punto boyutu ve cam göbeği.”

“Harika. Ah, bir de Rosa.” Kafasını tekrar dışarı uzattı. “Python eğitimini konuşmak istiyorum. Bu ofisteki herkes kodlamayı öğrenmeli.”

“Ne?”

“Kodlama!” dedi Demeter sabrı taşarak. “*The Huffington Post*’ta okudum. Bir sonraki grup toplantısı için gündeme al.”

“Tamam.” Rosa küçük dilini yutmuştu. “Kodlama. Peki.”

Demeter kapısını kapatırken herkes derin bir nefes verdi. Bu Demeter’di. Sıradan Demeter işte. Ona yetişmek çok yorucuydu. Rosa cep telefonuna hızlı hızlı bir şeyler yazıyordu ve Liz’e Demeter hakkında pis bir mesaj yolladığını biliyordum. Gerçekten de bir saniye sonra Liz’in telefonu çınladı, o da bilmiş bilmiş Rosa’ya bakıp başıyla onayladı.

Buranın ofis politikasını daha tam çözemedim... Bir televizyon dizisini sezon ortasından yakalamaya çalışmaya benziyordu. Ancak şunu anlamıştım ki, Rosa, Demeter’in işine başvurmuş, fakat alınmamıştı. Aynı zamanda ben gelmeden kısa süre önce büyük

bir kavga ettiklerini de biliyordum. Rosa, Londra belediye başkanının yürüttüğü tek seferlik özel bir projeyi almak istemişti. Yeni bir Londra atletik etkinliğinin markalaşmasıyla ilgiliydi ve belediye başkanı, Londra'nın en iyi kreatif ajanslarında çalışan kişilerden oluşan bir ekip toplamıştı. *Evening Standart* bu ekip için *Londra'nın en iyi ve en zekilerinden derleme* diye bahsetmişti. Ancak Demeter, Rosa'nın katılmasına izin vermedi. Rosa'ya ekibinde 7/24 ihtiyaç duyduğunu söyledi, ki saçmalıktı. Rosa o gün bu gündür Demeter'den bildiğiniz nefret ediyordu.

Flora'nın teorisine göre, Demeter ondan küçük çalışanların onu yerinden edeceğinden öylesine korkuyordu ki, kimseye yardım etmezdi. Eğer basamakları tırmanmaya bile çalışırsanız, o Miu Miu ayakkabılarının ucuyla parmaklarınızı çiğnerdi. Anlaşılan, Rosa artık Cooper Clemmow'dan ayrılmak için gün sayıyordu ancak piyasada fazla iş yoktu. O yüzden de zavallı Rosa burada kalmıştı, nefret ettiği patronunun altında, resmen işin her dakikasından tiksinererek çalışıyordu. Düşük omuzlarına ve çatık kaşlarına bakınca da anlayabilirdiniz.

Mark da Demeter'den nefret ediyordu ve o hikâyeyi biliyordum. Demeter bir tasarımcı ekibine danışmanlık yapacaktı. *Danışmanlık*, her şeyi kendi yapmak değil. Fakat kendini tutamıyordu. Tasarım, Demeter'in göbek adydı; tasarım ve paket. Tahmin edemeyeceğiniz kadar çok harf karakterinin adını bilirdi ve bazen sırf çok beğendiği bir paket tasarımını göstermek için koskoca toplantıyı yarıda böldüğü olurdu. Ki bence, harikaydı. Ama aynı zamanda da bir problemdi çünkü hep eleştireldi.

Geçen sene, Cooper Clemmow, Drench adlı büyük bir nemlendirici markasının yüzünü yeniledi ve uçuk turuncu üstüne beyaz puntıyla logo yapma fikri Demeter'indi. Hem de nasıl tuttu, bir sürü ödül kazandık. Her şey iyi hoştu, yalnız tasarım ekibinin başı Mark'a sorsan tam tersini derdi. Anlaşılan, Mark bambaşka bir tasarım paketini yaratmıştı bile. Fakat Demeter turuncu fikrini bulmuş, kendi geliştirmiş ve müşteri toplantısında önlerine sunmuştu. Mark da kendini küçük düşmüş hissetmişti.

En kötüsü de, Demeter, Mark'ın tepesinin attığını fark etme-

mişti bile. Böyle nüansları yakalayamıyordu. O sürekli “çak, çok iyi işti ekibim, hadi bakalım, sıradaki proje gelsin” tarzıydı. Sonra o kadar beğenildi ki, Mark sesini çıkaramadı. Yani bazı açılardan şanslıydı: Yeni tasarım için çokça övgü aldı. CV'sine bile yazabilirdi. Ama gene de işte. Demeter hakkında hep iğneleyici konuşur, benim içim acırdı.

Üzücü olansa, ofiste herkes Mark'ın gerçekten yetenekli olduğunu biliyordu. Mesela, Innovasyon dalında Stylesign Ödülü'nü kazanmıştı. (Çok prestijli bir şeymiş meğer.) Gelgelelim, sanki Demeter onun ne kadar iyi bir tasarımcı olduğunun *farkında* değildi diyorlardı.

Liz de burada çalışmaktan mutlu değildi ama tahammül ediyordu. Öte yandan, Flora sürekli Demeter'i çekiştirirdi ama bence o çekiştirmeyi sevdiğinden yapıyordu. Diğerlerinden emin değildim.

Bana gelince, burada hâlâ yeni kızdım. Yedi aydır çalışıyordum ve başımı öne eğip fikrimi fazla belirtmiyordum. Ama hırslıydım; fikirlerim vardı. Ben de tasarım odaklıydım, özellikle de tipografi konusunda, hatta Demeter'le mülakatımda bunu konuşmuştuk.

Ofise ne zaman yeni bir proje gelse, beynim ateşleniyordu. Boş zamanlarımda laptop'umda bir sürü doğaçlama işler, çeşitli örnek tasarımlar yapmışımdır. Logolar, tasarım konseptleri, strateji belgeleri... Demeter'e postalayıp duruyordum, geri dönüş almak istiyordum, o da bana hep “boş vaktim olunca bakacağım” diye söz veriyordu.

Herkes beni Demeter'i sürekli dürtme, yoksa kaçır gider diye uyarıyordu. Ben de tıpkı uygun büyüklükte dalgayı bekleyen bir sörfçü misali, zaman ve fırsatını kolluyordum. Anladığım kadarıyla sörfte bayağı iyiydim ve dalganın geleceğini biliyordum. Doğru an ortaya çıktı mı, Demeter'in ilgisini çekecektim. İşlerime bakacaktı, taşlar yerine oturacaktı ve hayatımı sörf tahtasında kayar gibi geçirecektim. Şimdiki gibi tahtanın üstünde ellerimle kürek çekerek çekerek değil.

Tam sıradaki anket tomarımı alırken bir başka tasarımcı olan Hannah ofise girdi. Herkes bir anda nefesini tuttu ve Flora dönüp bana kaşlarını kaldırdı. Zavallı Hannah cuma günü erken çıkmak

zorunda kalmıştı. Hiç iyi değildi. Son iki yıldır yaklaşık beş düşük yapmıştı ve biraz kırılıyordu, arada sırada panik atak geçiriyordu. Cuma günü de yine olmuştu, o yüzden Rosa ona eve gidip dinlen dedi. Doğrusu, Hannah ofiste en çok çalışanlardan biriydi. Gece-nin ikisinde gönderdiği e-postalar görmüşümdür. Biraz mola ver-meyi hak ediyordu.

“Hannah!” diye heyecanlandı Rosa. “İyi misin? Bugün kendini yorma.”

“İyiyim,” dedi Hannah, herkesten gözlerini kaçırarak koltuğu-na otururken. “İyiyim.” Filtreden doldurduğu musluk suyundan bir yudum içti ve anında bir belge açıp çalışmaya başladı. (Cooper Clemmow yaptığı işlerden biri olarak bir markayı tanıtmıştı ve o yüzden hepimizde floresan renklerde numune şişelerden vardı.)

“Hannah!” Demeter ofis kapısında belirdi. “Dönmüşsün. Aferin.”

“İyiyim,” dedi Hannah bir kez daha. Üstüne gidilmemesini istediğini görebiliyordum ama Demeter doğruca masasına yaklaştı.

“Şimdi, lütfen endişelenme, Hannah,” dedi Demeter, o çınla-yan, otoriter ses tonuyla. “Kimse senin dram yaptığını filan dü-şünmüyor. O yüzden sakın aklından bile geçirip üzülme.”

Hannah’ya arkadaş canlısı bir tavırla başını salladı, sonra tekrar ofisine girip kapıyı kapattı. Biz yerimizde oturanlar nutkumuz tutul-muş vaziyette bakakaldık, zavallı Hannah ise tam anlamıyla sıkın-tıdaydı. Demeter odasına geri döner dönmez, Rosa’ya seslendi kız.

“Benim dram yapmayı seven biri olduğumu mu düşünüyorsunuz?” diye yutkundu.

“Yok canım!” diye bağırdı Rosa hemen ve Liz bıyıkaltından, “Gerizekâhı *Demeter*,” diye mırıldandı.

“Dinle Hannah,” diye devam etti Rosa, kızın masasının yanına gitti, çömeldi ve gözlerinin içine baktı. “Az önce Demeter’lendin.”

“Aynen öyle,” diye onayladı Liz. “Demeter’lendin.”

“Hepimize oluyor. Duyarsız karının teki ve aptalca laflar edi-yor, sen hiç *kulak asma*, tamam mı? Bugün işe gelerek çok iyi ettin, hepimiz çabanı takdir ediyoruz. Öyle değil mi?” Etrafına bakmasıyla beraber hafiften bir alkış koptu, bu arada Hannah’nın yanakları kıpkırmızı oldu.

“Siktir et sen onu,” diye lafını bitirdi Rosa ve daha fazla alkışın arasında kendi masasına döndü.

Gözucumla bakınca Demeter’in cam duvarlı ofisinden dışarıyı izlediğini, neler olduğunu anlamaya çalıştığını fark ettim. Haline neredeyse acıyacaktım. Hiçbir fikri yoktu.

İKİNCİ BÖLÜM

İlerleyen bir iki saat boyunca, herkes huzurla işini yaptı. Demeter ofisinde konferans aramasıyla meşguldü, ben bir tomar anketi daha bitirdim ve Rosa bir kutu dolusu retro şeker dağıttı. Acaba saat kaçta öğle yemeğine çıksam diye düşünürken Demeter tekrar kafasını ofisten dışarı uzattı.

“Şey lazım...” Gözleri ofisi tekrar taradı ve sonunda bana odaklandı. “Sen. Şu anda ne yapıyorsun?”

“Ben mi?” Şaşırarak dikildim. “Hiçbir şey. Yani, çalışıyorum. Yani...”

“Zahmet olmazsa, yanıma gelip farklı bir konuda bana yardım eder misin?” –o meşhur Demeter sessizliklerinden biri oldu– “*değişik* bir konuda?”

“Evet!” dedim, kızarıp bozarmadan ve heyecanlanmadan. “Tabii! Hemen!”

“Beş dakika içinde, olur mu?”

“Beş dakika.” Başımla onayladım. “Tamamdır.”

İşime geri döndüm ama kelimeler gözümün önünde silikleşiyordu. Heyecandan beynim dönüyordu. *Biraz değişik bir konuda.* Her şey olabilirdi. Yeni bir müşteri... bir internet sitesi... Demeter’in ilk çıkarmak istediği devrimsel bir markalaşma konsepti üstünde çalışabilirdik... Her neyse, şans yüzüme gülmüştü. Dalgam gelmişti!

Sevinçten göğsüm kabardı. Ona onca zamandır yolladığım e-postalar *boşa* gitmemişti! Demek başından beri fikirlerime göz atıyordu, bende potansiyel görmüştü ve en kusursuz, en özel projeyi bekliyordu...

Laptop'ımı çıkardım, çekmecemde tuttuğum birkaç çıktıyı alırken ellerim titriyordu. Ona en son hazırladığım işleri göstermekten zarar gelmezdi, değil mi? Rujumu tazeledim, hafif bir parfüm sıktım. Düzgün ve temiz görünmeliydim. Turnayı gözünden vurmalıyım.

Tam dört buçuk dakika sonra, sandalyemi geri ittim, sanki herkes beni izliyormuş gibi heyecanlıyım. Hadi bakalım. Dalga kırılıyordu. Yüreğim ağzımda atıyordu, etrafımdaki her şey her zamankinden daha parlaktı ancak Demeter'in kapısına giden yolda diğer masaların yanından geçerken gayet umursamaz bir tavır takındım. Serinkanlı. Hani *Evet ya, Demeter'le biraz baş başa talılacağız. Fikirleri çarpıştıracamız*, der gibiydim.

Aman Tanrım, *ya* bayağı okkalı bir şeyse? Demeter ve benim gece yarılarına kadar ofiste kaldığımızı, paket Çin yemeği yediğimizi ve muhteşem, çığır açan bir proje üstünde çalıştığımızı gözümde canlandırdım, hatta belki ben bir sunum bile yapardım...

Babama bunu anlatabilirdim. Belki bu akşam onu arardım.

"Merhaba?" Demeter'in kapısına yavaşça tıklatıp kapıyı aradım.

"Cath!" diye heyecanlandı.

"Aslında, adım Cat," diye düzelttim.

"Tabii ki! Cat. Şahane. Girsene. Şimdi, umarım bunu sormamın bir sakıncası yoktur..."

"Elbette yok!" dedim çabucak. "Her ne işse, yapmaya hazırım. Açıkçası alt yapı olarak tasarımı okudum ama gerçekten kurumsal kimlik, strateji, dijital fırsatlar... her neyse... hepsi ilgimi çeker."

Lafı uzatmaya başladım. Hemen dur, Katie.

Kahretsin. Yani: Hemen dur, *Cat*. Ben *Cat'im*.

"Peki," dedi Demeter dalgın dalgın, yazdığı e-postayı bitirerek. E-postayı gönderdi, sonra döndü ve elimdeki dizüstü bilgisayarla portfolyoyu şaşkınlıkla süzdü. "Bunlar ne için?"

“Ah.” Renkten renge girip dosyayı beceriksizce oynattım. “Şey... yanımda bazı... fikirler filan getirdim...”

“Eh, şuraya bir yere koy,” dedi Demeter ilgisizce ve masasının çekmecesini karıştırmaya başladı. “Şimdi, senden bunu rica etmekten hiç hoşlanmıyorum ama *kelimenin tam manasıyla* çaresizim. Ajandam kâbus gibi dolmuş ve akşama ödül gecesi var. Yani, fön çekirtmeye gidebilirim ama saç diplerim bambaşka bir rezalet, o yüzden...”

Ne dediğini tam takip edememekle beraber iki saniye sonra önüme bir kutu itip umutla baktığını gördüm. Clairol kutusuydu bu ve hâlâ aklım yerimde olmadığından bir an, şöyle düşündüm: *Clairol’un markasını mı yenileyeceğiz? CLAIROL MARKASINI mı yenileyeceğim? Aman Tanrım, muazzam bir marka...*

Ta ki gerçek kafama dank edene dek. Demeter, uluslararası bir markayı yenileyecekmiş gibi bir heyecan içinde değildi. Sıkkn ve sabırsız bir hali vardı. Şimdi sözleri zihnimde adamakıllı anlam-lanıyordu: *...saç diplerim rezalet...*

Kutuya yakından baktım. *Clairol Kolay Dip Boyası. Kestane. Saç dipleriniz on dakikada natürel rengine kavuşsun!*

“Benden istediğin...”

“Sen bir meleksin.” Demeter bana o sihirli gülüşlerinden birini çaktı. “Bütün gün içinde tek fırsatım şimdi. Sen saçımı yaparken e-posta atmamın sakıncası yok umarım? Eline eldiven taksan iyi olur. Ah, bir de sakın halıya damlatma. Eski bir havlu mu bulsan acaba?”

Saç dipleri. Yapacağımız o özel, kusursuz proje, Demeter’in *dip boyasıymış*.

Dalga üstümde kırılıp beni ezmiş gibi hissediyordum. Sırılsıklam oldum, perişan, yosunla kaplı, tam bir sefildim. Hadi kabul edelim, ofisinden çıktığında özellikle beni aramıyordu. Hatta acaba benim kim olduğumu biliyor muydu?

Tekrar dışarı çıkıp nereden havlu bulacağım diye düşünürken Liz ilgiyle ekrandan kafasını kaldırıp bana baktı. “Neymiş konu?”

“Ah,” dedim ve zaman kazanmak için burnumu ovaladım. Ha-

yal kırıklığımı belli etmek istemiyordum. Kendimi salak gibi hissettirdim. Benden Clairol'un markasını yenilememi isteyeceğini nasıl bekleyebilmişim? "Saç diplerini boyamamı istiyormuş." Gayet doğal konuşmaya çalıştım.

"Saç diplerini mi?" diye tekrar etti Liz. "Nasıl yani, *boyamanı* mı? *Ciddi* misin?"

"Akıl almaz!" diye lafa atladı Rosa. "İş tanımında yok ki!"

Ofisin dört bir yanında kafalar dikildi, insanların bana acıdığını görebiliyordum. Resmen acımışlardı.

Omuz silktilim. "Olsun."

"Korseli elbiseden beter," dedi Liz ciddi bir edayla.

Bir keresinde bütün ekibin Demeter'in, ona çok dar gelen ama bunu kabul etmediği elbisesinin fermuarını çekmeye çalışması hikâyesini duymuştum. (Sonunda elbise askısı ve kaba kuvvet kullanmak zorunda kalmışlardı.) Ama dip boyası yapmak ondan bir adım aşağıdaydı.

"Hayır diyebilirsin, biliyorsun," dedi Rosa, ofisteki en militan kişilik olarak. Ancak o bile söylediğine inanmıyordu. İşin doğrusu şuydu, böylesi çekişmeli bir sektörde, en alt seviyedeki çalışan sen olunca, ne dense yaparım diyorsun. Rosa da, ben de farkındaydım.

"Sorun değil!" dedim, elimden geldiğince neşeli bir şekilde. "Her zaman benden iyi kuaför olur diyordum zaten. B planı kariyerim."

Karşılığında herkesin kahkahasını kazandım ve Rosa bana köşedeki fırından aldığı pahalı kurabiyelerden birini ikram etti. O yüzden *o kadar* da kötü değildi. Kadınlar tuvaletinden kâğıt havlu alırken, şuna karar verdim: Bunu bir fırsata dönüştüreceğim. Peşinde olduğum bire bir toplantı değil belki ama yine de baş başa olacağız. Belki bu da kendi çapında bir dalgadır benim için.

Tamam da, of, Tanrım. Öğh.

Artık kuaförlüğün ikinci kariyer planım olmadığını anlamış bulunuyordum. Başka insanların kafa derisi iğrenç bir kavramdı. Demeter'inki bile.

Yapış yapış boya maddesini kafasına sürmeye başlarken bakışlarımı başka tarafa çevirmek için elimden geleni yaptım. Pembeyaz

kafa derisini ya da minik çil çil kepeklerini görmek ya da dip boyası yapmayalı ne kadar zaman geçtiğini fark etmek istemiyordum.

Esasında, pek vakit geçmemiştii bence. Gri tel yoktu ki: Demeter resmen paranoyaktı. Bu da mantıklıydı. Demeter yaşının ve hepimizin ondan ne kadar genç olduğumuzun bilincindeydi. Ancak bunu da internette gezen her espriyi hepimizden önce öğrenerek, her türlü ünlü dedikodusunu, her yeni grubu ve her... her şeyi herkesten önce bilerek telafi ediyordu.

Demeter, insanlığın görüp gördüğü en iş üstünde, en ilk-yapan kişiydi. Daha kimsede olmayan cihazları ilk o kullanırdı. H&M'deki muhakkak alınması gereken tasarımcı ürüne herkesten önce o sahip olurdu. İnsanlar satın almak için mağazanın dışına bütün gece kamp kurardı; Demeter her nasılsa, almış olurdu.

Ya da restoranları düşünelim. Vakti zamanında büyük restorancı isimlerle beraber çalışmıştı, o yüzden binlerce temas kurmuştu. Sonuç olarak, bir restorana ilk açıldığı gün dışında hiç gitmezdi. Ya da daha iyisi, onun gibi özel ve önemli insanlar harici, daha açılmamışken giderdi. Genel halk içeriye kabul edilir edilmez ya da *The Times*'da iyi bir eleştiri çıkar çıkmaz oradan bıkar, "Eh, bir zamanlar güzeldi ama çok *bozuldu*," der, sıradaki yeniliğe geçerdi.

Kısacası insanın gözü korkabilirdi. Onu etkilemek kolay değildi. Hafta sonunu hep herkesten daha iyi geçirmiş olurdu; hep onun tatil hikâyeleri herkesinkinden güzeldi; biri yolda meşhur birisini görse, Demeter ya onunla aynı okula gitmiş olurdu ya da vaftiz kızı, o kişinin erkek kardeşiyle çıkıyor filan olurdu.

Olsun, ben yine de bugün hiç çekinmeyecektim. Zekice sohbet edecektim ve doğru zaman gelince stratejik hamlemi yapacaktım. Sadece o stratejik hamlenin ne olduğuna karar vermek zorundaydım...

"Tamam mı?" dedi Demeter, bana aldırış etmeksizin ekranına hızlı hızlı bir şeyler yazarken.

"Güzel!" dedim, fırçayı tekrar boyaya sokup.

"Siz kızlara bir tavsiyede bulunabilirsem, o da şu olurdu, sakın gri saçla gezmeyin. Çok banal. Gerçi..." Dönüp bana baktı, "senin saçın o kadar mat ki, fark edilmez."

“Ah,” dedim, kalakalarak. “İl... iyi mi?”

“Hannah nasıl bu arada? Zavalıcık. Umarım az önce içini rahatlatmışımdır.” Demeter anlayışla başını salladı ve kahvesinden bir yudum aldı, bense dut yemiş bülbül gibi ensesine bakakaldım. Hannah’nın içini *rahatlatma* çabası mıydı o?

“Eh...” Ne diyeceğimi bilemedim. “Evet. Sanırım iyi.”

“Harika!” Demeter daha enerjik bir şekilde yazmaya geri döndü, ben de sessizce kendimi telkine başladım. *Hadi Katie.*

Yani, hadisene, Cat. *Cat.*

İşte buradaydım. Demeter’in odasındaaydım. Sadece o ve ben. Şansım elimdeydi.

Ona Wash-Blu için hazırladığım tasarımları göstermeye karar verdim. Sadece alıp pat diye masasına atmayacak, daha nazik olacaktım. Önce hoşbeş edelim. Aramızda bir *bağ* kuralım.

İlham almak için Demeter’in devasa panosuna baktım. Bu oda ya iki kere girmiştim ama her girişimde, panoda en son yenilik ne diye bakardım. Burası Demeter’in tüm ışıltılı hayatının bir özeti-ydi, görsel bir kolaj, hatta hatıralık eşya ve kumaşlar eklenmiş karışık teknik resimdi. Yarattığı markaların tasarımlarından çıktı alınmıştı. Sıradışı yazı karakteri örnekleri asılıydı. Seramik ve yüzyl ortasından kalma modern mobilyalar.

Basından kupürler ve Demeter’in katıldığı etkinliklerden fotoğraflar. Aile resimleri, kayak yaparken, yelkenliyle açılmışken ya da kartpostal görünümlü plajlarda hepsi fotojenik giysilerle dururken resimler. Daha kusursuz görünemezlerdi. Kocası belli ki iş dünyasında danışmanlık hizmeti veren bir şirketin aşırı zeki başı filandı ve işte kırmızı halıda, siyah takım elbisesiyle Demeter’in yanında duruyordu. Sevgiyle koluna girmiş, son derece yakışıklı ve zeki görünüyordu. Demeter daha aşağısını beğenmezdi zaten.

Ona çocuklar nasıl diye mi sorsaydım? Hayır, fazla kişisel. Gözlerim fıldır fıldır dönüyor, dört bir yandaki kâğıtları inceliyordu. Sarah’yı delirten bir başka şey daha: Demeter’in ona e-postaların çıktısını al demesi. Çoğu zaman masasında otururken kendi kendine, “Sıçtığımın *ekranından* okusan olmaz mı?” diye söylendiğini duyardım.

Demeter'in yanındaki rafta markalaşma, pazarlama ve dizayn hakkında bir sürü kitap duruyordu. Çoğu standart başlıklardı ama bir tanesini okumamıştım, –*Vizyonumuz* diye eski bir kitap– kitaba doğru şöyle bir yaklaştım.

“Şu kitap güzel mi, *Vizyonumuz*?” diye sordum.

“Harikadır,” diye cevap verdi Demeter, bir an yazmayı bırakıp. “Seksenli yılların tasarımcılarından diyaloglarla dolu. Çok ilham verici.”

“Acaba... ödünç alabilir miyim?” diye gözümü kararttım.

“Tabii.” Demeter şaşırarak başını yana çevirdi. “Rahatına bak. İyi okumalar.”

Kitabı alırken aynı rafta küçük bir kutu dikkatimi çekti. Demeter'in en meşhur zaferlerinden biriydi, minicik narin kırmızı ip tutma yeriyle Redfern Raisin kutusu. Şimdilerde herkes için sıradan olan bu tutacakları o zaman daha kimse akıl etmemişti.

“Şu Redfern Raisin'leri hep merak etmişimdir,” dedim dürtüsel bir edayla. “O ipten tutma yerini nasıl geçiriyorsunuz? Çok pahalıdır herhalde.”

“Ah, evet pahalılar.” Demeter yazmaya devam ederek başını salladı. “Müşteriyi ikna edene kadar *canım çıktı*. Ama sonra gayet tuttu.”

“Gayet tuttu” kadar mütevazı bir cümle olamazdı. Bu kutu sansasyon yarattı, Redfern Raisins rekor kırdı. Üstüne yazılan makaleleri okudum.

“Eee, nasıl yaptın?” diye ısrar ettim. “Müşteriyi nasıl ikna ettin?”

Sırf laf olsun diye sormuyordum; gerçekten öğrenmek istiyordum. Çünkü günün birinde ben de büyük bir projede çalışacaktım ve süper-pahalı bir özellikte diretecektim ve müşteri inat edebilirdi ama ben Demeter'in tavsiyesini hatırlayıp günü kurtaracaktım. Master Shifu'nun Kung Fu Pandası olacaktım, daha az kung fu kullanarak. (Muhtemelen.)

Demeter yazmayı bıraktı ve sanki bu sorunun cevabı onun da ilgisini çekmiş gibi arkasına döndü.

“Bizim yaptığımız iş,” dedi düşünceli düşünceli, “bir denge işidir. Bir yandan, müşteriyi dinleyeceksin. Yorumlayacaksın. Ce-

vaplayacaksın. Öbür yandan, büyük fikirleri uygulama cesaretini toplayacaksın. İnandığın düşünceyi savunacaksın. Biraz azimli olacaksın. Öyle değil mi?”

“Kesinlikle,” dedim, olabildiğince azimli durmaya çalışarak. Kaşlarımı indirdim, saç boyası fırçasını sıkı sıkı tuttum. Tüm beden dilimle şu titreşimi yaydığımı inanmak istiyordum: *Azimli. Gözü Açık. Adı Hatırlamaya Değer Şaşırtıcı Derecede İlginç Çıkan Alt Seviyede Bir Çalışanımız.*

Gelgelelim, Demeter benim azimli ve uyanık duruşumu hiç fark etmişe benzemiyordu. Bilgisayarına geri dönmüştü. Çabuk düşün, başka neden bahsedebilirdik? Tekrar yazmaya başlamadan önce araya girdim, “Eee, Marylebone’da açılan yeni restorana gittin mi? Hani şu Nepal-İngiliz füzyon mutfağı olan yere?”

Kedi nanesi etkisi. Bu aralar en revaçta olan restoranın adını anmamla beraber Demeter durdu.

“Gittim, evet,” dedi, sormama şaşırarak. “İki hafta önce gittim. Sen?”

Ben mi?

Ne sanıyor, bir tabak dolusu hamura 25 pound ödeyebilecek biri miydim ben?

Ama *Hayır, bir blog sayfasında okudum çünkü param ancak buna yetiyor, çünkü fark ettin mi bilmem ama Londra dünyanın en pahalı altıncı şehri*, demeye dilim varmadı.

(Olumlu tarafından bakarsak, Singapur kadar pahalı değildi. Buradan yola çıkarak insan şunu düşünüyordu: Singapur’da her şey acaba ne kadardı?)

“Gitmeyi planlıyorum,” dedim, kısa bir sessizlikten sonra. “Nasıl buldun?”

“Beğendim.” Demeter başıyla onayladı. “Masaların Katmandu’da el yapımı olduğunu biliyor muydun? Yiyecekler ağır ama doğal. Çok otantik. Hepsi organik, *tabii.*”

“*E tabii.*” Demeter’in ciddi, şakası-yok ifadesinin aynısını taklit ettim. Bence Demeter bir forma “dininiz nedir” yazmak zorunda kalsa, *Organik* yazardı.

“Sit, Eat’teki şef şimdi oradaymış, öyle mi?” dedim, fırçayı bi-

raz daha boyaya batırarak. “O Nepalli değil.”

“Hayır ama Nepalli bir danışmanı varmış ve iki yıl Nepal’de kalmış...” Demeter sandalyede arkasına dönüp beni daha bir alıcı gözüyle süzdü. “Sen de restoranlardan anlıyorsun bakıyorum?”

“Yemeği severim.”

Doğruydum. Bazı insanlar dergide burcunu okurdu, ben restoran tanıtımlarını okurdum. Hatta çantamda bir gün gitmek istediğim en iyi restoranlar listesi bile vardı. Bir gün arkadaşım Fi ile şaka-sına yazmaya başladık, derken bir efsun gibi yanımda kaldı.

“Salt Block hakkında ne düşünüyorsun?” diye öğrenmek istedi Demeter, beni test edercesine.

“Bence orada muhakkak tadılması gereken yiyecek deniz kestanesi,” dedim bir saniye bile tereddüt etmeden.

Her yerde okumuştum. Her tanıtımda, her blogda. Deniz kestanesi aşağı, deniz kestanesi yukarıydı.

“Deniz kestanesi.” Demeter kaşlarını çatarak başını salladı. “Evet, ben de duydum. Ondan sipariş etmeliydim.”

Şimdi içine bir kurt düştüğünü hissettim. En yenmesi gereken yemeği kaçırmıştı. Geri dönüp mutlaka tadına bakmalıydı.

Demeter dönüp bana kısa, içime işleyen bir bakış fırlattı sonra tekrar bilgisayarına odaklandı. “Bir dahaki sefere bir yiyecek projesi alırsak, seni görevlendireceğim.”

Kulaklarıma inanamayarak ufaktan bayram ettim. Demeter’in gözüne girdiğimin bir kanıtı mıydı bu? Gerçekten bir yere varıyor muydum?

“Birmingham’daki Awesome Pizza Place’in yeniden açılışında çalışmıştım,” diye ona hatırlattım. CV’nde yazıyordu ama unutmuştum kesin.

“Birmingham,” diye tekrar etti Demeter dalgın dalgın. “Doğru ya.” Birkaç saniye hızlı hızlı yazıp ekledi, “Sende Brummie aksanı yok ama.”

Of Tanrım. West-Country aksanını attım hikâyesine dalmaya hiç niyetim yoktu. Utanca boğulurdum. Ayrıca esasen nereli olduğum kimin umrundaydı? Artık Londralıyım işte.

“Ben aksanlı biri değilim pek,” diyerek konuyu kapattım. Ne-

reli olduğumdan bahsetmek istemiyordum; hedefime doğru ısrarla ilerlemek istiyordum. “Peki mı, Demeter? Hani yeni aldığımız Wash-Blu markasını biliyorsun? Şey, ben onların yeni logosu ve paketlemesiyle ilgili bazı örnek tasarımlar çizdim. Boş vaktimde. Merak ediyordum da, sana gösterebilir miyim?”

“Kesinlikle.” Demeter teşvik edici bir şekilde kafa salladı. “Aferin! Hemen bana e-posta at.”

Hep aynı tepkiyi veriyordu. Büyük bir coşkuyla, “Bana e-posta at!” diyordu, atıyordunuz, sonra da arayan soran olmuyordu.

“Peki.” Başımla onayladım. “Müthiş. Ya da sana şimdi gösterebilirim?”

“Şimdi mi?” dedi Demeter muğlakça, yandaki şeffaf dosyaya uzanarak. Azimli olunmasını istememiş miydi? Saç boyasını dik-katlice bir rafa koyup tasarımlarımı almaya gittim.

“Öncelikle bu kutunun ön yüzü...” Yazıcıdan aldığım ilk çıktıyı önüne koydum. “Harfleri nasıl yaptığımı görüyorsun, aynı zamanda dikkat çeken mavi tonu korudum...”

Demeter’in cep telefonu çaldı ve hemen telefonu aldı.

“Alo, Roy? Evet, mesajını aldım.” Ciddiyetle hızlı hızlı başını salladı.

“Dur şunu bir yere yazayım...” Çıktımı aldı, arkasını çevirip duyduğu numarayı not etti. “Saat altıda. Tamam, kesinlikle.”

Telefonu kapattı, dalgınlıkla kâğıdı dörde katlayıp çantasına koydu. Sonra bana baktı ve rüyadan uyanır gibi ayıldı. “Ah! Affedersin. Senin kâğıdındı, değil mi? Bende kalsa olur mu? Önemli hir numara yazdım da.”

Yüzüne baktım ve kaldım, kan kulaklarımda zonkluyordu. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. O benim tasarımımdı. *Tasarımımdı*. Ona *gösteriyordum*. Alelade bir kâğıt parçası değildi. Bir şey dese miydim? Hakkımı savunsa mıydım?

Moralim yerlerdeydi. Kendimi *salak* gibi hissediyordum. Karşıasına geçmiş –inançla, umutla– bir bağ kurduğumuzu sanıyordum, beni fark ettiğini...

“*Kahretsin.*” Demeter düşüncelerimi böldü, endişeyle bilgisayarına bakıyordu. “Hay aksi. Of, Tanrım.”

Ansızın sandalyesini arkaya itip bacağıma vurdu. “Ah!” diye bağırdım ama duyduğundan emin değildim: Fazlasıyla sıkıntıdaydı. Ofisinin cam duvarından dışarı baktı, sonra hemen yere eğildi.

“Ne oldu?” diye yutkundum. “Ne oluyor?”

“Alex geliyor!” dedi, her şeyi açıklarmış gibi.

“Alex mi?” diye aptal aptal tekrar ettim. Alex kimdi?

“Az önce e-posta attı. Beni bu halde *görmemeli*.” Kafasını işaret etti, saçları yapış yapış ve boya içindeydi ve boya en az beş dakika daha kalmalıydı. “Git onu asansörde karşıla,” dedi aceleyle. “Oyala.”

“Kim olduğunu bilmiyorum ki!”

“Görünce tanırısın!” dedi Demeter sabırsızca. “Yarım saat sonra gelmesini söyle. Ya da e-posta atmasını. Ama *sakın* içeri girmesine izin verme.” Kafasını kapatmak ister gibi ellerini başının üstüne doğru kaldırdı.

“Peki saç boyan ne olacak?”

“Tamam, tamam. Senin işin bitti. Şimdi bekleyip yıkayacağım işte. Git! Hadi *git*!”

Of Tanrım. Demeter’in paniği bulaşıcıydı, koridordan bir telaşla koştururken kendimi ultra-gözlemci hissediyordum. Peki ya şu Alex’i yakalayamazsam? Ya onu tanımazsam? O kimdi ki zaten?

Asansör kapısının hemen önünde yerimi alıp bekledim. İlk asansörden Liz ve Rosa indiler, bana tuhaf bir bakış atarak yanımdan geçtiler. İkinci asansör doğrudan zemin kata indi. Sonra birinci asansör tekrar bizim katta durdu ve... *Dın*. Kapılar açıldı, daha önce görmediğim, uzun boylu, zayıf bir erkek dışarı çıktı. Demeter haklıydı: Anında anladım, kesin bu Alex’ti.

Kahverengi saçlıydı, mat kahve değil ama bildiğiniz parlak kestane saçları alnından fışkırıyordu. Otuz yaşında görünüyordu ve son derece açık, çekici bir yüzü vardı, ancak iyi elmacık kemikleri ve kocaman gülüşü olan biri böyle çekici bir yüze sahip olabilirdi. (Gülmüyordu ama belliydi: Güldüğü zaman ağzı kocaman yayılacaktı ve dişleri de kesin inci gibiydi.) Üstünde kot ve uçuk mor bir gömlek vardı, kolları Çince harfler yazılı kutularla doluydu.

“Alex?” dedim.

“Tam üstüne bastın.” Dönüp ilgili bir ifadeyle suratıma baktı. “Sen kimsin?”

“İn... Cat. Ben Cat.”

“Selam Cat.”

Gözleri, sanki benden en kısa zamanda en fazla bilgiyi koparmak ister gibi yüzümü taradı. Başka zaman olsa rahatsız olurdum ama şu anda görevimi tamamlamaya fazla odaklanmıştım.

“Demeter’den mesajım var,” diye duyurdum. “Diyor ki, acaba yarım saat sonra onu görmeye gelebilir misin? Ya da e-posta atabilir misin? Şu anda... ııı... biraz... başı kalabalık.”

Başı boyalı demek aklımdan geçti ve gülecek gibi oldum.

Alex ifademi anında çaktı. “Komik olan nedir?”

“Hiç.”

“Evet, komik bir şey var. Gülmemek için kendini tuttum.” Gözleri çakı gibiydi. “Bana da söyle.”

“Söyleyecek bir komiklik yok,” dedim kıpkırmızı olarak. “Evet, neyse, mesaj buydu.”

“Yarım saat bekle ya da e-posta at.”

“Evet.”

“Hımmm.” Bir saniye düşündü. “Yalnız maalesef yarım saat beklemek istemiyorum. Ya da e-posta atmak. Demeter ne yapıyor?” Beni dehşete sokarak ofise doğru uzun adımlarla yürümeye başladı. Panik içinde peşinden koştum, hemen yanından geçip yolunu kestim ve kazık gibi önünde dikildim.

“Hayır! Görüşemez... Gidemezsin...” Alex yanımdan geçmek isteyince ona engel olmak için sağa adım attım. Diğer tarafa kaçtı ve gene yolunu kestim, kendime hâkim olamadan bir savaş sanatı ustası gibi ellerimi savunma pozisyonuna soktum.

“Ciddi ciddi bu mu yani?” Alex her an kakhahayı koyverecek gibiydi. “Kimsin sen, Özel Kuvvet mi?”

Yanaklarım al al yansa da, kıpırdamadım. “Patronum rahatsız edilmek istemiyor.”

“Haşın bir bekçi köpeğisin, öyle mi?” Beni daha bir ilgiyle süzdü. “Asistanı değilsin ama, değil mi?”

“Hayır. Ben sadece bir araştırma çalışanıyım.” Görevimi dik-

katlice söyledim. Çalışanı. Stajyer değil, çalışandım.

“Aferin sana.” Alex etkilenmiş gibi başıyla onayladı, ben de acaba o stajyer mi diye merak ettim.

Hayır. Fazla yaşı vardı. Her neyse, Demeter stajyer görmesin diye böyle kaçmazdı, değil mi?

“Eee, sen kimsin?” diye sordum.

“Şey...” Belirsizce sağa sola baktı. “Her şeyden biraz yapıyorum. Ben New York’taki ofiste çalışıyordum.” Aniden yanımdan geçme hamlesi yaptı ama gene önünü kestim.

“Bayağı iyisin.” Sırıttı ve sinir oldum. Adam beni gıcık etmeye başlamıştı.

“Bak, kimsin ya da Demeter’i görmeyi neden istiyorsun, bilmiyorum,” dedim soğuk soğuk. “Ama dediğim gibi, şu anda rahatsız edilmek istemiyor. Çaktın mı?”

Alex bir saniye sessiz durup beni süzdü, sonra gülüşü yüzüne yayıldı; haklıymışım, kocaman, bembeyaz ve nefes kesen bir gülüştü. Aslında son derece yakışıklı bir tipti, dikkatimi çekti ve bu geç kalmış farkındalık sonucu kızardım.

“Ben deliyim,” dedi birdenbire ve neredeyse reverans yapar gibi yana çekildi. “Demeter’e ihtiyacım yok, bu kadar kaba davrandığım için de özür dilerim. Eğer içini rahatlatacaksa, sen kazandın.”

“Sorun değil,” dedim, biraz gergince.

“Demeter’e ihtiyacım yok,” dedi neşeli neşeli, “sen varsın ya. Ben araştırma yapmak istiyorum. Sen de araştırma çalışanısın. Mükemmel.”

Emin olamayarak gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

“İşimiz var.” Çince yazılı kutuları bir cakayla bana gösterdi.

“Ne?”

“En fazla yirmi dakika. Şansına, Demeter bu kadar başı kala-balıkken, senin yokluğunu fark etmez. Hadi.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Çatıya.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Burada olmamalıydım. Bu kadar basitti. Hakkında hiçbir şey bilmediğim, Alex adında tanımadığım bir adamla çatıya çıkmam için bir milyon tane sebep vardı. Özellikle de hâlâ verilerini girmem gereken bir tomar anket beklerken. Gel gör ki, burada, çatının tepesinde, titreye titreye Chiswick binalarının tepelerine bakıyor olmamın da üç *güzel* nedeni vardı.

1. Dövüşsek, onu indirebilirdim diye düşündüm. Anlarsınız ya, adam psikopat filan çıkarsa.
2. Şu Çince yazılı kutuların ne olduğunu bilmek istiyordum.
3. Kahve anketi ya da saç boyası olmayan bir şey yapma ihtimali, öylesine aklımı başımdan alarak beni cezbetti ki, dayanamadım. Adeta birisi tek kişilik hücremin kapısını açtı, içeri ışık tutup konuştu, *Hışt, biraz dışarı gelmek ister misin?*

Dışarı derken, gerçekten dışarıyı kastediyordum. Burada sığacak yer yoktu, sadece yanlara yapılmış demir parmaklıklar ve aralarda birkaç betonarme duvar. Aralık havası acı ve rüzgârlıydı, saçlarımı havalandırıyor, boynumu kırbaçlıyordu. Hava soğuktan gri maviydi. Ya da belki de kış ortasının semasındaki buz gibi,

kasvetli renklerle etrafımızdaki sıcacık binaların yarattığı kontrasttı.

Ayakta durduğum yerden, tam yanımdaki ofis binasını görebiliyordum, büyüleyiciydi. Bizimki gibi modern bir yapı değildi; daha eski tipti, çıkıntıları ve doğru düzgün pencereleri vardı. Lacivert ceketli bir kız masasında tırnaklarına oje sürüyor ama arada bir durup bilgisayara bir şey yazıyormuş gibi yapıyordu, diğer tarafta gri takım elbiseli bir adam masasında uyukluyordu.

Yandaki odadaysa kocaman, cilalı bir masa başında hararetili bir toplantı yapıyordu. Fırfırlı üniformalı bir kadın çay dağıtırken yaşlıca bir adam herkese hitap ederek konuşuyordu, bu arada sanki ortam kızıışmış dercesine başka bir adam kalkıp pencerelerden birini açıyordu, sanki temiz havaya ihtiyaçları vardı. Nasıl bir şirket acaba diye merak ettim. Bizimkinden daha boğucu bir şeydi. Kraliyet Bilmem-ne Enstitüsü?

Bir yırtılma sesi duyup arkamı döndüm, Alex yere çömelmiş, küçük bir maket bıçağıyla kutuları açıyordu.

“Eee, iş nedir?” dedim. “Kutu boşaltmak mı?”

“Oyuncaklar,” dedi, maket bıçağını ağzıyla tutup kutuyu zorla açarken. “Yetişkin oyuncakları.”

Yetişkin oyuncakları?

Aman Tanrım, bu bir hataydı. İşte şimdi Çatının Elli Tonu'na bağlıyorduk. Birazdan beni parmaklıklara bağlayacaktı. Kaçmam lazımdı...

“Öyle yetişkin oyuncakı değil,” diye ekledi Alex gülerek. “Oyun oynamak için yapılmış normal oyuncaklar ama büyükler için.” Parlak yeşil ip ve plastikten yapılmış bir şey çıkardı. “Bu bir makkara oyunu galiba. Biliyor musun? Hani havada döndürürsün ya? Bunlar da...” Bir diğer kutudan teleskopa benzeyen çelik tüpler çıkardı. “Sanırım uzatılabilir... evet. Cambaz ayaklığı.”

“Cambaz ayaklığı mı?”

“Bak!” Bir tanesini en uzun haline getirip açtı ve ayak koyma yerini çıkardı. “Büyükler için cambaz ayaklığı. Denemek ister misin?”

“Peki bunlar ne böyle?” Cambaz ayaklıklarını aldım, üstüne

çıktım, anında dengeme kaybedip düştüm.

“Dediğim gibi, büyükler için yapılmış oyuncaklar. Asya’da çok popüler. Modern hayatın stresine merhem diyorlar. Şimdi küresel pazara açılmak istiyorlar. Sidney Smith Ajansı’yla anlaşmışlar... Sidney Smith’i biliyor musun?”

Başımla onayladım. Yani, Sidney Smith Ajansı’nı tanımıyordum ama rakibimiz olduklarını biliyordum.

“Neyse, şimdi bizi de dahil etmek istiyorlar. Ben ürünlere bakmakla görevlendirildim. Ne düşünüyorsun?”

“Zor,” dedim, üçüncü kez cambaz ayaklığından düşerken. “Göründüğünden daha çetrefilli.”

“Katılıyorum.” İkinci cambaz ayaklığıyla yanıma geldi, ikimiz de sürekli düşüp duruyor, dengemizi sağlamak için ileri geri gidiyorduk.

“Ama daha uzun olmak hoşuma gitti. Çok güzelmiş.”

“Kalabalıkta uzağı görmek için faydalı,” diye onayladı. “Par-ti ayaklığı mı? Olabilir.” Tek ayak üstünde durmaya çalıştı, sallandı, dengesini kaybetti. “Kahretsin. Birkaç bira içtikten sonra, bununla yürümen imkânsız. Üstündeyken dans edebilir misin?” Bir ayağını kaldırdı, yalpaladı, sonra düştü. “Yok. Bir de, biranı nereye koyacaksın? İçki tutma yeri nerede? Bu büyük bir kusur.”

“Etraflıca düşünmemişler,” diye onayladım.

“Tam potansiyelini görememiş olabilirler.” Ayaklıkları tekrar küçülttü. “Tamam, sıradaki oyuncak.”

“Nasıl oldu da, bu işi *sana* verdiler?” diye sordum, ayaklığımı kaldırırken.

“Ah, ne bileyim.” Sırıttı. “İçlerinde en çocuksu bendim.” Bir başka kutuyu açtı. “Hey. Drone çıktı.”

Drone dediği askeri helikopter benzeri bir şeydi, küçük bir iPad boyutunda bir uzaktan kumandası vardı. Herhalde deneme-lilik pilleri içindeydi çünkü Alex çok geçmeden helikopteri havaya uçurdu. Bana doğru uçarken çığlık atarak yana kaçtım.

“Pardon.” Elini havaya kaldırdı. “Öğrenmeye çalışıyorum...” Kumandada bir düğmeye bastı ve helikopter bir uzay mekiği gibi ışık saçtı. “Ah, bu harika! Kamerası da var. Ekrana bak.”

Helikopteri havaya yolladı ve ikimiz Chiswick binalarının çatılarını seyrettik, her şey gitgide uzaklaşıyordu.

“Bunlardan biriyle dünyadaki her şeyi görebilirsin,” diye coştı Alex, helikopteri indirip çıkararak. “Ne kadar çok deneyim kazanabilirsin, düşünsene. İtalya’daki her kiliseyi, yağmur ormanlarındaki her ağacı...”

“Görsel deneyimler,” diye düzelttim. “Kendin orada olmayacaksın. Oraları hissetmeyecek, kokusunu almayacaksın...”

“Kusursuz deneyime ulaşırsın demedim, deneyimler kazanabilirsin dedim.”

“Ama uzak mesafeden uçmak deneyim sayılmaz. Sayılır mı?”

Alex cevap vermedi. Helikopteri aşağı doğru indirdi, ışıklarını kapattı ve yandaki binaya yolladı.

“Kimse fark etmedi!” diye haykırdı, toplantı odasının yanındaki camda havada tutarken. “Bak, gizlice onları gözetleyebiliriz.” Dokunmatik ekranda bir düğmeye bastı ve kamera masayı çekmek için yön değiştirdi. “Odaklan...” Alex tekrar düğmeye bastı ve kamera kâğıtların üstüne yakın çekim yaptı.

“Yapma,” diye karşı çıktım. “Sinsi bir hareket bu. Bırak.”

Alex dönüp bana baktı ve yüzünde bir ifade... sanki aynı anda hem mahcup olmuş, hem de eğlenmiş gibi bir ifade belirdi.

“Haklısın.” Kafasını salladı. “Sinsi olmayalım. Dobra dobra ortaya çıkalım.”

Helikopterin bütün ışıklarını tekrar yaktı, kırmızı beyaz yanıp sönmeye ayarladı. Sonra helikopteri dikkatlice açık pencereden içeri soktu.

“Kes şunu!” diyerek elimle ağzımı kapattım. “Yok, sakın...”

Fakat Alex sinyaller çakan helikopteri pencereden içeri, toplantı odasına sokmaya başlamıştı.

Bir saniye, kimse fark etmedi. Ardından lacivert takım elbiseli bir adam kafasını kaldırıp baktı, arkasından gri saçlı bir kadın ve derken hepsi helikopteri işaret ediyordu. Şaşkın suratlarını ekranda görebiliyorduk, yakından halleri çok komikti, gülmek için zor duruyordum. İki kişi açık camdan aşağı, sokağa bakıyordu ama kimse bizden yana bakmamıştı.

“Al işte,” dedi Alex. “Hepsi çok stresli görünüyordu. Şimdi kafaları dağıldı. Onlara iyilik yapıyoruz.”

“Ya toplantıları önemliyse?” diye itiraz ettim.

“Tabii ki önemli değil. Hiçbir toplantı önemli değildir. Hey, baksana, mikrofon da varmış. Onları dinleyebiliriz.” Bir düğmeye bastı ve birdenbire, odadakilerin seslerini uzaktan kumandanın hoparlöründen duyar olduk.

“Bizi *filme* mi alıyor?” diye sordu bir kadın panik içinde.

“Çince yazıyor.” Bir adam parmağını helikoptere uzatmıştı. “Yazıya bakın. Çince bu.”

“Herkes yüzünü kapatsın,” dedi başka bir kadın telaşla. “Yüzünüzü kapatın.”

“Çok geç!” diye ciyakladı genç bir kız. “Suratımızı gördü!”

“Yüzümüzü kapatmamalıyız!” diye haykırdı bir adam. “*Toplantı notlarını* kapatalım.”

“Sadece karalama notlar bunlar,” dedi sarışın kadın, kaygılı görünüp iki kolunu sayfaların üstüne kapatarak.

Gömlekli bir adam sandalyesinin üstüne çıkmış, dürülmüş bir kâğıtla helikoptere vurmaya çalışıyordu.

“Hayır, vuramazsın!” diye karşı çıktı Alex ve uzaktan kumandadaki bir sembole bastı. Hemen ardından, helikopter adamın suratına su fişkırtmaya başladı ve kahkahalar atmamak için ağzımı kapattım.

“Ah,” dedi Alex. “Demek bu işe yarıyormuş. Peki şu ne yapıyor?” Bir başka sembole bastı, bu sefer helikopterden baloncuklar çıktı.

“Ah!” Adam saldırıya uğramış gibi sandalyesinden aşağı atladı ve baloncukları savuşturmaya çalıştı. O kadar çok gülüyordum ki, burnum acıyordu. Odanın içi baloncuklarla dolmuştu ve insanlar kaçmaya çalışıyordu.

“Tamam,” dedi Alex. “Bence bu iyi kalpli insanlara yeterince işkence ettik.” Uzaktan kumandanın bir yanından çektiği kabloyla minicik bir mikrofon çıkardı. Ağzına tuttu, açtı ve bana “sessiz ol” işareti yaptı. “Dikkat,” dedi net bir sesle, sanki İkinci Dünya Savaşı savaş pilotu gibi. “Tekrar ediyorum, dikkat, dikkat.”

Helikopterden gümbür gümbür çıkan sesinin, insanlar üstündeki etkisi barizdi. Herkes anında korkudan donakaldı ve gözler helikoptere dikildi.

“Verdiğimiz rahatsızlıktan ötürü özür dileriz,” diye duyurdu Alex, aynı askeri sesle. “Her türlü hizmet birazdan eskisi gibi devam edecektir. *Tanrı Değerli Kraliçemizi Korusun...*”

İnanmıyordum. Ulusal marşı söylüyordu. “Ayağa kalkın!” diye aniden bağırdı ve masadaki iki kişi yarı kalktılar, sonra utanıp yerlerine geçtiler.

“Teşekkürler,” diye kapanış yaptı Alex. “Çok teşekkür ederiz.” Hünerli bir biçimde helikopteri odadan dışarı uçurdu ve görülmeyecek bir noktaya doğru alçalıp uzağa götürdü. Odadaki insanlar hâlâ pencerelere koşmuş, helikopterin nereye gittiğini görmeye çalışıyordu, hepsi farklı yönlere gösteriyordu ve Alex alçak bir duvarın yanında beni arkasına çekti. Birkaç saniye sonra helikopter bütün ışıkları sönmük şekilde sessizce yanımıza indi. İçeridekilerden hiçbirisinin helikopterin nereye kaybolduğu hakkında bir fikri olmadığı çok belliydi ve bir iki dakika sonra masanın başına geri döndüler. Alex’in gözlerinin içine bakıp başımı salladım.

“Bunu yaptığına inanamıyorum.” İçimden son bir kahkaha koptu.

“Günlerine eğlence kattık,” dedi. “Şimdi hepsinin akşam yemeğinde anlatacak bir hikâyesi oldu.” Helikopteri aldı, ortamıza koyup inceledi. “Eee, ne düşünüyorsun?”

“Şahane,” dedim.

“Katılıyorum.” Başını salladı. “Şahane.” Başka bir kutuyu önümüne çekip bantı kesti. “Baksana! Yaylı özel zıplama botları!”

“Aman Tanrım!” Dudağım uçukladı. “Güvenli mi?”

“Burada da ne varmış...” Bir başka kutuyu açtı. “Neon ışıklı tenis raketi. Çok komik.”

“Bence bu *en iyi* proje olacak,” dedim coşkuyla.

“Eh, olabilir.” Kaşlarını çattı. “O kadar basit değil sadece. Daha önce Sidney Smith ile beraber çalıştık. İyi gitmedi. O yüzden kendimizi adamadan önce iyi düşünmeliyiz.” Dalgın dalgın parmaklarını yere vurdu, sonra toparlandı. “Ama harika ürünler, değil mi?”

Işıklı tenis raketini çıkarırken gözlerinin içi parladı, düğmesine bastı ve raket fosforlu sarı yandı. “Galiba buna âşık oldum.”

“O zaman kalp beyni yendi.” Coşkuna ve sevincine gülümsedim.

“Aynen. Şu kalpler ve beyinler, hiç birbirini tutmaz değil mi?”

Çatıda dolaşmaya, raketi atıp atıp tutmaya başladı. Çaktırmadan kol saatime baktım. Kahretsin. Neredeyse yirmi beş dakikadır buradaydım ve üşümekten ellerimi hissetmiyordum.

“Aslına bakarsan, benim gitmem gerek,” dedim beceriksizce. “Çok işim var.”

“Tabii, tabii. Seni oyahıyorum. Özür dilerim. Birkaç dakika daha burada duracağım, diğer kutuları da karıştıracam.” Aynı nefes kesici beyaz gülüşü çaktı tekrar. “Çok özür dilerim, aptalın tekiyim... adını hatırlamıyorum. Ben Alex.”

“Ben Katie,” derken durdum. “*Cat*,” diye kızara bozara düzelttim.

“Anladım.” Biraz şaşkın baktı. “Eh, seninle takıldığıma memnun oldum, Katie-Cat. Yardımın için teşekkürler.”

“Pardon, Cat,” dedim, rezilliğin dibine vurarak. “Sadece Cat.”

“Anladım. Görüşürüz, Sadece Cat. Demetere’e selam söyle.”

“Tamam. Söylerim. Görüşürüz.” Tam merdiven boşluğuna açılan kapıya doğru giderken durakladım. Bu çocukla konuşmak o kadar kolaydı ki, ben de birisinden akıl almaya hasrettim...

“Her şeyden biraz yaptım dedin ya,” diye ekledim çabucak. “O zaman... Demeter’le hiç çalıştın mı? Patronun oldu mu?”

Alex raketi atmayı bırakıp bana uzun ve ilgili bir bakış fırlattı. “Evet,” dedi. “Oldu gerçekten.”

“Sadece ona fikirlerimi göstermek istiyorum ve hiçbir zaman odaklanmıyor da...”

“Fikirlerini mi?”

“Bazı doğaçlama çalışmalar yaptım. Örnek denemeler. Taslaklar,” diye açıkladım, biraz utanarak. “Anlarsın ya, boş vaktimde yaptığım işler, neyse...”

“Tamam. Evet. Anladım.” Bir dakika düşündü. “Sana tavsiye: Demeter’e alelade zamanlarda alelade fikirler gösterme.

Ona turnayı gözünden vuran fikri göster, *tam da* ihtiyacı olduğu anda göster. Sesini duyur.”

“Ama...” Yanaklarım yandı. “Ben o toplantılara katılmıyorum. Daha çok yeniyim.”

“Ah.” Bana kibarca baktı. “O zaman katılmanın bir yolunu bul.”

“Bulamam! Demeter asla izin vermez...”

“Tabii ki verir!” Alex kakhaha attı. “Eğer Demeter’in iyi olduğu bir alan varsa, o da ekibinin iyi üyelerini yüreklendirmek ve onları yükseltmektir.”

Kafayı mı yemiş? Demeter’in Miu Miu ayakkabılarıyla Rosa’nın parmaklarını çiğneyen görüntüsü zihnimde canlandı. Yine de Alex bana yardım ederken onunla çakışmayacaktım.

“Sadece sor,” diye cevap verdi ve özgüveni bulaşıcıydı.

“Tamam.” Başım la onayladım. “Sorarım. Teşekkürler!”

“Bir şey değil. Görüşürüz, Cat. Ya da Katie. Bence Katie sana daha çok yakışıyor,” diye ekledi, raketi bir daha havaya fırlatarak. “Söylemezsem içimde kalırdı.”

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim, o yüzden garip bir baş selamıyla geçiştirip merdivenlere doğru yürüdüm. Zaten yeterince geç kalmıştım.

Demeter’in ofisine geri döndüğümde kafasındaki boyayı yıka-mıştı ve bilgisayarda sinirli sinirli bir şeyler yazıyordu.

“Pardon, geciktim,” dedim kapıdan. “Dizüstü bilgisayarımı alayım...” Dalgınca başını salladı. “Tamam.”

Sessizce içeri dirdim, dizüstü bilgisayarımı ve çıktılarımı aldım ve durdum. Hadi bakalım.

“Demeter, yarınki grup toplantısına katılabilir miyim?” dedim, olabildiğince kararlı bir tavırla. “Bence gelişimime yardım ederdi. Kaçırdığım işi yetiştiririm,” diye çabucak ekledim. “Fazla mesaiye filan kalırım.”

Demeter başını kaldırıp yarım saniyecik beni süzdükten sonra olur dedi. “İyi.” Yazmaya geri döndü. “Güzel fikir.”

Ne kaçırdım diye anlamaya çalışarak, küçük dilimi yutmuş halde bakakaldım. Güzel fikir mi? Öylece yani? İyi fikir?

“Başka bir şey var mıydı?” Kafasını kaldırıp baktı ve şimdi hafifçe kaşları çatıktı.

“Hayır.” Birden ayıldım. “Yani... teşekkürler! Ah, bir de şu... Alex denen adamdan kurtuldum,” diye ekledim, yanaklarımın biraz kızardığını hissederek. “En azından, *kurtuldum* değil de, çatıdan aşağı atmadım yani!” Tiz bir kahkaha patlattım, sonucunda anında ezilip büzüldüm ve numaradan öksürüğe çevirmeye çalıştım.

(Kendime not: Demeter’in yakınlarında kahkaha atma. Demeter asla kahkaha atmaz. Demeter kahkaha *atabiliyor* mu?)

“Evet, tahmin ettim,” dedi Demeter. “Sağol.” Artık yüz ifadesi bariz, *Artık git lütfen, sıradan ofis çalışanı kız*, diyordu, böylece toplantıya katılmam konusunda fikrini değiştirmeden önce odasından geri geri çıktım. Ya da beni işe alma konusunda.

Masama geri dönerken içimden havaya yumruk atmak geldi. Kabul edildim! Dalgama bindim! Bir yere vardığımı hissedeceğim, gerekirse bir milyon anket sonucu da girerdim.

E-postalarım bastım, hoş, hiçbir zaman heyecanlı bir yanı yoktu ama neyse, derken şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. Konusu “*Alex’ten selam*” olan yeni bir posta gelmişti.

Selam, seninle tanışmak çok güzeldi. Yarın öğle arasında boş musun? Tekrar buluşup markalaşma/hayatın anlamı/vesaire hakkında konuşmak ister misin?

Alex.

Yüzümden ışıltılar çıkmaya başladı. Bugün daha iyiye gidemezdi.

Tabi! Çok sevinirim. Nerede? Bu arada Demeter toplantıya evet dedi!

Cat

E-postayı gönderdim ve bir saniye sonra cevap geldi.

Aferin sana! Hızlı çalışmışsın!

Turnham Green’deki pop-up Noel Neşesi standı mıdır nedir, orada buluşalım. Saat birde diyelim mi, bir şeyler de atıştırırız?

Alex

Bir şeyler atıştırırız. Bir şeyler atıştırmak.

Cümleyi tekrar tekrar okurken, zihnim ufak adımlarla, dikkatlice hoplayıp zıplamaya başladı. *Bir şeyler atıştırmak.* Bunun anlamı...

Tamam, tam olarak bir anlama gelmez ama...

Old Kent Road'u rezerve edeceğim, de diyebilirdi. (Cooper Clemmow'da bütün toplantı odalarının adı Londra Monopoli karelerinden alınmaydı, çünkü Monopoli Adrian'ın üstünde ilk çalıştığı markaydı.) Normal gidişat bu olurdu. O zaman bu buluşma bir bakıma randevuydu. En azından, randevumsu bir havası vardı. Randevuya benzer bir buluşmaydı.

Bana çıkma teklif etti! Gerçekten havalı, yakışıklı bir erkek bana çıkma teklif etti!

Kalbim sevinçten deli gibi atıyordu. Alex'in cin gibi bakan gözlerini, kıpır kıpır kemikli ellerini, bulaşıcı neşesini hatırladım. Can alıcı gülüşünü. Çatıdaki rüzgârda darmadağınık olmuş, savrulan saçlarını. Ondan gerçekten hoşlandım, diye kendime itiraf ettim. O da benden hoşlanmış olmalıydı, yoksa ne diye böyle hemencecik e-posta atsındı?

Tabii eğer...

Sevinçli düşünceler silsilesi birden durdu. Ya bir sürü kişiyi daha davet ettiyse? Birdenbire kafamda bir resim canlandı, hep birlikte yuvarlak masanın başına oturmuşlar, içkileri ellerinde güle oynaya, şakalaşarak sohbet ediyorlar.

Eh, oraya gidene kadar öğrenemeyeceğim, değil mi?

"Hayırdır?" diye sordu Flora, elinde çay kupasıyla yanıma gelerek ve birden yüzümde şapşal bir gülüş kaldığını fark ettim.

"Hiç," dedim hemen. Flora'yı severdim ama bu müjdeyi paylaşacağım son insandı. Herkese anlatır, benimle dalga geçerdi ve bir şekilde her şey bozulurdu. "Hey, yarın grup toplantısına ben de geliyorum," dedim onun yerine. "Demeter gelebilirsin dedi. Çok ilginç olacak."

"Süper!" Flora masama göz attı. "O uyuz veri girme işi nasıl gidiyor? Demeter'in sana bunu yaptırdığına hâlâ inanamıyorum. Tam bir öküz."

“Yok ya, olsun.” Şu anda hiçbir şey sevincime mani olamazdı, bir kutu dolusu anket bile.

“Eh, görüşürüz,” dedi Flora. Tam iki adım atmışken öylesine ekledim, “Ah, Alex denen şu adamla tanıştım da, burada ne iş yapıyor, tam olarak çözemedim. Sen tanıyor musun?”

“Alex mi?” Kaşlarını çatarak bana doğru döndü. “Alex Astalis?”

E-postada soyadına bakmamıştım bile, şimdi fark ettim. “Herhalde. Uzun boylu, siyah saçlı...”

“Alex Astalis.” Flora aniden kısaca güldü. “Alex Astalis’le tanıştın ve ‘ne iş yaptığını çözemedin’? Şunu dene, ‘Ortaklardan biri.’”

“O... ne?” Nutkum tutuldu.

“Alex Astalis?” diye tekrar etti, hafızamı yenilemek istercesine. “*Biliyorsun ya.*”

“Adını hiç duymadım,” dedim kendimi savunurcasına. “Kimse ondan bahsetmemişti.”

“Ah. Eh, yurtdışında çalışıyordu, herhalde ondan...” Flora bana yakından baktı. “Ama Astalis adını muhakkak duymuşsundur.”

“Şeydeki gibi mi...” Duraksadım.

“Evet. Aaron Astalis onun babası.”

“Anladım.” Küçük çapta şok geçiriyordum. Çünkü “Astalis” “Hoover” ya da “Biro” gibi isimlerden biriydi. Bir anlamı vardı. Anlamı şuydu: *Dünyanın en güçlü reklam ajanslarından biri. Özelikle “Aaron Astalis” şu anlama geliyordu: 1980’li yıllarda reklamcılığın çehresini değiştiren ve geçen sene şu meşhur süpermodelle çıkan, aşırı zengin adam.* “Vay canına,” dedim cılızca. “Adı neydi?”

“Olenka.”

“Aynen.”

Flora’nın neden bahsettiğimi şıp diye kapmasına bayıldım.

“İşte Alex onun oğlu ve bizim patronumuz. Yani, patronlarımızdan biri. Adrian seviyesinde filan biri.”

Su şişemi alıp bir yudum içerek sakinleşmeye çalıştım. Ama içimden *Vaaaaaaay!* diye ciyaklamak geliyordu. Bu gerçekten yaşanmış mıydı? Havalı ve yakışıklı, aynı zamanda *patronum* olan bir adamla yemeğe mi çıkıyordum? Sürreel bir dünyadaydım. San ki Hayat birdenbire gelmiş, önümdeki anket kutularına bakmış ve

Ah, benim hatam. Sana bütün bu zırvayı yüklemek istememiştim: Al şu telafi ödülünü, demişti.

“Ama o çok genç.” Dilimi tutamadan sözler ağzımdan döküldü.

“Ah, şu mesele.” Flora neredeyse azarlar gibi cevap verdi. “Eh, anlarsın ya. Dahi bir tip. Üniversiteye bile gitme zahmetine gir-memiş. Yıllar önce JPH’de, yirmi yaşındayken filan Demeter’in yanında çalışmış. Ama beş dakika sonra işi bırakıp kendi şirketini kurmuş. Whenty’yi o yarattı biliyorsun? Logosunu mogosunu, her şeyini.”

“Gerçekten mi?” Çenem yerlere düştü. Whenty yoktan var olup bütün piyasayı etkisi altına alan kredi kartıydı. Gelmiş geçmiş en başarılı marka girişimi olarak tanınıyordu. Pazarlama derslerin-de vesaire, hep o örnek gösterilirdi.

“Sonra Adrian onu Cooper Clemmow’a katılmaya ikna etmiş. Ama sık sık yurt dışına gider. Oldukça şeydir... anlarsın ya.” Alay-cı bir şekilde dudak büktü. “Onlardan biri.”

“Nelerden biri?”

“Kendini herkesten zeki sananlardan, hani milletle niye uğra-şayım diyenlerden.”

“Ah,” dedim şaşırarak. Hiç de tanıdığım Alex’e benzemiyordu anlattığı kişi.

“Bir keresinde annemlerin evinde bir içki partisine gelmişti,” dedi Flora aynı tonda. “Benimle *konuşmadı* bile.”

“Ah.” Ayıp olmasın diye inanamıyormuş gibi yaptım. “Çok... kötüymüş!”

“Bütün gece yaşlı bir adamla konuşup durdu. *Astrofizik* hak-kında mıydı neydi.” Gene dudak büktü.

“Berbatmış!” dedim çabucak.

“Sen neden onu merak ettin ki?” Flora bana dikkatlice odak-landı.

“Bir sebebi yok!” dedim hızlıca. “Kim olduğunu bilmiyordum. O kadar.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O akşam eve dönerken ruh halimi hiçbir şey bozamadı. Hatta akşamüstü başlayan ve gittikçe artan yağmur bile. Yanımdan geçerken su birikintisine girip beni sıırıslıkla eden otobüs bile. Eteğimi burup suyunu sıkarken bana ukala ukala gülen bir grup oğlan bile.

Dairemin kapısını açarken kendi kendime şarkılar söylüyordum. Birisiyle çıkacaktım! Grup toplantısına katılacaktım! Her şey güzeldi...

“Ah!” Kaval kemiğim bir şeye çarpınca kendime geldim. Koridorumuzun bir kenarı karton kutular tarafından işgal edilmişti. Zar zor yanlarından geçtim. Amazon’un depolarından birine benziyordu. Neydi bunlar böyle? Öne eğildim, etikete baktım, Alan Rossiter ismini okudum ve derin bir nefes verdim. Tipik.

Alan ev arkadaşlarımdan birisiydi. İnternet sitesi tasarımcısı / fitness vlogger’ıydı ve bana hep kas geliştirme, kemik yoğunluğu, hatta bir keresinde bağırsak hareketleri hakkında öğrenmek istemediğim, “şahane” bilgiler aktarırdı. Yani öğh.

“Alan!” Kapısını yumrukladı. “Bu koridorun hali nedir?”

Bir saniye sonra Alan’ın kapısı açıldı ve bana yukarıdan baktı. (Bayağı uzun boyluydu, Alan. Aynı zamanda kafası kocamandı, o yüzden fazla uzun boylu *görünmüyordu*. Aslında tuhaf görünüyordu.) Üstünde siyah bir atlet ve şort, kulağında kulaklık vardı,

muhtemelen *Vücutuna Hükmet, Dünyaya Hükmet* tarzı ilham verici bir şey dinliyordu çünkü bir keresinde beni de üye yapmaya çalışmıştı.

“Ne var?” dedi boş boş.

“Şu kutular!” Tıkış tıkış koridoru gösterdim. “Senin mi? Yan-
gın tehlikesi yapıyorlar!”

“Bu benim tarzım,” dedi ve kafam karışarak arkaya baktım. Onun tarzı mı? Onun tarzı evin içini karton kutularla doldurmak mıydı?

“Nasıl yani senin tarzın.”

“Benim tarzım.” Açık bir kutuya elini sokup bana plastik bir paket attı, üstünde “Organik Whey protein tozu: Vanilyalı” yazıyordu.

“Ah, *whey*. Peki.” Karton kutulara gözlerimi kısarak baktım. “Peki bu kadar çok miktarda ihtiyacın var mıydı?”

“İşyerlerine özel. Toptan almak zorundaydım. Kâr bakımından. İşler zor.” Elinin içine yumruk atınca yüzümü buruşturdum. Alan’ın konuşurken “motivasyon verici” olduğunu sandığı agresif bir üslubu vardı. Bazen ağırlık kaldırırken kendi kendine bağırışlarını duyardım, “Yap lan şunu, yapsana lan. Yap şunu, Alan, seni tokmak kafalı.”

Yani, gerçekten mi? Tokmak kafalı mı? Bu muydu motivasyon?

“Ne işi?” diye öğrenmek istedim. “Sen internet tasarımcısısın.”

“Ve peyniraltı proteini tozu distribütörüyüm. Yan işim bu ama büyük olacak.”

Büyük olacak. Bu cümleyi babamdan kaç defa duymuştum? Elma birası işi büyük olacaktı, altı ay boyunca bunu duyduk. Sonra el yapımı kakmalı bastonlar vardı ama yapılmaları o kadar uzun sürüyordu ki, babam asla kâr edemeyecekti. Ondan sonra, yeni bir fare kapanı satarak servet kazanacaktı, arkadaşı Dave Yarnett’ten çok ucuza almıştı. (İğrençtiler. Elma birasını fare kapanına bin kere yeğlerdim.)

Artık bu konularda içgüdülerim keskinleşmişti. Alan hakkındaki içgüdüm pek olumlu değildi.

“Eee, bu kutuları başka bir yere taşıyacak mısın?” diye ısrar ettim. “Yakında?”

Belki de bu kadar şüpheli olmamalıydım, dedim içimden. Belki bir sürü alıcısı sıraya girmiş bekliyordu ve yarına hepsi gitmiş olacaktı.

“Satacağım.” Kaçamak bir bakış attı. “Bağlantı kuruyorum şu an.”

Tahmin etmiştim.

“Alan, hepsini burada tutamazsın!” Kutulara doğru kollarımı salladım.

“Odamda yer yok,” diyerek omuz silkti. “Ağırlık kaldırma bankım duruyor. Hadi görüşürüz.”

Ben başka bir şey diyemeden, odasına geri dönüp gözden kayboldu. Çıglık atmak istiyordum. Ama onun yerine, Anita’nın odasına girip kapıyı tıklattım.

Anita bayağı bir üstün-insandı. İncecikti, ağırbaşlıydı ve bir yatırımcı bankada çalışıyordu. Benimle aynı yaşıydı ve buraya ilk taşındığımda bayağı heyecanlanmışım. Şöyle düşünmüştüm: *Evet! Yeni kankam! Çok havalı olacak!* İlk gece küçük mutfakta takıldım, yiyeceklerimi düzenlerken ara ara kapıya bakış atıyordum, kızın içeri girmesini ve aramızda bağ kurmayı umuyordum.

Gelmişti gelmesine ama nane çayı demlerken bana soğukkanlı bir bakış atıp şöyle demişti, “Üstüne alınma ama otuz yaşına kadar kimseyle arkadaşlık *etmeyi* düşünmüyorum, tamam mı?”

Şaşkınlıktan küçük dilimi, hatta toptan dilimi yutmuş, cevap verememişim. Sahiden de o gün bugündür, onunla adamakıllı bir sohbetimiz bile olmamıştı. Tek yaptığı çalışmak ya da Coventry’deki ailesiyle telefonda konuşmaktı. Kibar biriydi, bazen Alan ve bana çöp toplama hakkında e-posta atıyordu ama o kadar. Bir keresinde ona daha iyi bir eve parası yetecekken neden bu kadar ucuz bir yerde yaşadığını sorduğumda omuz silkmış ve “Depozitomu biriktiriyorum. Otuz bir binim oldu,” demişti.

Şimdi kapıyı açtı ve telefondaydı.

“Selam!” dedim. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim, sadece... şu kutuları gördün mü? Alan’la konuştun mu?”

Anita elini ahizeye koyup o ifadesiz suratıyla, “Banka beni üç aylığına Paris’e gönderiyor,” dedi.

“Ah.”

“O yüzden.”

Bir sessizlik oldu ve geç de olsa anladım ki, asıl söylemek istediği şeydu: *Kutular ne hali varsa görsün. Ben Paris’e gidiyorum.*

“Tamam,” dedim sessizliği bozarak. “Peki. Eh, iyi eğlenceler.”

Başıyla onaylayıp kapıyı kapattı ve birkaç saniye ablak ablak kapıya baktım. Londra’da ev tutma hayatı hiç hayalimdeki gibi çıkmamıştı. Ben kahkahası bol, değişik arkadaşlarla birlikte pub’larda ve ikonik Londra noktalarında, kostümlü partilerde ya da trafik kukalarıyla dolu komik hikâyeler yaşayacağımı sanmıştım. Oysaki hiç öyle çıkmamıştı. Anita’yı kostümle hayal edemiyordum.

Doğruya doğru, eski işimde çalışırken oradaki kızlarla gece çıkıp çok eğlendiğimiz olmuştu. Ama aslında tek yaptığımız *pro-secco* içip işten yakınmaktı, bir süre sonra kredi kartı ekstrem o kadar kabarmıştı ki, bir süre çıkmamaya yemin ettim. Cooper Clemmow’da da kimse sosyalleşmiyor gibiydi. Geç saatlere kadar çalışmayı “sosyalleşmekten” saymazsak.

Neyse, diye düşündüm arkamı dönüp, *hana ne? Ne de olsa ben Alex Astalis ile öğle yemeğine çıkacağım!* Moralim tekrar tavana doğru yükseldi. Her şey güzeldi. Biraz yemek yiyecektim, sonra Instagram’a bakıp...

Ne?

Ağzım açık kalarak mutfak kapısında durdum. İçerisi bir kutu deryasıydı. Yerler ağzına kadar kutu doluydu. Kutular alçak dolapların önünü kapatıyordu. Ve buzdolabını. Ve fırını.

“Alan!” diye sinirle bağırıp kapısına dayandım, kapıyı kırabilirdim. “Mutfğa ne olmuş!”

“Ne?” Alan kapıyı açarken yüzünde savaşa hazır bir ifade gördüm. “Hepsi koridora sığmadı, ne yapayım. Geçici süreliğine, sonra satacağım.”

“İyi de...”

“Bu benim *işim*, tamam mı? *Desteklemeyi* denesen olmaz mı?” Kapıyı sertçe kapattı ve sinirli sinirli baktım. Artık tekrar denemenin bir anlamı yoktu. Ayrıca karnım zil çalışıyordu.

Mutfağa geri dönüp dikkatlice en üstteki kutulara bastım. O kadar yüksekti ki, kafam tavana değmek üzereydi. Kendimi kahrolası Harikalar Diyarı'ndaki Alice gibi hissettim. Bu durum kesinlikle yangına davetiye çıkarıyordu. *Her türlü* ev kazasına davetiye çıkarıyordu hatta.

Karton kutunun üstünde dengemi kaybetmeme ramak kalmış halde parmakucunda durdum ve buzdolabını aralamayı, iki yumurta çıkarıp ocağa koymayı başardım, ocak dizimle aynı seviyedeydi. O sırada üniversiteden en yakın arkadaşım Fi, Instagram'dan mesaj attı. Bu aralar Fi ile bir tek Instagram üstünden konuşuyorduk; bence diğer iletişim yollarını unutmuştu.

Selam! Nasıl gidiyor? Washington Square Park'ta güneş pırl pırl. Tanrım, bayılıyorum buraya. Hatta kışın bile şahane. Dane ve Jonah'yla soya sütlü latte içiyoruz, sana bahsetmiştim ya hani? ÇOK ŞEKERLER! Muhakkak ziyarete gelmelisin!

Washington Square Park olduğunu tahmin ettiğim (New York'a hiç gitmedim de) bir yerden bir özçekim resmini de eklemişti. Gök yüzü masmaviydi, Fi'nin burnu pembeydi ve karede görülmeyen bir şeye kahkahalarla gülüyordu. İster istemez içim buruldu.

New York'ta yaşamak oldum olası Fi'nin hayaliydi, tıpkı benim Londra'da yaşama hayalim gibi. Üniversitedeyken aramızda bitmeyen bir espiye dönüşmüştü, birbirimizi saf değiştirmeye ikna etmeye çalışıyorduk. Bir Noel'de ona kocaman bir Big Ben kar küresi aldım, Fi de bana şişme Özgürlük Heykeli hediye etti. Aramızda bir oyundu.

Fakat artık gerçek olmuştu. Mezuniyetten sonra ben dolaylı yoldan Londra'ya geçtim, Fi de staj yapmaya New York'a gitti. Bir daha da dönmedi. Şehre âşık ve West Village'da yaşayan, rollerblade yapan, her hafta sonu bit pazarlarında antika alışverişine çıkan değişik arkadaşları *sahiden* vardı. Sürekli resim paylaşıyordu ve Amerikan imlâsıyla yazmaya başlamıştı.

Yani, onun adına seviniyordum. Harbiden. Ama bazen orası yerine Londra'ya gelmiş olsa, çok şahane olmaz mıydı diye hayal ediyor-

dum. İkimiz ev arkadaşı olurduk... Her şey daha farklı olurdu... kesin. Neyse, özlem duymanın bir yararı yoktu. Hemen ona mesaj attım:

Burada da hayat güzel! Alan ve Anita'yla takılıyoruz, gümekten öldük!!! Londra hayatı çılgın bir eğlence!!!

Eğilip yumurtalarımı tavada döndürdüm, bu arada da sırtım tutuldu. Tam tatlı biber eklemek üzereyken...

“Aaaah!”

Ne olduğunu anlamadım ama bağırıştım. Üstüne bastığım kutu yırtılmıştı. Dizime kadar peyniraltı suyu protein tozuna batmıştım. Bazı paketler patlamıştı kesin çünkü iğrenç bir vanilya aroması eşliğinde beyaz tozlar havada uçuşuyordu.

“Ne oldu?” Alan çılgılığımı duymuş olacaktı çünkü mutfak kapısında dikilmiş, ters ters bakıyordu. “Protein tozuma zarar mı veriyorsun?”

“Hayır, senin protein tozların *bana* zarar veriyor!” diye bağırdım.

Ayak bileğim sahiden burkulmuş olabilirdi. Ayrıca whey tozu bulutu yumurtalarımın üstünü kaplamıştı, birden dikkatimi çekti. Berbat bir şey. Ama başka yemek yapamazdım, diğer bütün malzemelerim buzluktaydı. Ve açlıktan ölüyordum.

Kutudan kurtulmaya çalışırken ayakkabımın topuğu başka bir pakete çarpıp patlattı. (Hop. Alan’a söylemesem iyi olurdu.) Kutudan daha fazla toz uçtu ama bu beyaz değildi, bej rengiydi. Farklı kokuyordu. Tuzlu gibi.

“Alan,” dedim. “Bunların hepsi vanilyalı whey olması gerekmiyor mu?”

“Vanilyalı Whey zaten.”

“Eh, değil ama.” Kutuya elimi sokup az önce patlattığım paketi çıkardım. “Bu mesela...” Etiketini okudum. “Toz tavuk suyu.”

“Ne?” Paketi Alan’a uzattım ve inanamayarak baktı. “Hayıır. Nasıl yani?” Aniden canlanıp başka bir kutuyu yırtarak açtı ve içine daldı. İki plastik paket çıkarıp düşünceli düşünceli inceledi. “Tavuk suyu mu?” Şimdiyse çıldırmış gibi paketleri çıkarıp duruyor ve etiketlerini okuyordu. “Hayır!” Acı çeken bir gorile benzedi. “Hayıır!”

Cidden. Altı üstü bir whey. Ya da olmayan-whey. Neyse işte.

“Bir karışıklık oldu herhalde,” dedim. “Çağır yanlış kutuları alıp değiştirsinler.”

“O kadar basit değil!” diye resmen böğürdü. “Bunları şeyden aldım... şeyden...”

Cümlesinin ortasında durdu, çıtımı çıkarmadım. Bu konuyu derinliğine deşmeye niyetim yoktu çünkü: 1. Belli ki alengirli bir işti. 2. Bu benim sorunum değildi. Ve 3. Benim sorunum olmasını *istemi-yordum*.

Alan bir kez daha bana babamı andırdı ve babamı tanıyordum. Seni de sorunların ortasına çekerti. Yürüyüp gidemeyeceğini hissederdin. Sonra bir bakmışsın, telefonda millete istenmeyen tavuk suyu paketlerini satma mücadelesi veriyorsun.

“Eh, umarım halledersin,” dedim. “Affedersin.”

Bir şekilde ayağımı kutudan çıkarıp bir elimde çırpılmış yumurtamın olduğu tabakla dikkatlice kutuların üstünden mutfak kapısına doğru geriledim. Kendimi aptal bir dayanıklılık yarışmasında gibi hissediyordum, sanki birazdan tavandan örümcekler dökülecekti.

“Tavuk suyu ister misin?” dedi Alan çabucak. “Sana satarım. En iyi kalite, birinci sınıf...”

Ciddi miydi?

“Hayır, teşekkürler. Ben pek tavuk suyu kullanmıyorum.”

“Anladım.” Alan geri çekildi. Bir kutuyu daha yırtıp açtı, içine baktı ve inledi. O kadar sefil görünüyordu ki, omzunu sıvazladım.

“Merak etme,” dedim. “Bir yolunu bulacaksın.”

“Hey.” Yüzünü tekrar bana doğru çevirdiğinde umut doluydu. “Cat.”

“Efendim?”

“Acıma seksine ne dersin?”

“Ne?” Aklım almayarak ona öyle baktım. “Ne demek istiyorsun?”

Alan anlattığı şey barizmiş gibi kendisini, alt kısımlarını işaret etti. “Şu anda benim için üzöldün, öyle mi?”

“Eee... biraz,” dedim dikkatlice.

“O zaman benimle yatmak istiyor olmalısın.”

Bir dakika, ben bir şey mi kaçırdım?

“Alan...” Bu soruyu dışımdan sorduğuma inanamıyordum. “Neden seninle yatmak isteyeyim?”

“Çünkü acıma seksi budur. Bu böyle yapılır.” Elini popoma doğru uzattı ve çekildim. (Pardon, öteye kaçtım.)

“Hayır!”

“Neye hayır!”

“Sadece... hayır! Her şeye! Acıma seksi yok. Hiç. Sıfır. Asla. Kusura bakma,” diye ekledim sonradan.

Alan bana küçümser gibi baktı ve kutulardan birinin üstüne yığıldı. “Demek kalpsizim diyorsun.”

“Seninle yatmak istemediğim için kalpsiz olmuyorum!” dedim sinirlenerek. “Kapa çenen!”

Odamın yolunu tuttum, kapıyı kapattım ve tekli yatağıma cup diye oturdum. Odam o kadar küçüktü ki, gardırop koymaya yer yoktu, o yüzden bütün eşyalarımı yatağımın tepesinde hamak tarzı bir ağı içinde tutuyordum. (O yüzden sık sık ütülenmemiş giyinirdim. Artı, en ucuz çözüm buydu.) Yatakta bağdaş kurdum, bir çatal dolusu çırpılmış yumurtayı ağzıma attım, sentetik vanilya aromasını alınca içim ürperdi. Burnumdan solumayı kesmeliydim. Sakinleşip Zen ruh haline geçmeliydim. Dolayısıyla dikkatimi dağıtmak istedim.

Instagram hesabıma girdim, bir an düşündüm ve the Shard binasının bir resmini paylaştım, altına da yazdım: *Bir başka harika gün, iş, oyun vesaire derken dinlenmeye vakit yok!!* Arkasından geçen gün çektiğim harika bir marşmelovlu sıcak çikolata resmi buldum. Aslında benim sıcak çikolatam değildi, Marylebone’da bir kafenin dışarıdaki masalarından birinde rastlamıştım. Kız tuvalete gitmişti ve hemen bir fotoğraf çekivermişim.

Tamam, işin doğrusu: Instagram-ılanacak fotoğraf arayışı içinde pahalı kafelerin etrafında dolanıyordum. Bir yanlışlık var mıydı? Kızın sıcak çikolatasını *içtim* demiyordum. Sadece, *Bakın: sıcak çikolata!* diyordum. Eğer insanlar bana ait olduğunu varsayorsa... eh, onlara kalmış.

Basit bir yazıyla paylaştım: *Nefis!!!* ve birkaç saniye sonra F’den yeni bir mesaj geldi:

Londra'da hayat yıkılıyor!
Cevabımı anında yolladım:

Hem de nasıllll

Arkasından, altını çizmek için ekledim:

Bil bakalım ne oldu, yarın birisiyle randevum var!..

Dikkatini çekeceğini biliyordum ve tam tahmin ettiğim gibi, iki saniye sonra cevap geldi.

RANDEVU?? Çabuk ayrıntıları sökül!

Tepkisini görünce bile yüzüm aydınlandı. Bugün Alex ile tanışmak, o çatının tepesinde kahkahalar atmak... sanki önümde bir kapı açılıyordu. Farklı bir şeylere çıkan bir kapı. Bir nevi... ne bileyim. Yeni bir varoluş belki. Sadece bir öğle yemeği yiyecektik, biliyordum. Olsun, yine de. Her ilişki bir *sadece* bilmem-neyle başlardı, öyle ya? Mesela, Romeo ve Jülyet birbirlerine *sadece* ilk görüşte deli gibi âşık olmakla başlamıştı.

Tamam. Kötü örnekti.

Henüz sökülecek bir ayrıntı yok. Olunca anlatırım.

Bir kokteyl kadehi ve gülün yüz emoji'si ekledim, sonra sırf eğlencesine, bir kalp koydum.

Mesajı yolladım, arkama yaslandım ve iğrenç yumurtadan bir lokma daha aldım. Ardından, dürtüsel bir edayla, eski Instagram resimlerimi karıştırdım, Londra kafeleri, manzaraları, içkiler, gülün yüzler (genelde tanımadığım insanlar). Hepsi insana moral veren bir film gibiydi, peki ya bunun nesi kötüydü? Bir sürü insan Instagram'da filtreler filan kullanıyordu. Eh, benim filtrem de "böyle olmasını isterdim" filtresiydi.

Yalan söylüyor sayılmazdım. Oralara gitmiştim, o sıcak çikolatayı içmeye param yetmese de. Hayatımdaki pek-de-iyi olmayan diğer şeylerin üstünde durmuyordum, mesela işe gidiş yolu ya da bütün eşyalarımı bir hamakta tutmanın bedeli gibi. Vanilyalı whey kaplı yumurta ve arsız abazalıkta bana sarkan ev arkadaşları gibi. Asıl önemli olan, bir hedefim olmasıydı, bir umut taşımamdı. Bir gün, hayatım Instagram fotoğraflarımla uyumlu olacaktı. Bir gün.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Park Lane'e oldum olası hayrandım. Cooper Clemmow'un en büyük toplantı odasıydı, ortada devasa kırmızı lake bir masa ve farklı renklerde takım olmayan sandalyeler vardı. Bu masanın başında oturmak, bir Kabine'de oturmak gibidir diye hayal etmişim hep. Buranın, ajansın yaratıcı kalbi olduğuna, insanların canlanıp fikirlerin havada uçtuğuna, bir markanın yolunun değiştiğine ve tarihin yazıldığına inanmışımdır.

Oysaki şimdi buradaydım ve... altı üstü bir toplantıydı. Kimse bir şeyin gidişatını filan değiştirmiyordu. Herkesin şu ana dek konuştuğu tek konu, Orange Crace Bar'ın limited-edition girişiminin hata olduğuydu. (Craze Bar bizim müşterimizdi, onlara kısıtlı sayıda üretilen ürünleri için bir paket tasarladık. Ancak bize şimdi on kutu dolusu yollamışlardı ve herkesin görünce midesi kalkıyordu.)

"Kahretsin." Demeter her zamanki dramatik edasıyla gidişatı yarıda kesti ve telefonunu işaret etti. "Adrian konuşmak istiyor. İki dakikaya dönerim." Sandalyesini geri iterken Rosa'ya baktı. "Sen devam edebilir misin? MİY hakkında herkesi bilgilendir olur mu?"

"Tabii." Rosa başını salladı ve Demeter dışarı çıktı. Bugün üstünde şahane bir püsküllü süet etek vardı ve çıkarken gözlerimi dikmeden edemedim.

“Tamam.” Rosa içeridekilere hitap etti. “Demeter size yeni potansiyel müşterimizden bahsetmemi istedi, MİY ya da Mutlu İnek Yoğurdu. Gloucestershire’daki bir çiftlikten gelen organik yoğurt çeşitleri.” Rosa bize fotokopiyle çoğaltılmış bir broşür dağıttı, üstünde sade Helvetica harf karakteriyle yazılmış bir logo ve silik bir inek resmi olan bir yoğurt kâsesi duruyordu. “İnek sütü ve süt ürünleri pazarı çoktan işgal edilmiş ama onlar gerçekten çok iyi ve... eee...” Notlarına göz attı. “İnekler organik çimle besleniyor, öyle bir şey?” Kafasını kaldırıp baktı. “Süt ürünleri ve mandıralar hakkında bilgisi olan var mı?”

Nefes almama bile fırsat kalmadan masanın bir ucunda birisi kahkahayı patlattı.

“*Mandır*a mı?”

“Benim ineklerden ödüm patlar,” dedi Flora. “Ciddi ciddi.”

“Korkar,” diye doğruladı Liz. “Glastonbury’de ineklere rastlamıştık ve Flora kafayı yiyordu. Onları boğa sandı.” Liz güldü.

“Boğaydılar zaten!” diye inledi Flora. “Tehlikeliydiler! Hele o *kokuları*. Kim onların yanına yaklaşabilir, bilmiyorum!”

“O halde kim Mutlu İneklerle tanışmaya çiftliğe gidecek?” Rosa keyifle sırtırtırken ağzı kulaklarındaydı.

“Aman Tanrım.” Flora kaşlarını tavana kadar kaldırdı. “*Düşünsene!*”

“Oooo... ahh...” dedi Mark kırsaldakilerin aksanını taklit ederek. “İneklerin sağılması gerek, Flora. Sarıkız seni bekliyor kızanım.”

Ağzımı iki kere açıp kapattım. Ben inekler hakkında bir şey biliyor muydum? Mandırada büyümüştüm. Fakat bir şey konuşmama engel oluyordu. Birmingham’daki o kızların bana “Çiftçi Katie” diyeşi hemen zihnimde canlandı ve yüzümü buruşturdum. Belki birkaç saniye dinleyip konuşmanın gidişatına bakarım.

“Demeter yeni fikirler üretmemizi istiyor.” Rosa masada oturanlara baktı. “Size ‘kırsal kesim’ desem, ne düşünürsünüz?” Ayağa kalkıp tahta kalemine uzandı. “Hadi biraz serbest çağırışım yapalım. Kırsal...”

“Kokulu,” dedi Flora anında. “Korkutucu.”

“Kokulu’ ve ‘korkutucu’ yazmayacağım,” dedi Rosa sabrı taşıarak.

“Yazmak zorundasın,” diye tutturdu Liz. Doğruydu. Cooper Clemmow’daki en büyük ilke şuydu: *Herkesin sesi duyulurdu*. Misyonumuz açıklamasında yer alıyordu. Dolayısıyla, çok aptal bir fikir öne sürmek istesen bile, belki çok zekice bir sonuca varır diye, saygı göstermek zorunluydu.

“Tamam.” Rosa tahtaya *kokulu* ve *korkutucu* yazıp Flora’ya pis bir bakış fırlattı. “Ama bunlar yağurdu sattırmaz. Kokulu ve korkutucu yoğurt almak ister miydin?”

“Aslında ben süt ürünleri kullanmıyorum,” dedi Flora, biraz burnu büyükçe. “Badem sütü yağurdu filan yapıyorlar mı?”

“Tabii ki yapmıyorlar!” Rosa yumruğunu kafasına vurdu. “Orası mandıra diyorum, badem çiftliği değil.”

“Bir dakika.” Flora gözlerini kocaman açtı. “Badem sütü cidden *bademden mi yapılıyor*? Ben de şey sanmıştım... ne bileyim. Öyle isim veriyorlar filan.”

Rosa inanamayarak bir kahkaha attı. “Flora, sen şaka mısın?”

“Eh, nasıl yapıyorlar peki o zaman?” Flora hesap sorar gibi bekledi. “Bademden nasıl süt çıkarıyorlar? Onları da... *sağıyorlar* mı? Sıkıyorlar mı?”

“Ona badem yağı denir,” diye lafa karıştı Mark.

“Eee, nasıl yapıyorlar o zaman?”

Rosa bir an için kaptırmıştı, sonra ayıldı, “Bilmiyorum! Ayrıca şu anda badem sütünden bahsetmiyoruz; büyükbaş sütünden bahsediyoruz. İnek sütünden. Tamam mı?”

Arkama yaslanıp oturmak bu kadar yeterdi. Konuşmaya dahil olmak zorundaydım.

“Aslında...” diye başladım elimi kaldırarak. “Ben biraz bilgiliyim...”

“Eee, nasıl gidiyor?” Demeter elinde bir sürü kâğıtla yeniden uzun adımlarla odaya dalarak lafımı kesti.

“Ümitsiz!” diye cevap verdi Rosa. “Elimizde tek bu var.” *Kokulu* ve *korkutucu* kelimelerini işaret etti.

“Biz inekten anlamayız,” dedi Flora açık açık. “Ya da kırsaldan.”

“Ya da bademden,” diye ekledi Mark.

“Tamam, millet.” Demeter her zamanki haliyle gidişata el koydu. Kâğıtları masaya bıraktığı gibi beyaz tahta kalemını aldı. “Neyse ki, siz zavallı şehir yaratıklarının aksine, *ben* kırsal hakkında bilgiliyim.”

“Gerçekten mi?” Flora afalladı, bense dikildim. Demeter’e yepyeni bir gözle bakıyordum artık. Kırsal hakkında bilgisi var mıydı?

“Kesinlikle. Yılda en az dört defa Babington House’a giderim, o yüzden bu işleri *içeriden* takip ederim.” Sanki ona itiraz etmemiz için meydan okurcasına hepimizi süzdü. “Gerçek şu ki, kırsal kesim çok havalıdır. Artık şehir yerine, doğa revaçta.” Demeter *kokulu* ve *korkutucu* kelimelerinin üstünü çizip yazmaya koyuldu. “İşte dikkat çekici kelimelerimiz: *Organik. Otantik. El emeği. Değerler. Dürüstlük. Tabiat Ana. İsteddiğimiz imaj...*” Bir an düşündü. “Geri dönüşümlü kahverengi kâğıt. Organik keten. İp. El yapımı. Rustik ama taze. Ve bir hikâye.” Broşürlerden birini elinde tuttu. “Biz sadece ‘Bu yoğurt şu ineklerden geliyor’ demeyeceğiz.” Fotoğrafa parmağıyla vurdu. “Biz ‘Bu yoğurt Molly isimli şu İngiliz Longhorn cinsi inekten geliyor,’ diyeceğiz. Yarışma düzenleyeceğiz: ‘Çocuklarınızı Molly’yi sağmaya getirin,’ diyeceğiz.”

Dudağımı ısırdım. Fotoğraftaki inek İngiliz Longhorn değildi; Guernsey cinsiydi. Ama insanların arasında Demeter’in inek türleri hakkındaki fikrini düzeltmek iyi bir fikir olmayabilirdi.

“Güzel!” dedi Rosa. “Kırsala bu kadar meraklı olduğunu bilmiyordum, Demeter.”

“Demeter isminin gerçek anlamı ‘hasat tanrıçası’dır,” diye cevap verdi Demeter, bilmiş bilmiş. “Benim çok toprağa yakın, çok köy sever bir yanımdır. Mesela mümkün olduğunca semt pazarından alışveriş yaparım.”

“Ah, ben de semt pazarlarına bayılırım,” diye lafa karıştı Flora. “Saman kaplı yumurtalar falan? Ne şirin.”

“Aynen! Saman.” Demeter başıyla onaylayıp tahtaya *saman* yazdı.

“Tamam, şimdi gözümde canlandırabiliyorum,” dedi Mark, başıyla onaylayıp çizim defterini karalamaya başlayarak. “Yüzde

yüz doğal. Bu yoğurt büyük oranda üretilmemiş, elle yapılmış.”

“Aynen. Zanaat. Çok iyi.” Demeter *el işçiliği* yazdı tahtaya.

“Eee...” Durakladı. “*Tahta* bir yoğurt kabı mesela?”

“Aman Tanrım!” diye haykırdı Flora. “Dahice. Tahta yoğurt kapları! Evde biriktirebilirsin ve mesela... içine bir şeyler koyabilirsin! Kalem, makyaj malzemesi...”

“Çok pahalıya mal olur,” dedi Demeter düşünceli düşünceli. “Ama bunu ultra lüks bir markaya çevirirsek...” Elindeki kalemi düşünceli düşünceli avucuna vurdu.

“Prestij fiyatlandırması,” diyerek başını salladı Rosa.

Prestij fiyatlandırmasını iyi bilirdim, fiyatı yüksek tutardınız ve tüketici, *Aaa, pahalı olduğuna göre kesin güzeldir* diye düşünürdü ve gereğinden çok daha fazlasını alırdı.

“Bence insanlar içinde el emeği yoğurt olan tahta bir kâseye çok para öderdi,” dedi Mark ciddiyetle. “Bir de ineğin adı kutunun üstüne basılırsa.”

“İsimleri de beyin fırtınasıyla seçeriz,” diye onayladı Rosa. “İneklerin isimleri çok mühim. Hatta her şeyimiz.”

“Daisy,” diye önerdi Flora.

“Daisy *olmasın*,” diye karşı çıktı Liz hemen.

“Başka bir şey?” Demeter masada oturanlara hitap etti ve elimi kaldırdım. Bu toplantıya katılmak için savaş vermiştim, bir katkı olmak zorundaydı. “İneklere iyi bakıp bakmadıklarından bahsedebilirsiniz?” diye önerdim. “Yani markanın adı ‘Mutlu İnek Yoğurdu’, demek ki inekleri çok mutlu mesut filan olmalı? Bu fikri imajda da kullanabiliriz?”

“Evet!” Demeter bu fikri tuttu. “Hayvanların iyiliği, çok büyük. Mutlu hayvanlar, *kocaman*.” Tahtaya *mutlu pırıl pırıl inekler* yazıp altını çizdi. “Aferin.” Bana başını salladı ve yüzümde güller açtığını hissettim. Toplantıya katkı olmuştu! Tamam, küçük bir şeydi ama bir başlangıçtı.

Toplantı bittikten sonra, Demeter’e bir tomar anket sonucu gönderdim. Ardından bana bir mesaj atıp hepsini farklı bir formatta görebilir miyim dedi. Bir yandan, tam bir külfetti. Ancak diğer yan-

dan, bütün sabah boş boş oturup öğle arasındaki randevu-mudur-nediri düşünüp gerilmek zorunda kalmayacaktım. Kafam meşguldu; odaklanmıştım; öğlen arasını düşünmüyordum bile...

Tamam, işin doğrusu: Kuyruklu yalandı bu. Tam anlamıyla *gepgergindim*. Nasıl gerilmem? Alex Astalis'ten bahsediyorduk. Çok büyük bir isimdi! Dün gece iki saat boyunca onu Google'da araştırdıktan sonra daha iyi kafama dank etmişti. Onu herhangi bir tip sandığıma inanamıyordum. Hele hele stajyer olabileceğini düşündüğüme inanamıyordum. İnsanlarla gerçek hayatta tanışmanın sıkıntısı buydu: Profilleri yanlarında ekli gezmiyorlardı. Hoş, bu belki de iyi bir şeydi. O kadar önemli biri olduğunu bilseydim, yanında öyle cambaz ayaklıklarıyla dalga geçmezdim.

Neyse, gitme vakti geldi. Saçımı kulak arkasına attım, sonra tekrar öne aldım. Sonra gene arkaya attım. Ah, bilmiyordum. En azından kahrküllerim iyi durumdaydı. Kahrküllerin ne kadar bakım gerektirdiğini, kestirene kadar fark etmemiştim. Çok *ilgi* istiyorlar. Her gün saç düzleştiriciyle düzeltmezsem, bütün sabah havaya dikilip, *Selam! Biz senin kahrküllerin! Bugünü de böyle kırk beş derece açıyla geçirmeye karar verdik; sana uyar mı?* derlerdi.

Neyse. Gerçekten gitme vaktiydi.

O kadar utana sıkıla yerimden kalktım ki, eminim herkes dönüp bana, *Hayırdır, nereye böyle?* diyecekti. Ama tabii ki demediler. Bir kişi bile çıktığımı fark etmedi.

Pop-up Noel Neşesi yeri ofisten biraz uzaktaydı ve yürümekten yanaklarım al al ve nefes nefese oraya vardım. Anlaşılan, her Aralık ayında burası kuruluyordu ama kimse burayı nasıl tarif edeceğini bilemiyordu. Bir nevi pazar-ve-kafe-ve-oyun alanıydı, çocuklar için devasa bir "zencefilli kurabiye evi", büyükler için sıcak şarap vardı ve ses sisteminden Noel ilahileri ve şarkıları çalıyordu.

Sıcak şarap standının yanında dikilen Alex'i hemen gördüm. Üstüne oturan bir palto giymiş, mor atkı ve gri hipster here takmış, elinde iki kadeh sıcak şarap tutuyordu. Beni görür görmez sırtıp, sanki konuşmanın ortasındaymışız gibi şöyle dedi, "Görüyorsun ya, sorun da bu. Atlıkarınca koymuşlar ama binecek insan

yok.” Atlı karıncayı gösterdi ve haklıydı. Sadece bir iki yaşlarında iki çocuk atların üstünde oturuyor, ikisi de ödü patlamış görünüyordu. “Diğer çocukların hepsi okulda,” diye ekledi. “Ya da öğle yemeğini yemeye gitmiş. Ortadan kayboluşlarını izledim. Sıcak şarap?” Bana bir bardak verdi.

“Teşekkürler!”

Plastik bardaklarımızı tokuşturduk ve içimden heyecanla havaya yumruk atıyordum. Eğlenceliydi. “Bu” her neyse, eğlenceliydi. Yani iş mi, iş dışı mı, çözemiyordum... Her neyse. Eğlenceliydi işte.

“Evet. İşe dönelim.” Alex içkisini yudumladı. “Soru şu: Burayı marka olarak yeniden yaratabilir miyiz?”

“Ne?” Şaşkınlık içinde tekrar ettim.

“Bunu. Bu pop-up yeri.”

“Ne, *bunu* mu?” Çevreme baktım. “Yani... lunaparkı mı? Pazar şeysini mi?”

“Aynen.” Gözlerinin içi parlıyordu. “Kendisi bile kendine ne ad vereceğini bilmiyor. Ama bütün Londra’yı sallamak istiyorlar. Bayram neşesini nakte çevirmek istiyorlar. Ve büyümek. Daha büyük mekânlara kurulmak. Reklam. Kuyruklar.”

“Anladım. Vay anasını.” Etraftaki tezgâhlara ve minik ışıklara yepyeni bir gözle, alıcı gözüyle baktım. “Eh, herkes Noel’i sever. İnsanlar pop-up stantları da sever.”

“Ama pop-up ne?” diye karşı çıktı Alex. “Burası bir gurme yiyecek noktası mı, yoksa çocuklara eğlence alanı mı, el işi kermesi mi, ne?” Boş bardağını bana doğru kaldırdı. “Sıcak şarabı nasıl bulduk?”

“Çok güzelmiş,” dedim dürüstçe.

“Öte yandan atlıkarınca...” Kaşlarını çattı. “Biraz trajik değil mi?”

“Belki biraz yiyeceklere odaklanmalılar.” Başımınla onayladım. “Yemek içme büyük iştir. Diğer şeylere gerek var mı?”

“İyi soru.” Alex atlıkarıncaya doğru yöneldi. “Hadi bir deneyelim.”

“Ne?”

“Atlıkarıncaya binmeden atlıkarıncayı değerlendiremeyiz,” dedi

ağırbaşlı bir edayla. “Önden sen.” Atları gösterdi ve ona güldüm.

“İyi peki!”

Atlardan birine çıkıp çantama doğru hamle yaptım ama Alex elini kaldırdı. “Ben ısmarlıyorum. Daha doğrusu, şirket ısmarlıyor. Mühim bir araştırma bu.” Yanımdaki ata bindi, sırtına parka geçirmiş suratsızın teki olan görevliye parayı ödedi. “Şimdi sanırım grupların bize katılmasını beklemek zorundayız,” diye gözlemlerde bulundu Alex ve kıkır kıkır güldüm. Sadece biz ve iki yeni yürüyen çocuk vardı, başka kimsecikler yoktu. “Ne zaman isterseniz!” Alex parkalı adama neşeli neşeli seslendi, adamsa bizi duymazdan geldi.

Kahküllerimin rüzgârda uçtuğunu hissedip içimden küfür ettim. Neden oldukları yerde duramıyorlardı? Tuhaf bir duyguydu, tahta bir atın üstünde oturmuşum, teoride patronum olan ama hiç patronummuş gibi *gelmeyen* bir adamla göz göze duruyordum. Rosa bile bana daha patrondu Alex’ten. Ancak bu adam... Kendime hâkim olamadan midemde bir özlem sıkışması hissettim.

Eğlenceli birine benziyordu. Zekâ ve hürmetle uğraşmadan, nüktedanlık ve cazibeydi, hepsi birden uzun ve ince bir bedene konmuştu. Londra’ya taşındığımdan beri, Londra’ya taşınmak *istediğimden* beri tanışmayı beklediğim adama benziyordu.

Çaktırmadan adamı süzdüm ve taptaze bir istek duydum. Gözlerindeki o anlamlı kıvılcım. O elmacık kemikleri. O *gülüş*.

“Eee, Asya’dan gelen ürünler ne alemde?” diye sordum. “Cambaz ayakları filan?”

“Ah, onlar mı.” Alex hafifçe kaşlarını çattı. “Bu projeyi almayı kabul etmediler. Tutmayacağını düşünüyoruz, Sidney Smith’le ortak çalışamayız.”

Küçük bir hayalkırıklığı duydum. Sanırım farkında olmadan bu projede onunla beraber çalışacağımı hayal etmişim. (Tamam, işin doğrusu: Onunla bu projede çalıştığımızın ayrıntılı hayalini kurdum, belki sabahlara kadar, belki Park Lane’in lake masasının üstünde tutkulu bir kenetlenme durumunda olduğumuzu hayal ettim.)

“Demek beyin kalbi yendi.”

“Aynen öyle.”

“Yazık,” dedim ve Alex acayip, yamuk bir gülüş çaktı.

“Beyinler. Kalpler. Aynı tas, aynı hamam.”

“Gerçi esasında,” dedim bir saniye düşündükten sonra, “belki de kalp beyni yendi. Belki Sidney Smith ile çalışmayı canın *istemiyordu*. Böylece de mantıklı bir iş kararı kılıfına soktun ama aslında hep içgüdüyle hareket ettin.”

Neyime güvenerek bu kadar açıksözlü konuştuğumu ben de bilmiyordum. Belki de lunapark atlarının üstünde oturduğumuz içindi.

“Zekisin, değil mi?” Alex bana keskin bir bakış attı. “Bence haklısın. Gerçek şu, Sidney Smith’tekileri hiç sevmiyoruz.”

“Al sana.”

“Kalple beyin arasında bir fark var mı zaten?” Alex bu konuyla çok ilgilenmiş gibi konuşuyordu.

“İnsanlar ‘beyin kalpten önce gelir’ der hep,” dedim, dışımdan düşünerek. “Oysaki aslında ‘beynin bir kısmı beynin diğer kısmından üstündür’ demek istiyorlar. Gerçekte ‘beyin kalbi yener’ değil, ‘beyin beyni yener’ olması gerek.”

“Ya da ‘kalp kalbi yener?’” Alex bana gözlerinin içi parlayarak baktı.

Aramızda tuhaf küçük bir sessizlik oldu ve buradan doğal akışla nereye geçebilirim diye merak ettim. Bana bakış şeklinden miydi, yoksa “kalp” deyişi böyle tatlı diye miydi, bilmiyordum ama benim kalbim şu anda biraz pır pır atıyordu.

Arkasından Alex bana doğru eğilip bu modu bozdu. “Hey. Saçın kendinden geçti.”

Anında o Asya’dan gelen ürünleri, kalpleri, beyinleri unuttum gitti. Kahrolası, kahrolası kahrküllerim.

“Hep böyle,” dedim kızarak. “Berbat.”

Alex kahkahayla güldü. “Yo, berbat değil.”

“Öyle. Kahrkül kestirmekle büyük hata etmişim ama...” Birden sustum.

Aklımdan geçeni söyleyemezdin ya *ama farklı biri gibi görünmek istemiştin*.

“Sadece biraz... rüzgârdan...” Alex tahta atın üstünden benimkine doğru yaklaştı. “İzin verir misin?”

“Tabii.” Yutkundum. “Sorun yok.”

Şimdi nazıkçe kakhüllerimi düzeltiyordu. Şirket politikasına aykırı olduğundan emindim. Patronlar insanın saçını düzeltmemeliydi, değil mi?

Yüzü şu anda yüzüme birkaç santim yakınlıktaydı ve bakışının altında derim karıncalandı. Kahverengi gözleri o açıkyürekli, ilgili bakışıyla beni süzüyordu. Benimle göz göze geldiğinde içlerinde bir soru saklıydı sanki. Ya da... bana mı öyle geliyordu?

Of Tanrım, hepsini ben mi uyduruyordum? Kafamdaki düşünceler bir o yana, bir bu yana savruluyordu. Aramızda bir kıvılcım hissedebiliyordum, gerçekten hissedebiliyordum. Peki ya o hissediyor muydu? Yani bu çocukla daha dün tanıştım. Şimdiyse randevumsu bir buluşma ayarladık –bana randevu gibi *geliyordu*– bir farkla, o benim üstümdü ve neler olduğundan emin değildim...

Atlıkarınca bir anda hareketlendi ve hâlâ bana doğru eğilmiş olan Alex, atından düşecek gibi oldu.

“Kahretsin!” Atımın boynuna yapıştı.

“Olamaz!” diye bağırdım. “Tutun!”

Atlar birbirinden bayağı uzaktı ve Alex şimdi ikisinin ortasında yatay uzuyordu. İki araba arasında uzanan bir aksiyon kahramanına benziyordu. (Hadi tamam, *tam* bir aksiyon kahramanı değildi, ne de olsa atlıkarıncadaydık ve neşeli zillerle dolu bir şarkı çalıyordu, küçük bir çocuk parmağıyla onu göstererek, “Adam atından düştü!” diye bağıırıyordu).

Alex benim atımın boynuna yapışmış tutunurken gözlerimi ellerine diktim. Kemikli parmakları vardı. Güçlü bilekleri. Kolu hafif yukarı sıyrılmış bir bileğindeki dövmesi gözük müştü: Bir çapa. Acaba nasıl bir şeydi diye merak ettim.

“Önce ata binme dersi almalıymışım.” Alex nefes nefese doğrulmaya çalıştı.

Gülmemeye çalışarak kafamı salladım. “Atlıkarıncalar çok tehlikelidir. Yani binici kasketini bile takmamışsın. Kazaya davet çıkarıyorsun.”

“Pervasızlık,” diye onayladı Alex.

“Hey! Siz!” Parkalı adam Alex’i fark etti. “Dalga geçmeyi bırakın!”

“Tamam!” Alex müthiş bir kas gücüyle kendini geri kaldırıp tekrar atına oturdu. Döne döne giderken atlarımız inip kalkıyordu ve Alex’e deli gibi sırtttım.

“Geri alıyorum!” diye bağırdı müziğin arasında. “Harikaymış!”

“Evet!” diye seslendim ben de. “Çok sevdim!”

Bu anı beynimde dondurup çerçeveletmek istiyordum. Gayet yakışıklı, komik bir erkekle atlıkarıncada dönüyorduk... Noel zamanıydı... Yani tek eksiğimiz, birkaç kar tanesinin düşmesiydi ve sahne mükemmel olurdu.

“Rosa!” Alex birden yerde duran birisine seslendi ve sahnem paramparça dağıldı. Rosa mı? Yani... *bizim* Rosa? “Buradayız!” Alex kollarını havada salladı. “Gerard! Rosa!”

Koyu yeşil montuyla Rosa orada durmuş, bön bön bize bakıyordu. Hemen yanında tanımadığım, gri saçlı bir adam iPhone’una bir şeyler yazıyordu. Atlıkarınca yavaşlayıp dururken benim mutlu ışıltım da sönmeye başladı. Tamam. Şu her neyse, bir randevu değildi.

Yani, hiçbir zaman randevu zannetmemiştim zaten. *Zannetmedim*. Randevumsu bir şey demiştim ben.

Randevumsu muydu peki? Bir dakikacık bile olsa?

Atlarımızdan indik, Rosa gülümsemeden bizi seyreliyordu ve birdenbire buraya gelişimizi bile aptalca buldum. Alex doğruca Rosa ve gri saçlı adamın yanına gitti.

“Selam! Rosa, Cat’i tanıyorsun.”

“Gerard,” dedi adam ve el sıkıştık.

“Burada ne arıyorsun, Cat?” Rosa kaşlarını çattı. “Bu projede yer aldığını biliyordum.”

“Onu ben gruba dahil ettim,” dedi Alex rahatça. “Bir göz daha olsun. Diğerleri nerede?”

“Yoldalar,” dedi Rosa. “Bence Alex, gerçekten, en önemli şey, *net ayrıntılar*. Bugün Dan Harrison’la görüştüm ve inanılmaz muğlak konuştu...” Rosa konuşurken tezgâhlara doğru yürüdü.

Alex onun anlattıklarına kendini kaptırmıştı ve Gerard –Gerard her kimse artık– birisine mesaj atıyordu.

Arkalarından kuyruk gibi takip ederken tamamen kafam karıştı. Demek baştan beri iş meselesiydi. Baştan beri bir grup işiydi. Her şeyi yanlış mı kavramıştım? Aramızdaki kıvılcımı ben mi uydurmuştum? Patronuma abayı yakan, gerçeklere kör gerzeğin teki miydim?

Ancak o sırada, yürümeye devam ederken Alex bana dönüp küçücük göz kırptı. Minicik bir yoldaşlık ateşi. *Sen ve ben*, der gibiydi. Kibarca tebessüm etmek dışında bir tepki vermesem de, kucağıma sardığım gibi kalbime koydum bu jesti. Bunu ben *uydurmadım*. Bir şeydi bu. Ne olduğunu söyleyemezdim ama bir şeydi.

Pop-up yerinde diğerleri kadar uzun kalmadım çünkü Alex, New York’tan gelen bir telefona uzun süre takıldı, o esnada da Rosa geri dönüp anket işini tamamlamam gerektiği kanısında olduğunu açıkça ortaya koydu.

“Katkıların için çok teşekkür ederiz, Cat,” dedi kısaca. “Yeni çalışanlarımızın fikirlerini dinlemeyi severiz. Alex’in seni de davet etmesi çok iyi olmuş yani. Ama yine de anket verilerini girip bitirsen iyi olur, hı?”

Ses tonunda soğuk bir tını gizliydi. Dolayısıyla, Alex’e veda etmeden yola koyuldum. Ama moralimi bozmadım, tam aksine. Ofise ulaştığımda merdivenleri ikişer üçer çıktım ve atlıkarıncada çalan müziği mırıldana mırıldana masama yürüdüm.

Flora kafasını kaldırıp baktı. “Hey, Cat. Seni arıyordum. Bak-sana, cumartesi günü Portobello’ya gitmek ister misin?”

“Vay!” dedim zevkten dört köşe. “Kesinlikle! Çok isterim! Teşekkürler!”

Sakın aşırı heyecanlanmış gibi konuşma, diye kendimi uyardım. Altı üstü Portobello Market’a gideceksiniz. Abartacak bir şey yok. İnsanlar bunu hep yapıyor.

Oysaki işin gerçeği, ben yapmıyordum. Hafta sonlarım çok yalnız geçiyordu, tabii kimseye çaktırmıyordum.

“Harika!” Flora’nın yüzünde güller açtı. “Önce bize gelirsin,

hemen orada oturuyorum zaten, arkasından da Noel alışverişine çıkarız...”

Flora anlatmaya devam ettikçe masamda oturup mutlulukla sarmalandım. Hayat, yüzüme gülüyordu! Birincisi, ilginç bir adam... evet. Neydi o? Ufukta gözük müştü. Şimdiyse Flora ile Portobello'ya gidecektim, Instagram'a bir sürü havalı resim koyabilirdim... ve doğru olurdu. İlk kez, *ilk kez*, doğru olacaktı.

ALTINCI BÖLÜM

Ertesi gün, açık mı açık, ayaz bir kış sabahıydı. Hatta o kadar aydınlıktı ki, evden çıkarken neredeyse güneş gözlüğümü takacaktım. Eşikte durup dudak nemlendiricimi elime aldım ve Alan'a rastladım, bisikletini hazırlarken nefes kesici bir yeniyetme kızla tartışıyordu.

Kız pırıl pırıl sütlü kahve tenliydi, gözleri yemyeşildi, kısacık saçlıydı, neredeyse kazıtmıştı ve okul üniformasından uzun, güzel genç kız bacakları görünüyordu. Elinde bir tomar broşür vardı ve Alan'ın hışmına uğrayanlar sanırım bu kâğıtlardı.

"Bütün hayır dernekleri yozlaşmıştır," dediğini duydum, kınayan bir ses tonuyla. "Artık yardım etmiyorum. Varsa yoksa orta şiddette yönetim ve metro ilanları. Metro ilanınızın parasını benden çıkaramazsınız. Birisine yardım etmek istiyorsan, gerçek birine yardım edersin."

"Ben gerçek biriyim işte," diye itiraz etti ergen kız. "Adım Sadıqua."

"Eh, ben nereden bileyim ama?" dedi Alan. "Dolandırıcı olmadığın ne malum?"

"Tamam, bana para verme," dedi kız, sabrı taşarak. "Sadece dilekçeye imza at."

"Evet, peki sonra imzamı ne yapacaksınız bakalım?" Alan sanki *Gördün mü, ben kazandım*, dercesine kaşlarını kaldırdı ve bi-

sikletine bindi. “Ayrıca bu giriş yolu özel mülktür,” diye ekledi, bizim kir pas içindeki dökülen girişimizi gösterip. “O yüzden sakın kurnazlık etme.”

“Kurnazlık mı?” Kız ona bakakaldı. “Neyin kurnazlığını edebilirim ki?”

“Ben bilmem. Açıkça söylüyorum: Özel mülk.”

“Apartman girişinizi işgal edeceğimi mi sanıyorsun?” dedi kız inanamayarak.

“Benden söylemesi, özel mülk,” diye tekrar etti Alan duygusuzca. Pedala basıp gitti ve kız bir atın kişnemesine benzer öfkeli bir ses çıkardı.

“Dangalak!” diye bağırdı ve içimden ona katıldım.

“Selam,” diyerek kıza yaklaştım, Alan’ın kabalığını telafi etmek isteyerek. “Bir şey için para mı topluyorsun?”

“Yeni bir halk merkezi için imza topluyorum,” dedi kız, o kadar bitişik konuşmuştu ki, ‘Yen’bihakmerksiçinzatopyrum’ der gibi çıkmıştı. Elime bir kâğıt parçası tutuşturdu, üstünde *Halk Merkezimizi Kurtarın* yazan kâğıda şöyle bir göz attım. Kesintilerden, çocukların geleceğinden bahsediyordu ve hakiki bir çaba gibime geldi, o yüzden kızın kutusuna iki pound bırakıp dilekçenin altına imzamı attım.

“Bol şans!” diyip sokağa doğru yürümeye başladım.

Bir saniye sonra, omzumun dibinde birisinin varlığı dikkatimi çekti ve dönüp bakınca Sadiqua’nın beni takip ettiğini fark ettim.

“Selam,” dedim. “Bir şey mi istemiştin?”

“Ne iş yapıyorsun?” diye sordu sohbet eder gibi. “Mesleğin ne yani.”

“Ah! Şey, ben markalaşma sektöründe çalışıyorum. Ürünlerle logo ve imaj yaratıyoruz. Gerçekten çok ilginç,” diye ekledim, şu Genç Nesle İlham Kaynağı Olma fırsatım ziyan olmasın diye. “Çok çalışıyoruz ama karşılığı çok iyi.”

“Müzik endüstrisinden tanıdığın var mı?” diye devam etti Sadiqua, ben konuşmamışım gibi. “Çünkü ben ve arkadaşım Layla bir grup kurduk ve bir demo hazırladık.” Cebinden bir CD çıkardı. “Layla’nın dayısı yaptı. Bunları birilerine dinletmemiz lazım.”

“Harikaymış!” dedim teşvik edercesine. “Aferin size.”

“Bir tanesini alır mısın yani?” Elime tutuşturdu. “Dinlenmesini sağlar mısın?”

Dinlenmesini sağlamak? Kim tarafından?

“Ben müzik endüstrisinde değilim,” diye açıkladım. “Kusura bak...”

“Ama markalaşma, o da müziğe girer?”

“Evet, tam değil de...”

“Mesela reklam müzikleri?” diye ısrar etti. “Reklamalarda çalan müziği kim besteliyor? Birisi onları yapıyor ve sese ihtiyaçları var, değil mi?” Parlak yeşil gözlerini kırıştırtarak bekledi. “Yeni sound arıyorlardır?”

Kızın azmine hayran olmamak elde değildi. Haklıydı da, benim hiçbir fikrim olmasa da, birisi reklamların müziğini yapıyordu sonuça.

“Tamam. Bak. Elimden geleni yaparım.” CD’yi kızdan alıp çantama koydum. “Sana bol şans dilerim...”

“Tanıdığın mankenlik ajansı var mı?” diye devam etti, bir saniye bile kaçırmadan. “Teyzem manken olmam gerektiğini söylüyor, sadece boyum yeteri kadar uzun değil ama fotomodel olursam, önemli değil herhalde? Zaten artık Photoshop var, fark etmez. Uzun ince olmaya ne gerek var? Photoshop diye bir şey çıktı. Kullan Photoshop’u olsun bitsin. Anladın mı? Photoshop.” Bana umut dolu gözlerle baktı.

“Peki,” dedim sıtkım sıyrılarak. “Aslında modellik hakkında da bilgim yok. Kusura bakma, gerçekten yürümem gerek...”

Sadiqua teslim olmuş ve hayalkırıklığına uğramış gibi başını salladı, sanki benden bu kadarı beklenirdi. Ardından, rahatlıkla benimle aynı tempoda yürüyüp elini cebine soktu.

“Takı ister misin? Takı yapıyorum.” Birbirine karışmış boncuklu bileklikleri çıkarıp elime tutuşturdu. “Tanesi beş pound. Arkadaşlarına hediye edersin.”

Kahkahalarla güldüm.

“Bugün olmaz,” dedim. “Başka bir gün belki. Senin halk merkezin için imza toplaman gerekiyor mu?”

“Ha, şu mesele.” Fİlozof edasıyla omuz silkti. “Orası zaten kapanacak. İmza topluyorum ama toplamış olmak için, bence orayı kurtaramayacağız ama.”

“Kurtarırınız belki!” dedim. “Tam olarak ne yapıyorlar?”

“Her şeyi. Mesela çocuklara kahvaltı veriliyor. Eskiden ben de hep orada kahvaltı ederdim çünkü annem hiç...” Sadiqua ansızın sustu, bıcır bıcır halleri biraz durakladı. “Corn Flakes filan veriyorlar işte. Ama bunlar para eder. Her gün Corn Flakes’e para mı dayanır?”

Kıza sessizce baktım. Bu kızı sevmiştim. Komikti, enerjikti ve aslında Photoshop olmadan bile gayet güzeldi.

“Bana birkaç ilan daha ver,” diyerek elinden aldım. “Belki para toplamana yardımcı olabilirim.”

Ofise gidince, dolapta eski bir CD çalar buldum, bilgisayarına takıp Sadiqua’nın CD’sini dinledim. Elbette aklımı başımdan almasını, bir yıldız keşfedeceğimi umuyordum. Ne yazık ki, iki kız bir Rihanna şarkısı söylüyor, sonunda da kahkahadan kırılıyordu. Ancak yine de elimden geleni yapmaya karar verdim; halk merkezi için kesinlikle para toplayacaktım.

Herhangi bir net planım yoktu, fikrim bile yoktu ve kimseye danışmayı düşünmüyordum. Ancak aynı akşam, işten çıkarken Alex’in benimle aynı asansörü beklediğini gördüğümde ne desem diye panik oldum. Saat dokuzu geçiyordu, yarım kalan bir tomar işim vardı ve kimseyi görmeyi beklemiyordum. Hele hele Alex’i.

Dün atlıkarıncaya bindiğimizden bu yana onu görmemiştim ama tabii doksan beş bin defa aklımdan geçmişti. Yaklaşırken kanın suratıma toplandığını, dilimin dolanmak üzere olduğunu hissettim. İnsan bir şeyler hissettiği çekici bir erkekle nasıl konuşurdu ki? Şimdiye dek sahip olduğum hütün doğal içgüdüleri kaybetmiştim. Yüzüm donmuştu. Ellerim sakat gibiydi. Göz teması dersek, hiç başlamayalım. Şu anda münasip göz teması seviyesinin ne olduğunu bilmiyordum.

“Selam,” dedi Alex gülerek, asansörün kapısına uzanırken. “Geçe kalmışsın.”

“Selam.” Ben de ona güldüm. “İşim vardı.” Bu konuşmaya devam etme sırası bende değildi, farkındaydım ama dediğim gibi, panik olmuşum. O yüzden dilimi tutamadan koyverdim: “Şirketin hayır projesi olarak sunmak istediğim harika bir dava buldum.”

Tam anlamıyla doğru değildi. Büyük bir dava olup olmadığını bilmiyordum, sadece Sadiqua’dan duymuştum. Ancak şu anda bir konu açmam lazımdı.

“Öyle mi?” diye sordu Alex ilgiyle.

“Oturduğum yere yakın bir halk merkezi var. Catford’da. Kahvaltı kulübü filan var, öyle şeyler yapıyorlar. Ama kapanmak üzere. Ödenek kesintisi, anlarsın ya...” Çantamdan el ilanını çıkarıp ona verdim. “Burası.”

“Helal olsun,” dedi Alex, ilana göz gezdirerek. “Eh, önümüzdeki sene için değerlendirmeye alırız. Yoksa sen bu arada para toplama amaçlı bir etkinlik mi organize etmek istemiştin? Aklında ne vardı?”

Asansörün kapıları açıldı, ikimiz de bindik ve elbette o anda beynim bomboştu. Para toplama etkinliği. Etkinlik. Kek satılan kermes? Yok.

“Meydan okuma tarzı bir şey mesela?” dedim, tutunacak bir dal arayarak. “Hani para toplamanın yanı sıra bir kazancın oluyor? Maraton gibi. Ama maraton değil,” diye ekledim çabucak.

“Zor bir şey ama maraton değil,” dedi Alex düşünceli düşünceli, asansörden boş ve loş lobiye çıkarken. “Sana dünyanın en zor şeyini söyleyeceğim: Şu kahrolası kayak egzersizi. Özel spor hocam dün gece yaptırdı. Piç,” diye ekledi, adama gıcık olması beni güldürdü.

“Hangi kayak egzersizi?” dedim çünkü hayatımda hiç kayak egzersizi yapmamıştım. Ya da kayak yapmamıştım.

“Duvarın dibinde oturduğun egzersiz. İşkence. Biliyorsundur hani.” Suratıma baktı. “Bilmiyorsun?”

Bir sürü farklı fontla COOPER CLEMMOW yazılmış, büyük bir boş duvarın yanına gitti ve sırtını duvara dayayıp, bacakları yere dümdüz paralel, oturdu.

“O kadar zor görünmüyor,” dedim, sırf sinir etmek için.

“Dalga mı geçiyorsun? Denedin mi hiç?”

“Tamam.” Sırıttım. “Meydan okudun ve kabul ediyorum.”

Alex’e bir metre uzakta, benzer bir pozisyonda oturdum ve bir süre sessizlik oldu. İkimiz de göreve odaklanmıştık. Üst bacak kaslarım oldukça kuvvetliydi –yıllarca ata binmekten– ama yandıklarını hissettim. Çok geçmeden acı çekiyordum ama kuyruğum dimdikti, yığıtlişe şey sürdürmeyecektim...

“Zormuş, değil mi?” dedi Alex, nefessiz kalarak.

“Ah, ne, bu *egzersiz* mi şimdi?” diyebildim. “Bu mu *zormuş*? Ben ısınıyoruz sanmıştım.”

“Ha ha ha, çok komik...” Alex’in yüzü pembe oldu. “Tamam, sen kazandın. Benden bu kadar.”

Yere yığıldı, benim bacaklarım da her an alev alacakmış gibi yanıyordu. Kendimi sıkıp üç saniye daha durdum, sonra ben de çıktım.

“Sakin bir yarım saat daha dururdum deme,” dedi Alex.

“Bir yarım saat daha dururdum,” dedim hiç bozmadan ve Alex kahkahayı bastı. Bana doğru baktı ve gözlerinde... bir şey çıktı. Daha önce gördüğüm aynı şey. Hani şu sen-ve-ben diyen şey.

İkimiz de konuşmadık. Bir sohbette yerinize alırken, belki yeni bir yöne saparken olan o dingin sessizliklerden biri yaşandı... Ancak yine panikleyen, her şeyi tekrar güvenli alana getiren ben oldum.

“Bağış toplama açısından ne kadar tutar bilemiyorum,” dedim ayağa kalkarak.

“Eh, maraton koşmaktan daha kolay,” dedi Alex.

“Öyle dersin de...” Lafımı bitirmedim çünkü bir kırmızılık gözüme çarptığı için cam kapılardan dışarı bakıyordum. “Bir dakika. Bu neydi?”

Kırmızılık bir çizgiye dönüştü. Kırmızı ve beyazdı. Kırmızı ve beyaz öbeği idi... İnanamayarak baktım. Bunlar *Noel baba şapkası* mıydı?

“Nasıl yani...” Alex bakışımı takip edince keyifle güldü. “Bunlar ne?”

Kısaca bakiştık, sonra aynı anda kapıya koştuk. Alex kartıy-

la bizi çıkardı ve akşam ayazına atlayıp karşımızdaki sahneyi iki küçük çocuk gibi hayranlıkla seyrettik. Sokaktan yaklaşık iki yüz tane bisikletli Noel baba geçiyordu. Kimilerinin şapkaları kırmızı beyaz ışıklıydı, kimileri düdük çalıyordu ve bir yerden Mariah Carey müziği işitiliyordu. Kocaman, hareketli bir Noel baba partisiydi bu.

“Çılgınlık,” dedi Alex, gülerek.

Ağzı açık kalmış halimizi gören Noel Baba şapkalı bir adam, “Siz de katılın!” diye seslendi. “Bisikletinizi ve şapkanızı alın! Katılın!” Eliyle bizi davet etti. “Korkak olmayın, Noel Baba olun!” Alex ve ben adama baktık, sonra tekrar birbirimize baktık.

“Hadi gel,” dedi Alex ve yolun karşı tarafına fırlayıp kiralık bisiklet noktasından bisikletini alan insanlara karıştık. “Sürüş yirmi pound, Noel Baba şapkası dahil,” diye bağıırıyordu bir kız, yoldan geçenleri eliyle çağırarak. “Haydi katılın! Her şey Great Ormond Sokağı Hastanesi için!”

“Yapmak zorundayız,” dedi Alex. “Biz neden Noel Baba şapkası takıp Londra sokaklarında bisikletle gezmeyelim?” Gözlerimin içine baktı ve bir kez daha midem küçük bir takla attı.

“Evet, işim yok. Hadi yapalım!” Durumun absürtlüğüne gülüyordum. Her tarafımızda insanlar Noel Baba güruhuna katılıyor, Mariah’ya eşlik ederek şarkı söylüyordu. İki Noel Baba, iki kişilik bisiklete binmişti, bir başka adam, eski moda ön tekerleği kocaman, arka tekerleği küçük bir bisiklet bulmuş gidiyordu.

İşte bu yüzden Londra’ya taşındım, diye düşündüm içimden, neşeyle bayram ederek. İşte bu.

“İkimiz için ödüyorum,” diye ekledi Alex kararlı bir şekilde. “Son zamanlarda hiç bağışta bulunmadım ve senin hayırseverliğinden utandım.” Kovaya ellilik bir banknot koyup bisikletlerden birini aldı ve bana uzattı.

“Buyrun Noel Baba şapkanız.” Kovayı tutan kız ışıklı ponponu olan bir şapkayı alıp kafama taktı. Bisikletimi başlangıç noktama çevirdim ve Alex’e baktım, o da ışıklı bir şapka takıyordu. Şapkanın beyaz kenarı ıslı ıslıldı, onu tam anlamıyla melek gibi yapmıştı.

“Teşekkürler,” dedim, başımla kovayı göstererek. “Hiç gerek yoktu ama sağol.”

“Rica ederim.” Alex içimi eriten bir gülüş çaktı.

Bir şey söylemek istedim –zekice bir şey– ama vakit yoktu, çünkü hareket ediyorduk. Bisiklete binmeyeli yıllar olmuştu ama ayaklarım hemen ritmi tutturdu ve yola döküldük, koca bir grup Noel Baba, pedal çeviriyor, müzik ve kahkahalar eşliğinde yol alıyorduk.

Hayatımın en büyüğü akşamlarından biriydi. Chiswick’ten Hammersmith’e kadar bisiklet sürdük, sonra hâlâ alışveriş yapanlarla dolu Kensington High Street’e geçip Albert Hall’u geride bıraktık. Ardından Knightbridge... Harrods bir masal diyarı gibi ıslıl ıslıldı, bütün mağazalar Noel vitrinleriyle doluydu. Piccadilly’yi dolandık, Regent Street’i bir baştan bir başa gidip geldik ve tepemdeki baş döndürücü Noel ışıklarına bakmak için kafamı kaldırdım.

Pedala bastıkça akşam havası yanaklarıma çarptı. Ne yana baksam kırmızı beyaz Noel Baba şapkası gördüm. Bisiklet zillerinin çınlamasını, araba kornalarının bizi görüp çalmasını ve Noel Baba bisikletçilerinin ses sisteminden bilindik Noel şarkıları çalmasını duyabiliyordum. Hayatımda hiç bu kadar keyiflenmemiştim. ‘Her gün Noel’ olmasından bahseden şarkıyı çalıyorlardı ve... eh, keşke her gün *bu an* olsaydı diye diledim. Piccadilly Circus’tan bisikletle geçseydim. Yayalara el sallasaydım. Kendimi bir Londra’lı gibi hissetseydim. Arada bir de dönüp baksaydım ve Alex’e gülümseseydim. Sohbet etme fırsatımız olmamıştı ama Alex hep üç metre önümdeydi ve ileride bugünü düşününce, “Noel Babalarla beraber bisiklete bindim,” diye hatırlamayacaktım, “Noel Babalarla beraber bisiklete *bindik*,” diye hatırlayacaktım.

Leicester Square’e gelince durup bir zincir kahve markasının servis ettiği sıcak çikolatamızı aldık. İki kupamızı alırken Alex bisikletiyle ve yüzünde kocaman bir gülüşle yanıma geldi.

“Selam!” diyip ona sıcak çikolatasını uzattım. “Harika değil mi?”

“En iyi seyahat yöntemi,” dedi aynı hislerle ve sıcak içeceğinden bir yudum aldı. “Anlaşılan resmi turun sonuna gelmişiz. Her-

kes ayrılıp kendi yoluna gidiyor; bisikletleri istediğimiz yerde bırakabilirmişiz. Ben de zaten birisiyle buluşup bir şeyler içeceğim.” Kol saatine baktı. “Hatta, geç kaldım.”

“Ah, tabii,” dedim, Karadeniz’de gemilerimi batırmamaya çalışarak. Nedense düşünmüştüm ki... Belki biz ikimiz devam ederdik...

Ama saçmaydı. *Tabii ki* Alex birisiyle buluşacaktı. Londra’da yaşayan, sosyal hayatı olan, başarılı bir adamdı sonuçta.

“Şimdi... onlara bir mesaj atmam lazım,” dedi dalgın dalgın, telefonuna basarak. “Eee, sen? Sen nereye?”

“Ben eve, Catford’a gidiyorum. Waterloo’da bisiklet bırakma noktası var.” Kendimi zorlayıp gerçek hayatın pratik düşüncelerine döndüm. “Önce oraya gider, oradan da trene atlarım.”

“Senin için de uygun mu?”

“Tabii!” dedim neşeli neşeli. “Tekrar teşekkürler. Muhteşemdi.” Sıcak çikolatamı standı koydum. (Zaten ılıktı ve tadı o kadar da güzel değildi.) “Ben kaçtım öyleyse. Ofiste görüşürüz.”

“Tamam.” Alex’in aklına bir fikir geldi birden. “Ah, yo. Görüşmeyiz. Yarın sabah ilk iş Kopenhag’a gidiyorum.”

“Kopenhag.” Kaşlarımı çattım. “Demeter de oraya gidiyor. Tasarım konferansı mı?”

“Aynen öyle.” Alex başıyla onayladı. “Ama sonra bir ara görüşürüz muhakkak.”

“Çok muhteşem değil miydi?” diye çabucak eklemekten durmadım.

“Muhteşemdi.” Alex tekrar başını salladı, güldü ve göz göze geldik. İşte şimdi münasip göz teması seviyesi: *Tamdi*.

Bir saniye ikimiz de konuşmadık. Nefes alabildiğimden bile emin değildim. Ardından, Alex veda edercesine elini kaldırdı ve gitmek için bisikletimi arkaya çevirdim. İstesem sohbeti azıcık daha uzatabilirdim, bisiklet muhabbeti filan yapabiliirdim... ama akşam hâlâ kusursuzken tadında bırakmak istedim.

Sonra başa sarıp eve dönene kadar yol boyunca zihnimde döndürdüm durdum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Şu anda hayat bir rüyaya benziyordu. İyi rüya ve kötü rüya. Bisiklete binen Noel Babalar... Pedal çevirirken bana gülümseyen Alex... Bugün ilerleyen saatlerde Flora ile Portobello Road'a gitmek... tüm bunlar iyi rüyadandı. Ofisin Noel partisi pazartesi akşamıydı ve minik siyah elbisemle Alex'e rastladığımı hayal edip duruyordum. Sohbet ettiğimizi... kahkahalarımızı... kimse bakmazken dikkatsizce elini koluma koymasını... bir şeyler içmeye gidişimizi... onun evine dönüşümüzü...

Tamam, işin doğrusu: *Birçok* farklı senaryo hayal ediyordum.

Hayat şu aralar bayağı mükemmel olacaktı... kötü rüyaya ait şeyler olmasaydı. Daha açık konuşmam gerekirse, perşembe günü bilgisayarım çöktü ve kendime yeni bir laptop almak zorunda kaldım, bu da beni muazzam bir korku çukuruna attı ama yokmuş gibi yapmak için kendimi yırtıyorum.

Bozulduğuna hâlâ inanamıyordum. IT'dekiler tamir edemedi, bilgisayarındaki çocuk da öyle. Bir saat uğraştı, sonra omuz silkti, "Bu ayvayı yemiş. Eh, zaten artık yenisine geçmen gerek," dedi ve midem düğüm düğüm olmaya başladı.

Dizayn projelerim için laptop benim elim ayağımdı; yenilemeden yaşayamazdım. Ama o para bende yoktu. Gerçekten çok sıkı, çok iyi planlanmış bir bütçeyle geçiniyordum; kuruşu kuruşuna hesap çıkarıyordum ve laptop bozulması, finansal anlamda bir

kasırgaydı. Maddi açıdan göçük altında kalmıştım ve her düşündüğümde korkudan buz kesiyordum. Paramı harcarken o kadar dikkatliydim, o kadar dikkatliydim ki... Derken bu çıkmıştı başıma. Haksızlıktı.

Neyse. Bunu düşünmeyecektim. Flora ile harika bir gün geçirecek, tezgâhlara göz atacaktım ve elbette hiçbir şey alacak gücüm olmayacaktı ama olsun, çünkü amaç bu değildi, değil mi? Amaç o atmosferi solumaktı. Titreşimi. Dostluğu hissetmekti.

Flora onların evinde buluşmayı önermişti ve yolda yürürken çenem yerlere düştü. Demeter'in evini etkileyici bulan ben, bu malikaneler karşısında kelime bulamıyordum. Basamaklar, Demeter'in basamaklarının iki katıydı. Hepsinin ön bahçesi vardı ve dış cepheleri düğün pastası gibi bembeyaz sıvalıydı. 32 numarayı bulup dikkatlice inceledim. Burası Flora'nın evi olamazdı herhalde. Anne babasının evi... bu muydu?

"Selam!" Kapı ardına kadar açıldı ve devasa eşiğin ortasında geceliğiyle Flora belirdi. "Yolda yürüdüğünü gördüm. Uyuyakalmışım, kusura bakma! Kahvaltı ister misin?"

Beni mermerle ve zambaklarla ve tırabzanları cilalayan bir hizmetliyle dolu hole soktu, ardından alttan aydınlatmalı merdivenlerden beton tezgâhları olan, kocaman bir mutfığa girdik. Flora'nın anne babası ciddi zengindi. Ve ciddi havalıydı.

"Demek... annenlerin evi burası?" diye sordum emin olmak için. "Şahaneymiş."

"Ah," dedi Flora, ilgisizce. "Evet, herhalde. Smoothie ister misin?" NutriBullet makinesine meyveler attı, üstüne chia tohumu, organik zencefil ve sağlıklı ürün satan dükkânlarda gördüğüm, tek kapsülü üç pound olan özel bir yosun özü ekledi.

"Al!" Bana koca bir bardak verdi ve kurt gibi mideye indirdim. Benim kahvaltım, bir fincan çay ve sütlü gevrek: Toplam maliyet 30 kuruş. Sonra Flora kruvasan dolu bir kâğıt torba alıp beni dışarı çıkardı. "Hadi gel. Giyinmeme yardım et."

Odası evin en üst katındaydı, kendi banyosu ve giyinme odası vardı. Duvar kâğıdı silik gümüş rengine kuş desenliydi; her tarafta kokulu mumlar, gömme dolaplar ve ortada antika bir ça-

lışma masası vardı. Ne yana baksanız, muhteşem bir şey görüyordunuz. Ancak Flora ortamın farkında bile değildi, dolabından kot pantolonlar çıkardı ve tam aradığı pantolonu bulamayıp küfretti.

“Üniversiteden beri burada yaşıyorsun yani?” diye sordum. “Hiç taşınmadın?”

Flora dehşetle kaşlarını kaldırdı. “Taşınmak mı? Tanrım, asla. Yani param yetmezdi ki. Kiraydı, yemekti, her şeydi... Kim yapabilir ki? Benim arkadaşlarımdan *hiçbiri* taşınmadı! Hepimiz otuz yaşına gelene kadar ailemizin yanında oturacağız!”

İtiraf etmek istemediğim, küçük bir duygu kabardı içimde, kıskançlık gibi –hatta belki yarım saniyelik bir nefret– gibi.

Hayır. Geri alıyorum. Flora’dan nefret etmiyordum, tabii ki hayır. Ama her şeye ne kadar *kolay* sahip olmuştu.

“Eh, benim Londra’da oturan annem babam yok.” Zoraki gülümsedi. “O yüzden. Anlarsın ya. Kiraya çıkmak zorundayım.”

“Ah, doğru,” dedi Flora. “Sen orta bölgelerden bir yerdendin, değil mi? Ama aksanın yok.”

“Aslında...” diye başladım ama Flora yine giyinme odasında gözden kayboldu. Nerele olduğum o kadar da ilgisini çekmiyordu zaten bence.

Flora’nın eyeliner’ını beş kez sürüşünü sabırla bekledim, sonra çantasını aldı ve bulaşıcı bir gülüşle, “Evet, hadi alışverişe gidelim!” dedi. Sarı saçlarını kafasının tepesinde toplamıştı, boho stili koyun postu ceket giymiş, simli far sürmüştü ve altına bir manşet atabilseydiniz, *Eğlenmeye Gidiyor* yazardınız. Merdivenleri koşarak indik, ikimiz de kıkır kıkırdık ve ikinci katın kapısı açıldı.

“Çocuklar! Babayı rahatsız edeceksiniz!”

“Anne, biz çocuk değiliz,” diye dudak büzdü Flora, sahanlığa elegan bir kadın çıkınca. Flora’nın daha yaşlı ama daha zayıf haline benziyordu. Chanel topuklu ayakkabı, dar kot giymişti ve mis gibi kokuyordu. “Bu Cat.”

“Cat!” Flora’nın annesi soğuk elini elime koydu, sonra tekrar Flora’ya döndü.

“Portobello’ya mı?”

“Evet, Noel alışverişine çıkıyoruz! Ama ben biraz züğürtüm.”

Flora annesine arsızca baktı. “Büyükanneme bir şey bulmam lazım...”

“Tatlım.” Flora’nın annesi gözlerini devirdi. “Tamam, git çantama bak. Yüzlük alabilirsin. *Sakin* daha çok alma,” diye ekledi sertçe. “Sürekli naktimi silip süpürüyorsun.”

“Teşekkürler anne!” Flora annesinin yanağına bir öpücük konurdu, merdivenleri dans ede ede indi. “Hadi gel, Cat!”

Beynim dönüyordu. Yüz pound? Öylece? Yıllardır babamdan para istememiştim. Asla da istemezdim, bir sürü nakit içinde yüzse bile, ki yüzmüyordu.

Flora’nın annesinin cüzdanını bir güzel açıp para alışını, arkasından evinin sarayımsı basamaklarını inişini izledim. Demeter’in prenseslere yaraşır basamakları varsa, buradakiler kraliçelere yaraşırdı. Bir fotoğraf çekmek istedim ama hiç havalı olmazdı. Belki Flora’yla daha samimi olduktan sonra yapardım.

Hava açık ve soğuktu, sokakta yürürken içim kıpır kıpırdı. Londra’nın çok havalı bir mahallesiydi burası. Pastel renkli evler yan yana çok tatlıydı, bir öykü kitabından fırlamıştı sanki ve durup durup Instagram için resim çektim.

“Eee, ne almak istiyorsun?” diye sordu Flora, Porto-bello’ya giden köşeyi dönerken, turist kalabalığı arasında hafif mücadeleye girerken.

“Bilmem!” Kahkaha attım. “Çok bir şey yok aklımda. Sadece bakacağım.”

Uçsuz bucaksız tezgâh deniziyle gözlerim bayram etti, kolyeden tutun da kaşmir şala, vintage fotoğraf makinelerinden antika tabaklara kadar ne ararsan vardı. Portobello’ya daha önce gelmiştim ama Noel’de değildi ve bugün her zamankinden de eğlenceli bir ortamdı. Lamba direkleri süslenmişti ve hipster şapkalar takmış bazı çocuklar ilahiler söylüyordu, aynı anda başka bir CD satıcısından Noel şarkıları onlarla yarışıyordu. Sıcak şarap stantları, geleneksel “turta” stantları ve taze pişmiş krep kokusu peşpeşeydi.

Birdenbire Alex ile sıcak şarap yudumlayışımızı anımsadım ve içimden, *Aaah, bu bizim içeceğimiz olacak değil mi?* diye dü-

şündüm fakat bir gramofon iğnesi gibi sarmaya başlayan düşüncelerimden çabucak kurtuldum. Kafanı topla, Katie. Sıcak şarap mı? “Bizim içkimiz” mi? Bir de Noel Baba şapkası bizim şapkamız desem, tam olacaktı.

Flora büyükannesine porselen bir fil buldu, arkasından beni bir tasarımcı dükkânına sokup ofisteki parti için pullu bir elbise aradı. Hiçbir şey almaya niyetim yoktu ama anlaşılan bazı fiyat etiketleri o kadar da “korkunç” değildi. Babama yün bir bere gördüm, sadece 8 pounddu, sonra bir başka askıda 1 pound’luk giysiler buldum, ki Flora çok esprili buldu. Özellikle de el örgüsü hırkayı sahiden denediğim zaman. Bir başka stantta çılgın keçe şapkalardan taktık, bir sürü fotoğraf çektim ve heyecandan uçuyordum. İşte hep sahip olmak istediğim değişik Londra hayatı buydu.

Flora bütün sabah birisiyle mesajlaşmıştı ve bir aynacının önünde durduğumuzda suratını astı.

“Bir şey mi oldu?” diye sordum ve ofladı.

“Hayır. Evet.” Telefonu kaldırdı. “*Erkekler.*”

“Ah, *erkekler,*” diye onayladım, ne demek istediğinden bir halt anlamasam da.

“Şu anda hayatında birisi var mı?” diye sordu ve midem hop etti. Yani, cevap hayırdı. Fakat aklıma atlıkarıncada döndüğümüz o an geldi, Alex’in saçlarıma dokunan parmakları geldi.

“Hayır. En azından bir çocuk var...” Flora ile göz göze gelince kahkaha attım, biraz da sonunda konuşacak birisini bulduğum içindi. “Eminim, benimle ilgilenmiyor ama...”

“Kesin ilgileniyordur! Nasıl bir tip?”

“Ah, anlarsın ya. Yakışıklı. Siyah saçlı. Dövmeli,” diye ekledim sırtarak.

İşte. Gayet muğlak. Herhangi biri olabilirdi.

“Dövme ha!” Flora’nın gözleri kocaman açıldı. “Vay canına. Eee, nasıl tanıştınız?”

“Başkaları aracılığıyla,” dedim belli belirsiz. “Anlarsın ya. Tesadüfen oldu.”

“Bir şey oldu mu peki?” O kadar komik bir surat yaptı ki, koptum.

“Gerçek bir şey yok. Sadece flört. Dilekler,” diye ekledim, dürüstlüğümler tutarak. “Peki ya sen?”

“Eh, ben Ant denen şu çocukla görüşüyordum sözde ama sanırım beni ekiyor.” Çok üzölmüş görünüyordu. “Mesajlarıma hiç cevap yazmıyor...”

“Yazmazlar.”

“Biliyorum ya! Mesaj yazmak bu kadar mı zor?”

“Bir kıza kısa mesaj atınca ruhlarını kaybedeceklerini sanıyorlar,” deyince Flora güldü.

“Komik kızsın,” dedi ve koluma girdi. “Bizim ofise geldiğine çok seviniyorum, Cat.”

Birkaç saniye yürüdük ve sadece vintage araba kornası satan bir tezgâhın resmini çektim. Sonra Flora düşünceli düşünceli bana doğru döndü.

“Dinle, Cat, sana bir şey sormak istiyorum. Her çarşamba öğle arasında bir şeyler içmek için buluştuğumuzu biliyor muydun? Ben, Rosa ve Sarah. Blue Bear’de. Her hafta.”

“Ah, öyle mi. Hayır, bilmiyordum.”

“Eh, pek herkese duyurmuyoruz. Demeter’in partiye katılıp bozmasını istemiyoruz.” Flora yüzünü buruşturdu. “*Düşünsene.*”

“Ah.” Başımı salladım. “Anlıyorum.”

“O yüzden aslında herkese açık değil. Daha çok...” Duraksadı. “Bir çete gibiyiz. Bir kulüp. Özel ve küçük bir kulüp.”

“Doğru.”

“Seni kulübe katılmaya davet ediyorum.” Kolumu sıktı. “Ne dersin? Var mısın?”

İçimden neşeli bir parende attım. Bir çete. Bir kulüp. Ne kadar yalnızlık çektiğimin farkında değildim.

“Kesinlikle!” dedim ağzım kulaklarıma vararak. “Beni de sayın!”

Her çarşamba içki alacaksam, bütçemi gözden geçirmek zorundaydım ama varsın olsundu, değerdı.

“Harika! Noel’den sonra tekrar başlayacağız. Ben sana haber veririm. Sadece *sakin* Demeter’e söyleme.”

“Tamam! Söz!” Tam Blue Bear nerede diye soracaktım ki, Flora yüksek bir çığlık attı.

“Aman Tanrım!”

“Bebğim.” Fötr şapka takmış, uzun boylu, siyah saçlı bir adam birdenbire peydah olup arkadan Flora’ya sarıldı. “Annen burada olduğunu söyledi.”

“Sana mesaj atıyordum!” dedi Flora suçlar gibi. “Sen de *mesaj* atmalıydın.”

Adam omuz silkti, Flora da onu itip kıkır kıkır güldü ve şimdi sıvışsam mı diye düşünürken Flora koluna girdi, “Bu Cat. Cat, tanıştırayım, Ant.” Flora nazlı nazlı ona surat astı. “Ayrıca bu kadar *feci* davrandığın için, Ant, öğle yemeğini sen ısmarlıyorsun.”

Ant espriyle gözlerini devirdi ve aceleyle lafa girdim, “Aslında, ben gidiyordum.”

“Hayır, bizimle gel!” Flora ikimizin de koluna girip bizi yolun karşısındaki Butterfly Bakery’ye götürdü, bir milyon blog’da buranın adını okumuştum. Pespembe ve beyaz çizgiliydi, tavandan kâğıt kelekler sarkıyordu. Müşteriler keçeli kalemlerle boyuyordu bu kelekleri. Buranın özelliği buydu.

Kapının yanındaki beyaz ahşap askılara paltomuzu astık, ardından Flora her birimize çiçek desenli bir tepsi alıp bilmiş bilmiş doldurmaya başladı. “Tamam, balkabaklı muffinler çok leziz. Yulaf ezmesi kalp kurabiye zaten efsane... Herkes birer salata alır... bu zencefilli soğuk içecekten tatmalıyız...” Bütün tepsileri doldurduktan sonra duyurdu, “Ant, sen sıraya gir. Biz masa kapalım. Hadi gel, Cat.”

Beni kafenin içinde girintide kalan bir masaya götürdü ve iki sevgili öğle yemeklerini bitirmiş kalkarken yerlerine kurulurken Flora bana beşlik çıktı.

“Şansa bak! Burası çok kalabalık olur.” Flora pullu elbisesini torbadan çıkarıp sevgiyle baktı. “Noel partisine sen ne giyeceksin?”

“Küçük siyah elbisemi,” dedim. “Her zaman denenmiş.”

Flora başını salladı. “İyi seçim. Geçen sene, Demeter o kadar mini bir elbise giydi ki, dar korsesini herkes gördü,” diye ekledi, küçümsercesine. “Kimi kandırıyor ki? Yani sırf kendinden genç bir sevgilin var diye, birdenbire yirmi yaş küçülmüş sayılmıyosun. Tam bir kocakarı. Al bak, resmini göstereyim.”

“Kendinden küçük sevgili mi?” İlğim uyanmıştı.

“Bilirsin işte.” Flora telefonundaki resimleri karıştırıyordu. “Alex Astalis.”

Sözlerinin beynimde anlam bulması birkaç saniye sürdü. “Alex Astalis mi?” diye gerizekâlı gibi tekrar ettim.

“Şu tanıştığın adam.”

“Yani...”

“Demeter ve Alex mi? Ah, herhalde canım.” Flora başını salladı. “Oldum olası, hiç de saklı olmayan bir yasak ilişki yaşıyorlar.”

Boğazım kurumuştı. Konuşmakta zorlanıyordum.

“Sen... sen nereden biliyorsun?” diyebilirdim sonunda.

“Herkes biliyor,” dedi, şaşırmış gibi. “Biliyorsun, Demeter yıllar önce Alex’in patronuymuş. Eh, görünüşe göre, aralarındaki kimya müthişmiş. Mark anlattı bana. Onları o zamandan tanıyormuş. Şimdiyse Alex, *Demeter’in* patronu. Ne garip, değil mi?”

Beyinsiz gibi kafa salladım. Genç bir Demeter’i... tazecik yüzlü bir Alex’le hayal ettim... müthiş bir kimyaları olduğunu...

Sanırım tekrar kötü-rüya diyarındaydım.

“Demeter o zaman bile evliymiş,” diye devam etti Flora. “Ama herhalde bunu bozmak filan istememiş... Her neyse, o yüzden Cooper Clemmow’a gelmiş. Alex, Adrian’la ortak olup, ilk iş, onu işe başlatmış. *Hiç* anlamadık yani. Bak, işte burada. Ne iğrenç olmuş, değil mi?”

Flora bana telefonunu uzattı, Demeter mini elbiseli fotoğrafında bir buz heykelinin yanında ayakta duruyordu ama görmüyordum bile. Buz gibi olmuştum. Havam sönmüştü. Hepsinin de üstünde, inanılmaz ahmak hissediyordum. Şu anda barizdi çünkü. İkisini bir arada gözümde canlandırabiliyordum. İki incecik tip. İki zeki insan. İki başarının zirvesinde karakter. *Tabii ki* sevgili olacaklardı.

Birdenbire kafama dank etti: O yüzden ikisi birden Kopenhag’daydı. Şimdi onları hayal edebiliyordum, İskandinav dekorlu bir otelde, Demeter’den başka kimsenin yapamayacağı olağanüstü atletik bir pozisyonda seks yapıyorlardı çünkü bu gezegende bu pozisyonu herkesten önce bulan Demeter’di.

Flora'nın telefonu elimde kaldı, düşüncelerim almış yürürken görmeyen gözlerle bakıyordum. Demeter sahiden de her şeye sahipti, değil mi? Nasıl da her şeye sahipti. İş desen iş, ev desen ev, koca desen koca, çocuklar desen çocuklar, son moda boya badana... *ve* Alex. Çünkü insan Demeter'se eğer, sadık bir koca yetmezdi. Bir âşığın da olmalıydı. Seksi, otantik, organik bir âşık.

Ama... ama ya ben?

Zihnim bana işkenceler ediyor, Alex'le paylaştığım o küçük anları tekrar canlandırıyordu. Bana gülüşü... Saçıma nazıkçe düzeltişi... Bisikleti sürerken arada dönüp bakışı... Bunları kafamda uydurmadım. Bir şey *vardı*; aramızda kıvılcım çaktı.

Oysaki seks tanrıçasıyla cehennem ateşini harlandırılmışken benimle aranda çakan kıvılcım neydi ki? Ufak bir gönül eğlencesi. Alex'in Noel Baba sürüşünden sonraki halini hatırladım birden, telefonuna bakarak, “Şimdi... onlara mesaj atmam lazım,” demişti.

“Ona mesaj atmam lazım,” dememişti. Saklamıştı. Ama onu kastetmişti.

“Kocası çakmıyor mu?” Tüm bunlar herhangi bir ofis dedikodusuymuş gibi yapmaya çalıştım.

“Ondan şüpheliyim.” Flora omuz silkti. “Yalan söyleme ustası... Ah, Ant!”

“Al bakalım.” Ant masaya iki tepsi koydu. Birisi Flora'nın, muffini, salatası ve diğer aldıklarıyla. Diğeriyse bir kâse çorbaydı. “Senininki orada.” Bana kafa salladı. “Ödemen için kenara ayırdılar.”

Benim ödemem için mi?

Alex hakkındaki tüm düşünceler bir kenara itildi ve içim boşalarak bakakaldım. Sanmıştım ki...

“Ant, çok hainsin!” Flora çocuğu itti. “Sen ödemeliydin! Şimdi Cat bir daha sıraya girecek.”

“Hayır, girmeyecek,” diye karşı çıktı çocuk. “Onlara hemen geliyor dedim ve tepsiyi kenara ayırdılar. Çünkü ben öyle düşünceli bir insanım.”

“Ama cidden, Ant.” Flora sabrı taşmış gibi konuşuyordu. “Neden *onunkileri de almadın*?”

“Çünkü *yanımda nakit yok*, tamam mı?” Adam ona dik dik baktı.

Of Tanrım. Şimdi benim öğle yemeğim yüzünden kavga edeceklerdi.

“Olsun, sorun değil!” dedim neşeyle. “Bir şey olmaz! Sırada yerimi tuttuğun için teşekkürler, Ant!”

Ancak kasaya doğru yürürken içimdeki dehşetin büyüdüğünü hissettim. Ant bize öğle yemeği ısmarlıyor sanmıştım. Yoksa buraya hiç gelmezdim. Bir bahane bulup yanlarından ayrılırdım. Hatta çantamda streç filme sarılmış ton balıklı sandviçim bile vardı.

O kadar çok tutmayabilir, dedim kendi kendime kasaya yaklaşıırken. *Fazla tepki verme. Sorun olmayabilir.*

Kasadaki kız beni bekliyordu ve ben yaklaştıkça tepsimi öne çıkardı.

“Evet, muffin... salata...”

Tek tek hepsini sıralayıp hesaplarken rahat görünmeye çalıştım. Havalı, zengin bir Notting Hill kızı gibi. Nefesini tutmuş, eklenen her ürünle beraber çılgınlar gibi toplama çıkarma yapan biri gibi değildi. On beş... on sekiz... yoksa yirmi pound mu tutacaktı?

“Toplam otuz dört pound, seksen beş sent.” Bana gülümseyen kıza bomboş baktım. Tahminimden çok, çok daha betardı. Otuz beş pound mu? *Atıştırmalıklar* için mi? Bir haftalık market alışverişimdi.

Yapamazdım.

Yapamayacaktım işte. Birkaç lokma yiyeceğe otuz beş pound ödeyemeyecektim. Özellikle de laptop felaketinden sonra. Buradan çıkmak zorundaydım. Flora’ya mesaj atıp birdenbire fenalaştığımı yazacaktım. Zaten Ant’in ağzının içine düşecekti, fark etmezdi.

“Aslında, planımı değiştirdim,” dedim beceriksizce. “Öğle yemeğine kalamayacağım. Üzgünüm.”

“Bunların *hiçbirisini* istemiyor musun?” Kız hayretler içinde kaldı.

“İmmm, hayır. Kusura bakmayın. Biraz rahatsızlandım, gitmem lazım..”

Bacaklarım titreyerek çıkışın yolunu tuttum, askıdan paltomu

aldım ve kapıyı iterek açtım. Arkama bakmadım. Eğer Flora sorarsa, mikroplarımı ona bulaştırmak istemediğimi söyleyecektim. Yani, ezik bir bahaneydi. Ama ezik olmak, parasız olmaktan iyidir.

Soğuk hava sertçe yüzüme vururken kafeden dışarı adım attım ve ellerimi cebime soktum. Eh, buraya kadarmış o zaman. Eve gitsem iyi olurdu. Sadece bir saniye, ağlamak istedim. Kaldırırma oturmak, yüzümü ellerime gömmek istedim. Bu hayata param yetmezdi; bu insanlarla bir arada olamazdım. Benim *Al, hayatım, sana bir yüzlük*, diyen bir annem yoktu.

Ya da herhangi bir annem yoktu.

İyice dibe vurmuş olmalıydım çünkü normalde bunu çok düşünmezdim. Sık sık. Gözlerim yaşlarla dolmaya başladıysa da, inatla geri ittim onları. *Yapma, Katie. Sulugöz olma.* Muhtemelen şekerim düşmüştü. Sandviçimi yiyecektim, o zaman kendime gelirdim.

Flora'ya çabucak mesaj attım:

Kendimi iyi hissetmiyorum, gitmek zorunda kaldım, size afi-
yet olsun xxx

Sonra kaldırımda yol ortasında olmayan bir nokta buldum, çöktüm ve streç filme sarılı sandviçimi çıkardım. Balkabaklı muffin kadar iştah açıcı görünmüyordu ama tadı, görünüşünden daha iyiydi, ayrıca her koşulda...

"Cat?" Kafamı o kadar ani kaldırdım ki, boynumu zedeleyecektim. Flora bir metre uzakta dikilmiş, elinde bir kapkekle bana hayretler içinde bakıyordu.

"Flora?" diyebildim. "Mesajımı almadın mı?"

"Ne mesajı?" diye sordu üzgün görünerek. "Ne oldu ki? Neden yanımızdan ayrıldın? Gittiğini gördüm. Hoşçakalın bile demedin!"

"Hastayım," dedim, sesimi çatlatarak. "Birdenbire hasta oldum. Kötüyüm," diye ekledim altını çizmek için ve cebimden bir mendil çıkardım. Mendile öğürdüm, bunu yaparken de kibarlığı elden bırakmamak için arkamı döndüm.

"Aman Tanrım," diye şok oldu Flora.

"Virüs herhalde. Fazla yaklaşma."

"İyi de bir dakika önce iyiydin!" Gözleri yuvalarından fırlamıştı.

"Sana bir... doktor çağırayım mı? Taksi?"

“Hayır!” Su atılmış bir kedi gibi haykırdım. “Taksi istemem. Benim... temiz havaya ihtiyacım var. Yürümeye ihtiyacım var. Yürüyeceğim. Sen dön, yemeğini ye.”

“Neden elinde sandviç tutuyorsun?” Flora meraklı bakışını elim çevirdi.

Kahretsin.

“O... şey...” Yüzüm alev alevdi. “Birisi verdi. Birisi iyi görünmediğimi düşündüğünden bana bir sandviç verdi.”

“Tanımadığın birisi?” Flora nutku tutulmuş vaziyetteydi.

“Evet.”

“Ne dedi?”

“Dedi ki...” Kafam deli gibi çalışıyordu. “Hiç iyi görünmüyorsun. Al sana bir sandviç.”

“Sana sandviç verdiler?” Flora iyice küçük dilini yutmuştu. “Tamam da neden?”

“Bence... politik bir duruş gereğiydi?” Çaresizlikten ne uyduracağımı şaşırmıştım. “Tasarruf karşıtı sandviç midir nedir? Sonra yerim, biraz toparlanınca...”

“Hayır, yemeyeceksin!” Flora sandviçi elimden kaptı, dehşet içindeydi. “Tanımadığın birisinin verdiği, ne idüğü belli olmayan bir sandviçe güvenemezsin! Özellikle de hastayken!” Sandviçi çöpe attı ve içim gitti ama çaktırmadım. Öğle yemeğimdi o. Şimdiyse çöpteydi.

“Bize bunları ikram ettiler.” Üzüntüyle kapkeki gösterdi. “Ama miden kötüyse, istemezsin, değil mi?”

Butterfly Bakery’nin kapkekleri hakkında ne yazılar okumuştum. Bu elindeki şahane bir çikolatalı karışımdı, üstünde mermerimsi krema vardı. Görünce iştahım kabardı.

“Haklısın,” dedim zorla. “Görünce bile... anlarsın ya, içim. Iyyy,” diye ekledim. “Öğh.”

“Çok yazık.” Flora bir ısırık aldı. “*Tanrım*, nefismiş. Eh, kendine iyi bak. Sana taksi çağdırmamı istemediğinden emin misin?”

“Yok, sen git.” Elimle itme hareketi yaptım. “Ant’in yanına dön. Lütfen. Sadece git.”

“Eh, tamam. Pazartesi görüşürüz.”

Bana son kez emin olamayan bir bakış fırlatıp bir öpücük yol-

ladı Flora, sonra da sırra kadem bastı. Tamamen gittiğinden emin olunca çömeldiğim yerden kalktım. Gözlerimi sandviçime diktım. Evet, sokaktaki bir çöpteydi. İğrenç bir şey. Lafı bile edilemezdi. Ama her tarafı streç filmle kaplıydı. O zaman... teoride...

Hayır, Katie.

Öğle yemeğimi çöpten çıkaracak değilim. Daha o kadar düşmedim.

Ama dışı sarılmıştı, tertemizdi.

Hayır.

İyi de neden almayayım?

Pek de istemli olmadan çöpe doğru yaklaştım. Kimsecikler bakmıyordu.

“Yemek israfı hakkındaki blog sayfam için bu çöpün resmini çekeceğim,” dedim, yüksek sesle, birisi beni izliyormuş gibi. “Vay canına, el sürülmemiş bir sandviç. O zaman... Bugünlerde yemek israfının ne kadar büyük bir problem olduğuna dair araştırmam için sandviğin resmini çekeceğim.”

Hafifçe kızarak sandviçi çöpten aldım ve bir resmini çektim. Beş yaşlarında küçük bir kız beni izliyordu ve pembe kaşmir bir paltonun eteklerini çekiştirdi.

“Anne, şu kadın yemeğini çöpten çıkarıyor,” dedi tiz bir sesle.

“Yemek israfı hakkındaki blog sayfam için,” dedim çabucak.

“Sandviçi çöpten çıkardı,” dedi kız bana aldırmadan. “Çöpten, anne.” Büyük bir üzüntüyle annesinin kolunu çekiştiriyordu. “Ona para vermeliyiz. Anne, zavallı kadının parası yok.” Nihayet anne kafasını kaldırıp bana dalgın bir bakış attı.

“Birkaç sokak ötede bir hostel var, biliyorsunuz,” dedi kınayarak. “Yardım almalısınız, para diye insanları taciz etmemelisiniz.”

Cidden mi?

“Ben kimseyi taciz etmiyorum!” diye itiraz ettim. “Paranızı istemiyorum! Ayrıca bu benim sandviçim. Evde yaptım, tamam mı? Kendi malzemelerimle.” Gözlerim yaşlarla doldu, bir bu eksikti. Sandviçi alıp titreyen ellerle çantama tıktım. Tam sert adımlarla çekip gidecekken koluma bir el dokundu.

“Özür dilerim. Belki duyarsız davrandım. İyi görünümlü bir

kıza benziyorsun.” Pembe kaşmirli kadın eprimiş Topshop palto-mu süzdü. “Neden sokaklara düştün ya da hikâyen nedir bilmiyorum ama... umudu yitirmemelisin. Umut herkesin hakkı. O yüzden, al. Mutlu Noeller.” Ellilik banknot çıkarıp uzattı.

“Of Tanrım,” dedim dehşetle. “Hayır. Kesinlikle onu...”

“Lütfen.” Kadın birdenbire kafaya koymuştu. “Senin için bunu yapmama izin ver. Noel zamanı.”

Parayı elime tutuşturdu ve küçük kızın, annesinin cömertliğini pırl pırl gözlerle izleyişi dikkatimden kaçmadı. Belli ki ikisi de, evsiz bir yabancıya yardım etmenin romantizmi içinde kaybolup gitmişti.

Tamam, *hayatımın* en yere batıran anıydı. Bu kadına gerçeği açıklamanın manası yoktu; ikimiz için de fazlasıyla utanç verici olurdu. Bu arada, biliyorum, saçım fönlü falan değildi, ayakkabılarımın topukları yenilenmeliydi belki ama sahiden de *sokaklarda* yaşayan birine benzer bir halim mi vardı? Ortalama Notting Hill kılığına kıyasla kıyafetlerim o kadar mı berbatı?

(Aslında, belki de öyleydiler.)

“Eh, teşekkürler,” dedim sonunda aksak aksak. “İyi kalpli bir kadınsınız. Tanrı sizi korusun,” diye ekledim. “Tanrı bizi korusun, millet.”

Hızlı hızlı yürüdüm ve köşeyi döner dönmez, elinde bir teneke kutu tutan Kurtuluş Ordusu gönüllüsüne yaklaştım. Şimdi yine, işin doğrusu: Parayı kutuya koyarken içim sızlamadı değil. Yani, elli pound, elli pound’dur. Ama başka ne yapabilirdim ki?

Kurtuluş Ordusu gönüllüsünün gözleri parladı, fakat cömertliğime övgüler yağdırmaya başladığında arkamı dönüp daha hızlı yürümeye başladım. Amma da fiyaskoydu. Amma *berbat* bir gündü.

Şimdiyse, elimde olmadan beynimde Alex’in görüntüsü belirdi. Alex ve Demeter otel odalarında, Danimarka tasarımı bir halının üstünde sarmaş dolaş, bu kadar başarılı ve seksi ve üstün oldukları için birbirlerini tebrik ederek kadeh tokuşturuyorlardı...

Hayır. Yeter. Düşünmekle bir yere varamayacaktım. Noel partisinde ondan kaçsam, yeterdi. Sonra Noel tatili gelecekti, sonra yeni yıl ve her şey değişecekti. Kesinlikle. Her şey çok güzel olacaktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hay aksi. Orada işte, barın yanında dikiliyor. *Kahretsin.*

Aceleyle geri kaçıp arkasına saklanacağım bir balon buldum. Belki Noel süslemelerinin arasında kamufle olabilirdim. Ya da belki partiyi terk etmeliydim.

Noel partisi iki saattir devam ediyordu. Hepimiz üst katta, Corkscrew adlı salondaydık ve hayatımda gittiğim en havalı Noel partisiydi. Gayet normal.

Geçen haftaki ofis sohbetlerinden öğrendiğim kadarıyla Cooper Clemmow'da hiç kimse, en azından bizim departmandan kimse, standart Noel yemeği ya da Rosa'nın espriyle söylediği üzere, "norm sayılan" Noel geleneklerini kutlamazdı. Demeter, Flora ve Rosa, hindi değil, kaz pişirecekti. (Tabii ki organik.) Mark fırında kavrulmuş fındık fıstık yiyecekti çünkü partneri vegandı. *Liz Ottolenghi*'den bir bıldırcın tarifi deneyecekti. Sarah istakoz yapacak ve sofrasını yazın deniz kenarında topladığı, kıyıya vurmuş bir tahta parçasıyla süsleyecekti. (Noel ile ne alakası olduğunu *hiç* anlamadım.)

Sonra birisi, "Peki ya sen, Cat?" dedi ve birdenbire babam gözümde canlandı, Nuh Nebi'den kalma mutfak masamızda, başında Cash&Carry'den aldığı kâğıt şef şapkası, toptan fiyatına perakende satın aldığı, ucuz bir margarine boğduğu hindiye dilimliyordu. Daha "norma uygun bir Noel" daha bulamazdınız. Böylece ben de gülümsedim ve "Henüz belli değil," dedim, sonra konu dağıldı.

Bu parti de aynı zamanda son derece “norm olmayan Noel”di. Bir köşede fotoğraf çekilme kulübesi duruyordu, her tarafta üstünde “Yaramaz” ve “Uslu” yazan siyah beyaz balonlar uçuşuyordu. Atıştırmalıklar müşteri listemizdeki markalardan ilhamla konseptlendirilmişti ve DJ katı bir Noel karşıtıydı; Slade bir kere bile çalmadı. Bütün gece Alex’ten eser yoktu. Paçayı sıyırdım sanmıştım. Hatta eğleniyordum.

Gel gör ki, şimdi birdenbire buradaydı, siyah beyaz geometrik desenli gömleğiyle yürek yakıyordu. Elinde kadehiyle etrafa bakarken dudaklarında küçük bir sırıtma oldu. O beni göremeden arkamı dönüp kendimi dans pistine attım. Dans etmeyi düşünmüyordum ama saklanabileceğim, güvenli bir yerdi.

Portobello’dan sonra hafta sonumun geri kalanı, moral bozukluğu ve bir hiçlik içinde geçti. Televizyon seyrettim, Instagram’a baktım. Sonra bu sabah ofise geldim, *sonunda* anket verilerini girmeyi bitirdim, Flora’nın aniden kaptığım virüsle ilgili endişeli sorularını cevapladım ve Noel partisinden kaçabilir miyim diye düşündüm.

Ama hayır. Ezikçe olurdu bu. Her neyse, ayrıca bedava bir gece çıkmasıydı ve iyi vakit geçiriyordum. Flora’nın pub kulübüne katılma davetiyesini hatırlayıp durdum ve içim ısındı. Bu insanlar benim arkadaşlarımdı. En azından... arkadaşım *olacaktı*. Belki daha beş yıl, on yıl burada çalışacaktım, terfi alıp yükselecektim...

Gözlerim tekrar bara döndü. Alex’in Demeter’le yoğun bir ilgiyle konuştuğunu gördüm ve aptallığıma bir kez daha içim yandı. Şu ikisine yan yana baksanıza. Gözleri on santim mesafedeydi. Çevrelerindeki herkesten bihaberdiler. Tabii ki, *yattıyorlardı*.

“Hey, Cat!” Flora pullu elbisesinde ıslıl ıslıl, dans ede ede yanına geldi. “Gidip Gizli Santa’ma kimliğimi açıklayacağım.” Ağzını yayarak konuşuyordu ve bayağı bir leyle olduğunu fark ettim. Aslında, herkesin kafası kıyaktı. Bedava içki insanı böyle yapardı.

“Olmaz!” dedim. “Adı üstünde, *Gizli Santa*. Amaç bu.”

“Ama takdir edilmek istiyorum!” Dudak büktü. “Şahane bir hediye buldum. Limitten fazla para harcadım,” diye ekledi, yüksek

sesli, sarhoş bir tınıyla. “Elli pound harcadım.”

“Flora!” Şoka girerek güldüm. “Öyle yapmaman gerekiyordu. Ayrıca o kişiye kim olduğunu söylememelisin.”

“Bana ne. Hadi gel!” Topuklu ayakkabılarıyla yalpalayarak kolumdan çekti. “Kahretsin. O mojito’ları içmemeliydim...” Beni odanın diğer ucuna sürükledi ve göz açıp kapayamadan ya da düşünmeden ya da kaçamadan, Alex Astalis’in karşısında duruyorduk.

Yüzüm renkten renge girdi, kısa bir süreliğine Adrian’la konuşmak için arkasını dönmüş olan Demeter’e şöyle bir baktım.

“Selam Katie-Cat,” dedi Alex rahatça ve yüzüm hepten kızardı. Neyse ki, Flora fark etmemişti. Sahiden bayağı sarhoştum.

“Senin Gizli Santa’n benim!” dedi peltekçe. “Beğendin mi?”

“Paul Smith şapka.” Alex afalladı. “Sen miydin o?”

“Harika, hı?” Flora hafifçe yana sallandı ve onu tuttum.

“Çok şahane.” Alex şakacıktan onaylamış gibi başını salladı. “Peki fiyatı onluk ve aşağısında mıydı?”

“Onluk mu? Dalga mı geçiyorsun?” Flora tekrar öne fırladı ve bu kez Alex onu yakaladı.

“Affedersin,” dedim özür dileyerek. “Bence biraz fazla...”

“Sarhoş değilim!” dedi Flora altını çizerek. “Değilim...” Tekrar devrilip Alex’in koluna tutundu. Bunu yaptığı sırada Alex’in gömleğinin kolu sıyrıldı ve dövmesi görüldü. “Hey!” dedi Flora şaşırarak. “Sende döv-döv...” O kadar sarhoştum ki, söyleyemedi. “Döv-döv...”

“Kontrolü *kaybetmiyorum!*” Demeter aniden öfkeyle sesini yükseltti ve şok oldum. Demeter, Adrian’la kavga mı ediyordu? Noel partisinin ortasında? Alex’in bakışları yoğundu, o sırada bize odaklanmadığını, konuşmaya kulak kesildiğini anladım.

“Demeter, ben öyle demiyorum.” Adrian sakın ve yatıştırıcı bir sesle cevap verdi. “Ama sen de kabul etmelisin ki... endişeliyim...” Uğultunun arasında tam çıkaramadım ne dediklerini.

“Dövmen varmış!” Flora sonunda cümlesini tamamlamayı başardı.

“Evet.” Alex çok eğlenerek kafa salladı. “Dövmem var. Aferin sana.”

“Ama...” Gözleri fıldır fıldır bana döndü. Alkolle bulanmış beyninin çalıştığını görebiliyordum. “Bir dakika.” Tekrar Alex’e baktı. “Siyah saçlı, dövme... ve onun hakkında bir şeyler soruyordun.”

Kalbim müziğin ritmiyle aynı güçte atmaya başladı. Hemen, “Flora, hadi gidelim,” diyerek onu kolundan çektişirdim ama kılmıdamadı.

“O, değil mi?”

“Sus!” Birden dehşetle patladım. “Gidelim dedim.” Fakat Flora’yı yerinden oynatabilene aşk olsun.

“Seninki bu, değil mi?” Zevkten dört köşeydi. “İşten biri olduğunu *biliyordum*. Cat sana âşık,” dedi Alex’e, vurgulamak için de sarhoş sarhoş beni dürttü. “Anlarsın ya. Gizli sevdâ.” Parmağını dudaklarına götürdü.

Midemin tam ortasına bir gülle düştü. Olamazdı bu. Bu durumdan, bu partiden, hatta hayatımdan dışarı ışınlanamaz mıydım?

Alex gözlerimin içine baktı ve yüz ifadesinde her şey yazıyordu. Şok... acıma... daha fazla acıma. Sonra daha da çok acıma.

“Sana âşık değilim!” Nasılsa, tiz bir kahkaha atmayı başardım. “Gerçekten! Arkadaşımin kusuruna bakma. Seni tanımıyorum bile, sana nasıl âşık olabilirim?”

“O değil mi yani?” Flora eliyle ağzını kapattı. “Hop. Pardon. Siyah saçlı ve dövme başka bir adam olmalı o zaman.” Yine zar zor konuşmuştu.

Alex ve ben aynı anda onun bileğine baktık. Alex bakışlarını kaldırıp benimle göz göze geldi ve anladığını anladım: Oydu.

Ölmek istiyordum.

“Ben gitsem iyi olur,” dedim sürünerek ve kıpkırmızı olarak. “Bavulumu hazırlamam lazım... ııı... parti için teşekkürler...”

“Bir şey değil,” dedi Alex, tuhaf bir ses tonuyla. “Hemen şimdi mi gitmek zorundasın?”

“Evet!” dedim çaresizce, o sırada Demeter arkasını dönüp bize katıldı. Yüzü pembeydi ve Demeter’e göre, sinirlerinin zıplamış olduğu belliydi.

“Eee, Cath.” Tatlı bir ifadeyle konuşmak için özel çaba sarf etti. “Yarın mı yola çıkıyorsun?”

Adımın Cat olduğunu unuttuğu belliydi. Ama onu bir daha düzeltmekle uğraşamayacaktım. “Doğru! Kesinlikle!”

“Seçimini yaptın mı peki? Hindi mi, kaz mı?”

“Ah, hindi. Ama çok hoş bir porcini harçla beraber,” diye ekledim çılgınlar gibi. Şu sofistike Londralılar grubuna aşırı parlak bir gülüş çaktım. Herkes son derece hip ve havalıydı, Noel’e styling’den ibaret, ironik bir olay gibi yaklaşıyorlardı.

“*Porcini.*” Demeter’in ilgisi uyandı.

“Ah evet, Toskana’da küçük bir yerden geliyor,” dediğimi işittim. “Ve... Sardunya adasından truffle mantarı... ve tabii ki yanında vintage şampanya. Evet... Mutlu Noeller herkese! Tatilden sonra görüşürüz.”

Alex’in ağzını açtığını gördüm ama ne dediğini duymaya sabrım yoktu. Çıkışa doğru yürürken yüzüm yanıyordu, aceleden tökezledim. Dışarı çıkmak zorundaydım. Uzağa. Eve, gurme lüks Noel’ime. Porçinime. Vintage şampanyama. Ah ve tabii ki, truffle mantarlarıma. Sabırsızlanıyordum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

“Gel en sonuncu tarifimin tadına bak.” Babam mutfak tezgâhının başından elinde bir içkiyle döndü. Bir kadeh vintage şampanya ya da sofistike kokteyl değildi. Hatta esnaf işi lokal organik bira bile değildi. Piyasada bulduğu ne kadar indirimli ve ucuz içki varsa, hepsinin karışımından, kutulu portakal suyu, ananas suyu ve limonlu tonik eklenmiş, patentli babama ait Noel’e özel pançtı. “Şerefe canlarım.”

Noel arifesinde gün ortasıydı, kırsaldaydım, evime dönmüştüm ve Londra başka bir dünyada kalmış kadar uzaktı. Burada her şey farklıydı. Hava, sesler, *genişlik*. Somerset’in çok uzak ve kimsenin duymadığı bir bölgesinde bir çiftlikte yaşıyorduk. Gazetelerde *son moda* Somerset ve *ünlülerin* Somerset’i yazılıyordu... Eh, inanın biz, en uç kış noktası Somerset’te oturuyorduk.

Evimiz bir vadinin ortasıydı ve mutfak camından tek görebildiğiniz, çayırılar, otlayan koyunlar, Hexall Hill’in yükselen bir yamacı ve arada sırada hang gliding* yapan birileriydi. İnekleri de görebilirdiniz, gerçi babam eskisi kadar ineklere meraklı değildi. Pek para getirmiyorlar, diyordu. Daha iyi alanlara girilebilirmiş. Gerçi o alanları hâlâ bulmuş değildi.

Babam kadehini kaldırıp bana gözleri parlayarak, göz çevre-

* Yamaç paraşütü ve planörcülüğün bir karışımı olan “yelken kanat” ya da “delta kanat” olarak adlandırılan hava sporu. (e.n.)

si kırışarak güldü. Ben de dahil, kimse babamın gülüşüne karşı koyamazdı. Hayatım boyunca, dipsiz sınırsız iyimserliği ve cazibesiyle insanları kazanışına şahit oldum. Mesela on yaşındayken tatil projemi yapmayı unuttuğum zaman. Babam okula gelmişti, öğretmene parıldayarak gülmüş ve sorun olmayacağından emin olduğunu defalarca söylemişti... ve sahiden de sorun olmamıştı. Her şey sihirli bir şekilde tamamdı.

Yani, aptal değildim. Bir merhamet ögesi de mevcuttu. Ben anesi olmayan kızdım...

Neyse, şimdi buna takılmayalım. Noel arifesi. Mutfak kapısından dışarı çıktım ve gezinen tavukların arasından geçip tertemiz West Country havasını ciğerlerime çekmeye gittim. İtiraf etmeliydim ki, hava burada muhteşemdi. Aslında, burası tümüyle muhteşemdi. Babam, Somerset'i tamamıyla reddettiğimi sanıyordu ama etmemiştim. Sadece hayatımı nasıl yaşayacağım konusunda bir karar almıştım...

Kısa bir an gözlerimi kapattım. Dur. Bu konu hakkında babamla kaç tane hayali konuşma yapmıştım? Şimdi aramızda *iki üç metre* varken, yine hayali konuşma mı yapacaktım?

Bir yudum panç içtim ve çiftliğin bahçesi yerine, uzaktaki manzaraya odaklanmaya çalıştım çünkü evin kendisine yakınlıştıkça bu kartpostal güzelliği kayboluyordu. Babam yıllar yılı birçok para kazanma girişiminde bulunmuştu, hiçbiri tutmamıştı ve çiftliğin dört bir yanında bu girişimlerin kalıntıları ve tortuları duruyordu, hiçbir zaman temizleme zahmetine girmemişti. Elma birası presi hemen hemen hiç kullanılmamış vaziyette varilinde duruyordu. Spa kurma planlarından kalma bir masaj masası. (Yeterince ucuz bir masaj terapisti bulamadı.) Bir Oda-kahvaltı kurmaya niyet ettiğinde bir arkadaşından karlı satın aldığı, seksenler desenli, kıvrımlı turkuvaz yatak başı ve komodinler. Hâlâ naylon poşetlerine sarılı, çitlerden birine yaslanmış duruyorlardı. Berbat görünüyorlardı.

Sonra Colin isimli alpakamız, küçük çayırında dolaşıyor, zavallı zavallı etrafa bakınıyordu. Tanrım, alpakalar felakettiler. Babam altı tane satın almıştı, yaklaşık üç sene önceydi ve bize

servet kazandıracaklarından emindi. Güya ilgi odağı olacaklardı, burada bir alpaka yün fabrikası kuracaktık falan filan. Babam bir okul gezisine ziyarete gelmeleri için bilet sattı ama alpakalardan birisi, çocuklardan birini ısırıldı ve babam risk değerlendirmesi yapmamış oldu derken, başımıza ne dertler açıldı.

Yine de hiçbirisi Ansters Çiftliği Kış Harikalar Diyarı! Noel Baba'yı Kulübesinde Ziyarete Gelin! bozgununun eline su döke mezdi, kar yerine pamuk, hediye yerine bir pound dükkânından doldurulmuş ıvır zıvırlar, on dört yaşında ben somurtuk bir elf... On iki sene önceydi ama hatırladıkça hâlâ içim ürperirdi. O iğrenç yeşil çoraplar yok muydu.

"Ah, eve gelmen harika Katie!" Biddy de elinde kadehiyle dışarı çıktı. Bana sarılıp omzumu sıvazladı. "Seni özledik, tatlım!"

Biddy, babamın yıllardır kız arkadaşıydı. Ya da partneri. Ortak yaşam eşi, sanırım. Annem vefat ettikten sonra çok uzun bir süre sadece babam ve bendik. Gayet iyiydi. Babam sonsuza dek bir başına olacak sanmıştım. Sonra çoğu sarışın olan, buralı birkaç kadın hayatına girip çıktı ama aralarındaki farkı bile anlayamadım.

Derken, ben tam üniversiteye başlamadan önce Biddy çıkageldi. Daha en başından itibaren, farklıydı. Sessizdi, ısrarcıydı, akli başında bir insandı, Biddy. Kendi çapında güzel sayılırdı –siyah ama grileşen saçlar, koyu kahve gözler– ama son moda ya da frapan değildi. Metanetliydi de. Fox and Hounds'da şeflik yapıyordu, ta ki geç saatlere kadar çalışmak ona fazla gelene kadar. Şimdi reçel yapıp panayırılarda satıyordu. Tezgâhının başında sabırla duruşunu, bazen altı saat ayakta oluşunu, her zaman tatlı, her zaman hoşsohbet bekleyişini görmüştüm. Hiçbir müşterisini kızıklamaz ama indirim de yapmazdı. Adildi. Dürüst ve adildi. Nedenise, gerçekten sebebini bilmiyorum, babamın yanındaydı.

Dalga geçiyordum tabii. Kısmen dalga. Babam nev-i şahsına münhasırdır; insana saçını başını yoldurur, sonra en beklemediğiniz anda günü kurtarırdı. On yedi yaşındayken ondan bana araba kullanmayı öğretmesini istiyordum. Erteledi... unuttu... daha yaşın küçük dedi... Sonra bir gün, tam ümidimi kesmişken duyurdu,

“Evet, Kitty-Kate, direksiyon dersi günü geldi.” Bütün gün arabada geçirdik ve babam hayal edebileceğiniz en kibar, ne sabırlı öğretmendi.

Hoş, buna rağmen, sınavdan geçemedim. Meğerse babamın araba kullanmayı öğretmek hakkında hiçbir fikri yokmuş; hatta sınav görevlisi beni yarı yolda durdurdu, çünkü anlaşılan “güvenli” değilmişim. (Babamın tavsiyesinden özellikle hiç etkilenmemişti: Trafik ışıkları değişirken her zaman gaza bas, son saniyede kaçabilirsin.) Ama, neyse, düşünceli olması yeterdi ve o günü hep hatırlayacaktım.

Bu bahsettiğim babamın daha kibar, daha ciddi yanıydı. Her zaman belli etmezdi ama o zııırlılığının, pırıltısının ve flörtünün altında yufkayüreklinin tekiydi. Kuzularla ilgilenişini izlemeniz lazımdı. Öksüz kalmış bütün kuzuları, kendi bebekleriymiş gibi sahiplenir, şefkat gösterirdi. Ya da mesela on bir yaşındayken, çok ateşim çıktığı zamanı düşünelim. Babam o kadar endişelenmişti ki, saatte otuz kere ateşimi ölçüyordu. (Sonunda veteriner Rick Farrow’u uğrayıp bana bakması için çağırmişti. Rick’e bütün doktorlardan çok güvendiğini söylerdi. Ki sorun yoktu, bu hikâye okulda duyulana kadar. Yani *veteriner* diyorum.)

Annemi hâlâ hatırlıyordum. Sayılır. Bitmemiş bir suluboya resim gibi hayal meyal desenlerdi. Bana sarılan kolları, kulağımdaki yumuşacık sesi hatırlıyordum. Annemin “dışarı çıkarken” giydiği ayakkabıları; sadece bir çiftti, alçak topuklu, siyah rügan. Midillimin üstünde beni çayırlarda dolaştırdığını, ikimize bakıp sevgiyle şen sesler çıkardığını. Banyodan sonra, televizyonun karşısında saçlarımı tarayışını. Kendimi koyverirsem hâlâ üzgün, anne şeklinde bir boşluk hissediyordum... ama çok sık olmuyordu. Babama sadakatsizlik etmiş gibi hissederdim. Yaşım ilerledikçe babamın işinin ne kadar zor olduğunu, beni tek başına büyütmenin güçlüklerini daha iyi kavırıyordum. Bana asla çaktırmadı, bir kere bile. Her şey her zaman eğlenceliydi, ikimiz için bir maceraydı.

Altı yaşındayken, annemin ölümünden bir yıl sonraki hali hatıramda dururdu: Babam mutfak masasında oturmuş, Littlewoods kataloguna kaşlarını çatarak bakıyor, bana kıyafet seçmeye

çalışıyordu. Doğru seçimi yapmayı ne kadar çok istiyordu. Ağlar-dınız, o kadar iyi kalpli bir insandı. Sonra da, size haber vermeden yatak odanızdaki mobilyaları iyi bir fiyat veren Bruton'lı adamın tekine sattığını söyler, sizi yine ağlatırdı. (On beş yaşındaydım. Hâlâ anlamadığım şeyse, Bruton'lı adamın tekinin, yatak odam-daki mobilyaları *nereden bildiği*di.)

Neyse, babam böyleydi işte. Tam görüldüğü gibi değildi. Sonra tam bunu kavradığınız sırada, bir bakardınız, aynı görüldüğü gi-biydi. Sanırım Biddy bunu anlıyordu. O yüzden bu kadar uyumlu bir çifttiler. Eskiden babamın görüştüğü diğer kadınları izlerdim ve ben bile, babamı *anlamadıklarını* görürdüm. Onlar sadece her an kısa yoldan kâr etmenin peşinde, karizmatik, çekici, şeytan tüyü olan Mick'i görürdü. Pub'da içkisini içen, herkese komik hikâyeler anlatan Mick. Onları çeken buydu, babam da bu yanını ön plana çıkarırdı. Ancak Biddy karizmayla ilgilenmiyordu; bağ kurmayı önemsiyordu. Dobra dobra konuşurdu. İşvesi cilvesi yoktu. Bazen aralarında sessizce konuştuklarını görürdüm ve baba-mın ona güvendiğini, gitgide daha çok bel bağladığını okurdum.

Diğer yandan Biddy hep dikkatli ve mahremiyete saygılıydı. Babamla arama girmezdi. İkimizin ne kadar yakın olduğunu bilir, yıllarımızı birlikte geçirdiğimizi bilir ve bir adım geride beklerdi. Hiçbir zaman fikrini belirtmezdi. Sormadan tavsiyede bulunmazdı. Ben de ona hiçbir zaman ne tavsiye ettiğini sormamıştım.

Belki de sormalıyım.

"Cips ister misin, Kitty-Kate?" Babam elinde kâseyle peşimden gelmiş, kış güneşine çıkmıştı. Grileşen kıvrırcık saçları dışarıda iş yapmaktan dağınıktı ve cildi her zamanki gibi rüzgâr ve güneşten kayış gibiydi, mavi gözleri iki safir boncuk gibi parlıyordu.

"Katie'ye eve gelmesi ne kadar güzel oldu diyordum tam," dedi Biddy. "Öyle değil mi?"

"Kesinlikle öyle," diye cevap verdi babam ve bana kadehini kal-dırdı. Ben de kadehimi kaldırıp gülümsemeye çalıştım ama kolay çıkmadı. Babamın gözlerinin içine bakamadım çünkü ışıltıların arasında hüznün kırıntıları görecektim. O yüzden içkimi yudumla-dım ve bu anın geçmesini bekledim.

Dışarıdan bakan biri bizi görse, hiç anlamazdı. Noel Arifesi'nde mutlu mutlu bir araya gelmiş bir baba kız sanırdı. Aramızda görünmez bir top gibi zıplayıp seken kırgınlık ve suçluluk duygusunu göremezdi.

Birmingham'daki stajım hiçbir zaman sorun olmamıştı.

Babam, ancak bunu bulabildiğimi anlıyordu; Birmin-gham'a yerleşmek istemediğimin farkındaydı, o yüzden dertlenmemişti. Londra'da staj yapmamı da mantığa oturtabiliyordu. Kariyerime "daha yeni başlıyordum" ve elbette tecrübe kazanmalıydım.

Ama sonra, Cooper Clemmow'da işe girdim ve bir şey dondu. Onlara haberi tam burada verişimi hatırladım. Ah, babam bütün doğru hareketleri yaptı, bana sarıldı ve "Aferin," dedi. Ziyaretleri ve hafta sonları konuştuk, kutlamak için Bidy bir pasta pişirdi. Fakat başından sonuna kadar, babamın yüzündeki acılı ifade karşımdaydı.

O zamandan beri de aramız tam düzelmemişti. Özellikle babam *en son Bidy ile beraber Londra'ya geldiğinden beri*, bir yıl oluyordu. Tanrım, felaketti. Metroda bir hasar çıkmıştı ve bilet aldığım gösteriye geç kalmıştık. Bir grup genç ergen babamı itip kakmıştı ve bence –asla itiraf etmezdi ama– babam korkmuştu. Londra hakkındaki düşüncelerini hiç gizlemeden düpedüz ifade etti. O kadar yorgun ve hayalkırıklığı içindeydim ki gözyaşlarına boğuldum ve... hiç istemediğim sözler sarf ettim.

O günden beri, birbirimizin yanında yumurta kabukları üstünde yürüyor gibiydik. Babam bir daha ziyarete gelmeyi teklif etmedi. Ben de onu çağırmadım. Londra'daki hayatımdan pek bahsetmiyorduk, bahsettiğimizde de hep çok neşeli olmaya çalışıyordum. Sorunlarımdan hiç söz etmezdim. Babama nerede oturduğumu bile göstermemiştim. Dairemi ve minicik odamı, bütün eşyalarımın o uyuz hamaktan sarkışını görmesine izin veremezdim. Babam bunu anlayamazdı.

Çünkü babamın bir başka özelliği şuydu, bu kadar uzun süre baş başa olmamızın bir diğer yanı: Benim adıma her duyguyu, belki fazla coşkuyla hissediyordu. Aşırı tepki verebiliyordu. Bir durum hakkında kendimi daha iyi değil, daha kötü hissetmemi

sağlayabiliyordu. Dünya benim için ters gidiyorsa, sayıp sövüyordu, oluruna bırakamıyordu.

Lise son sınıftayken kalbimi kıran Sean denen o çocuğu hiç afetmedi. Saraçhanenin adını bile ansam hâlâ yüzü asılırdı. (Orada yazın çalışmıştım ve bana çok az para verdiklerini düşünmüştüm. Belki çok küçük bir fark vardı ama babam için bu yeterdi. O gün bu gündür onları boykot ediyordu.) Böyle tepki veriyordu çünkü beni seviyordu, evet, farkındaydım. Ama bazen kendi hüsrانım bir yana, bir de onun hüsrانını taşımak bana ağır geliyordu.

Birmingham'da iş hayatına yeni atıldığım dönemde, ilk kez iş yerinden birisiyle takıştığımı ona anlatmıştım. Tamam, bitti. *Her konuştuğumuzda* bundan bahsetti, yaklaşık altı ay boyunca. Bana İK'ya şikâyet dilekçesi yaz dedi... hakkımı yeterince savunmadığımı iddia etti... Uzun lafın kisası, o çalışanın ceza aldığını duy-mak istedi. Defalarca üstüne basa basa, hallettik, aramız düzeldi, uzatmak istemiyorum desem de, artık tartışmayalım, desem de, bir şey değişmedi. Dediğim gibi, sadece bana değer verdiğini gös-termek istiyordu, yine de, enerjim çekiliyordu.

Dolayısıyla, bir daha sorunum olduğunda sessizce kendim hallet-tim ve hiç lafını etmedim. Benim için daha kolaydı, babam için daha kolaydı. Sevgili Somerset'ini, zor ve çetin bir yaşam mücadelesiyle değiş tokuş etmediğimi bilmek onun için daha kolaydı, madem onun deyimiyle, "Londra'nın sükseli hayatını" sürdürüğüme inanıyordu, öyle kalabilirdi. Var oluşumu en ince detayına kadar onun irdeleyici, kay-gılı bakışının önünde sergilemezsem, benim için daha kolay olurdu.

Evet, içim acıyor mu, acıyor. Baba-ve-Katie ekibi olarak ne ka-dar sıkı fıkıydık. Ondan hiçbir şeyimi saklamadım, ne ilk adeti-mi, ne ilk öpücüğümü. Şimdiyse sürekli dikkat ediyordum. Bunu mantığa oturtmamın tek yolu, onu mutlu edecek şeyler anlatabil-diğim zaman ona karşı dürüst olacağımı düşünmekti. Daha gü-vende hissettiğimde, daha az savunmaya geçtiğimde.

Henüz değil sadece.

"Noel Baba'nın Kulübesi'ni hatırladım da," dedim bir cips alıp havayı değiştirmeye çalışarak. "Nasil yumruk yumruğa kavg-a çıkmıştı, hatırlıyor musun?"

“O baş belası veletler.” Babam kızarak kafasını salladı. “Balonlarım gayet güzeldi.”

“Değildi!” Kahkahalarla güldüm. “Hepsi dandikti, sen de biliyorsun! Hele astığın Noel çorapları...” Biddy’ye döndüm. “Görmen lazımdı. Çocukların elinde kaldı hep.”

Babam ağırbaşlılığından ödün vermeden utandı ve yine güldüm. Babam ve benim en başarılı olduğumuz mıntıka buydu. Geçmiş.

“Eee, Biddy sana anlattı mı?” Babam kollarını iki yana açıp önümüzdeki tarlaları gösterdi.

“Neyi anlattı mı?”

“Hayır, anlatmadım,” dedi Biddy. “Doğru zamanı bekliyordum.”

“Neyin zamanını?” Sırayla onlara baktım. “Hayırdır?”

“Glamping,” dedi babam affili bir havayla.

“Glamping mi? Nasıl yani glamping?”

“Yeni moda bu, tatlım. Gazetede okudum. Bütün ünlüler peşinde. Kamp kurmanın bir adım üstü. Alan desen bizde, zaman desen bizde...”

“Ciddiyiz,” dedi Biddy ağırbaşlılıkla. “Buraya bir glamping alanı kurup işletmek istiyoruz. Ne düşünüyorsun?”

Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Yani... *glamping*?

“Paraya para demeyiz bakarsın,” dedi babam ve içimde alarm çanları çalmaya başladı. Biddy onu durulttu sanmıştım. Babamın çılgın planlar kurduğu günler sona erdi sanmıştım. En son duyduğumda, mahallede ufak tefek işler buluyor ve çiftliğin gelirine katkı sağlasın diye tamirat işi yapıyordu. Ki *ayakları yere basan* bir fikirdi.

“Baba, bir glamping alanı açmak muazzam bir işe soyunmak.” İçimdeki negatif hisleri belli etmemeye çalıştım. “Yatırım gerek, bilgi gerek... Yani insan bir sabah uyanıp hadi *glamping* alanı kuralım demez. Bir kere, devletten izin gerekir?”

“Aldım!” dedi babam zafer kazanmış gibi. “En azından, alma-

* İngilizce “glamour” ve “camping” kelimelerinin birleşiminden oluşan, geleneksel kamp anlayışının daha konforlu bir düzeneğe taşınmış hali, lüks kampçılık. (e.n.)

ma az kaldı. Çiftlik çeşitlendirme meselesi, değil mi? Bu bölgeye iş kolu kazandırma. Konsey teşvik ediyor zaten.”

“Belediye konseyiyle mi konuştun?” Afalladım. Sandığımdan daha ciddilerdi.

“Ben konuştum,” dedi Bidy. Kara gözleri ıslık ıslık parlıyordu. “Ben bir mirasa kondum, hayatım.”

“Oh, ay,” dedim şaşkınlıktan. “Bilmiyordum.”

“Çok büyük bir şey değil ama yeterli. Bence bunu gerçekten yapabiliriz, Katie. Arsa bizim ve beni kullanın diye ağlıyor. Bence bize de eğlenceli gelirdi. Sanmıyorum ki...” Duraksadı. “Yok. Tabii ki olmaz.”

“Ne?”

“Şey.” Bidy, babama bakış attı.

“Merak ediyorduk da, acaba sen de bizimle işe girmek ister miydin?” dedi babam beceriksizce gülererek. “Ortak olur muydun?”

“Ne?” Gözlerim yuvalarından fırladı. “Ama... ben nasıl işinize ortak olabilirim? Ta Londra’dayım...”

Aniden susup bakışlarımı kaçırdım. Babamın yanında Londra diyip yüzümü ekşitemek mümkün değildi.

“Biliyoruz!” dedi Bidy. “Seninle gurur duyuyoruz, canım, işin ve o şahane hayatınla. Değil mi Mick?”

Şehirlere en az babam kadar bayılan biri olmasına rağmen Bidy, Londra’daki hayatımın yenilmez destekçisiydi. Ama keşke babamı böyle sıkıştırıp zorlamasaydı.

“Tabii öyleyiz,” diye mırıldandı babam.

“Sadece düşündük ki, canın bir değişiklik isterse...” diye devam etti Bidy. “Ya da boş vakitlerinde... veya hafta sonları? Sen çok zeki ve parlak fikirli birisin, Katie...”

Ciddiydiler. Onlarla beraber iş kurmamı istiyorlardı. Of Tanrım. Bidy’yi çok severim. Babamı çok severim. Ama bu çok büyük bir sorumluluktu.

“Ben ortak olamam.” Ellerimi saçıma soktum, gözlerinin içine bakmaktan kaçtım. “Üzgünüm. Londra’da hayat o kadar koşturmacalı ki; vaktim yok...”

Bidy’nin hayalkırıklığına uğrasa da, zorla gülümsediğini görebiliyordum.

“Tabii,” dedi. “Tabii vaktin yok. Çok iyi idare ettin, Katie. Yatak odanın dekorasyonunu tamamladın mı?” Bir başka kocaman vicdan azabının beni yuttuğunu hissettim ve zaman kazanmak için bir yudum panç içtim. Babamla Biddy beni ziyarete geldiğinde odamda tadilat var hikâyesini uydurmuştum. (Böylece bizim evin yakınından geçmek zorunda kalmamıştık ve onları Jamie’s Italian’a götürebilmiştim.) Sonra onlara işler askıda kaldı dedim. Sonra tekrar başladı dedim.

“Bitmek üzere!” Neşeyle gülümsedim. “Sadece duvar renklerini seçmem lazım.”

“Renkler,” diye tekrar etti babam, Biddy’ye yamuk bir gülüş atarak. “Duydun mu Biddy?”

Bizim çiftlik evi hiçbir zaman renk uyumuna sahip olmamıştı. Yüzlerce yıldır (şey, belki de yüzyıldır) orada duran mobilyalar aynıydı ve duvarlar çocukluğumdan beri aynı hardal tonları ve somon rengiydi. Evin asıl ihtiyacı olan bence, birisinin iyicedeşmesi, dip bucak girmesi, bazı duvarları yıkması ve bir Farrow&Ball tablosu hazırlayıp manzarayı maksimum eve almasıydı.

Gerçi burada en küçük bir detayı bile değiştirdiğimi düşününce ateş basıyor ve canım sıkılıyordu.

“Neyse, sadece bir fikirdi,” dedi Biddy, şen şakrak.

“Tabii ki vaktin yoktur, Kitty-Kate,” dedi babam, üzgün bir sesle. “Seni anlıyoruz.”

O kadar tanıdık bir görüntüydü ki, burada Somerset güneşinde, yüzündeki çizgilerle ve kalın, lekeli kazağıyla, çamurlu botlarıyla bahçede duran şu halini ezbere bilirdim. Hayatım boyunca, babam buradaydı. Evde çeşitli işler yapar, tarlayla arsayla ilgilenir, beni pub’a götürür, bana cips yedirirdi. Milyonlar kazanmamız için çırpınırdı. Sadece benim için değil, kendi için de.

“Bakın.” Nefes verdim. “Yardım edemem demedim. Belki pazarlama vesaire işlerinizde yardım ederim?”

“İşte!” Biddy’nin yüzünde güller açtı. “Katie’nin yardım edeceğini biliyordum! Her ne yapabilirsen, canım. Sen bu işleri iyi bilirsin. Bize tavsiyede bulun.”

“Tamam, tam olarak ne yapacaksınız?” Araziyi gösterdim.

“Bana bütün planı tek tek anlatın.”

“Çadırlar alacağız,” dedi babam. “Dave Yarnett güzel bir koleksiyon bulmuş. Zaten fikir ilk oradan aklıma esti. Uyku tulumları da tedarik edecek.”

“Hayır.” Kararlı bir şekilde başımı çevirdim. “Çadır değil. Yörük çadırı.”

“Yörük nesi?” Babam afalladı.

“Yörük çadırı. Büyük yuvarlak çadır. Hiç duymadın mı daha önce?”

“Sanki insanın olmadık yerlerinden hastalık kapacağı bir şeye benziyor,” dedi babam göz kırparak. “Doktor, doktor, Yörük çadırında başıma ne geldi?” Kendi espirisine katıla katıla güldü ve Biddy ona azarlayan bir bakış attı.

“Ben duydum,” dedi. “Fas’ta filan oluyor, değil mi?”

“Sanırım Moğolistan’daki çadırlardan esinlenilmiş. Neyse işte, bütün glamping meraklıları bunlarda kalıyor. Yörük çadırı ya da retro karavan ya da çoban kulübesi... farklı bir şey yani.”

“Eh, onlar ne kadar?” Babamın şevki kaçmıştı. “Çünkü Dave bana çok iyi bir indirim yaptı...”

“Baba!” diye bağırdım, sabrımı tüketerek. “Dave Yarnett’tan aldığın indirimli çadırlarda kimse kamp yapmaya gelmez! Ancak, birkaç tane Yörük çadırı alırsan, içini düzgün yaparsan, üçgen bayraklar asar, bahçeyi temizlersen...”

Çevreye yeni bir gözle baktım. Yani manzara inanılmaz güzeldi. Göz alabildiğine yeşildi, gür çayırlardaki çimenler rüzgârda dalgalanıyordu. Uzaklarda, güneşin, küçük göletimizin üstünde pırl pırl parladığını görebiliyordum. Adı Balıkçının Göleti’ydi ve eskiden üstünde tekneyle kürek çekerdik. Yeni bir tekne satın alabilirdik. Çocuklar severdi. Hatta halattan bir salıncak. Ateş çukuru kazabilir, kamp ateşi yakardık... barbekü... dışarıda bir pizza fırını, hatta...

Potansiyeli görebiliyordum. Sahiden potansiyeli görüyordum.

“Eh, Dave’e on tane çadır sipariş edeceğimi söyledim bile,” dedi babam ve yine kan beynime sıçradı, bir şekilde sinirimi yatıştırdım.

“Peki.” İçimi içip zorla güldüm. “Bildğin gibi yap öyleyse.

Öğleden sonra, yine bir noktada aynı mevzu açıldı. Biddy yarın için patatesleri hazırlıyordu, ben de bu sabah pişirdiği zencefilli kurabiyelere beyaz krema sıkıyordum. Daha sonra bunları Noel ağacına asacaktık. Kendimi tamamen kaptırmıştım, arka planda Noel şarkıları çalarken minicik gülen yüzler, fiyonklar ve düğmeler sıktım. Masamız masif ahşap değil, formikaydı, sandalyeler koyu yeşile boyanmış ahşaptandı ve minderler eski moda meşe yaprağı desenliydi. Başımızın üstünde, ben on yaşındayken bir garaj satışında görüp beğendiğimiz ve o zamandan beri her sene astığımız aynı mavi simli süs asılıydı. Daha *Livingetc* zıttı olamazdık ama umrumda değildi. Sıcacıktım, yuva sıcaklığında ve güvendeneydim.

“Katie,” dedi Biddy birdenbire alçak bir sesle ve şaşırarak baktım. “Lütfen, tatlım. Babanı biliyorsun. O rezil çadırları alacak, işi açacak ve felaket olacak...” Patates soyucusunu kenara koydu. “Ama ben bu sefer dikiş tutturmak istiyorum. Tutar, eminim. Artık yatırım yapacak paramız var; vakit şimdi...”

Yanakları hafif pembeydi, her zaman göstermediği azimli bir yanı ortaya çıkmıştı.

“Katılıyorum.” Krema torbasını masaya koydum. “Alan şahane, talep desen kesinlikle var. Ama doğru şekilde yapmanız gerek. Belki ortak olmaya vaktim yok ama yardım etmek isterim...” Başımı iki yana salladım. “Ucuz ve uyduruk çadırlara para dökmeni *gerçekten* istemiyorum.”

“Biliyorum!” Biddy acı çekiyor gibiydi. “Biliyorum! Biz neyin doğru olacağını bilmiyoruz ve babanın inadı tuttu mu...”

Anlayışlı bir şekilde gözlerinin içine baktım. Az bile söylemişti. Babam bir noktaya takılırdı –ister *metro terörist dolu* desen, ister *alpakalar bize servet kazandıracak* desen– ve bir daha onu o noktadan ayırmak deveye hendek atlatmaktan zordu.

Aynı anda, şaşırtıcı bir şekilde, kafamda Demeter’in sesi yankılandı: *Azimli olmak zorundasın.*

Haklıydı. Pazarlama deneyimi olan ailenin tek ferdiysem ve lafımı geçiremeyeceksem, ne anlamı vardı? Eğer en azından babamı konuşarak ikna etmeyi denemeyeceksem, işe yaramazdım.

“Tamam,” dedim. “Ben onunla konuşurum.”

“Kiminle konuşacaksın?” Babam elinde *Radio Times*’la gayet neşeli içeri geldi.

“Seninle,” deyiverdim. “Baba, beni dinlemek zorundasın. Eğer bir glamping alanı açacaksan, havalı olmak zorunda. Muhakkak...” Doğru kelimeyi aradım. “Hip olmalısın. Otantik. Dave Yarnett’tan uyduruk çadırlar değil.”

“Dave’e alacağım dedim bir kere.” Babam surat astı.

“Git, vazgeçtim de o zaman! Baba, o çadırları alırsan, paranı sokağa atmış olursun. Doğru imajı kurmak zorundasın, *yoksa kimse gelmez*. Ben başarılı şirketlerle çalışıyorum, tamam mı? Nasıl iş yaptıklarını biliyorum.”

“Katie’yi dinlemek zorundasın!” diye bağırdı Biddy. “Hata yaptığımızı biliyordum! Yörük çadırı alacağız, Mick, nokta. Bize neler lazım, anlat Katie.”

Mutfak çekmecesinden bir defter çıkardı, üstüne tükenmez kalemle *Glamping* yazılıydı.

“Tamam. Bence bu işe girecekseniz, en lüksünü yapmalısınız. Gerçekten lüks. Yiyecekler hazırlayın... aktiviteler koyun... burayı aileler için lüks bir glamping tatil köyüne çevirin.”

“Tatil köyü mü?” Babam aklını oynatacaktı.

“Neden olmasın? Koskoca bir alan var, kaynaklarınız var, Biddy catering deneyimine sahip...”

“Ama o kadar, tatlım.” Biddy endişeli göründü.

“Ben sana ana hatlarını veririm. Ne kadar lükse yaklaşırsanız, fiyatınızı o kadar yükseltebilir, o kadar çok kâr edebilirsiniz.”

“Yüksek fiyatlar mı?” Biddy kaygılandı.

“İnsanlar yüksek fiyat sever,” dedim özgüvenle.

“Ne?” Babam şüpheliydi. “Bence orada yanıyorsun, canım.”

“Yanılmıyorum! Buna prestij fiyatlandırması deniyor. İnsanlar bir şeyin fiyatını görüyor ve *pahalıysa iyidir* diye düşünüyor. Yatırım yapacak paranız varsa, yüksek kaliteyi hedefleyin. İlk önce lüks Yörük çadırı lazım.” Parmaklarımla bir bir saydım. “Adına ne dersiniz deyin, yuvarlak büyük çadır. Ve içine düzgün yataklar. Ve...” Instagram’da gördüklerimi aklımdan geçirdim. “Yüksek tel sayısı.”

Babamla Biddy birbirlerine baktı. “Yüksek ne sayısı?”
 “İplik teli. Çarşaf lar için.”

Biddy afallamıştı. Babam ve Biddy, hâlâ Biddy taşınırken yanında getirdiği yorganları kullanıyorlardı. Krem rengi, kırk yama ve 1980’lerden kalmaydı. Kaç tel sayısı ile dokunmuşlardı, hiç bilmiyordum. Herhalde sıfırdı.

“Biddy, internete gireriz, sana gösteririm. İplik sayısı çok önemli.” Bu hususta onu etkilemeye çalıştım. “En az dört yüz tel olmalı. Ve güzel bir sabun.”

“Bende sabun var.” Babam böbürlendi. “Factory Shop’tan bir dünya aldım. Otuz kalıp.”

“Hayır!” Başımı iki yana salladım. “El yapımı, lokal ve organik sabun olmalı. Lüks görünmeli. Müşterilerin, kırsal kesimde ufak bir Londra havası bulmalı. Rustik olmalı ama şehirli rustik.”

Biddy’nin defterine *Kırsalda Londra* yazdığını gördüm.

“Ambarlardan birine duşlar yerleştirmelisiniz,” diye ekledim.

Babam başıyla onayladı. “Biz de düşündük.”

Babam tesisatçılıktan anlardı, o yüzden o konuda endişeli değildim; tabii eğer kusmuk yeşili, indirimli alınmış, bet bir fayans seçmezse.

Aklıma bir fikir daha geldi. “Ayrıca yaz mevsimi için açık duş da koyarsınız. Şahane olurdu.”

“Açıkta duş mu?” Babamın aklı durdu. “*Dışarıda?*”

Babamın gururu ve neşesi, jakuzisiydi, devlet teşviki ödemesi gibi bir toplu para eline geçince ikinci el almış, kendisi kurmuştu. Onun kafasında en güzel gevşeme akşamında jakuziye oturulur, ev yapımı kokteyllerinden içip *Daily Express* okunurdu. Babam kesinlikle açık havada duş alacak bir tip değildi.

Başım la onayladım. “Kesinlikle. Tahta paravanlarla ayrılmış. Belki tepeden su döken tahta bir kova olabilir?”

“Tahta bir kova mı?” Babam hepten üşüttü.

“Öyle istiyorlar.” Omuz silktim.

“Ama az önce şehirli olmak istiyorlar dedin! Bir karar ver, Katie!”

“Hem istiyorlar, hem istemiyorlar.” Açıklamakta güçlük çektim. Güzel sabunlar istiyorlar ama o sabunu gökyüzüne bakarak,

inekleri dinleyerek kullanmak istiyorlar. Kırsallığı *hissetmek* istiyorlar... ama gerçekten kırsal *olmak* istemiyorlar.”

“Bence hepsi zır deliymiş gibi konuşuyorlar.”

“Olabilir.” Tekrar omuz silktim. “Ama hepsi paralı zır deli.” Telefon çaldı ve babam cevap verdi. Biddy’nin çalışan bir öğrenci gibi deftere *tel sayısı, el yapımı sabun, inek yazdığını* gördüm.

“Alo? Ah, merhaba. Kokulu kütük mü? Tabii. Bir dakika, sipariş defterine bakayım...”

“Kokulu kütük mü?” diye fısıldadım Biddy’ye.

“Yeni yaptığım bir şey,” diye cevap verdi. “Noel için çam kokulu kütükler hazırlıyorum. Toptan satıyoruz. Çam yağına batırıp bekletiyorsun. Çok basit.”

“Çok akıllıca!” dedim hayranlıkla.

“Gayet iyi gidiyor.” Biddy kızardı. “Bayağı popüler oldu.”

“Eh, onları glamping misafirlerine de satabilirsin. Reçellerini de. Zencefilli kurabiyelerini de. Kahvaltıda ev yapımı granoladan servis et...”

Düşündükçe düşündükçe, Biddy’nin mükemmel glamping ağırlayan insan olacağını görüyordum. Gerçek bir çiftçi karısı gibi elma yanaklıydı zaten.

Sonra babamın sesi düşüncelerimi deldi.

“Hayır, tabelamız yok. Neredesiniz?” İçkisinden bir yudum aldı. “Ah, *o taraftan* gelemesiniz.” Sanki çok belliymiş gibi güldü. “Navigasyon her zaman karıştırıyor... Ah, o demir kapı mı? Evet, o kapı kapalıdır... Hayır, şifreyi bilmiyorum... Eh, dönüp uzun yoldan dolaşmak zorundasınız.” Tekrar dinledi. “Hayır, bizde torba olmaz. Müşterilerimizin çoğu kendi torbasını kendi getirir. Tamam, birazdan görüşürüz.” Telefonu kapatıp Biddy’ye başını salladı.

“Kütüklerine müşteri geliyor.” Tekrar kıkırdadı. “Zavallı kadın, biraz kafası karışmıştı.”

“Neden karışmış, belli oluyor!” diye patladım. “Baba, senin müşteri hizmetleri hakkında en ufak bir fikrin yok mu?” Babam bomboş bakınca saçlarımı yoldum. “Eğer bir glamping alanı açarsan, böyle davranamazsın! Harita lazım! Yön lazım! Torbalar!

Müşterini elinden tutmalısın. *Başından sonuna kadar* elinden tutacaksın. Sürecin her noktasında kendilerini güvende hissetmeliler. *O zaman* müşterin memnun olur.”

Birdenbire gene Demeter’e bağladığımı fark ettim. Hatta, kelimesi kelimesine onu tekrar ediyordum.

Eee, ne olmuş? Demeter bize kök söktüren patron olabilirdi ve hoşlandığımı sandığım adamla manyak seks yapıyor olabilirdi ama yine de ofisteki en yetenekli kişiydi. Eğer ondan bir şeyler kapmazsam, budalanın tekiyim demekti.

Bana ödünç verdiği kitabı, *Vizyonumuz*’u okuyor, üstüne notlar alıyordum. Bununla da kalmıyordum, Demeter’in kıyıya köşeye karaladığı harflerin şifresini de çözmüştüm. Ve sadece bir kere *aptal domuz* yazmıştım. Ki bence, gayet kendime hâkim sayılırdım.

“Görüyorsun ya?” Biddy lafa girdi. “Katie’nin tavsiyesine bu yüzden ihtiyacımız var. Kız biliyor. Sen de onu dinleyeceksin, Mick.”

Biddy’yi hiç bu kadar dediğim dedik duymamıştım, içimden ona tezahürat yaptım.

“Evet, bir soru daha.” Biddy’ye ve babama baktım. “Pazarlamayı düşündünüz mü? Size bir marka gerek. Bir imaj.” Babam ve Biddy bana çaresizce bakınca ikisine de sarılıp bağırma basasım geldi. Onlar için bunu yapabiliirdim işte. Glamping markalarını yaratabilirdim.

Kafam işe koyulmuştu bile. Resimler görüyordum. Kısa manşetler. Arazilerin, kuzuların, üçgen bayrakların, kamp ateşlerinin fotoğrafları... Of Tanrım, şahane olabilirdi.

“Ben size bir el ilanı hazırlayacağım,” dedim. “Bir de internet sitesi. Markanızı yaratacağım. Siz pratik ayrıntılarla ilgilenin. Ben imajı çizerim.”

“Yapar mısın, canım?” Biddy eliyle ağzını kapattı. “Harika olurdu!”

“Yapmak istiyorum,” dedim. “Gerçekten.”

Ve doğruydı. İstemekle kalmıyordum, sabırsızlanıyordum.

Bütün Noel tatilimde buna çalıştım. Bittim, tükendim. Noel Günü güneş tekrar doğmuştu; babam ve Biddy ile birlikte kiliseye gitmektense, çiftlikte dört dönüp resimler çektim, tarlalar, inekler, alelade lamba direkleri, ne bulduysam çektim. Sonra internetten jenerik resimler indirdim, Yörük çadırları, nergisler, kamp ateşleri, kuzular, Balıkçı Gölü olabilecek bir gölde su sıçratan bir çocuğun yakın çekim fotoğrafı. Babamın traktörünü çektim. Çalı çırpıdan derme çatma bir in yaptım, elimdeki tek sıra üçgen bayraklarla dekore ettim ve bunun da resmini çektim. Yıllanmış bir kurulama bezinin üstüne koyup, arka plana bir tutam kurutulmuş lavantayla styling yaptığım bir kavanoz ev reçelini yakından çektim. (Biddy her sene lavanta torbası da yapıyordu. Ve papatya çayı.)

Harf karakterini seçmek biraz zaman aldı ama sonunda tam içime sineni buldum. Havalıydı, retroydı, rustikti ama aşırı şirin değildi. Mükemmeldi. Resimlere filtre koydum, sayfa dizilişini düzenledim, sonra beyin fırtınasına başladım.

Demeter'in sesi kulaklarımda çınlayarak başladım karalamaya:

Organik. Otantik. El emeği. Lokal. Doğa. Değerler. Aile. Sığınak. Alan. Basit. Sade. Yavaşla. Kahkaha. Özgürlük. Çamur.

Yok, yok, çamuru sil. Çamur yok, balçık yok, mezbaha yok, bacakları iğrenç bir hastalık kapmış koyunlar yoktu. Gerçeklik yoktu.

Toprak. Zanaat. Eski. El arabası. Kamp ateşi. Ağır ateşte pişmiş. El yapımı. Saf. Temiz hava. Taze süt. Taze, otantik, geleneksel, organik, yerel, elle yoğurulmuş, ev yapımı ekmek. (Glutensiz seçenek mevcut.)

Noel'in ertesi günü broşürü bitirmiştim ve kendim söylüyor olsam da, ağzımı sulandırıyor. Muhteşemdi. *Ben Ansters Çiftliği*'ne gelip kalmak istiyordum.

“Nasıl buldunuz?” Eskizlerden birkaç çıktı aldım, babamla Bidy’nin yorumlarını bekliyordum.

“Tanrım!” Bidy çiftlik evinin resmine bakakaldı. “Bu bizim ev mi?”

“Azıcık Photoshop yaptım.” Omuz silktim. “Bu işler böyle.”

“Bu ne peki www.anstersciftligi.com?” diye sordu babam.

“Sizin için hazırlayacağım internet sitesi,” dedim. “Onun kurulması biraz daha uzun sürecektir ama aynı tarzda olacak.”

Babam ve Bidy broşürü okudukça hayrete düşüyordu.

“*Organik hamaklar,*” diye okudu Bidy. “*Lüks Yörük çadırları. Çiftler, aileler ve sevgililer için özgür bir ortam. İstedığınız kişi olun.*”

“*Ayaklarının altında yemyeşil çimler, tepede mavi bir gökyüzüyle çocuklar çocukluğunu yaşasın,*” diye okudu babam. “Eh, başka ne yaşayacaklar ki?”

“*Biz burada geleneksel değerlerimizi modern hayattan bir sığınak gibi kurduğumuz modern konforla birleştirdik,*” diye okudu Bidy. “Ah, Katie, bu bayağı iyi.”

“*Kırsal aktivitelerle dolu programımızın keyfini çıkarırken bütün stresinizi unutacaksınız. Mısır püskülünden bebek yapımı, traktör gezintileri, odun sopalardan bıçak yapma...*” Babam kafasını kaldırıp baktı. “Odun sopalar mı? Tanrı aşkına, tatlım. İnsanlar tatile sopaları oymaya mı geliyor?”

“Bunlar öyle geliyor! Sopaları bıçakla sivriltince doğaya geri dönmüş olduklarını sanıyorlar!”

“Kek pişirebilirim,” diye gönüllü oldu Bidy. “Çocuklarla mesela.”

“Lokal, otantik bir Somerset tarifi olduğu sürece, tamam,” dedim sertçe. “Hiçbir katkı malzemesi kullanmadan. Damla çikolata koymadan.”

“*Haftada bir yıldızların altında barbekü,*” diye okudu babam ve tekrar kafasını kaldırıp baktı. “Bunları kim yapıyor?”

“Sen,” dedim. “Traktör gezintisi ve inek sağma da sende.”

“*Esme hakkında her şey.*” Bidy sayfayı çevirmiş, dışından okumayı sürdürüyordu.

“Esme kim?” diye öğrenmek istedi babam.

“Tavuklardan birinin adı. Bütün hayvanlara isim koymak zorundasın,” diye talimat verdim. “Her bir tavuk, her bir inek, her bir koyun.”

“Katie, tatlım.” Babam bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. “Bence biraz abartmışsın burada.”

“Mecbursun!” diye tutturdum. “Tavukların ismi çok önemli. Hatta her şeyin merkezi diyebilirim.”

“*Esme ve ailesi çiftlik yaşantımızın bir parçası,*” diye dışından okudu Biddy. “*Kümeslerini ziyaret edip her sabah taze sıcaık yurmurtanızı kendiniz alın. Ve yerel kaynaklardan edindiğimiz kenevir tohumu yağında ve yabani mantarlar eşliğinde, kamp ateşinde pişirin.*” Biddy kaygıyla kafasını kaldırdı. “Yerel kaynaklardan edindiğimiz kenevir tohumu yağı mı?”

“Ben alacağınız yeri buldum bile,” dedim tatminle. “Zeytinyağın pabucu dama atıldı artık.”

“*Ev yapımı organik ekmeğimizi ve ödül kazanmış reçel çeşitlerimizi doyasıyla tadın.*” Biddy suratını buruşturdu. “Ödül kazanmış derken?”

“Panayırılarda bir sürü madalya almadın mı,” diye hatırlattım. “Onlar ödül sayılmıyor mu işte?”

“Evet.” Biddy çıktıkları evirip çevirdi, sanki sindirmeye çalışıyordu. “İtiraf etmeliyim ki, harika gözüküyor.”

“Yeni resimleri de çektikçe internet sitemize yükleriz,” dedim. “Siz Yörük çadırlarını filan alıp kurun. Bu sadece bir giriş.”

“Ama hiçbirisi doğru değil!”

“Evet! Yani... doğru olacak. Olabilir. Ben bunu özel bir kâğıda bastırtacağım,” diye ekledim.

Hangi kâğıdı kullanmak istediğimi bile biliyordum. Cooper Clemmow’da bir kere bir gevrek markası için kullandığımız, geri dönüştürülmüş, bitmemiş bir kâğıttı. Demeter’in ofistekilere bu kâğıdın neden ideal seçim olduğunu uzun uzun anlatışını çok iyi hatırlıyordum ve itiraf ediyorum, sözlerinin hepsini yalayıp yutmuştum. Mükemmel olacaktı.

Muhtemelen akşama kadar tasarımdan bahsedebilirdim ama

bir süre sonra, babam hasta ineklerden birine bakmaya gitti.

“*Ansters Çiftliği Kırsaldaki İnziva Yeriniz.*” Biddy tekrar broşürün ön sayfasına sevgiyle baktı. “Çok güzel değil mi? Burayı nasıl terk edebiliyorsun, bilmiyorum, tatlım. Tekrar taşınmayı düşünmez misin?” Yüzünde özlem dolu ve pişman bir gölge vardı, aynı tanıdık suçluluk duygusunu hissettim. Bence Biddy bunu çaktı ve hemen ekledi, “Yani Londra’daki hayatın da tabii çok heyecanlı...”

Sözleri havada asılı kaldı, ne karşı çıktım, ne onayladım. Burası sıcacık ve sessizdi, Biddy ile yan yana otururken birden ona içimi dökmek geldi içimden. Babamı sormak, gerçekten çok mu kırgın diye öğrenmek geldi. Londra’yı ona tercih edişimi aşacak mı diye öğrenmek istedim.

Gel gör ki, konuşacak yürek bende yoktu. Sanırım duyacaklarımdan çok korkuyordum. Babamla aramızdaki hassasiyet muazzam değildi, idare ediyorduk. Ancak en büyük korkularımın doğrulanması durumunda... Düşününce bile içim gidiyordu. *Hayır. Kurcalama.*

Biddy sormadığım takdirde asla kendi gündeme getirmezdi; böyle de düşünceli ve saygılı biriydi. Ailemize son derece dikkatli bir noktadan eklenmişti ve bazı yerlere hiç girmiyordu. O yüzden bu konu ikimizin de kafasının etrafında dans etse de, tartışmaya açılmayı talep etse de, ikimiz de tek kelime etmedik. Çayımızı yudumladık ve konu yine yavaşça geri çekildi, tıpkı böyle konuların kapanışı gibi kayboldu.

Bir süre sonra broşürü kendi önüme çektim. Doğrusu, çiftliği süzdükçe, herhangi bir dergide okuyacağımız bir yer kadar nefis görüntülerine bakınca benim de içim sızlamıyor değildi. Bana nasıl bir his veriyordu desem... tam olarak nasıl söylesem? Gurur? Sevgi? Özlem?

“İyi akşamlar herkese.” Tanıdık bir ses düşüncelerimi deldi. Tanıdık, son heceleri uzatmalı, hiç hoş karşılanmayan bir ses. Kafamı kaldırıp bakınca, kederimi örtbas etmeye çabalasam da, karşımdaydı, Steve Logan, uzun, upuzun bacaklarıyla odaya girdi. Steve bir doksan beş boyundaydı. Her zaman öyleydi.

Eh, tamam, her zaman değildi tabii. Yaklaşık on iki yaşından

beri ve herkes onu reşit olmasan da bir kutu bira alabilir misin diye gaza getirirdi. (Çünkü elbette on iki yaşında bir sırık oğlan, *aynı* bir yetişkine benzerdi.)

“Selam Steve,” dedim, arkadaşça konuşmaya çalışarak. “Mutlu Noeller. Nasılsın?”

Steve, çiftlikte babamın yanında çalışıyordu, o yüzden uğraması mantıklıydı. Ama uğramamış olmasını yeğlerdim.

Tamam, işin doğrusu: Steve, ilk yattığım erkekti. Gerçi, kendimi savunmam gerekirse, *fazla seçenek yoktu*.

“Çay ister misin, Steve?” dedi Biddy ve Steve evet anlamında başını sallayınca Biddy mutfığa doğru yürüdü. Steve ve ben baş başa kaldık. Harika. Steve ve benimle ilgili unutulmaması gereken, toplamda beş dakika filan çıktığımızdı ve başlar başlamaz pişman olmuşum, şimdi düşününce onda ne bulduğumu aklım almıyordu, şunlar hariç: 1. Oğlandı. 2. Boştaydı. 3. Arkadaşlarım arasında erkek arkadaşı olmayan tek bendim.

Fakat Steve o gün bugündür sanki uzun zaman dayanıp boşanmış bir çiftmişiz gibi yapıyordu. O ve annesi benden hâlâ “eski sevgilisi” diye söz ediyordu. (Alo? Çıkmış bile sayılmazdık ve daha lisedeydik.) Birlikte geçirdiğimiz zamanlara dair espriler yapıyor ve bana “manalı” bakışlar fırlatıyordu, ben de bilerek yanlış anlıyor ya da görmezden geliyordum. Temelde, Steve ile başa çıkma stratejim şuydu: *Ondan kaçmak*.

Ancak Biddy’nin bana söylediklerinden sonra artık her şey farklı olmalıydı.

“Eee, tebrik ederim!” dedim neşeyle. “Kayla’yla nişanlanmışsın diye duydum. Harika bir haber!”

“Doğru.” Steve başını salladı. “Öyle. Kasım ayında evlenme teklif ettim. Doğum günüydü.” Steve alçak sesle, yoğun ve monoton tonla konuşurdu, insanı büyüleyebilirdi. “Teklifi Instagram’a koydum,” diye ekledi. “Görmek ister misin?”

“Ah. Eee... tabii!”

Steve telefonunu çıkarıp bana uzattı. Görev bilinciyle resimleri sırayla geçtim, Steve ve Kayla mor duvar kâğıtlı, şık bir restorandaydı.

“Onu Shaw Manor’a yemeğe götürdüm. İştah açıcıdan tatlısına kadar...” Sanki davası uğruna savaşan bir asker gibiydi. “Onu nasıl şımartacağımı biliyorum.”

“Vay canına,” dedim kibarca. “Çok güzel resimler. Harika... çatallar.”

Restoran en ufak detayına kadar çekilmişti. Çatallar, peçeteler, sandalyeler... Bunca fotoğrafı çekerken ne ara evlenme teklifi etmişti?

“Sonra ona hediyelerini verdim. Ama evlenme teklifi, sonuncu hediye saklıydı. Bir şiirin içinde.”

“Müthiş!” Ne diyeceğimi bulamadım. “Bayağı... evet ya.” Hâlâ Amerikan servislerin resimlerine bakarken yüz ifademi “ilgili” maskesinde tutmaya çalıştım.

“Yani sen olsaydın tabii, çok farklı yapardım.” Steve bana kaşlarının altından bir bakış attı. “Tabii ki sen değildin ama.”

“Ne demek ‘ben olsaydım?’” Paniklemeye başladım.

“Öylesine işte. Herkes farklıdır. Sen bir evlenme teklifinde başka şeylerden hoşlanırdın. Sen ve Kayla, farklı insanlarsınız.”

Tamam, bu muhabbetin yolu şaştı. Steve Logan’la bana edeceği evlenme teklifi nasıl olurdu, nasıl olmazdı konusuna girmek istemiyordum.

“Eee, daha daha ne var ne yok?” dedim canlı canlı, telefonunu ona uzatarak. “Son dedikoduları alayım.”

“West Warreton’a yeni bir outlet mağazası açıldı,” diye bilgi verdi. “Ted Baker, Calvin Klein falan satıyorlar...”

“Çok güzel!”

“Biliyorum, sizin Londra’da Ted Baker var ama artık burada da var. Benden söylemesi.” Steve bana o pasif-agresif bakışlarından birini attı. “Anlarsın ya. Benden söylemesi.”

“Tamam...”

“Yani, biliyorum, Londra’da her şeye sahip olduğunu düşünüyorsun ama...”

“Londra’da her şeye sahip olduğumu düşünmüyorum,” diye lafını kestim. Steve Londra konusunda her zaman bir tuhaftı ve işin sırrı, onunla bunu konuşmamaktı.

“Ted Baker’ımız var.” Sanki muazzam bir tezini kanıtlamış gibi gözlerimin içine baktı. “İndirimli.”

İşkenceydi bu.

“Biddy!” diye yavaşça seslendim ama beni duymadı. “Eh, neyse.” En kibar ses tonumu kullandım. “Düğünde bol şans dilerim...”

“Ondan ayrılabilirim.” Bana doğru eğilip alçak sesle konuştu.

“Ne?”

“Bir sözüne bakar.”

“Ne?” Hayretten beynim durarak ona bakakaldım. “Steve, ondan ayrılmak istiyorsan, onunla evlenmemelisin!”

“Ondan ayrılmak *istiyorum* demedim. Ama ayrılırdım. Anlarsın ya. Eğer sen ve ben...” Elleriyle garip bir hareket yaptı. Neyi tarif etmeye çalıştığını düşünmek bile istemiyordum.

“Hayır! Yani... öyle bir şey hiçbir zaman olmayacak. Steve, sen başkasıyla *nişanlısın*.”

“Senden hiçbir zaman ümidimi kesmedim. Sen benden ümidini kestin mi?”

“Evet, kestim! Seni tamamen aklımdan çıkardım!” Onu şoke edip gerçeklere aymasını sağlamak istedim ama yüzü hiç değişmedi.

“Sen bir düşün,” dedi, cep telefonuna bir kere dokunup göz kırptı.

Delirmiş.

“Nişanlanmana çok sevindim,” diyerek konuyu kapattım. “Eminim birlikte harika bir hayat kuracaksınız. Biddy’ye yardım etmem lazım.”

Odadan çıkarken çılgık atmak istiyordum. Biddy de tutmuş buraya tekrar taşınmak ister miyim diye mi soruyordu? Dalga geçiyordu herhalde.

ONUNCU BÖLÜM

Şubat ayının başında babam ve Biddy Yörük çadırlarını, kaz tüyü yorganları, ateş yakma malzemelerini, vintage tarzda çaydanlıkları ve yüz metrelik üçgen bayrakları almış, Ansters Çiftliği Reçeli yazan iki yüz etiket yaptırmıştı. Babam ahırlardan birini duş-ve-tuvalet yerine çeviriyordu, zemine güzel ve rustik bir fayans seçilmişti. (Bu sektörde çalışan bir arkadaşından ucuza koparacağı o iğrenç parlak-mavi fayansları değil. Cidden, babama bir an bile arkanızı dönemezsiniz.)

Bu arada, Ansters Çiftliği Doğanın Kucağında İnziva internet sitesi de kurulmuş, çalışıyordu ve şahaneydi! Alan'a indirimli fiyata yaptırtmıştım, yani yaparsa ev sahibimizi arayıp whey ve tavuk suyu tozundan şikâyet etmeyeceğimi söylemiştim. Böylece kabul etmişti. Evin her tarafı hâlâ kolilerle doluydu ama umrumda değildi çünkü internet sitesi *muhteşem* olmuştu. Sayfalar dolusu harika kırlar, cezbedici cümleler ve çok basit bir rezervasyon formu, aynı zamanda benim kurduğum Pinterest sayfasına bir link vardı. Yanı sıra, çocuklar için de bir bölüm vardı ve imlecinizle hayvan resimlerinin üstüne gelince o hayvanın adını öğrenebiliyordunuz. (Bütün ineklere isim takmıştım, Florence, Mabel ve Dulcie gibi. Geriye babama öğretmem kalmıştı.) Alan arama motorlarında bizim sitemizi öne çıkarmayı da biliyordu. Gerçekten elim ayağım olmuştu.

Bütün broşürlerim basıldı. En son halleri önceki gün geldi ve mükemmeldiler. Kâğıt tam kusursuz rustikti, harf karakteri ilham vericiydi, resimler olağanüstüydü... baştan başa bir başarıydı. Koltuklarım kabarıyordu. Sadece çiftlikten dolayı değil, broşüre baktıkça. Yaptığım işten gurur duyuyordum.

Burada masamda otururken, Associated Soap'un yeni marka mimarisiyle ilgili bitmek bilmez raporları okurken şöyle düşünüyordum: Broşürümü Demeter'e ulaştırabilir miydim? Adamakıllı bakmasını ve gerçekten *görmesini* sağlayabilir miydim?

Masasına bir broşür bırakırsam, bakmazdı bile. Eğer yanlış zamanda verirsem, gene bakmazdı. Alex'in sesi kulaklarımdaydı, düşününce içim acısa da, tavsiyesi doğru çıkmıştı, kabul etmeliydim. *Doğru fikri, tam da ihtiyacı olan doğru zamanda sun.* Sonuçta, Demeter'in ciğerini biliyordu.

(Aslında bu kadar ayrıntılı düşünmesem de olurdu. Devam edelim.)

Hakkını vermeliydim. Çünkü Demeter sahiden odaklanırsa, beğenecekti. Demeter'den çok şey öğrenmiştim. Verdiği kitabı bitirdim ve en arka sayfasında eskiden yaptığı bazı çizimleri buldum. O çizimleri incelemek bile bana bir şey kattı. En pozitif, en iyimser anlarımda şöyle bile düşünüyordum: Bana el verebilir miydi? Çalışmalarımı görür ve beğenirse, bana bir şans verirdi? Tek yapmam gereken müsait bir an bulmak, alıcı ve uygun olduğu zamanı kollamak...

Ama kolay olmayacaktı. Demeter eskisinden de algıları kapalıydı ve eskisinden de meşguldü. Hatta, işyerinde atmosfer bir tuhaftı.

Noel'den bu yana bir sürü aksaklık yaşamıştık. Kimse mutlu değildi; herkes gergindi. Hatta en düşüğün de düşüğü seviyedeki ben bile, Demeter'in topun ağzında olduğunun farkındaydım. Flora, Rosa'dan ilgili bilgileri alıp bana aktarıyordu. İlk önce meşhur e-posta hadisesi yaşandı. Demeter tarafından –yanlışlıkla– gönderilmişti ve müşterilerimizden birine hakaret ediyordu. Adam, Forest Food restoran zincirinin başıydı ve anlaşılan, hararetli bir toplantının ardından Demeter, Rosa'ya yazdığı bir Draft

e-postasında adam için *stilden anlamayan taşralı* demişti. Sonra da e-postayı yanlışlıkla adama yollamıştı. Of.

Buradan büyük kıyamet koptu ve Demeter beti benzi atmış, panik bir suratla ofiste dolandı. Ardından, geçen hafta, işler daha da sarpa sardı. Rosa, Mark ve birkaç kişiyle beraber Sensiquo – güzellik sektöründen bir müşterimiz– için yeni bir brif üzerinde çalışıyordu ve her şey karman çormandı, son teslim tarihleri gelip kaçırılıyordu. Anlaşılan *onların* suçu yoktu, Demeter onlara yolladıkları e-postaları kenara atıyor, hiçbirine cevap yazmıyordu. Bardağı taşıran son damlaysa, Demeter’in nihayet Sensiquo ile toplantı ayarlaması, son anda iptal etmesi oldu. Meğer projenin hangi aşamada olduğunu bilmiyormuş ve rezil olmaktan korkmuş.

Böylece Sensiquo’dakilerin tepesi attı ve Adrian’a şikâyet ettiler. Dolayısıyla, Demeter barut fıçısı gibiydi. İçeri giriyor, anında duruyor ve sanki kim olduğumuzu bilmiyormuş gibi bize bakıyordu. Geçen gün, Rosa ile ikisini tuvalette kavga ederken yakaladım. Demeter alçak ve çıldırmış bir tonda konuşuyordu. “Ben kontrol etmeliydim, Rosa. Bunu başına kakmıyorum. Ama bilgileri ben kontrol etmeliydim. Ben senin patronunum; bu benim sorumluluğum.”

Rosa ise ona kine yakın bir bakışla bakıp dümdüz bir sesle, “Hazır olmadığını biliyordun, Demeter. Söyledim sana,” dedi.

“Hayır, hayır.” Demeter başını iki yana salladı. “Sen bana hazırım dedin.”

“Hayır, *demedim!*” Rosa resmen çılgılık attı ve kadınlar tuvaletinden geri geri çıktım. Böyle zamanlarda, insan görünmez olmak istiyordu. O yüzden ben de bunu yapmaya çalışıyordum. Görünmez olmaya.

Öte yandan bugün herkes sessizdi ve en büyük fırtınayı atlattık mı diye merak ettim. Tam kahve yapmak için masamdan kalkacakken Flora yanıma sokuldu.

“Selam!” dedi. “Öğle arasında içkiye geliyor musun? Çarşamba buluşmalarımıza tekrar başlıyoruz.”

“Ah, doğru ya.” Moralim anında tavana zıpladı. “Harika! Evet!” Çarşamba olayına ne olduğunu merak ediyor, soramıyordum.

Dürüst olmam gerekirse, Noel partisinden sonra Flora'ya çok kızgındım. Ama sinirim hemen geçti. Flora sarhoştı. Herkes sarhoş olup saçma sapan konuşurdu. Hatırlamıyordu bile, o yüzden en azından hiç yaşanmamış gibi davranabilirdim.

"Şu çılgın koşturmaca arasında yapamadık ki. Ama kararlıyız. Eski adete geri döneceğiz." Masamın üstüne oturup saçlarını örmeye başladı. "Tanrım, bu ofis. İyice çığrından çıktı. Herkes patlamaya hazır bir bomba."

"Eee, son haberler nedir?" Sesimi alçalttım. Flora'nın benimle dedikoduya geldiğini biliyordum ve doğrusu, dinlemek hoşuma gidiyordu.

"Şimdi..." Yakınlaştı. "Görünüşe bakılırsa, Demeter Sensiquo ile konuşacak. Onların gönlünü almaya çalışacak? Çünkü adamlar çok para ediyor. Üstüne bir de Forest Food'u kaybedersek..." Flora suratını buruşturdu.

"Şirketin başı dertte yani?" Paniklemeye başladım.

"*Demeter'in* başı dertte. Hain domuz. Sadece Alex ona destek oluyor, o yüzden..." Flora omuz silkti. "İnsan ortaklardan biriyle yatıyorsa, başı hiçbir zaman o kadar belaya girmez, değil mi?"

Demeter'in Alex'le yattığını hayal edip gene midem buruldu. Düşünmek istemiyordum.

"Neyse, sonra görüşürüz," dedi Flora. "Birlikte gidelim mi?"

"Harika." Ağzım kulaklarıma vardı. "Görüşürüz."

Uzun zamandır hissetmediğim kadar pozitif hislerle mutfağa gittim. Öğle arasında içeceğimiz bu içkileri o kadar sabırsızlıkla bekliyordum ki, hiç havalı bir yaklaşım değildi. Ama eğlenmeye açtım. Arkama yaslanmak, bir içki içmek ve belki şirketin patlaması ve Demeter'in bir canavar olması *haricinde* bir şeylerden bahsetmek çok güzel olacaktı.

Mutfağa yaklaştıkça şaşırtıcı bir şekilde, Adrian'ın sesini duydum. Bizim katta olması olağan dışı ve nadirdi diye düşünürken birden durdum: Ansters Çiftliği broşürümüzden ona verse miydim? Onu pek tanıımıyordum –bana uzak bir simaydı– ama her zaman kibar bir gülüşü vardı. Alt kademedeki bir çalışana şans verecek tipte birine benziyordu. Hemen masama koştum, broşürü

kaptım ve tekrar mutfağa yaklaştım. Heyecan içindeydim ama çekingen davranmamayı kafaya koydum. Sadece söyleyecektim: Fark edilmek istiyordum, işte şimdi joker önümdeydi.

Kapıdan geçmeme ramak kalmışken ne dediğini duyabildim. Kaşları çatıktı, alçak sesle konuşuyordu.

“...neler oluyor, anlayamıyor ve hakikaten ben de anlayamıyorum. Alex, sen bana Demeter esaslıdır demiştin.”

Aman Tanrım. Adrian ve Alex baş başaydı, üst seviyeden bir muhabbete dalmışlardı ve onları habersiz yakalayacaktım. Geri mi çekilseydim?

“Esaslıdır zaten,” diye itiraz etti Alex. “En azından... Tanrım.” Ellerinizi saçına soktu. “Ben onunla konuşurum.”

“İyi edersin.”

Alex derin bir nefes aldı, sonra orada donakalmış halde dikildiğini fark etti. “Ah.” Adrian’a uyarıcı bir bakış atınca Adrian da döndü.

“Affedersiniz,” diye kekeledim. “Bir şey duymadım, duymamaya çalıştım...”

“Hayır, hayır.” Adrian o medeni ve canayakın haline döndü. “İşine bak. *Seninle* sonra konuşuruz.” Alex’e anlamlı bir bakış fırlatıp çıktı.

Artık Alex ve ben kaldık. Gene baş başaydık. Ki bir daha asla olmamasını umduğum bir durumdu. Onu görmezden gelmeye çalışarak Nespresso makinesine yürüdüm, bir kapsül koyup makineni çalıştırdım.

Alex ne diyeceğini bilemez haldeydi, hiç huyu değildi halbuki.

“Evet,” dedi uzun bir duraklamanın ardından. “Selam. Noel güzel geçti mi? Porçini harcı yapacaktın, değil mi?”

Şu anda aşırı derecede huyluydum ama “porçini harcı” diyeşi bile sanki hana ukalalık tashiyordu. Her yanından merhamet aktığını hissediyordum: Sözlerinden, anlayışlı ifadesinden.

Vücudum fokur fokurdu, sanki her yerim burnundan soluyordu. Onun bana acımasını istemiyordum. Beni “acıtmadan yere koymasını” istemiyordum. Şu anda aklından ne geçiyordu? *Zavalı kızcağız, patronuna vurulmuş; ona iyi davranmalıyım.*

Hadi oradan be!

Bunun mantıklı olmadığına da farkındaydım.

“Harikaydı, sağol,” dedim, buz gibi. “Seninki?”

“Evet, güzeldi.” Başını sallayıp beni tepeden tırnağa süzdü, zeki gözleriyle şöyle bir baktı ve tuhaf bir şey söylemek ister gibi derin bir nefes aldı.

Alarm çanları tüm vücudumda çalmaya başladı. Bunu yapmayacaktım. Burada dikilip yanaklarım yanarak ve ağzımın içi talaş gibi kuruyarak beylik laflarla kusura bakmalarını dinlemeyecektim.

“Evet,” dedim tiz bir sesle. “Aslında canım pek kahve istemiyor.”

“Cat...”

“Sonra görüşürüz.” Yapacak bir sürü işi olan, harika hayat süren biri gibi mutfaktan hızlı hızlı çıktım. Koridora varınca asansör kapıları açık bekliyordu ve hiç düşünmeden biniverdim. Kapılar kapandı ve elimde hâlâ Asnters Çiftliği broşürünü tutarken yüzümü kapatıp ufacık bir çığlık attım.

Ancak arkasından, on saniye sonra, toparlandım. Sinirimi bozmayacaktım. Bir erkek uğruna hayır. Bir şey yok, dedim içimden sertçe. Herkes hayatında bir iki defa rezil olduğu bir an yaşardı, büyütmemem yeterliydi. Yapacağım şey: En üst kata çıkmak, tekrar aşağı inmek ve bu arada bir nefes almış olmaktı.

Asansör üst kata çıktı ve Demeter bindi. Meraklı gözlerle onu süzdüm, sahiden hiç kendi değildi. Makyajı her zamanki kadar düzgün değildi bir kere. Bakışları dalgındı ve kendi kendine mırıldanıyordu. Bizim kadın düğmesine basarken beni bile fark etmemişti sanki.

En iyi zaman olmadığını biliyordum. Ama bir hırs beni ele geçirdi, bir şey *olma* ihtiyacı. Alex’in merhametinin siniri hâlâ acı-tıyordu. Demeter’le yatıyordu demek, ne olmuş? Ben de trajik bir hiç değildim. Burada dikilmiş, Demeter’in cep telefonunu karıştı-rışını izlerken çaresizce kendimi kanıtlama hissi beni benden aldı.

“Demeter.” Onu rüyasından uyandırdım. “Sana bunu verebilir miyim?” Broşürü uzattım ve otomatik olarak aldı.

“Cath.” Asansörde ondan başkası olduğunu yeni fark etmiş gibi baktı bana.

“Evet! Ne olduğunu açıklamama izin verirsen...”

“Cath...” Demeter alnını kırıştırdı, sanki beni görünce onu yepyeni dertler almıştı. “Cath...” İyice deliye bağlayarak telefonunu daha hızlı kırıştırdı, sanki Eski Yunanca yazılmış gibi kaşlarını çatarak ekrana baktı. “Seninle konuştum. Konuştuk *biz*?”

Gerçekten de kaçık birine dönmüştü. Flora onun artık bir departman yönetecek kapasitede olmadığını söylemişti ve şu haline bakınca ona katılıyordum. Yani, ne geveliyordu? Alt seviyedeki çalışanlarla iletişim kurmadığından mı endişeleniyordu.

İçini rahatlatmak isteyerek başımı salladım. “Çok sık konuştuk.” Sonra broşürü işaret ettim ve odaklanmasını istedim. “Bu projede benim... şey... benim fikirlerini ürettiğim...”

Demeter broşürü şöyle bir süzdü ama gördüğünden emin değildim.

“Çünkü Cath, sana söylemek istediğim şey...” Sanki anlatmak istediği konuyu yeni kavramış gibi gözleri yüzüme odaklandı. “Sana *gerçekten* söylemek istediğim şey...”

Beni şok eden bir hareketle asansörü durdurup bana doğru döndü.

“Demeter?” dedim kafam karışarak.

“Cath, bunu duymak senin için zor olacak biliyorum,” dedi, o kararlı ve ciddi ses tonuyla. “Ama her şey daha hayırlı olacak. Hatta bu başına gelen en iyi şey bile olabilir.” Anlayışlı anlayışlı başını salladı. “En iyi şey.”

Tamam, cidden sıyırılmıştı. Neden bahsettiğini anlamıyordum. “En iyi şey mi?” diye tekrar ettim. “Ben şu anda hiç...”

“Olumlu kalmak zorundasın, tamam mı?” Bana yüreklendirici bir edayla gülümsedi. “Çok yetenekli ve zekisin. Hayatta çok başarılı olacağına inanıyorum. Hedefine varacaksın.”

Bu konuşmanın aldığı yönde beni... endişelendiren demeyeyim de...

Çok endişelendiren bir şey vardı.

Sanki...

“Hangi hedefime?” dedim olduğumdan daha çaresiz bir sesle. “Ne için olumlu kalayım? Neden bahsediyorsun?”

Asansörde uzun bir süre sessizlik oldu. Demeter bana baktı. Telefonuna baktı. O çılgın, dalgın bakış yüz kat şiddetinde geri gelmişti.

“Kahretsin,” dedi fısıldar gibi.

Nasıl karşılık vereceğimi bilemedim. Fakat içime oturan yeni bir his duydum. Gri ve yapış yapış bir histi. Kötüye alamet sezgi-siydi.

“Sen ve ben daha *konuşmadık*.” Demeter başına bir yumruk attı. “Konuştuğumuzu sanmıyordum zaten ama...” Telefonuna bakıp gözlerini kıstı. “Deliriyorum ben.”

“Neyi *konuşmadık*...” Cümlemi tamamlayamadım. Kelimeler cam misketler gibi boğazımı dolduruyor, nefesimi kesiyordu. Otuz saniyelik bir sessizlik oldu. Başım dönüyordu. Bu olamazdı; hayır, olmuyordu... Ardından, Demeter tıpkı büyüü bozar gibi asansörün düşmesine bastı ve tekrar hareket ettik.

“Toplantı yapmamız lazım, Cath,” dedi, kısa ve öz işkadını edasıyla. “Hemen benim odama gelmeye ne dersin?”

“Hangi konuda toplantı yapacağız?” Zorlamayla konuşuyordum fakat Demeter cevap vermedi.

“Sen gel,” dedi, asansörden inerek. Ve arkasından takip ettim.

Bence bu işlere has bir senaryo yazılmıştı ve Demeter harfiyen uyguluyordu. “*Zor zamanlar... içinde bulunduğumuz finansal zorluklar... departman küçülmesi... bütçe sıkıştırıyor... harika bir katkıydın... şahsen son derece üzgünüm... süper bir referans... elimizden geleni yaparız...*”

Ben de oturup dinledim, ellerimi kucağıma öyle sıkı bastırmıştım ki, acıdılar. Suratım kıpırdamıyordu. Tavrım sakindi. Ancak içimden küçük bir çocuk gibi tepiniyordum: *Yapabileceğin bir şey var. İşime devam etmemi sağlayabilirsin. Lütfen, işime devam et-meme izin ver. Tek istediğim bu. Lütfen. Lütfen. Lütfen. İşsiz kalamam, yapamam, yapamam...*

İşim yok. Düşüncesi o kadar ürkütücüydü, o kadar boğucuydu ki, gerçek bir fiziksel tehdit gibiydi, sanki yoktan var olan otuz metrelik bir tsunami üstüme geliyor, beni felç ediyordu. Kaçamı-

yordum, koşamıyordum ya da yalvaramıyordum. Çok geçti. Yaklaşıyordu.

Zor zamanlar ve maddi sıkıntılardan haberim vardı. Gazeteleri okuyordum. Belki de bunun yaklaştığını görmeliydim... ama görmedim. Görmedim işte.

Demeter artık beylik lafları sıralıyordu: “*Sabırsızlıkla bekliyoruz... elimizden gelen yardımı yapmaya hazırız... belgelerini alacaksınız...*” Konuşurken ekranına bakmaya başladı. Kafasında bir sonraki aşamaya geçmişti bile. İş bitmişti. Tık.

İhbar haftam boyunca çalışmak mı isterim, ihbar tazminatımı mı almak isterim, karar vermemi isterken kendimi bir rüyada gibi hissediyordum.

“Para,” diyebildim. “Paraya ihtiyacım var.”

Oyalandıktan bir faydası yoktu. Şimdi buradan ayrılırsam, iş başvurumu yapmaya başlayabilirdim.

“Tamam,” dedi Demeter. “Ben idareyi arayacağım o zaman...” Derhal telefon görüşmesine başladı ama ben duyamadım, fikirlerim savaş alanıydı. Demeter tekrar arkasını döndü. “Aslında, yetenek yönetiminden Megan seni görmek istiyormuş, hemen uğramanı önerdi. Seni asansöre kadar geçireyim mi?”

Ayağa kalktım, koridorda Demeter’i takip ederken hâlâ rüya görüyordum sanki. Bedenimle zihnim ayrılmıştı. Bu gerçeklik olamazdı, olamazdı...

Aynı anda asansöre geldik ve rüyadaki halimi birden uyandıran bir şey oldu. Yoğun bir gücenme hissi. Şimdiye kadar çok iyiydim, tam bir örnek çalıştım, kovuluyor ve sesimi çıkarmıyordum ve adeta içimde bir şey aniden dikilip itiraz etti.

“Yani asansöre bindiğinde beni çoktan kovduğunu sanıyorsun,” dedim dümdüz. On ikiden vurduğumu görebiliyordum, Demeter’in yüzü buruştu.

“Herhangi bir yanlış anlaşılma olduysa özür dilerim,” dedi ve kelime seçimini duyunca suratına bir tokat atmak istedim. Eğer mi? Eğer mi?

“Tabii ki bir yanlış anlaşılma oldu.” Sesim benim kulaklarıma bile çığ geliyordu.

“Cath...”

“Hayır, anladım. Senin gözünde o kadar küçük, o kadar önemsiz bir ayrıntı ki, yapıp yapmadığını bile hatırlayamıyorsun. Yani, anlıyorum!” Ellerimi havaya kaldırdım. “Ajandan son derece kabarık ve heyecan verici. Toplantılar... öğle yemekleri... partiler... çalışanlarını kovma. Neden takip edemediğine şaşırıyorum.”

Bu kadar kinayeli konuşabileceğimi ben de bilmiyordum. Ama Demeter’i utandıracığımı sandıysam, yanılmıştım. “Cath,” dedi sakince. “Şu anda üzüldüğünü kabul ediyorum. Ama böyle acı laflar etmeye gerek yok. Eğer karşılıklı saygıyı yitirmezsek, çıktığımız kapıyı çarpmazsak, kim bilir? Belki geri gelip yine bizimle çalışırsın. Marilyn D. Schulenberg’in *Isırganı Avucunla Kavra* kitabını okudun mu? Bütün çalışan kadınlar için çok ilham verici bir kitaptır. Daha yeni basıldı. Yakın zamanda düzeltilmemiş son halini okudum.”

Tabii ki düzeltilmemiş kopyasını okudu. Demeter normal insanlar gibi bir kitabın bile basılıp kitapçılarda yerini almasını bekleyemezdi.

“Hayır,” dedim dümdüz bir sesle. “Okumadım.”

“Evet, bak işte.” Demeter halinden memnundu. “Sana bir hedef. Buradan çıkar çıkmaz doğruca Waterstones’a gidip bir tane alıyorsun. İlham verici bulacaksın. Şu alıntıyı dinle.” Cep telefonunu karıştırdı, sonra dışından okudu: “*Geleceğini kendi avuçların içine al. Gerçekleştir. Hayat bir boyama kitabıdır ama boyalar senin elinde.*”

Kibarlığı elden bırakmamaya çalışıyordum ama sinirim burnumdaydı. Bu kadının hiçbir konuda gerçeğe bağlantısı yok muydu? Bana hayatımı boyamamı söyleyen sert kapaklı bir kitap alacak param yoktu.

Onu kıskanmamaya çalışıyordum, gerçekten, gerçekten çok çabalıyordum. Ama şu anda içimden tek gelen bas bas bağırıyordu, *Sana göre söylemesi kolay tabii! Senin hayatın rengârenk boyanmış ve dışarı bile taşıramıydın!*

Kafamdaki ses o kadar yüksekti ki, Demeter de duyabilir sandım. Fakat Demeter bana hâlâ o munis ifadeyle bakıyordu. Sonra-

sında muhtemelen bana ne kadar olağanüstü tavsiyelerde bulunduğunu ve benim ne kadar minnettar olduğumu anlatıp böbürlenirdi.

Derken bu kusursuz günün üstüne tuz biber ekercesine, Alex gözüme çarptı. Koridorun başından, soru soran bir ifadeyle bize doğru yürüyordu. Demeter'e baktı, Demeter çabucak cevap veren bir ifade takındı ve aşağılanma sürecim tamamlanmış oldu.

"Evet," dedim ona buz gibi. "Çıkarıldım. İşe aldığınız için filan teşekkürler."

"Biliyorsun sanmıştım." Alex'in içinin gittiği belliydi. "Önceki karşılaşmamızda. Özür dilerim."

Alex ve Demeter'in aralarında bakıştıklarının farkındaydım. Aralarında daha önce dikkatimi çekmeyen bir beden dili vardı. İnsanın çalışma arkadaşıyla kurmadığı, kolay ve yakın bir doğallık yayıyorlardı. Acaba burada da yapıyorlar mıydı, diye merak ettim. Eh, herhalde yapıyorlardı.

Demeter'in telefonu titredi, Demeter telefonunu açtı. "Alo? Ah, Michael. Evet, e-postanı aldım..." Bana beş parmağını kaldırıp yakındaki boş bir odaya girdi, sanırım, "Beş dakika bekle" demek istemişti. Böylece yine Alex'le ikimiz kaldık.

Gözlerimi çevirip ona bakınca kibar, anlamlı gözleriyle karşılaştım ve dayanamadım, dayanamayacaktım. İşimi kaybetmemin kâbusu o kadar yıkıcıydı ki, başka hiçbir şey bana koymaz sanırdınız. Küçük düşme ve incinmiş gurur gibi hislere duyarsızlaştım sanırdınız. Ama duyarsızlaşmamıştım. Sadece farklı biçimde acı veriyorlardı.

Birdenbire artık dilimi tutmak istemiyordum. Neden yapıyor-duk ki? Neden hep numara yapıyorduk? Kurallar ne der biliyordum: Ağırbaşlılığınızı koruyun; mağrurca yürüyüp gidin; hiçbir şeyi kabul etmeyin. Ama bu adamı ömrüm boyunca bir daha hiç görmeyecektim. Gerçekten aklımdan geçenleri söyleme isteğim her şeyden baskındı.

"Bak ne diyeceğim," diye daldım. "Hadi Noel partisinde olanları açıklığa kavuşturalım."

"Ne?" Alex bunu düşününce öylesine nutku tutuldu ki, gülmek istedim.

“Flora sana âşık olduğumu söyledi,” diye ısrarla devam ettim. “Eh, tabii ki değilim; ne kadar saçma.”

“Bak.” Alex bir kaçış arıyordu. “Bunu yapmak zorunda değiliz...”

“Sadece senin ve benim aramda...” En iyi şekilde ifade etmenin yolunu aradım. “Bir kıvılcım çaktı sandım. Minicik bir kıvılcım işte... ne bileyim. Bir bağ. Bir olasılık. Seninle vakit geçirmeyi sevdim. Tabii o sırada haberim bile yoktu sen ve...”

Sustum. Şirket koridorunun ortasında bağıra bağıra “Demeter” demeye niyetim yoktu. Kimi kastettiğimi o anlardı.

“O yüzden şimdi rezil oldum,” diye devam ettim. “Gerçekten rezil oldum. Çünkü durum bu. Ama ne diyeceğim? Rezil olmuş halime, utancıma sahip çıkıyorum. Oyunlar oynamayacağım, saklanmayacağım.” Başım dimdikti, göğsüm çıkıktı ve azimliydim. “Karşımdayım: Katie Brenner, utançtan yerin dibinde. Hayatta daha kötü şeyler de var.”

Ağzımdan yanlış isim çıkmıştı, o an fark ettim ama umrumda değildi.

Alex bu küçük konuşmam karşısında dut yemiş bülbüldü. Güzel. Zincirlerimi kırmış, hatta heyecandan uçmuş gibiydim. O yüzden yanaklarım yanıyordu. O yüzden bacaklarım biraz titriyordu. Öyleyse ne olmuş?

“Tamam öyleyse,” diye ekledim. “Tüm söyleyeceklerim bunlardı, hoşçakal haricinde. Demeter’e çıkıp gittiğimi söylersin. Sana her konuda bol şans.” Asansörün düğmesine basıp gözlerimi ta-kıntılı gibi düğmeye diktim ve bekledim.

“Cat...” Alex konuşmaya başladı, sonra durdu. “Katie...” Tekrar denedi ama ne diyeceğini bulamamıştı sanki. İçinde bulunduğum durum tepeden tırnağa berbat olsa da, hatta eve gidince daha da berbat görünecekse de, içimde ufak bir tatmin duydum. En azından suratındaki o bilmiş ve ukala ifade yok olmuştu.

“Cat...” Alex üçüncü denemeye girişti. “Şimdi ne yapacaksın?”

“Şu anda mı?”

“İş anlamında.”

“Ben Cath’la konuştum.” Demeter tekrar yoktan peydah olup

konuşmaya dahil oldu. “Ona olumlu kalmasını söyledim. Kendine bir *Isırganı Avucunla Kavra* alacak ve oradan ilham kapacak.”

“Ah, harika!” dedi Alex zayıfça. “İyi fikir.”

“Ben de öyle düşündüm.” Demeter başıyla onayladı ve ikisi birden bana, *Of! Kitap tavsiyemizi de yaptık. Artık vicdanımız rahat olabilir*, diyerek bakıyordu.

İkisinin de hiçbir fikri yoktu. Eğitilmiş insanlar cehaletten bahsederdi. Eh, bu ikisi ne kadar cahildi? Catford’da, minicik bir dairede oturmak nedir, iki yakanız bir araya gelsin diye sürünmek nedir, bilirler miydi?

“O kitabı almayacağım, Demeter,” dedim, birdenbire titreyen bir sesle. “Çünkü on sekiz pound fiyatı vardır ve param yetmez. Hiçbir şeye param yetmiyor. Anlamıyor musunuz? Ben sizin gibi değilim! Ben sizin gibi değilim!”

Demeter bana boş bakışlarla, kaşlarını çatarak baktı. “Sahi mi, Cath, bence Salt Block’ta yemek yemeye paran yetiyorsa, ilham verici bir kitap almaya da yetebilir...”

“Salt Block’ta yemek yemeye param yetmiyor ki! Nasıl yeteceğini zannettin? Hepsi zırvaydı! Sana kendimi *beğendirmeye* çalışıyordum!” Can sıkıntım ve ızdırabım bir çığlık şeklinde taşıtı. “Benim güveneceğim birikmiş bir param yok. Ya da bana kariyerimi verecek ünlü bir babam.” Alex’in yüzünden ani bir şok geçti ama umrumda değildi. Doğruydu. “İkiniz de çok ayrıcalıklısiniz. İkiniz de.” Kollarımı iki yana açıp ikisini de kapsamaya çalıştım. “Bunu biliyor musunuz? Bunun farkında mısınız, bilincinde misiniz...” Aniden susup garip bir sesle, kahkaha attım. “Tabii ki farkında değilsiniz. Tamam, evet, ben artık çıkıyorum. Böyle. Size mükemmel hayatınızda iyi eğlenceler.”

Asansör kapıları açılmıştı, hemen bindim. Üçüncü katın düğmesine basıp yukarı çıkmaya başladım ve çok şükür, hiçbirisi beni takip etmeye çalışmadı. Gözlerim yanıyordu, kalbim deli gibi ağzımda atıyordu. Ağırbaşlı bir çıkış buraya kadarmış. Kapıyı çarpmadan gitmek buraya kadarmış. Ancak şu anda... Umrumda bile değildi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Hayat aynı bir tahterevalli gibiydi, ne komik: Bazı şeyler inerken, diğer şeyler çıkıyordu. Hayatım zembereği boşalmış gibi dağılırken babamınki sonunda, görünüşe bakılırsa, toparlanıyordu. Kurulup bitmiş Yörük çadırlarının resimlerini yolladı ve harika görünüyorlardı. Banyoların olduğu blok pırıl pırıldı, ateş yakma çukurları kartpostallardaki gibiydi, üçgen bayraklar her yeri büyülüyordu ve Biddy ev yapımı reçellerini istiflemişti. Bu arada aklımıza gelen herkese broşürlerden dağıtmıştık. Babam Somerset civarındaki bütün trendy kafelere bir tomar bırakmıştı, ben de Londra’da muhtemel yerleri hedeflemiştim. (Wandsworth’teki bir kafeye bir tutam broşür koydum ve trençkotlu bir kadın ben daha oradayken bir tane aldı. Sihir gibiydi.)

Ancak bunlar daha yarısı bile değildi. Hatta yüzde onu değildi. Babamla Biddy’nin başına geçen hafta gelen olay piyangoyu kazanmaya eşti, gökkuşağının altındaki küple altını bulmuş sayılırlardı. Bunun olduğuna hâlâ inanamıyordum. *The Guardian*, Ansters Çiftliği Doğanın Kucağında İnziva alanını “Glamping Dosyası”nda yer alması için listeye koymuştu.

Deliceydi! Yani Ansters Çiftliği daha duyulmamıştı bile! Ama herhalde bazı gazetecilerin haberi yetiştirme tarihi yaklaşıyordu ve internet sitemizi bulup, “İş görür,” diye düşünmüşlerdi. Makalede her şey yer alıyordu, çadırlarımız, tavuklar, hatta benim

çocukların çocukluğunu yaşaması üzerine yazdıklarım bile. Yörük çadırlarından birinin önündeki kamp ateşinin bir fotoğrafını basmış, altına manşet atmışlardı: *Ansters Çiftliği hip glamping meraklıları için açılmış en yeni kaçış rotası.*

Hâlâ çalışıyor olsaydım, gelmiş geçmiş en büyük zaferim olabilirdi. Demeter'in ofisine hızlı adımlarla dalıp şöyle diyebilirdim, *Al sana bir marka yaratma.*

Ama çalışmıyordum.

Şubat ayının son haftası gelmişti ve işsizdim. Önümde bir işe girme ihtimali bile yoktu. Sadece iş başvurusu formu doldurmaktan, marka ajanslarını Google'dan araştırmaktan ve mektup yazmaktan kopan parmaklarım vardı.

Her başvuruma özel bir e-posta yazdım. İngiltere çapında bana uyacak her ajansı araştırdım. Beynim ürün isimleri, kampanyalar, iletişim bilgileriyle dolup taşıyordu. Bitmiştim. Ve panik halindeydim. Arada sırada aynaya bakıyor, hapı yutmuş suratımı görüyordum ve görmek istediğim surat bu olmadığından hemen bakışlarımı kaçırıyordum.

Bir şeylerle uğraşarak korkumu kontrol altında tutmak istiyordum. Hamağımı düzenledim. İki aylık yetsin diye, kredi kartı ekstremi bütçesini çıkardım. Bol bol yürüyüş yapıyordum, çünkü bilirsiniz, yürümek bedavaydı. Artı, insana endorfin veriyordu ve teoride, beni neşelendiriyordu. Hoş, çok işe yaradığını söyleyemeyecektim. Instagram profilim hâlâ ayakta idi. Sabaha karşı 4.00'te çekilmiş melankolik Londra sokakları paylaşıyordum. (Gözüme uyku girmiyordu ama bundan bahsetmiyordum.) Victoria'daki yeni pretzel tezgâhının fotoğrafını paylaştım. Gayet canlı ve işe giden biri gibi yazıyordum. Gerçeği asla çıkmazdınız.

Flora temasta kaldı. Telefonuma mesajlar bıraktı, kısa mesajlar, hatta şu başlıkla uzun bir e-posta attı:

Aman TANRIIIIIIM. Kalfak karı seni işten ATMIŞ.

inanamıyorum, büyük HAKSIZLIK!!!!!!

Ben de ona e-posta gönderdim ama hiç konuşmadık. Şu anda fazla kırılığandım. Sarah da benimle temasa geçti, hatta o da hiç beklemediğim uzunlukta ve duygularımı paylaşan bir e-posta

attı. Anlaşılan, Demeter, ben Cooper Clemmow'da işe başlamadan önce Sarah'nın erkek arkadaşını da aynı böyle kovmuştu. Adı Jake'miş, gerçekten çok iyi bir tasarımcıymış, hiçbir hata yapmamış ama departman küçülmesine gidiyoruz diyerek çıkarmışlar. Onca ay geçmesine rağmen, hâlâ işsizmiş ve ikisi de yıkılsa da, hayata küsmemeye çalışıyorlarmış. E-postanın sonunu, *Durumun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum* cümlesi ve yanına bir sürü üzgün suratla bitirmişti.

Biliyor musunuz, eminim iyi niyetle yazmıştı ama attığı e-posta beni hiç *ama hiç* neşelendirmedi. Blue Bear'deki o içki buluşmalarına da hiç gitmedim, nasıl gidebilirdim ki? Ben artık o ekibin bir üyesi değildim. Zaten içkimi ödeyecek param yoktu.

Sık sık evde takılıyordum ama yeni ev arkadaşımız sayesinde bu bile stresliydi. Anita, Paris'te olacağı aylar boyunca odasını başkasına kiralamıştı. Kurallara tamamen aykırıydı ama ev sahibimiz hiç uğramıyordu. (Keşke arada uğrasaydı. Whey kolilerini postalayabilirdi.) Yeni ev arkadaşımız şen şakrak, sarışın bir kız, al yanaklı ve çoğunlukla çiçekli saç bandı takan, Irena diye bir kızdı ve arkadaşlarını davet edene kadar ondan ümitliydim.

"Arkadaşlar" dedim önce. Aslında tam öyle değillerdi. Bir dine mensuptular. Bilmem-ne Kilisesi (Adını baştan anlayamadım ve artık soramıyordum). Kızın odasında toplanıyorlar, şarkı söylüyorlar, konuşmalar yapıyorlar ve "Evet!" diye bağırıyorlardı.

Bilmem-ne Kilisesi'ne karşı değildim. Eminim hepsi çok iyi insanlardı. Sadece biraz gürültücüydüler. Uzun lafın kısıası, bir yanda şarkılar konuşmalar, diğer yanda protein tozu kolileri ve Alan'ın "Tokmak kafalı!" bağırışları derken, burası biraz boğucu olmaya başlamıştı.

Kendime sebze çorbası yapmak için mutfağa geldim ve kolilerin üstüne çömeldim, artık o kadar eskimişler ki, hepsi içe göçüktü. Belki ben de Bilmem-ne Kilisesi'ne katılmalıyım? Düşüncesi bir an aklımdan geçince hafifçe gülümsedim. Belki de cevap buydu. Ama yok, ben her gece yirmi kere "Evet!" diye bağırarak enerjiye sahip değildim. Aslında pek enerjim yoktu, doğrusu buydu. Suyum çekilmiş gibiydim. Mağluptum.

Balkabaklı sebze çorbamı karıştırdım (ucuz ve besleyici) ve yorgunluktan gözlerimi kapadım. Bir saniyelğine, gardımı indirdim ve aklımın gitmemesi gereken yerlere gitmesine izin verdim. Soğuk, korkutucu ve sormak istemediğim sorularla dolu odalara girdim.

Ya iş bulamazsam?

Bulacağım.

Tamam da, ya bulamazsam?

Elmacıkkemiğimde aniden bir ıslaklık oldu. Bir gözümde yaş kaçıyordu. Yok yok, çorbanın buharından, diye sinirlendim kendime. Soğanlardan. Protein tozundan.

“İyi misin, Cat?” Alan mutfak kapısında belirdi, zıpladı ve eşikte abanarak barfiks çekmeye başladı.

“İyiyim!” Güzel güzel gülmek için kendimi zorladım. “İyiyim!” Çorbama kurutulmuş otlardan döküp bir daha karıştırdım.

“Bir avuç çatlak, değil mi?” Başını Irena’nın odasına doğru salıdı.

“Bence inançlarına saygı duymalıyız,” dedim, yeni bir “Evet!” haykırışı dairenin içinde yankılanırken.

“Hayır!” Alan omzunun üstünden böğürdü, sonra da bana sırtıttı. “Manyaklar. Biliyor musun, bir arkadaşı için oda istiyor muş? Taşınır mıyım diye sordu. Yüzsüze bak. Burayı bir komüne çevirmeye çalışıyorlar.”

“Eminim çalışmıyorlardı.”

“Sence birbirlerini düdüklüyorlar mıdır?”

“Ne?”

“Yani hepsi bekâret yemini etmemiştir, değil mi?”

“Hiç bilmiyorum,” dedim buz gibi.

“Merak ettim işte.” Alan’ın gözünün içi parladı. “Bu tür kült gruplarda her türlü çılgınlık döner. Kızların bazıları bayağı taş.” Birkaç kez daha barfiks çekip ekledi, “Yani düşününce, Irena da taş. Takıldığı biri var mı?”

“*Bilmiyorum.*” Çorbamı kâseye döktüm ve imalı imalı, “Affeder-sin,” dedim. Protein tozu kutularının üstünden takur tukur inip odamın yolunu tuttum. *Lütfen Alan, Irena ile beraber olmasın,*

diye dualar ettim. Alan'ın seks yapışını daha önce duymuştum ve motivasyon bağırışları gibiydi, sadece on kat daha gürültücüydü.

Yatağımın üstünde bağdaş kurdum, çorbamı içmeye atmaya başladım ve daha pozitif bir şey düşünmeye çalıştım. *Hadi ama Katie. Her şey kötü değil.* Bugün bir tomar başvuru gönderdim, bu iyi bir şeydi. Belki biraz Instagram'a bakabilirdim. Eğlenceli bir şey paylaştırdım.

Ancak telefonumdaki görüntülerde gezindikçe benimle alay ediyorlar gibi hissettim. Bu sahte, mutlu şeylerle kimi kandırıyordum? Yani cidden, *kimi kandırıyordum ben?*

Gözyaşlarım artık açıktan açığa akıyordu, kimin gördüğü umrumda değildi. Bütün savunma kalkanım toz olmuştu. İnsanın boktan bir durumun iyi olduğunu kendine söylemesi ve inanması da bir yere kadardı.

Ani bir dürtüyle, hamağımın fotoğrafını çektim. Sonra balkabaklı çorbamın. Daha önce gördüğüm Instagram resimlerine hiç benzemiyordu; hapishane yemeğini andıran, itici bir kahverengi-turuncu hamursu öbektir. *Bunu Instagram'a koyduğumu hayal etsenize! Rezil gerçekler. Düşük maliyetli akşam yemeğime bakın. Hamaktan dışarı sarkmış külotlu çorabıma bakın. İş başvurularıma bakın.*

Tanrım, kafayı yemeye başladım. Çok yorgundum, ondan, dedim kendi kendime. Sırf yorgunluktan...

Telefonum aniden çaldı ve şaşırarak yerimden fırladım, neredeyse yemeğimi dökecektim. Kısacık bir an, *Yeni bir iş, bir iş?* diye düşündüm.

Ne var ki, Biddy'ydi. Tabii ki oydu.

Biddy'ye ya da babama iş durumumu anlatmadım. Henüz. Yani, bir ara *mutlaka* söyleyecektim. Sadece ne zaman olduğunu bilmiyordum.

Tamam, işin doğrusu: İçimde tükenmeyen bir ümitte onlara hiçbir zaman söylememin gerekmeyeceğine inanıyordum. Sessizce her şeyi kendi başıma halletmeyi, yeni bir işe girmeyi ve sorun çözüldükten *sonra* onlara rahat ve tatlı bir dille anlatmayı umuyordum: *Evet, iş değiştirdim; yok, büyütecek bir şey yok, başka yere*

geçmenin zamanı gelmişti. Onlarda benim seçimimmiş, doğal bir süreçmiş izlenimi uyandıracaktım. Tüm o stres ve kaygıdan onları uzak tutacaktım. Tüm o stres ve kaygıdan *kendimi* uzak tutacaktım.

Çünkü babama Cooper Clemmow'daki işime son verildiğimi anlatsaydım... Aman Tanrım. Düşününce bile suratım buruşuyordu. Kendi sıkıntıyla uğraştığım yetmezmiş gibi, bir de babamın haksızlığa uğramanın karşısında verdiği öfkeyle mücadele edecektim. Esip yağıp gürleyecek, bana nerede sorun çıktığını soracaktı... Ve şu anda bunu göğüsleyecek kadar güçlü değildim.

Biddy farklıydı, daha mantıklıydı. Ama şimdi ona bu yükü vermenin anlamı yoktu. Glamping macerasına yeni atıldıklarından zaten işi başından aşkındı, bin parçaya bölündüğünü görebiliyordum. Tahmin ettiğinden daha çok para ve emek harcamıştı; bu da bütün enerjisini eritiyordu. Kendi sorunlarımı yükleyerek iyice belini bükemezdim.

Bir de bana para yollamayı teklif etmesi riskini göze alamazdım çünkü eminim anında bunu yapmaya kalkardı. Bu onun mirasıydı ve işe gidecekti, bana değil. Dürüst olmak gerekirse, Biddy ödeyeceğine, Londra'daki dairemde çıkmayı tercih ederdim.

Üstelik, bakarsın yarın yeni bir iş bulabilirdim. *Olabilirdi.*

"Selam Biddy!" Kolumla ağzımı yüzümü sildim. "Nasılsın?"

Biddy Noel'den beri sık sık telefon ediyordu. Aslında şu glamping işinin güzel bir etkisi olmuştu, eskisinden daha çok sohbet ediyorduk. Yörük çadırlarına mobilya sipariş etmesine yardımcı oldum, kamp ateşi çukurunu ve bankları nereye koyacağımızı tartıştık. Aynı zamanda internet sitesiyle ilgili Alan'a bir yığın sorusu oldu ve hakkını yemeyeyim, Alan sabırlı ötesiydi. Aslında, aramızda kalsın ama, Alan ve ben bu projenin mimarlarıydık.

"Rahatsız etmiyorum ya, canım? Yemekte miydin? Aslında biz de yeni bir kuzu tajın tarifi deniyorduk. Eğer akşam yemeği servis edersek, bence... çok iyi olurdu diye düşündüm."

Çok iyi. Biddy'nin her şeyi olduğundan az gösteren dil kullanımı düşünülürse bu, *olağanüstü lezzetli* anlamına geliyordu. Birdenbire onu gözümde canlandırdım, bahçeden topladığı taze otlarla, mis

kokulu bir kuzu budunu marine ederken babam Cash&Carry'den alınmış ucuz kırmızı şarabını tepsiye döküyordu.

"Harika!" dedim. "Aferin! Menüler hakkında konuşmak için mi aradın?"

"Hayır. Hayır, affedersin, o değildi. Katie, mesele şu ki..." Biddy birden sustu. Gergin olduğunu fark ettim.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet! Çok güzel! Ah, tatlım..." Biddy'nin dili bağlanmıştı.

"Ne oldu?" diye öğrenmek istedim. "Biddy, ne oldu?"

"Ah, Katie." Yutkundu. "İnsanlar rezervasyon yaptırmaya başladı."

"Ne?"

"Evet ya!" Küçük dilini yutmuştu sanki. "İnternet sitemizi kullanıyorlar. Çalışıyor. Bugün beş form aldım. Paskalya tatilinde üç aile rezervasyon yaptırdı, bir sonraki hafta da bir aile daha gelecek. Dört aile oldu, Katie!"

"Aman Tanrım."

Ben bile şoktaydım. Yani insanlar gelecekti tabii, *prensip*te. Ama dört aile? Hepsi aynı anda?

"Eh, harika bir şey! Biddy, başardın!"

"Ama daha *başarmadık!*" diye inledi. "Demek istediğim buydu! Of canımın içi, ne yapacağımı bilmiyorum. Gerçek müşteriler gelecek ve onları nasıl idare edeceğimizi, nasıl eğlendireceğimizi bilmiyorum... ya da bir terslik çıkarsa? Baban hiç yardımcı değil; yani, çok iyi bir adam ama...."

Cümlesini bitiremedi ve telefona bakakaldım. Biddy'yi hiç bu kadar stresli duymamıştım.

"Gayet iyi yapacaksınız!" dedim içini rahatlatmak için. "Yani güzel kahvaltılarınız hazır, etkinlikler düşünüldü..."

"Tamam da hepsini nasıl organize edeceğiz? Bizim köyden Denise yardıma geleceğini söyledi ama tek yaptığı bana sürekli cevaplayamayacağım sorular sormak."

"Eh, telefonu bana ver. Ya da hafta sonu gelmemi ister misin?"

Bu soru ağzımdan çıkarken bile midem bulanır gibi oldu. Somerset'e gidiş dönüş bileti bir servet ederdi. Parayı nereden bu-

lacaktım? Ama teklif etmiş bulundum bir kere.

“Ah Katie.” Biddy çözülüyordu. “Yapar mısın? Sana çok bel bağladık, biliyorsun. Sen buradayken her şey yerine oturuyor. Biletini biz öderiz tabii. Biliyorum, Londra’daki harika işinle meşgulsün, seninle çok gurur duyuyoruz ama bir şey daha vardı...” Sanki devam etmeye dili varmıyor gibi durdu.

“Nedir?”

Hattın diğer ucunda sessizlik olunca kafam karışarak kaşlarımı çattım. Biddy ne demek istiyordu da, bir türlü söyleyemiyordu?

“Biddy? Biddy, orada mısın?”

“Katie, bu aralar hiç tatilin yoktur, değil mi?” diye bir çırpıda konuştu Biddy. “Bize yardımcı olman, ilk başlarda burada olman mümkün değildir? Bir iki hafta filan mesela? Ya da ne kadar kalabilirsen.”

“Biddy...” dedim otomatik olarak, sonra birden durdum. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Hiç beklemiyordum.

“Biliyorum, biliyorum, tamam.” Biddy hemen geri adım attı. “Hiç sormamalıydım. Haksızlık. Sen hayata atılmış, ilerliyorsun ve yapamazsan, seni tabii ki anlarız. Kariyerin var, bir hayatın var, evin... ha, bu arada dekor yenileme çalışman nasıl gidiyor?”

“Hı. Evet, iyi, iyi... aaah! Aman Tanrım! Aaaah!”

Birdenbire dünya kapkara oldu. Dehşet içinde ilk tepkiyle saldırıya uğradığımı sandım. Bir şey bana vurdu, çarptı, etrafımı sardı... Kollarımı açıp çırpındım, nefes nefeseydim, paniktim... sonra birden ne olduğu kafama dank etti.

Kahrolası hamağım kopup düşmüştü.

Kafama dolanan siyah jarse eteğimin altından kurtulup hüsrarla yatağıma baktım. Hamak sersefil halde tek köşesinden sarkıyordu. Bütün eşyalarım, ıvır zıvırım her yerdeydi: kıyafetler, saç bakım ürünleri, kitaplar, dergiler. Hepsini tekrar düzenlemek yıl alacaktı. Tek artı yanı, kâsedeki yemeğim yerde duruyordu ve devrilmemişti.

Aslında, bu bir artı değildi.

“Katie?” Telefonda bekleyen Biddy endişeli endişeli sesleniyordu. “Katie, ne oldu?”

Telefonu elime aldım. “İyiym, iyiym. Pardon. Bir şeyi devirdim de. İyiym. Immm...” Düşüncelerimi düzenlemeye çalıştım. “Ne diyorduk?”

“Şimdi fark ettim tatlım, az önce unutmuşum, sana para vereceğiz, tatlım!”

“Ne?” dedim boş boş.

“Yanımıza gelip yardım edebilseydin, sana para öderdik, tabii ki. Zaten bütün yaptıklarının karşılığında sana ödeme yapmak istiyordum, canım ve şimdi anlaşılan bütçe ayırayabileceğiz...”

“Siz...” Yüzümü ovuşturdum. “Bana maaş ödeyeceksiniz.”

Bu bir iş teklifiydi. İş teklifi almıştım. Histerikçe kahkahalar atmak istiyordum ama atmadım. Aklımdan geçenlerle savaşıarak yemeğimi karıştırdım.

Aklıma bir fikir geldi, düşünmeye bile dayanamadığım bir fikir ama oradaydı. Çünkü başarısızlığın resmine benzer bir fikirdi. Pes etmeye. Her şeyin tuzla buz oluşuna.

Ne çok hayal kurmuştum. Yatağıma uzanır, metro haritasını inceler, başkente geziye gittiğimde gördüğüm o hızlı, kendine güvenen insanlardan biri olduğumu hayal ederdim. Hedefi amacı, geniş ufukları olan, acelesi olan insanlar. Yeterince çalışırsam beni her yere taşıyabilecek bir kariyer merdiveni hayal etmiştim. Küresel markalarla çalıştığımı, harika insanlarla tanıştığımı, hayatı maksimum potansiyelle yaşadığımı.

Evet, zor olacaktı, biliyordum. Ama bu kadar zor olmamalıydı.

“Katie?”

“Affedersin. Sadece... düşünüyordum.”

Pes etmek demek değildi, diye kendimi uyardım. Sadece... ne olacaktı? Düzen değiştirecektim. Çünkü bunu *başarabilirdim*. Belki önce biraz zamana ihtiyacım vardı.

“Biddy, bir dakika,” dedim hemen. “Bir şey kontrol etmem gerek.”

Telefonu elimden bıraktım, odamdan çıkıp çabucak Irena’nın odasının kapısını tıklattım. Cevap gelmedi, yine de açıp içeri girdim çünkü acil durum, Irena anlayış gösterir dedim içimden.

Oda öne eğilmiş, sessiz başlar ordusuydu. Kahretsin. Resmen

bir dua ya da öyle bir şey anıydı ve rahatsız etmişim. Ama geri çekilmeyecektim. Öğrenmek *zorundaydım*.

Bağdaş kurmuş insanların arasından parmak ucunda yürüyüp Irena'yı buldum, yatakta oturuyordu, sarı saçları pırıl pırıldı, gözleri kapalıydı ve pembe yüzü huşu içindeydi. Alan haklıydı, diye düşündüm; kız tam bir fıstıktı.

"Irena?" diye kulağına fısıldadım. "Irena, rahatsız ettiğim için özür dilerim ama başka bir odaya daha ihtiyacınız olduğu doğru mu?"

Irena anında gözünü açıp bana baktı.

"Evet," diye fısıldadı. "Sonia diye bir arkadaşım için."

Irena'dan daha sarışın ve daha taş olan Sonia'yı gösterdi. Vay anasını. Alan kendini cennete düştüm sanacaktı. "Eh, benimkini alabilirsiniz."

"Harika!" Irena'nın gözleri kocaman oldu. "Ne zaman?"

"Toplar toplamaz. Burada işin bitince yanıma gel."

Aynı şekilde parmak ucuna basa basa çıkarken beynim de deli gibi çalışıyordu. Nasıl kitabına uyduracaktım? Biddy'ye her şeyi itiraf edemezdim. Şu anda kafayı yemek üzereydi zaten. Bir de ben sorunlarımla başına ekşirsem, kimseye bir faydası olmazdı.

Hımmm... tamam. Yapacaklarım şunlardı: 1. Babamla Biddy'ye yardım etmek. 2. Onları velveleye vermemek. 3. Sessizce hayatımı düzene sokmak. 4. Onlara sadece bilmeleri gereken ayrıntıları vermek, muhtemelen her şey tekrar rayına oturduktan sonra.

(5. Her şey rayına oturduktan sonra bile, hayatımın her acı veren ayrıntısına vakıf olmak zorunda değillerdi. 6. Özellikle de Demeter'in beni kovup kovmadığını hatırlayamaması gibi. 7. Ya da insanların beni evsiz zannetmesi gibi.)

Geriye kalan tek mini minnacık sorun: Ona tam olarak ne cevap verecektim? Tam şimdi? Ne *diyecektim*?

Telefonu alıp derin bir nefes çektim.

"Biddy... aslında bir ihtimal... eee, var," dedim. "Açıklaması zor... biraz karmaşık bir durum. Neyse, uzun lafın kısası, size yardım edebilirim. Yarın oraya geliyorum."

"Gelecek misin?" Biddy aklını oynatabilirdi. "Ah, Katie, canım-sın! Ne kadar kalabilirsiniz?"

“Şimdilik belli değil,” dedim muğlak bir edayla. “Birileriyle konuşmam... bazı işleri ayarlamam lazım... ama muhtemelen iki haftalık olur. Ya da birkaç hafta. Öyle bir şey.”

“Yani işten ücretsiz izin mi alacaksın?” Biddy tehlikeli sulara girer gibi konuştu. “Hani iki sene önce reçel yapmayı öğrenmek isteyen şu tatlı kadın gibi, hatırlıyor musun? Şehirdeki işinden ücretsiz izne ayrılmıştı. Altı ay almıştı. Sence o kadar uzun ayrılabilir misin?” Biddy’nin umutları sesine yansiyordu. Açıkçası, ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

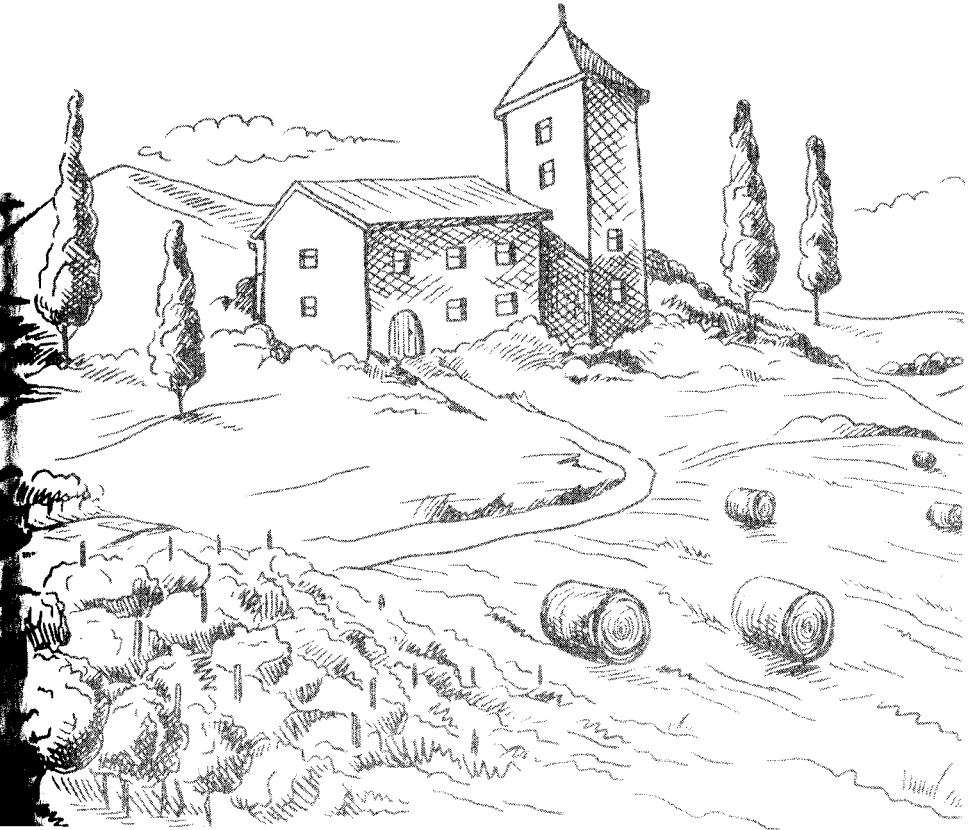
“Kalabildiğim kadar kalacağım,” dedim sonunda, bu sorudan kaçarak. “Seni görmek çok güzel olacak! Sabırsızlanıyorum!”

“Ah, Katie, sen mi ben mi!” Biddy bir sevinç çağlayanı gibi taşıtı. “Seni bir süreliğine de olsa gene burada ağırlamak! Baban havalara uçacak; *herkes* havalara uçacak; ah, hayatım, bence senin yardımınla bu glamping işini ahım şahım bir işe çevirebileceğiz...”

Konuşmaya devam etti de etti, bense üstü öbek öbek dolmuş, darmadağınık yatağıma oturdum ve lekeli tavanıma gözlerimi diktim. Biddy’nin sevgi dolu, coşkulu sesi yaralı cildime merhem gibiydi. Ev yemeklerini, gerçek bir gardırobu olan bir odayı ve dağ manzarasını iple çekiyordum.

Aynı zamanda, azmim de kuruyan bir cila gibi sertleşiyordu. Mola veriyordum ama pes etmeyecektim. Yani, daha yirmilerimin ortasındaydım; bir sıkıntı yüzünden bütün hırşımdan mı vazgeçecektim? Hayır. Günün birinde tekrar markalaşma sektöründe çalışacaktım. Waterloo Köprüsü’nde hızlı adımlarla yürüyüp, *Burası benim şehrim* diyecektim. Olacaktı.

İKİNCİ KISIM

ON İKİNCİ BÖLÜM

Üç ay sonra

“Tamam,” dedim telefona. “Anlıyorum. Teşekkürler.”

Telefonu kapatıp boş boş ileriye baktım. Ruhu çekilmiş bir başka personel avcısı. Piyasaların ne kadar “durgun” olduğu üzerine bir küçük nutuk daha.

“Yine o ilaç firması mı?” Biddy’nin sesini duyup sıçradım ve kıpkırmızı halde arkamı döndüm. Şimdiye kadar dersimi almış olmalıydım: Personel avcılarının aramalarını asla mutfakta cevaplama. “Seni çok çalıştırıyorlar, tatlım!” diye ekledi Biddy, tezgâha bir avuç pancar koyarak. “Ücretsiz izindesin sanıyordum.”

Suçluluk hisleri içimi kemirirken gözlerine bakamayıp arkamı döndüm. İnsan iyi niyetli küçük bir beyaz yalanla başlıyordu. Sonra bir bakıyordu, bambaşka bir düzmece hayat uydurmuştu.

Buraya döndükten bir hafta sonra başlamıştı. Başvurduğum personel avcılarından biri babamla Biddy’nin yanında bana telefon etmişti. Ayak üstünde, palavra sıkamak zorundaydım ve tek aklıma gelen hikâye Cooper Clemmow’un bir projede bana akıl danıştıkları olmuştu. Şimdiyse bütün aramaları açarken ve başka odaya geçerken kullandığım çok amaçlı bahaneye dönmüştü. Ne zaman bir personel avcısı arasa, “Cooper Clemmow”du. Babam ve Biddy bana sorgusuz sualsiz inanmıştı. Neden inanmayacaklardı ki? Bana güveniyorlardı.

Biddy'nin olayları yorumlayışına asla onay vermemeliydim. Ama çok kolaydı. *Fazla* kolaydı. Ben Somerset'e vardığımda babama "ücretsiz izne" çıktığımı anlatmıştı ve ikisi de bunu olağan karşılamıştı. Bu hikâyeyi düzeltip irdelemenin düşüncesi beni aşıyordu.

O yüzden deşmemiştim. Herkes ücretsiz izne çıktığını sanıyordu, Fi bile, çünkü ona gerçeği söyleme ve sonra bir Facebook paylaşımında yer alma ve Biddy'nin gerçeği çakması riskini göze alamamıştım. Fi'nin tek söylediği, **Vay canına, İngiltere'deki işverenler çok cömert**, olmuştu. Sonra Hamptons'a gidip pembe margarita içtiğinden, çok eğlendiğinden ve oraya gelmek zorunda olduğumdan bahsetmişti. Ne cevap vereceğimi bile bilmiyordum. Şu anda hayatım pembe margarita'dan daha uzak olamazdı. Ya da machiato'dan. Ya da gidilmesi gereken yerlerdeki havalı kafelerden. Bu günlerde Instagram'a girdiğim zaman sadece Ansters Çiftliği tanıtımı yapıyordum.

Fi'ye glamping işimizden bahsettim ve birkaç yarı ilgili soru sordu ama sonra hemen şuna geçti, **Londra'ya ne zaman geri döneceksin?** ve **Hiç özlemiyor musun?** Yarama tuz basıyordu. Üstüne de bana o hafta sonu otelin barında gördüğü ünlüleri anlattı.

Biliyorum, o hâlâ Fi, benim kankam, ayakları yere basan Fi... ama bu şaşaalı New York Fi'siyle aklıma esen her şeyi konuşa-bildiğim Fi'yi özdeşleştirmek bazen zor oluyordu. Hayatlarımızda ortak olan şeyler gitgide azalmıştı. Belki de New York'a gitmeli, dostluğumuzu yeniden perçinlemeliydim. Ama parayı nereden bulacaktım?

Neyse, şu anda asıl sorunum bu değildi. Yapılacak işler vardı. Biddy'ye pancar pişirmede yardım etmek üzereyken telefonum cebimde titredi. McWhirter Tonge denen yeni mülakat yaptığım bir şirket e-posta atmıştı. Of Tanrım...

Gayet sıradan bir şekilde, mutfak kapısını açıp dışarı çıktım. Mayıs sonu güneşi gözümün önünde uzanan tarlaları ısıtıyordu. Çadır köyündeki ateş çukurlarından birinde incecik bir duman tütüyordu ve uzaklardan, North Field'daki karaağaç korusundan

gelen testere seslerini duyabiliyordum. Hoş, kulak kesildiğimden ya da manzaraya hayran durduğumdan değildi. Şu anda tek mesele bu e-postaydı. Çünkü belli mi olur... *lütfen...*

Ekrana dokunurken bile umuttan midem hopladı. Geçen hafta mülakata gitmişim. (Babamla Biddy'ye arkadaşlarımla buluşacağımı söylemişim.) Katıldığım tek mülakattı, bana verilen tek umut kırıntısı, bir yere varan tek iş başvurusuydu. Ofisleri Islington'daydı ve küçük bir şirketti ama insanlar tatlıydı, iş ilgince benziyordu ve...

Sevgili Cat:

Geçen hafta vakit ayırıp bizi ziyarete geldiğin için teşekkür ederiz. Sohbet etmek güzeldi ve seninle tanıştığımıza sevindik ama maalesef...

Bir an için her yer karardı. *Maalesef.*

Telefonu elimden düşürdüm, gözlerime dolan yaşları attım. *Yapma Katie, tut kendini.* Üst üste derin nefesler aldım ve olduğum yerde volta attım. Bir iş başvurusuydu. Bir retti. Ne olmuş yani?

Ancak içime buz gibi bir his doluyordu. Bu benim tek şansımdı. Başka kimse beni mülakata çağırmamıştı.

Aslında, tamamen doğru değildi. İlk iş başvurularına başladığımda bana *potansiyeli yüksek* ya da *geliştirmeye açık* ya da *değerli sektör deneyimi kazandıracak* bir sürü çağrı almıştım. Fakat üç telefon görüşmesi sonunda bu tabirlerin ne anlama geldiğini anlamıştım: "Para ödemiyoruz." "Para vermiyoruz." "Para vermiyoruz."

Para kazanmadan çalışamazdım. Ne kadar deneyim kazandıracaksa kazandırırın. O evreyi geçmiştim artık.

"İyi misin, Katie?" Biddy beni selamladı ve vicdan azabı çekerek arkamı döndüm. Sebze kabuklarını kompost yığınına boşaltırken beni meraklı gözlerle süzdü. "Ne oldu, tatlım?"

"Yok bir şey!" dedim hemen. "Sadece... anlarsın ya. İş meseleleri."

"Nasıl beceriyorsun, bilmiyorum." Biddy başını iki yana salladı. "Burada tüm yaptıkların ve sürekli sana yolladıkları e-postalar..."

“Eh, anlarsın ya.” Tuhaf bir tebessüm gönderdim. “Meşgul olmak iyidir.”

Biddy ve babam, saatlerce bilgisayarın başında oturduğum zaman Londra’daki iş arkadaşlarımla sohbet ettiğimi düşünüyordu. Fikir alışverişi yaptığımı. Çaresizce başvuru üstüne başvuru yolladığımı değil.

McWhirter Tonge’dan gelen e-postanın geri kalanını şöyle bir taradım:

...inanılmaz güçlü bir alan... daha fazla tecrübesi olan başka bir aday... isminiz dosyamızda... staj planımıza dahil olmak ister miydiniz?

Staj planı. Beni tek yakıştırdıkları iş tanımı buydu.

İş dünyasının ne kadar rekabetçi olduğunu *biliyordum*, herkes için zordu, onu da *biliyordum* ama yine de düşünmemek işten değildi: *Ben nerede hata yapmışım? Mülakatta kötü müydüm? Ben genelde kötü müydüm? Eğer öyleysem... ne yapacaktım?* Beynimde kocaman kapkara bir delik açılıyordu. Korkutucu, kara bir delikti. Ya hayatım boyunca bir daha hiç maaşlı bir iş bulamazsam?

Hayır. Dur. Böyle düşünmemeliydim. Bu gece daha fazla başvuru formu dolduracak, ağı genişletecek...

“Ah, Katie, canım.” Biddy yaklaştı. “Sana şeyi soracaktım, bugün bir kadın sürdürülebilirlik üzerine bir şeyler sordu. Ne anlıyorduk tam olarak?”

“Güneş panellerimizden bahsediyoruz,” dedim, dikkatimi dağıtacak bir şey olmasına sevinerek. “Dış mekândaki duş. Organik sebzeler. Babamın jakuzisinden *bahsetmiyorduk*. İstersen sana bir özet tablo hazırlayabilirim.”

“Sen bir numarasın, Katie.” Biddy kolumu sıvazladı ve cep telefonuma azarlamak ister gibi baktı. “Sakin o Londralı patronların sinirini bozmasına izin verme, tatlım. Sen ücretsiz izindesin, unutma!”

“Doğru.” Boş boş güldüm ve Biddy mutfığa geri dönünce çimenlere yığıldım. Artık iki kişiymiş gibi hissediyordum. Bir, Londra’da tutunmaya çalışan Cat, bir de glamping alanını işletmeye yardım eden Katie ve ikisini birden yürütmek çok zordu.

Olumlu tarafından bakarsak, çiftlik bugün *sahiden* olağanüstüydü. Birazdan dolanıp fotoğraf çekecek ve ilerleyen saatlerde sosyal medyaya koyacaktım. Duş ahırının üstündeki güneş panelleri gözüme takıldı ve ufak bir gurur duydum. Güneş panellerini oraya koymak benim fikrimdi. Ansters Farm'da her şey yüzde yüz çevre dostu değildi –ekstra bir hidrofor ve doğru düzgün tuvalet kullanıyorduk– ama çevreyi tamamen kirlettiğimiz de söylene-
mezdi. Birkaç haftalık süreçte anladım ki, glamping meraklılarının en çok takıldığı nokta buydu: *Sürdürülebilir uygulamalar yapıyor musunuz? Çünkü bizim için çok önemli.* Öte yandan diğerleri şöyleydi: *Adamakıllı sıcak duş var mı, yoksa üşütüp ölecek miyim? Çünkü ben glamping yerinde kalmakta emin değildim, Gavin'in fikriydi.* O yüzden iki kitleyi de rahatlatmak iyi oluyordu.

Herkes duşların olduğu ahıra bayılıyordu, yeniden kullandığımız eski okul dolapları ve askıları herkesin hoşuna gidiyordu ama asıl açık havadaki üstü açılan banyoyu seviyorlardı. Gökkuşağı renklerinde çizgi çizgi boyanmıştı –bir Paul Smith tasarımından ilhamla– ve mini hasırdan çitiyle kapatılıyordu, gökyüzüne açıktı ve şahaneydi. İnternet sitesine koyması için Alan'a bunun bir resimini gönderdim. Resimde gökkuşağı renkli küvet, buz kovası içinde bir şişe şampanya ve çitin üstünden bakan bir inek görü-lüyordu ve Alan şöyle cevap attı: **Vay. Ç havalı.** Yani Alan bile beğendiğine göre, demek ki güzeldi.

Üstü açılan küvet o kadar popülerdi ki, bir rotasyon çizelgesi hazırlamak zorunda kaldık. Aslında, buradaki *her şey* popülerdi. Babam ve Biddy'nin bunu kotaracaklarına baştan inanmıştım. Ancak gözümünden kaçan, kendilerini ne kadar verecekleri ve ne kadar çok emek harcayacaklarıydı.

Yörük çadırlarına gelince, güzeller *güzeli* olmuşlardı. Üç çift çadır kurulmuştu. Evli bir aile gelse, çocuklarını yakındaki çadıra koyabilirdi ancak herkese kendi mahremiyetini verecek kadar da mesafeliydiler. Her bir çadır kendi küçük ahşap paneli üstüne inşa edilmişti ve kendi kamp ateşi çukuruna sahipti. Babam, ahşap ve kereste işinde, Tim denen bir adam tanıyordu, adamın babama bir iyilik borcu vardı. Böylece Tim buralardan bulduğu

keresteleri geri dönüştürerek altı yatak yaptı ve muhteşemdiler. Hepsi kocaman, abartı ayaklar üstündeydi, yatak başlıklarına Ansters Çiftliği oyulmuştu ve isterseniz, çocuklar için iki tane tekli yatak yapabiliyordunuz. Ayrıca fazladan katlanır yatağımız da vardı çünkü anladık ki, birçok aile, küçük yaştaki çocuklarını kendi çadırlarında uyutmak istiyordu ve çadırların içi gayet ferahtı. Çarşaflar 400 ilmek dokumaydı, toptancı bulmuştuk ve yastıklar vintage desenliydi, artı her çadırın içinde bir koyun postu vardı.

Her aileye küçük bir hasır sepet dolusu süt, çay, ekmek... artı, ev yapımı organik Ansters Çiftliği sabunu veriyorduk. Biddy buradaki satıcıları gezip dolaşmış, sonra kendisinin rahatça yapabileceğine kanaat getirmişti. Minicik numune boyutlarda hazırlıyor, biberiye kokusu kullanıp üstüne AÇ damgası vuruyordu. Daha sonra, konuklar beğenirse, daha büyük boyutlu sabunlardan satın alıp evlerine götürebiliyordu. Ki, genelde hepsi alıyordu. Ayrıca arzu edilirse, kişiye özel isimlerden baş harfli sabun yapmayı da teklif ediyordu, insanlar hediyelik sipariş verebiliyordu. Bu da Biddy'nin fikriydi. İnanılmaz bir kadındı.

Aynı zamanda güçlü bir kablosuz internet ağına yatırım yaptık. Kırsala-göre-iyi bir şey değil, *bildiğiniz* kuvvetli çeken bir ağ kurduk. Otuz kilometre ötedeki büyük bir direktan bize doğruca hat çekilmişti. Biraz pahalıya mal oldu ve babam karşı çıktı ama ben Londralıları tanıyordum. Her şeyden kaçıp uzaklaşmak istiyoruz derlerdi ama onlara Wi-Fi var dediniz mi, gevşeyip erirlerdi. Şansımıza, evde telefonlar çok iyi çekiyordu, tarlalarda ya da ormanda değil ama. Eğer doğa yürüyüşünün ortasında ofisi aramak isterlerse, maalesef, şansları yoktu.

Bu arada babam tarlaların arasında bir bisiklet yolu ve mini bir macera sahası, ayrıca yağmur yağarsa çocukların girip oynayabileceği bir çingene karavanı yapmıştı. Akşamları çadırların etrafındaki patikayı minik fenerlerle aydınlatıyorduk ve cidden, masal diyarı gibi görünüyordu.

“Çiftçi Mick!” Ormana inen patikadan yükselen heyecanlı çocuk bağırışlarını duyabiliyordum. “Çiftçi Mick!”

Gelmiş geçmiş en büyük sürpriz de buydu: Babam.

Babamın sorun çıkaracağını sanıyordum. Ciddiye almayacak zannetmiştim. Misafirler gelmeden bir hafta önce onu karşıma alıp konuştum. “Dinle, baba. Glamping konuklarına çok iyi davranmalısın. Durum ciddi. Biddy’nin parası bu. Senin geleceğin. Her şey senin etkileyici olmana ve glamping konuklarına yardım edip hayatlarını kolaylaştırmana bağlı. Tamam mı? Ağaca tırmanmak isterlerse, ağaca tırmanmalarına yardım edeceksin. İneklerden süt sağlamak isterlerse, izin vereceksin. Onlara sakın şehirli miskinler demeyeceksin.”

“Demem ki zaten!” diye savunmaya geçerek cevap verdi babam.

“Dersin, dersin. Özellikle çocuklara karşı çok tatlı olacaksın,” diye ekledim, son bir vuruş yaparak.

Babam günün geri kalanı boyunca sessizdi. O sırada onu gücendirdiğimi sanmışım. Ama şimdi anlamışım: Düşünüyordu. Kendine bir rol yaratıyordu. Nasıl ki Biddy yeni fikirleriyle aklımı başımdan almışsa, babam da tamamen bambaşka bir insana dönüşerek yine beni uçurmuştu.

“Çiftçi Mick! Biraz daha numara göster!”

Babam duş ahırının köşesinde, yanında üç yaşındaki üçüzlerle belirdi. İki oğlan bir kızdılar ve çok tatlılardı, hepsi İskandinav stili çizgili üstler giymişti.

Bu arada babamsa, ‘Çiftçi Mick’ kılığındaydı. Canlı renkli ekose bir gömlek ve hasır şapkaıyla gezmek adetiye ve her cümleinin önüne arkasına bir “Ooaa,” ekliyordu. Üç tane çuvalı elinde zor tutarak ağır ağır yürüyordu ama çocukların umrunda değildi.

“Kim kamyonetle gezmek ister?” diye sorunca bütün çocuklar, “Ben! Ben!” diye ciyak ciyak bağırdı.

“Agnes adlı ineği kim görmek ister?”

“Ben!”

Agnes inek değil, tavuktu ama gidip onu düzeltmeye niyetim yoktu. Her neyse, ne fark ederdi.

“Kim hayatının en güzel tatilini yaşıyor?” Bana göz kırptı.

“Beeeen!” Çocukların çığlığından sağır olabilirdim.

“Hadi şarkımızı söyleyelim!” Babam coşkuyla başladı. “Ansters Çiftliği, Ansters Çiftliği, en güzel yer... Ansters Çiftliği, Ansters

Çiftliği, hiç ayrılmasak der... Kim bir Somerset karamelası istiyor?"

"Beeeen!"

Cidden, babam bir nevi çocuk animatörü oldu çıktı. Ve aptal değildi: Çocuklara iki dakikada bir hayatlarının en güzel tatilini geçirdiklerini söylüyordu. Resmen beyinlerini yıkıyordu. Bütün ufaklıklar buradan gözyaşlarıyla ayrılıyorlardı çünkü Çiftçi Mick'i çok özleyeceklerdi ve şimdiden seneye tekrar gelmek isteyenlerden dönüş almıştık.

Babam çocukları eğlendirirken, Biddy mütemadiyen kavanoz kavanoz reçel yaparken ve bütün büyüklerin işlerini kovalarken ikisi de tükenecek diye korkuyordum. Fakat bunu ne zaman babama ya da Biddy'ye çıtlatırsam, ikisi de kahkahalarla gülüp saman bağlama dersi vermek gibi yeni fikirler ortaya atıyordu. Hafta içinde Somerset Becerileri adlı bir aktivite programı hazırlamıştık. Söğüt ağacından sepet örme, tahta işçiliğiyle, mantar arama ve konuklar bayılıyordu.

Yani kısacası, glamping alanımız müthiş bir başarıyla işe konulmuştu. Fakat kâr edecekler miydi?..

Bazen Biddy'nin bu girişime ne kadar para döktüğünü düşününce bile içim içimi yiyordu. Bana tam olarak ne kadar yatırım yaptığını söylemiyordu ama çok olduğunu biliyordum. Bütün bunlar, yaşlılık için kenara koyabileceği bir para olabilirdi.

Her neyse. Endişelenmenin bir yararı yoktu. Tek yapabileceğim, burayı kâr getiren bir işe çevirmelerine yardım etmektir. Bu da, başlangıç olarak "Çiftçi Mick" in herkese bedava karamela dağıtmayı kesmesi demekti çünkü: 1. Her gün kutu kutu bitirdiğinden şeker yetiştiremiyorduk. 2. Yarısını kendi yiyordu. 3. Anne babalardan biri çocuklarına zararlı şekerler verildiğinden yakınmıştı bile.

Üçüzlerin anne babası çadırlarından çıktı, arkalarında da bavullarını taşıyan Steve Logan takip ediyordu. Steve cumartesi bize yardım ediyordu, misafir değişim günlerinde. Her ne kadar inanılmaz derecede sinir bozucu olsa da, aynı zaman sinir bozucu derecede iş bitiriciydi. Elleri o kadar büyüktü ki, üç bavulu aynı

anda kaldırabiliyordu ve iyi bahşiş alırım umuduyla saçma saygı resmîyetine katlanıyordu.

“Yolda dikkatli sürün, efendim,” diyordu şimdi bavulları SUV’ye koyarken. “Kendinize iyi bakın, efendim. İyi yolculuklar dileriz. Tatlı aile. Çocuklarınızla gurur duymalısınız. Sizi özleyeceğiz.”

“Biz *sizi* özleyeceğiz!” diye heyecanlandı anne, çocukları gibi çizgili bir bluz giymiş, dün yaptığı lavanta kesesini tutuyordu. “Hepinizi özleyeceğiz, Çiftçi Mick, Biddy ve Katie, sen bir melek-sin...” Aniden bana sımsıkı sarıldı ve ben de ona sarıldım çünkü çok tatlı aileydiler, kadının samimiyetine inanıyordum.

Ben burada Katie’ydim, herkes için. Elbette öyleydim. Cat olmaya çalışmadım bile. Katie olmakla kalmıyordum hatta, bazen kendime bile yabancı gelen bir Katie versiyonuydum. Londra aksanım gitmişti. Burada şehirli havaları takınmak gereksiz ve yer-sizdi. Zaten fazlaca kasmam gerekiyordu ve glamping misafirleri Londra duymak istemiyordu; Somerset duymak istiyorlardı. Ağır, akışkan Zummerzset aksanını, beni yetiştiren aksanı istiyorlardı.

Kahküllerim de gitmişti. Çok bakım gerektiren bir saç stiliydi ve hiç bana yakışmıyordu. Zaten artık saçlarımı her gün düzleştirmediğim için, kullanışlı da olmayacaktı. Saçlarım sıcak uygulamalardan uzak, nadastaydı, yani sımsıkı topuz gitmişti, eski Katie Brenner alameti farikası olan doğal dalgalarım dönmüştüm, kıvrıkcık saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyor, rüzgârda dalgalanıyordu. Ayrıca yapışkan likit eyeliner ya da üç kat rimel sürmekle de işim olmuyordu bu günlerde. “Şehir” gözlüğüm bir çekmeceye kapatılmıştı. Kısacası artık bir “görünüş” takındığım söylenemezdi, o kadar meşguldüm ki, umrumda değildi. Yediğim o leziz akşam yemeklerinden yüzüm daha tostoparlak, güneşte kalmaktan yanıktı. Hatta burnumun üstünde toz serpiştirilmiş gibi çiller bile belirmişti. Hiç bana benzemiyordum.

Eh, yani farklı bir bana benziyordum diyelim.

“Ne kadar güzel bir aile,” dedi Steve, üçüzler SUV’ye binerken. “Küçük melekler ailesi adeta. Cennetten inme küçük melekler.”

Steve’e sinirlenerek baktım. *Resmen* abartıyordu ve dikkatli olmazsa, insanlar onlarla alay ettiğini sanacaktı.

Ancak annenin gözünün içi parlıyordu ve baba elini cebine götürdü.

“Ah. İşte... al bunu. Çok teşekkürler.” Steve’e bir banknot verdi ve gözlerini devirdim. İyice yüz bulacaktı. Steve neredeyse yerlere kadar eğildi, arabanın kapıları kapandı ve yola çıkarlarken hep birlikte el salladık.

Bu haftanın sonuncu ailesi de gitmişti. Bütün çadırlar boşaltılmıştı.

Kısa bir sessizlik oldu, sanki hepimiz bu abidevi gerçeği düşünüyorduk. Sonra Biddy bana döndü, işe koyulurcasına ellerini çırpı ve “*Evet,*” dedi.

Ve her şey başladı.

Haftalık değişim günü, iyiydi hoştu ama bir dakika bile durmaya izin yoktu. Biddy ve ben depodan temizlik malzemelerimizi alıp ilk çadır çiftini hallettik. Yarım saat sonra, köyden Denise geldi ve rahat bir oh çektim. Her hafta Denis gelecek mi emin olamıyordum.

Denis temizliği hallederken Biddy ve ben, çadırların içini dekore edip süslemeye koyulduk. Vazolara taze çiçekler. Hasır sepetlere yeni ikramlar. Temiz sabun, taze lavanta sapsarı, yataklara yepyeni ANSTERS ÇİFTLİĞİ’NE Hoş geldİNİZ kartları, hepsine isimler elle yazılırdı:

Nick, Susie, Ivo ve Archie.

James ve Rita.

Chloe ve Henry.

Chloe ve Henry, James ve Rita’nın çocuklarıydı ama ergenlik yaşlarında olduklarından kendi çadırlarında kalacaklardı. Genelde ergenlik çağındaki çocuklar pek gelmezdi, umarım onları eğlendirmeye yeteriz diye düşündüm.

Giles, Cleo, Harrison, Harley ve Hamish, artı köpekçik Gus!

Bu hafta ara tatildi. Aslında, geçen hafta da ara tatildi; okullar bu sene farklı haftalara tatil koymayı seçmişti çünkü bu cuma günü fazladan bir resmi tatil olacaktı. Bizim için şahaneydi: İki katı yer ayrılmıştı. O yüzden boğazımıza kadar aileyle doluyduk ve yer gök beşik, karyola, bebek yatağıydı. Battaniyeleri sererken

hemen telefonumdan kontrol ettim: Harley kızdı. Tamam. Bu son moda isimlerin bazılarını duyunca insan emin olamıyordu.

Dominic ve Poppy.

Boşanmış baba ve kızı. Telefonda yer ayırtırken bunu iki kere vurgulamıştı. Küçük kızıyla nitelikli vakit geçirmek istediğini ve eski karısının kızı hep kapalı mekânlara tıktığını ve ona göre, kızın açık havada daha çok oynaması gerektiğini ve eski karısının aldığı çoğu kararlar aynı fikirde olmadığını anlattı... Adamın içi yanıyordu, belliydi. Yazık.

Her şey internet üzerinde yapılabilse de, glamping konuklarımız çoğunlukla telefon ediyordu. Küçük bir ayrıntıyı merak ettikleri için aradıklarını söyleseler de, bence böyle bir yer gerçekten var mı ve depozito yatırmadan önce baltalı katil miyiz, değil miyiz diye kontrol ediyorlardı. Ki ben onlara... Hak veriyordum.

Gerald ve Nina.

Gerald ve Nina ailelerden birinin büyükanne ve büyükbabasıydı. Birkaç nesil bir arada gelip kalmalarına ayrıca bayılıyordum.

Nihayet, bütün Yörük çadırları hazır. Biddy mutfakta sofrayı kuruyordu, glamping konukları geldiğinde hep bir çay sofrası ikram ederdik. Koca koca demliklerde koyu bir çay, Biddy'nin çörekleri ve Ansters Çitliği reçelleri. (İsteyen satın alabiliyordu.)

Mutfağımız çok ahım şahım değildi, dolaplar eski MDF ve tezgâh formikaydı. Kocaman Aga fırınları ve kilerleri, kalın meşe ağacından tezgâhlarıyla Londra'da bulabileceğiniz "rustik" mutfaklardan değildi. Ancak yerdeki karolarımız orijinal taşı ve masaya güzel bir kumaş örtü seriyor, her tarafa üçgen bayraklardan asıyorduk ve... Evet. Oluyordu.

Ben mutfığa geri dönerken babam bana yetiştii.

"Her şey hazır mı?" dedi.

"Evet, gayet iyi görünüyor," diye güldüm ve boynundaki fulara dokundum. "Bandanamı beğendim, Çiftçi Mick. Ah, söylemeyi unuttum, fikirleriniz ve önerileriniz formunun birinde özellikle duşlardan bahsedilmiş. Bir *Glamping alanına göre çok iyi* yazmışlar."

"*Herhangi bir alana göre çok iyi*," diye karşı çıktı babam, şakacıktan homurdanarak ama memnun olduğu belliydi. "Duş demiş-

ken aklıma geldi,” diye ekledi babam. “Senin ilgini çekebilecek bir şey gördüm. Howells Mill, Little Blandon’da. Dairelere çevrilmiş.”

Şaşkınlık içinde suratına bakmayı sürdürdüm. Bana hiçbir şey ifade etmedi.

“Banyoları güzel,” diye netleştirdi babam, aval aval bakışıma istinaden. “Güçlü duşlar.”

Tamam, hâlâ yakalayamadım. Little Blandon’daki güçlü duşların benimle ne alakası vardı?

“Hani arıyorsan,” diye devam etti babam. “Depozito yatırmana yardım edebiliriz belki. Fiyatlar o kadar fena değil.”

Birden kafama dank etti. Somerset’te bir ev almamı öneriyordu?

“Baba...” Nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Nereden başlasaydım? “Baba, benim sonradan Londra’ya döneceğimi biliyorsun...”

“Eh, planın bu biliyorum. Ama planlar değişebilir, olur ya?” Bana yandan, hafif kaypak bir bakış fırlattı. “Elindeki seçeneklerin ne olduğunu bilmeye değer.”

“Ama baba...” Birden durup ayakta dikildim, rüzgâr saçlarımı havalandırdı. Kaç kere “Londra’da yaşamak istiyorum,” demem lazımdı bilmiyordum. Başımı duvarlara vursam yeriydi.

Uzun bir sessizlik oldu, arka planda inekler duyuldu. Gökyüzü açık maviydi ama içim suçluluk duygusuyla karardı.

“Katie, hayatım...” Babam endişeyle yüzünü düşürdü “Son birkaç aydır seni yeniden kazandığımı hissediyorum. Eskisi kadar zayıf değilsin. Kaygılı değilsin. Orada yaşayan o kız... o sen değilsin.” İyi niyetli olduğunu biliyordum. Ama şu anda sözleri yaralarımın tuz basıyordu. Haftalardır özgüvenimi yüksek tutmak için uğraşıyordum, işimi kaybetmenin ufak bir pürüz olduğunu telkin ediyordum. Ama babam taşı gediğine koyuyordu: Belki o kız ben *değildim*. Belki Londra’da dikiş *tutturamıyordum*. Belki başkalarına bırakmalıydım.

İçimde küçük bir ses itiraz etti: *Pes etmek yok! Daha topu topu üç ay geçti; yapabilirsin!* Ama zordu. Bütün işe alım memurları ve personel avcıları aksi görüşte görünürken çok zordu.

“Ben işime devam etsem iyi olur,” dedim sonunda. Bir şekilde yarım ağızla gülümsedim, sonra dönüp çiftlik evine doğru yürüdüm.

* * *

Yarın için hangi aktiviteleri düzenlediğimizi kontrol ederken Denise mutfak kapısında belirdi, elinde büyük bir plastik kova vardı. “Glamping tortuları” dediği şeyleri toplamada kullanıyordu bunu.

“Hepsi bitti,” dedi. “Alanı dolaştım. Tertemiz.”

“Harika, teşekkürler Denise,” dedim. “Sen bizim yıldızımızsın.”

Ve öyleydi. Bir bakıma. Her hafta sonu gelmiyordu ama geldiğinde, çok titiz çalışıyordu. Benden on yaş büyüktü, üç çocuğu vardı ve sabahları hayatımda gördüğüm en sıkı örgülü saçlarla asker gibi dizilip okula gidişlerini izleyebildiniz.

“İnsanların arkalarında bıraktıkları” kovayı işaret etti.

“Çok mu pis bırakmışlar?” dedim anlayışla.

Zevkli zevkli giyinen, kibar ailelerin dağınıklıklarını görünce her seferinde hüyük bir hayrete uğruyordum. Ve düşüncesizlikleri. Bir tanesi Colin adlı alpakamıza ne buldularsa yedirdiler, yapmayın uyarılarımıza kulak asmadılar.

“Asla tahmin edemezsin.” Denise’in gözlerinin içinde karanlık bir zafer parladı. “Şuna bak!” Kovalarından pembe tavşanlı bir vibratör çıkardı ve nefesim kesildi.

“Hayır! *Yok artık!*”

“O ne?” Biddy köşeden kafasını uzattı. “Oyuncak mı?”

Salak Denise. Üvey anneme vibratörün ne olduğunu açıklamak istemiyordum.

“Bu bir... şey,” dedim aceleyle. “Denise, kaldırsana. Hangi çadırdıydı?”

“Bilmem,” dedi ilgisizce omuz silkerek.

“Denise!” Elimle başımı tuttum. “Bulduğun kayıp eşyayı *etiketlemelisin*. Konuklara geri gönderebiliriz.”

“Bunu posta kutusuna koyup gönderecek misin?” Denise kısa bir kahkaha attı.

“Eh...” Tereddüte düştüm. “Bilmem. Belki yollamam.”

“Ya da bunu?” Üstünde GEÇMEYEN GENİTAL SİĞİLLER İÇİN yazan tüpte bir krem çıkardı.

“Aman Tanrım.” Yüzümü buruşturdum. “*Gerçekten mi?*”

“Bluz güzelmiş ama.” Kovanın içinden mor bir tişört çıkarıp kendi üstüne tuttu. “Benim olabilir mi?”

“Hayır! Bir bakalım.” Kovanın içine şöyle bir baktım ve haklıydı, dopdoluydu. Bir su tabancası, bir çift plastik çocuk botu, bir tomar kâğıt, bir beysbol şapkası... “Tanrım, bu seferkiler bayağı dağınıkmış.” Telefonum çaldı ve açtım. “Ansters Çiftliği, buyurun?”

“Ah, merhaba!” Çizgili bluzlu annenin gür sesiydi. “Katie, sen misin?”

“Evet! Siz de?..”

Kahretsin. Kadının adı neydi? Şimdiden unuttum.

“Barbara! Geri dönüyoruz. Yirmi dakika uzaktayız. Bir şey unuttuk da...”

Sesi kaybolup cızırtılar çıktı. Buranın yollarında sinyal seviyesi düştüğünden bana ulaşabilmesi bile mucizeydi.

“Barbara?” Sesimi yükselttim. “Alo, Barbara, beni duyabiliyor musun?”

“...çok hassas...” Sesi aniden cıtırtiların arasında tekrar duyuldu. “Eminim bulmuşsunuzdur... Nasıl hissettiğimi tahmin edersin...”

Aman Tanrım. Cart pembe vibratörü unutan Barbara mıydı? Gülmemek için elimle ağzımı kapattım. Tertemiz makyajlı yüzü ve tombik üçüzleri olan Barbara?

“Immm...”

“...tam anlamıyla *yerin dibine giriyorum*... gelip kendim almak zorundayım... birazdan görüşürüz...” Sesi kayboldu. Sessiz telefona bakakaldım, sonra kafamı kaldırdım.

“Evet, sanırım sahibi almak için geri dönüyor.”

“İtiraf etti mi?” Denise kısa bir kahkaha attı. “Ben olsam yalan söylerdim.”

“Tam olarak değil. Çok hassas olduğunu, utançtan yerin dibine girdiğini söyledi.”

“Bu olabilir.” Denise kremi çıkardı.

“Ah.” Şimdi aydım. “Evet. Kesinlikle bu olabilir.” Pembe vibratöre ve genital siğil kremine baktım. Seçenekler şahaneydi.

“İnsan kremi almak için döner ama, değil mi?” diye mantık yürüttü Denise. “Reçeteyle yazılmışsa mesela?”

“Ama yenisini alabilirsin.”

“Vibratörün fiyatı...”

Denise’le göz göze geldik ve birden sinirden gülmeye başladım.

“İğrenç.” Sesim titriyordu. “Hangisini önereceğiz?”

“İkisini de.”

“Yok canım, *Alın bir vibratör ve bir genital siğil kremi; istediğinizi seçin.*” Karnımı tutarak kahkahayı koyuverdim.

“Hangisini aradığımı öğrenin,” dedi Biddy, ocağın başından. “Biraz konuşturun, hangisi olduğundan emin olunca gelip ürünü getirin.”

“*Konuşturmak mı?*” İki büklüm eğildim. “Nasıl konuşturacağız?”

“Ben yaparım,” dedi Biddy. “Cidden, kızlar siz de!.. Bir de şunları bir torbaya koyun,” diye ekledi sertçe. “Baban ortalıkta görmesin. Ve evet, ne olduğunu *biliyorum*,” diye ekledi, hınzır bir gülüşle gözlerimin içine bakarak. “Sadece dizaynını değiştirmişler.”

Vay canına. Biddy’nin bir özelliği daha: Sürprizlerle dolu olması.

On dakika sonra SUV var gücüyle tekrar garaj yoluna girdi. Gazı köklemişlerdi. Biddy, Barbara’yı dışarıda lafa tutacaktı, Denise ve ben mutfakta saklanacaktık. Kaybolan ürünün ne olduğunu çakar çakmaz da, belli olmasın diye sardıktan sonra elimizde o nesneyle çıkacaktık.

“Barbara!” Biddy mutfak kapısından dışarı çıktı. “Yolculuğunuz uzadığı için üzgünüm.”

“Ah, tamamen benim salak hatam,” dedi Barbara, arabadan dışarı fırlamıştı, yanakları pespembeydi. “Geri almadan rahat edemeyecektim. Bir sürü eşya olmadan da yapabilirsiniz. Ama o...”

Denise’e bakıp vibratöre elimi koydum ve kaşlarımı kaldırdım. Sanki bir seks oyuncakından *bahseder* gibiydi...

“Tabii ki olmaz canım,” dedi Biddy sıcacık sesiyle. “O kadar *kişisel* bir nesne.”

“Ah, benim değil, esasen,” dedi Barbara. “Kocamın.”

Ne? Denise ve ben birbirimize baktık, sonra elimi vibratörden çekip sigil kremine götürdüm. Kesin buydu. Emindim. “Gerçi benim ondan daha çok keyif aldığımı söyler hep,” diye ekledi Barbara, dostça bir gülüşle.

Tam yanımda duran Denise koptu.

“Kes şunu!” diye fısıldadım ve tekrar vibratöre uzandım. Torbayı aldım, dışarı çıkmaya hazırlandım, gerçi Barbara’nın gözlerinin içine nasıl bakacaktım, bilmiyordum.

“Eh, Katie sana getiriyor,” dedi Biddy. “Birazdan gelir.”

“Doğru.” Histerikçe gülmemek için kendimi zor tutarak kapıya çıktım. “Buyrun. Immm... güvende ve sağlam.” Vibratörü kesekağıdına sarıp naylon torbaya koydum, böylece dışarıdan bakan göremezdi. “Ah, çok rahatladım,” dedi Barbara, torbayı elimden alarak. “Yatakta falan unuttum, herhalde?”

Biddy’ye çılgınlar gibi baktım, dudaklarım sımsıkı kapalıydı.

“Emin değilim, canım,” dedi Biddy, hiç istifini bozmadan. “Ama muhtemeldir, değil mi?”

“Çok unutkanım,” diye ekleyerek iç geçirdi Barbara. “Kitabın hakları daha satın alınmadı, o yüzden ne kadar hassas olduğunu tahmin edersiniz. Dediğim gibi, bir kitabın ilk nüshasını tatilde unutmak hiç profesyonel bir yazara uygun değil, yerin dibine girebilirim!”

Donakaldım. İlk nüsha mı? *Kitap mı?*

“Çok güzel sarmışsınız.” Barbara gülümseyip kesekağıdını yokladı. “Doğru belge mi diye kontrol edeceğim sadece...”

Kahretsin, *kahretsin...*

“Ah!” Torbayı elinden kaptım. “Ben sizin için... açayım o zaman.”

“Ben yaparım.” Kesekağıdını kendine doğru çekti ve pembe plastiği görüp mideme sancı girdi.

“Hiç sorun değil!” diye tiz bir sesle ciyaklayıp kesekağıdını elinden çektim. Kadının şaşkınca bağırışına aldırmandan içeri koştum. “Kâğıtlar!” dedim nefes nefese vibratörü yere atıp. “Kâğıtlarmış.”

Denise bir adım öndeydi. Kovadaki bütün kâğıtları toplamış, ellerime tutuşturuyordu.

“İşte, buyrun.” Koşarak dışarı çıkıp kâğıtları Barbara’ya verdim, kadın şaşkındı. “Biraz kirlenmişler, maalesef...”

“Olsun, olsun.” Barbara sayfaları karıştırmaya başladı. “evet, bu. Yine utanç içindeyim. Çok hassas bir ürün.”

“Gerçekten,” dedim zayıfça. “Utanmanıza gerek yok.”

“Daha kötüsünü gördük,” dedi Denise, dışarı adım atıp Barbara’ya yavan bir tebessümle cevap vererek.

“Eminim.” Barbara tereddüt etti ve şaşkınlık içinde bakakaldım. Pembe yanakları domates kırmızısına dönüyordu. “Ashnda, kitabın yanı sıra odada... ıı... bir eşyayı daha unutmuşum... *Galliba* az önce torbadaki oydu...”

Bir an için kimse kıpırdamadı. Ardından, Denise tuhaf, boğuk bir sesle, “Tabii,” dedi.

Pembe tavşanlı vibratörü getirip kadına uzattı. Barbara’ya bakamıyordum. Hiçbir yere bakamıyordum.

“Eh... ıı... keyfini çıkarın!” dedim.

Bir şekilde hepimiz kibarlığı korurken Barbara tekrar arabaya binip gazladı. Sonra Biddy ile göz göze geldik, önce o güldü, arkasından bana bulaştı. Sonra Denise başını iki yana sallayıp, “Şu glamping tipleri yok mu,” dedi.

Babam köşeyi döndüğünde hepimiz katılarak gülüyorduk. Bize seslendi, “Uyanın kızlar! Yeni bir araba yaklaşıyor. Yeni konuklardan ilk aile burada.”

Sonraki birkaç saat beynimde bulanıktı. Cumartesileri hep aynı geçiyordu, bir grup yeni yüz ve yeni isim ve yeni soru, hepsini de etkileyici bir gülüşle karşılama ihtiyacı. *Bu Archie... Bu Poppy... Bu Hamish, süt ürünlerine alerjisi var, forma yazmamış mıyız? Ah, pardon...*

Ailelerin hepsi tatlıydı ve özellikle Gerald ve Nina’ya bayıldım, hemen verandalarına kuruldular, cin tonik karıştırıp bütün ailelere ikram ettiler. Poppy babasıyla ortalıkta dolaşıyor, bütün hayvanlara bakıyordu, bu arada Hamish, Harrison ve Harley iPad’lerine yapıştı, anne babaları ben değildim, o yüzden bana neydi? Beni tek ilgilendiren herkesin yerini bulması, karşılanması ve

yerleşmesiydi. Ki Wilton'lar hariç, hepsi yerleşmişti.

Yörük çadılarının arasında dolaşıyor, her şey yolunda mı diye kontrol ediyordum ki, Gus adlı köpeğin koyun çayırına dalmış olduğunu gördüm.

"Ah selam!" dedim, köpeğin sahibinin çadırına giderek. "Tık tık tık? Gus çok tatlı bir köpek. Sadece acaba sakıncası yoksa, onu çitin bu tarafında tutabilir misiniz? Kuzular biraz korkuyor."

"Ah, tabii," dedi ailenin babası, adı Giles'tı ve Hamstead'liydi. Sırık gibi uzun boylu ve inceydi, elinde *Kamp Ateşinin Gurmesi* adlı bir kitap tutuyordu. Gus'ı almak için bahçeye çıkınca ekledi, "Yarınki söğütten sepet örme atölyesini iple çekiyoruz."

"Çok eğlenceli! Tam İngiliz kahvaltısı isterseniz, adınızı yazdırın... kahvaltınızı kendiniz hazırlamayacaksınız değil mi?"

"Biz kahvaltımızı kendimiz hazırlayacağız," dedi Giles kararlı bir tavırla, ıslıkla Gus'ı yanına çağırarak. "Ateşte."

"Çok iyi!" dedim, Gus'ın başını okşayarak. "Sonra görüşürüz öyleyse."

Çiftlik evine geri dönerken kendimi çok... dünyanın zirvesinde değilse de, halimden memnun ve tatminkâr hissettim. Yeni bir haftanın konukları yerleşmiş, ilk gün sona ermişti. Her hafta daha iyiydik. Denise bizim özel dokunuşlarımıza alışmıştı, Biddy yeni fikirlerle dolup taşıyordu ve...

"Çok otantik. *Kesinlikle* harika."

Duyduğum bir kadın sesiyle aniden durdum. Çınlayan, buyurgan bir sestti. Aynı şeye benziyordu...

Yok, yok.

"*Muhteşem* bir manzara. Bak, Coco. Manzaraya bak. Ve her şey organik?"

Kalbim güm güm atmaya başladı. Olamazdı.

"... Doğru düzgün bir West Country mutfağı bulduğum için *uçuyorum*; bana bir yer önermelisiniz..."

Olamazdı. Ama olmuştu.

Demeter buradaydı.

Burada.

Olduğum yere çakıldım, iki çadırın arasında donakalmış bir

ceylan gibi bakıyordum. Her kiminle konuşuyorsa, karşısındaki kişi duyabileceğim kadar yüksek sesle cevap vermiyordu. O yüzden bu sükuneti kibirli bir tonla bölen tek ses duyuyordum, tipik Demeter soruları sıralanıyordu.

“Nehir *organik* mi?... Bütün ürünleriniz yerel?... Peki *sürdürülebilir* dedğiniz zaman...”

Hâlâ çimlerde mahsur kalmış durumdaydım. Kimıldamak zorundaydım. Toparlanmak zorundaydım. Ama yapamadım. Yüzüm karıncalanıyordu, kesik kesik nefes alıyordum. Burada ne *arıyordu*?

“Adım aslında Demeter,” dediğini duydum şimdi de, adını açıkladığı zamanki o ukala tavrıyla. “Demeeeter. Eski Yunanca’dan geliyor.”

Birden babamın mutfaktan çıktığını gördüm. Bütün çıktıkları, misafir formlarını, yani babamla Bidy’nin ekrandan okumak istemediği her şeyi yazdırıp koyduğum koca dosya elindeydi.

“Baba,” nefesim kesildi ve ona doğru koşturup kimseye görünmedim. “Kim bu insanlar? Bir bakabilir miyim...” Dosyayı kaptığım gibi kâğıtları karıştırdım, ellerim tir tir titriyordu. “İşte burada. Wilton’lar.”

Şaşkınlığın doruğundaydım. Ben onu Demeter Farlowe olarak taniyordum. Belki de bu kızlık soyadıydı. Evlilik soyadı Wilton mıydı? *O muydu*?

İyi de, neden olmasın?

“James ve Rita,” diye okudum. “*Rita*.”

“Biliyorum.” Babam güldü. “O yaşta bir kadın için komik bir isim. Yazarken böyle düşünmüştüm.”

“Yani rezervasyonu sen yaptın?” En ince ayrıntısına kadar tüm bilgileri almalıydım. *Bunun nasıl olduğunu* öğrenmeliydim.

“Arabadan telefon etti.” Babam başıyla teyit etti, sonra yüz ifadesi değişti. “Sakın ödemeyi düzgün geçemediğimi söyleme. Çünkü tam senin gösterdiğin gibi yaptım tathım...”

“Hayır, ondan değil. Ondan değil de...”

Kafam bir dünyaydı. Formdaki adresi gördüm: Stanford Road. Kesinlikle oydu. Göğsüm sıkışıyordu, nefes alamıyordum.

Demeter. Burada.

“Tatlım?” Babam bana mikroskopla bakıyordu. “Katie?”

“Adı Rita değil, tamam mı?” diyebildim. “Az önce söylediğini duydum. Adı Demeter. Demeter.”

“*Demeter* mi?” Babam çok şüpheliydi. “Öyle bir isim yok ki.”

“Var!” Babamı sarsmak istedim. Baştan düzgün yazsaydı... “Yunanca! ‘Hasat tanrıçası’ demek!”

“Eh. Ne isimler çıktı. De-me-ter.” Babam kelimeyi tekrar denerken kaşlarını çattı. Sonra allak bullak bir bakışla beni süzdü. “Canım, sorun nedir? Sadece bir isim işte. Kimseye zarar gelmedi.”

Ben de sus pus babama bakarken kafamın içinde fırtınalar kopuyordu. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. *Zarar gelmedi mi?*

“Sorun yok,” dedim sonunda. “Sadece kusurlar olmasını sevmiyorum. Bütün yer isimlerini ve listeleri değiştirmemiz gerekecek. Notu onlara açıklarım. Profesyonel görünmüyor.”

Babam neşeli neşeli ıslık çalarak uzun adımlarla duşların olduğu barakaya gitti ve ben yavaşça olduğum yerde arkama döndüm. Demeter’in çadırının yakınlarında bir konuşmanın sürdüğünü duyabiliyordum. Onu yerleştiren Biddy olmalıydı ve süreç devam ediyordu. Ne beklersin? Demeter bütün ilgiyi üstüne çekmek isteyen bir tipti.

Yavaş yavaş çadıra doğru yaklaştım. İşitecek kadar yakına gelince durup kulaklarımı dört bin açtım.

“Adınızı *Guardian*’daki makaleden duydum, okudum,” diyordu Demeter bir hanım ağa gibi. “Broşürünüz bende vardı. Birisi vermişti, kim olduğunu hatırlamıyorum. Yani burası bildiğimiz, tam teşekküllü bir çiftlik?”

“Ah evet,” diye cevapladı Biddy. “Brenner ailesi iki yüz yıldan uzun süredir bu toprakları ekip biçiyor. Ben yeni geldim!”

“Ne şahane,” dedi Demeter. “Ben otantik kırsal etkinlikleri çok desteklerim. Aktivitelere başlamak için sabırsızlanıyoruz, değil mi Coco?”

Coco. Kızıydı. Formda adı *Chloe* diye yazılmıştı.

“Sizi rahat bırakalım da yerleşin,” dedi Biddy. “Bir şey isterseniz lütfen çiftlik evine gelin. Ben ya da Çiftçi Mick ya da Katie hep ora-

dayız. Katie'yle tanışmadınız, Çiftçi Mick'in kızı. Benim üvey kızım."

"*Harika,*" dedi Demeter. "Çok teşekkürler. Son bir sorum olacak, çarşaf lar organik mi?"

Yeterince duymuştum. Geri çekilip çiftlik evine döndüm. Sağ salım odama dönene kadar da durmadım. Kapıyı çarpıp yatağıma oturdum ve nuh nebiden kalma, soyulan duvar kâğıdına gözlerimi diktim. Nefes nefeseydim. Demeter'le bir hafta bir arada nasıl kalacaktım? Dayanamazdım. Buradan ayrılmak zorundaydım.

Ama ayrılamazdım. Babamla Biddy'nin bana ihtiyacı vardı. Of Tanrım...

Başımı ellerimin arasına gömdüm. Kahrolası Demeter. *Her şeyi mahvetmek zorundaydı.*

Bir dakika, aniden dehşet bir düşünce geldi aklıma. Demeter beni tanıdığı saniye, her şey ortaya çıkacaktı. Babam ve Biddy işimden atıldığını öğrenecekti. "Ücretsiz izin" hikâyesinin yalan olduğunu anlayacaklardı. Endişelenceklerdi... Ve çok kötü olacaktı...

Yatağımda hareketsiz kaldım, yastığıma sarılıp oturdum ve saksıyı çalıştırdım. Durum ciddiye. Kendimi korumak zorundaydım. Birinci öncelik: *Demeter kim olduğumu çakmamalıydı.*

Beni sadece Cat olarak tanımıştı. Eğer beni bir yerle özdeşleştirecekse, orası Birmingham olurdu. Beni Somerset'li çiftçinin kızı Katie olarak düşünmezdi. Zaten insanları tanımakta çok iyi değildi. Onu kandırabilir miydim? Yapabilir miydim?

Yavaşça ayağa kalkıp eski gardırobuma yürüdüm. Oval boy aynasından alıcı gözle kendimi süzdüm. Kıvrık saçlarım değişmişti. Kıyafetlerim farklıydı. Adım farklıydı. Suratım o kadar farklı değildi ama Demeter'in yüz hafızası zayıftı. Aksanım değişmişti aslında. Hatta Somerset aksanını biraz daha abartabilirdim.

Anlık bir ilhamla Biddy'nin bana birkaç sene önce Noel hediyesi aldığı göz farı setimi çıkardım. Doğal tonları geçip doğruca buz mavisi ve mor renklere gittim. Göz çevreme iki rengi de sürdüm. Sonra başıma bir beysbol şapkası takıp kendime bir daha baktım.

Cat'in görüntüsüyle daha alakasız görünemezdim.

"Selamlaaaar," dedim yansımana. "Ben Katie Brenner. Hayatım boyunca bu çiftlikte yaşadım. Londra'ya hiç gitmedim."

Bu kılık değişiminin işe yarayıp yaramayacağını anlamanın bir yolu vardı: Denemek.

Mutfağa girdiğimde Biddy oturmuş reçel etiketlerini yazıyordu ve bana şaşkınlık içinde bakakaldı.

“Tanrım! Katie! Makyajın... ne kadar...”

“Yeni tarz,” dedim kısaca, limonataları koyup tepsie dizerek. “Yeni aileye biraz limonata götüreyim dedim, ne de olsa çay saatini kaçırdılar.”

Arazinin diğer tarafına, Demeter’in Yörük çadırına doğru yola koyulduğumda gerginlikten midem sıkışıyordu. Fakat kendimi zorlayıp yürüdüm, başım öne eğik adımlarım sabitti. Yaklaşınca bir an durup gözlerimi ileri çevirdim.

Oradaydı. Demeter. Kanlı canlı. Onu görünce hakikaten titredim.

Ön bahçede tek başına, üstünde şık bir dergiden fırlamış, kırsal kesim giysileriyle oturuyordu. Gri keten dökümlü pantolon, üstüne yakasız beyaz bir gömlek ve Fas’tan alınmışa benzeyen deri terlikler.

“Hayır, Babington House değil bu sefer,” diyordu cep telefonuna. “Ansters Çiftliği. Evet, çok yeni. *Guardian*’daki tanıtımı okumadın mı?”

Son derece ukalaydı. Eh, tabii ki. En Son Moda Şeyi bulmuştu ya.

“Evet, otantik aktiviteler. Gerçek çiftlik hayatını tadıyorsun. Biliyorsun, organik yiyecekleri ne kadar tutkuyla savunduğumu... Kesinlikle! Basit şeyler. Yerel yiyecekler, yerel el sanatları... Ah evet, hepimiz katılacağız...” Demeter bir saniye dinledi. “Bilinçli farkındalık. Ben de James’e aynısını söyledim. Şu eski moda zanaatlar... Çocuklar için çok iyi... Biliyorum.” Hızlı hızlı başını salladı. “Toprağa dönüş. Aynen. İnsanlar çok hoş, çok değişik. Kesinlikle toprağın bağrından...”

İçimde bir şef fokurdamaya başladı. Değişik mi? *Değişik mi?*

“Kapatmalıyım. Ailem nereye kayboldu, hiç bilmiyorum...” Demeter şiddetli bir kahkaha attı. “Biliyorum. Kesinlikle. Sana haber veririm. Çav!”

Telefonu kapattı, ekranı aşağı kaydırды, birkaç defa acılı bir

ifadeyle parmaklarını tıklattı ve elini saçında gezdirdi. Biraz fazla hiper görünüyordu. Muhtemelen gene bir şeyi herkesten önce ben yaptım heyecanı bünyesine fazla gelmişti. Sonunda telefonu cebine koyup etrafa baktı. “Ah merhaba,” dedi beni fark edince.

Göğsüm daraldı ama bir şekilde dışımdan sakın durmayı başardım.

“Merhaba.” En geniş batılı aksanımla selamladım onu. “Ans- ters Çiftliği’ne hoş geldiniz. Ben çiftçinin kızı Katie. Doğma büyüme buralıyım,” diye ekledim ne olur ne olmaz.

Abartıyor muydum? Demeter’in burnu koku almasın diye her şeyimi verirdim.

“Size limonata getirdim,” dedim. “Ev yapımı ve tabii ki organik.”

“Ah, çok hoş,” dedi Demeter, organik kelimesini duyunca gözle- ri parlayarak. “Buraya getirebilir misin?”

Yükseltilmiş ahşap balkona adımımı atarken ellerim titriyor- du. Beni kesin tanıyacaktı. Şapkamın altına dikkatlice bakacak ve “*Bir dakika...*” diyecekti.

Ama yapmadı.

“Eee, Katie, bir şey soracağım...” Telefonu titreyince aniden durdu. “Pardon, bir saniye... Alo, Adrian?” Kısacık, teslim olmuş bir kahkaha attı. “Hayır, merak etme, cumartesileri başka ne içindir? Evet, az önce geldik, Rosa’nın e-postasını gördüm...”

Vücudum karıncalanıyordu. Sanki ofise geri dönmüştüm. Rosa. Adrian. Aylardır duymadığım isimler. Gözlerimi kapatırsam, oradaydım, masamda oturmuş, ofisin uğultusunu dinliyordum, klavye tuşlama sesleri, Sarah’nın sandalyesinin yere sürtünüşü.

Şimdiyse son günü hatırlıyordum: Flora bana Demeter’in başının dertte olduğunu söylemişti. Sensiquo ve son teslim tarihiyle ilgili bir şeydi. Eh, demek ki başını dertten çabuk kurtarmıştı. Flora’nın sesi yine kulağımda çınladı: İnsan ortaklardan biriyle yatıyorsa, o kadar da derde giremez, değil mi?

“Tamam, evet, bu iyi haber,” diyordu Demeter. “Ekibe pazarte- si günü anlatabilir misin? Bir moral konuşmasına çok ihtiyaçları var, Tanrı biliyor ya... Evet... Hı hı.” Şimdi ofiste söylenirken yaptığı gibi ahşap platformda volta atıyordu. “Biliyorum; ineklerin

mutluluğu ve iyiliği konsepti çok zekiceydi. Kimin fikri olduğunu hatırlamıyorum...”

Şoka girerek gözlerim yuvalarından fırladı. İneklerin iyiliği mi? O benim fikrimdi. *Hatırlamıyor* muydu?

Demeter’in benden tamamen bihaber oradan oraya yürüyüşünü izlerken içime bir stres oku saplandı. O benim fikrimdi; benim geleceğimdi; benim hayatımdı. Tamam, belki her şey kusursuz diyen Farrow&Ball hayatı değildi. Ama benim Londra’daki hayatımdı ve şimdi paramparçaydı. En kötüsü de, bir hiç uğrunaydı. Beni hiç hatırlamıyordu. Bense orada, tanıyacak mı diye kendimi yiyordum. Ne *komikti*.

Bir an için limonatayı alıp kafasından aşağı döküvermek istedim. Fakat onun yerine, elimde tepsim, cansız bir manken gibi kıpırdamadan durdum, Demeter’in konuşmasını bitirip telefonu kapatmasını bekledim.

“Şimdi.” Dikkatini bana çevirdi. “Limonatayı buraya koyar mısın? Sana aktiviteler hakkında bir şeyler sormak istiyorum.” Masadan aktivite rehberimizi alıp manikürlü parmağıyla işaret etti. “Benim söğüt alerjim var ve yarın sabahki aktivite söğüt dalından sepet örmek yazıyor. Aynı zamanda mantar intoleransım var, o yüzden salı günkü mantar arama etkinliğine de katılamam.”

Kahkaha atmak ya da patlamak istedim. *Söğüt dalı* alerjisi mi? Sadece Demeter’de bulabilirdiniz.

“Anladım. Eh, bütün aktivitelerimiz kişisel seçime bağlı, o yüzden...”

“Evet ama ben sepet örmezsem ne yapacağım?” Demeter bana boncuk boncuk baktı. “Bunların yerine başka etkinlik var mı? Elbette sepet örme ve mantar arama aktivitelerinin parasını ödemiş oldum, o yüzden bana uygun başka bir seçenek daha olmalı diye düşünüyorum. Öyle hissediyorum. Rustik bir şeyler. Ya da belki yoga? Yoga dersiniz var mı?”

Tanrım, amma ısrarcı domuzdu.

“Sizin için bir alternatif bulurum,” dedim, en iyi müşteri hizmeti sesimle. “Size kişiye özel aktiviteler bulurum.”

“Kişiye özel” kelimesi harikalar yarattı, tahmin etmiştim.

“Ah, kişiye özel olursa *mükemmel* olur.” Demeter limonata bardağına uzandı. “Eh,” dedi, artık herkesi etrafında pervane yaptığını anlayarak. “Burası çok güzel. Çok sakın. Harika ve çok dinlendirici vakit geçireceğimizden eminim.”

Çiftlik evine geri dönerken içimde zıt duygular çelişiyordu. Beni tanımamıştı. Suratıma dümdüz bakmış ve yine de beni çıkaramamıştı. İyiydi. Güvendeydim. Sırrım ortaya çıkmayacaktı. Hepsi iyiydi...

Ama Tanrım, ona *tahammül* edemiyordum. Bütün hafta nasıl kibar kalacaktım? Bunu nasıl yapacaktım? İçimi yakan haksızlık duygusuna dur diyemiyordum.

Onun Yörük çadırına su basmasını sağlayabilirdim. Çok kolaydı. Bu gece. Elimde fenerle gidebilir, hortumu oraya kadar çekip...

Hayır. Hayır, Katie. Orada dur.

Olağanüstü bir gayretle beynime akan intikam fantezileri şelalesini kapattım. Demeter muhtemelen çiftliğimizde kalan en etki yaratacak misafirdi. Londra'ya geri dönüp yedi düvele Ansters Çiftliği bok gibiydi demesini göze alamazdım. Ona ve ailesine iyi vakit geçirtmeliydik.

Ah ama... ama...

Kesik bir kütüğe oturup kartpostaldan fırlamış manzaraya somurta somurta baktım. İçeri girmeden önce şu ruh halimden silkinmeliydim; yoksa Biddy çakardı. Bir süre sonra Steve göründü ve kendime rağmen, gülümsedim.

Kulağına kulaklık takmış, yaylana yaylana yürüyor, kollarıyla tuhaf dans hareketleri yapıyordu. Lisede sene sonu gösterilerinden hatırladığım bazı hareketlerdi. Belki de düğün dansını çalışıyordu.

Of Tanrım, muhtemelen. Elimi bir anda ağzıma götürdüm, sonra hemen kendimi tuttum.

“Selam Steve.” İlgisini çekmek için elimi salladım ve yanıma gelip kulaklığını çıkardı. “Dinle, yarın senden ekstra yardım isteyebilirim. Müşterilerden biri kişiye özel bir aktivite istiyor.”

“Kişiye özel mi?” Steve yüzünü buruşturdu. “Ne mesela?”

“Bilmem.” İç çektim. “Bir şey uydurmak zorundayım. Sepet

örme etkinliğine katılamıyor çünkü söğüt alerjisi varmış.”

“Hangi misafir bu?” Steve Yörük çadırlarını süzdü.

“Cowslip’te. Adı Demeter.”

“De-me-ter mi?” Babam kadar şaşkın baktı.

“Biliyorum.” Omuz silktim. “Eski Yunanca. ‘hasat tanrıçası’ demek.”

“*Hasat?*” Steve bir an düşündü. “Eh, isterse çilek hasadı yapabilir.”

Şöyle bir düşündüm. Demeter çilek toplama aktivitesinden etkilenir miydi?

“Olabilir. Ama çok *otantik* değil, değil mi? Çiftlik yeteneklerini öğrenmeye meraklı. Ya da yoga ama bizde yoga yok.” Gözlerimi kırsarak Steve’e baktım. “Yarın ne yapacaksın? Senin yaptığın şeye katılabilir mi? Hakiki bir çiftlik faaliyeti olarak, anlarsın ya?”

“Gübre serpeceğim.” Steve omuz silkti. “Onu yapmak istemez.”

“Gübre serpmek?” Kıkır kıkır güldüm. “Ah, mükemmel olurdu. *Günaydın, Demeter, bu sabahki gübre serpmeye hoş geldin.*”

“Aslında dün yapmalıydım,” diyordu Steve. “Ama baban çitleri tamir etmemi istemişti.” Bana kınayan bakışlarından birini fırlattı. “Şimdi, glamping konuklarını suçlamıyorum ama Kuzey Tarla’ya açılan çitin halini gördün mü?”

Yarım kulakla dinleyerek dalgın dalgın başımı salladım. Demeter’in gübreleri kürekle alıp toprağa atışı kafamda canlanmıştı. Demeter’in düşmesi. Demeter’in gübreye bulanması.

“Ve çöpler,” diyordu Steve. “Yani anladık, piknik yapmayı seviyorlar ama...”

Ya da Demeter’in taş kaldırması. Demeter’in bir tarlayı elle çapalaması. Demeter’in nihayet ettiğini bulması...

Şimdi aklımda yeni bir fikir filizleniyordu. Çok kötü, hain bir fikir. Düşününce kendime sarılmaya başladım. Çünkü “kişiye özel” demek, bana eli mahkum demektir. Ona istediğim her halı yaptırabilirim demektir.

İşte buydu. Sonunda kanım yerde kalmayacaktı. Demeter kırsallık mı istiyordu? “Çiftlik hayatını tatmak” mı istiyordu? ‘Otanlık’ mi seviyordu?

Ah, o zaman hepsini doya doya yaşayacaktı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ansters Çiftliği'ndeki rutine göre, kahvaltıdan sonra, saat on civarı zil çalıyordu ve aktiviteye katılmak isteyen herkes ön bahçede toplanıyordu. Bugün bütün glamping misafirleri toplandı, aileler bir araya geldikçe mutlu bir uğultu oldu. Hepsi çok fotojenik görünüyordu, internet sitemiz için birkaç poz çektim ve doğal olarak, Demeter'in ailesi en fotojenik aileydi.

Demeter bugün de kırsal kesim şıklığının resmi, keten pantolon ve askılı bluz giymişti. Kızı Coco, bir manken gibiydi, uzun ince bacakları, genç kızlara yakışan minicik kot şortuyla ve dalgalı, hacimli saçlarıyla çok hoştu. Herhalde Topshop tarafından keşfedilmişti. Muhtemelen önümüzdeki ay *Vogue* dergisinin kapağında o olacaktı. Oğulları Hal çok havalıydı. Dimdik sarı saçlıydı, çekici bir yüzü vardı ve bir tane sivilce bulamazdınız. Eh, tabii ki bulamazdık. Demeter kesin en kaymak tabaka insanlara satılan, mucizevi bir organik sivilce kürü kremi bulmuştu.

Kocası James zayıftı, hafif tebessümlü ve o yaştaki erkeklerde çekici duran kaz ayağı kırıksıkları olan bir adamdı. Çocuklarla konuştukça kahkahalar atıyorlardı ve belli ki, harikulade bir ilişkileri vardı, aynı zamanda güzellerdi, kıyafetleri, yetenekleri ve hobileri de güzeldi. James kesik kot şort ve gri tişört giymişti, ayağında bir keresinde *Style* dergisinde gördüğüm, sınırlı sayıda üretilmiş süet ayakkabılardan vardı. Anlaşılan o da Demeter gibi her şeyi ilk yap-

maya meraklıydı. Onları izlerken Coco şakacıktan babasının kolunu ittirdi, sonra başını omzuna soktu, bu arada Hal iPhone'uyla bir şeyler yazıyordu. Tabii ki en son çıkan versiyonuna sahipti.

“Günaydın!” Babam grubu selamladı. “Ansters Çiftliği’ne hoş geldiniz!”

Bir yerden tezahürat yükseldi. Babam her hafta glamping meraklılarına tezahürat yaptırıyordu ve nasıl başardığını hiç bilmiyordum. Bence geçmiş yaşantısında bir çığırtkandı. Ya da bir sirkte gösteri şefiydi.

“Bugün eğlence dolu aktiviteleri iple çektiğinizi umuyoruz.” Babam kalabalığa gözleri parlayarak baktı. “Çocuklar, siz de elbette Çiftçi Mick’in engelli parkurunu tamamlayacaksınız, sonunda herkese ödüllerimiz var!”

Bir daha tezahürat yükseldi ve babamın ağzı kulaklarına vardı. “Büyükler, siz yanımda duran Robin’le söğüt dallarından sepet öreceksiniz.” Sakallı ve utangaç olan, köyümüzün sepet uzmanı Robin’i öne doğru itti. (Adamın aynı zamanda küçük bir birahanesi vardı, pastoral ozan şiirleri öğretiyordu ve yaban gelinciği besliyordu. Alın size Somerset.)

“Ergenler, siz karar verin: Sepet örme mi, engelli parkur mu? Şu kadarını söyleyeyim, sepet örmenin sonunda ev yapımı karamelalar var...”

Coco ve Hal kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar ve engelli parkur konuşulamayacak kadar ezikçe midir, yoksa sepet örmek daha mı beterdir diye kestirmeye çalışıyorlardı. Fakat onlarla dikkatimi dağıtamazdım. Demeter kampanyama başlamam lazımdı. Dün beni tanımamış olmasına rağmen hiçbir riski göze alamazdım. O yüzden dün gece kıvrıcık saçlarımı mavi ombre boyadım, eskiden festival dönemi hep yapardım. Dahası bugün güneş gözlüğümü taktım. Kısacası, uzaktan bakınca, yabancı biriydim.

“Günaydın!” En şerbetli yerel aksanıyla Demeter’in yanına geldim. “Dün tanışmıştık. Ben Katie, kişiye özel programınızı ben yürüteceğim. Zihin-beden-ruh üçgenini pekiştiren bir program bu ve tazelemek, dinlendirmek ve canlandırmak hedefi üstüne kurulu. Başlamaya hazır mısınız?”

“Kesinlikle!” dedi Demeter ve ailesine el salladı. “Hoşçakalın, millet! İyi eğlenceler!”

“Hatırladığım kadarıyla yoga talep etmişsiniz,” dedim kalabalıktan uzaklaşınca. “Maaleef, Ansters Çiftliği’nde yoga dersimiz yok. Onun yerine, antik bir Druid uygulaması olan Vedari var. Yogaya benzer yanları vardır ama *biraz* daha zorludur.”

“Vedari,” diye tekrar etti Demeter. “Hiç duymamıştım.”

“Çok az kişi bilir. Çok münzevi, çok antik, çok spiritüel bir uygulama. Gerçi sanırım Gwyneth Paltrow yapıyor diye okumuştum.”

Demeter’in gözü parladı. Gwyneth Paltrow adını anmamla bım teline basacağımı biliyordum.

“Evet, ilk olarak, açık alanlarımızdan birinde teke tek Vedari seansı yapacağız. Arkasından mekân değiştirip özel atlarla stres atma aktivitesine geçeceğiz. Sonra da öğle yemeği.” Gülümsedim.

“Olağanüstü,” dedi Demeter, beni can kulağıyla dinliyordu. “Tam aklımdan geçen şey. Vedari muhteşem oldu. Herhangi bir alete ihtiyacım var mı?”

“Sadece kendiniz.” Ona güzel güzel gülümsedim. “Kendinizi getirin yeter. Hazır mısınız?”

Demeter telefonun ekranına basıyordu.

“Bir dakika,” dedi dalgınca. “Sinyali kaybetmemişken bir bakmak istiyorum...”

Ne yaptığını bildiğime bahse girebilirdim. Sahiden de bir saniye sonra kafasını kaldırdı.

“Vedari! İşte burada! *Ulusal Vedari Derneği... Antik ve güçlü... Beden ve zihni güçlendiren... Çok ilginç bir uygulamaya benziyor. Ben neden daha önce hiç duymadım acaba?*”

Çünkü ben uydurdum, diye cevap vermek istedim. Çünkü o internet sitesini ben icat ettim ve dün akşam, beş dakikada Alan yayınladı.

“Dediğim gibi.” Gülümsedim. “Çok münzevi bir uygulamadır. Gidelim mi?”

Demeter’i tarlalardan geçirdim ve yürürken kollarımı iki yana açtım.

“Bildiğiniz üzere, West Country çok spiritüel bir bölgedir. Her yerde ley hatları geçer, antik taş çemberleri...”

“Stonehenge,” diye lafa girdi Demeter uyanık bir tavırla, çok zekiyim, her haltı bilirim havasıyla.

“Aynen.” Başım la onayladım. “Stonhenge en ünlüsü. Şimdi, burada Ansters Çiftliği’nde biz de antik bir Druid çemberine sahip olduğumuz için şanslıyız. Artık göremezsiniz ama orada ve bizim için kusursuz bir Vedari uygulama alanı sağlıyor.”

Elm Field’da yürüyorduk, birkaç inek bize doğru yaklaşıyordu. Kahverengi Jersey cinsi ineklerdi, çok uysal ama meraklı hayvanlardı. Yakınlaştıkça Demeter’in kaskatı kesildiğini gördüm. *Korkuyor muydu?*

“İneklerle hiç deneyiminiz oldu mu?” diye sordum kibarca. Demeter’in işyerindeki o toplantıda hepimize kırsal kesim nutku çekişi aklıma geldi.

“Pek sayılmaz,” dedi Demeter kısa bir sessizlikten sonra. “Bayağı büyükler, değil mi? Ne yapıyorlar?” diye ekledi titreyen bir sesle, ineklerden biri dibine kadar girip güzel kahverengi gözleriyle ona uzun uzun bakınca. “Ne istiyorlar?”

Beti benzi atmıştı. Aman Tanrım. Ofiste sıktağı onca palavra bir yana, o da ineklerden korkuyordu! Tıpkı Flora gibi!

“Merak etmeyin,” dedim kibarca. “Yürümeye devam edin. İşte böyle...”

Alçak bir çitin üstünden atladık ve Demeter’i altı dönümlük tarlanın ortasına getirdim. Hiçbir özelliğı olmayan bir araziydi. Genellikle büyük baş hayvanlarımızın otlaması için kullanılırdı, o yüzden her taraf kurumuş inek gübresi doluydu ve ufak bir meşe grubu büyümüşü. Onun dışında, özel bir şeyi yoktu. Manzara bile o kadar harika değildi.

Ancak Demeter’e dönüp baktığımda yüzüme bir hürmet ve huşu ifadesi oturttum.

“Burası Kutsal Arazi,” dedim. “Druid’ler burada yaşayıp tapınmıştı ve yerin altında güçlü ley hatları bulunuyor. Konsantre olursanız, onları hissedebilirsiniz. Ancak maneviyatınızın çok kuvvetli olması gerek. Bütün konuklarımız bu titreşimleri hissedemez.”

Demeter'in yine bam teline bastım. Hiçbir konuda başarısız olamaz, hiçbir şeyden geri kalmazdı, Druid titreşimlerini yakalamaktan da.

Gözlerini kapadı ve üç saniye sonra tekrar açtı. "Sahiden özel bir aura var burada, değil mi?"

"Hissedebiliyorsun." Gülümsedim. "Mükemmel. Doğuştan yeteneklisin. Şimdi vedari elbiseni giymen lazım. Şu küçük koruluğa girebilirsin."

Ansters Çiftliği bez çantama elimi sokup içinden bir çuval çıkardım. Dün gece bir boyun ve kol yeri keserek düzenlemiştim. Dünyanın en kaşındıran, en çirkin kumaşıydı ve dümdüz ve ifade-siz bir suratla Demeter'e doğru tuttum.

"Ben elbiseyi giymeyeceğim çünkü seremoni lideriyim. Sadece havariler elbiseyi giyer."

Demeter'in yüzünün düştüğünü gördüm ve bir an için bana meydan okuyacak diye yüreğim ağzıma geldi.

"Galiba Gwyneth Paltrow bunlardan internet sitesinde satıyor," diye ekledim gayet sıradan. "Vedari uygulamasına devam etmek ister ve ilgilenirseniz."

"Anladım." Demeter'in gözleri kocaman açıldı. "Vay canına. Çok... otantik, değil mi?" Cilde batan, yakan çuval bezini okşadı.

"Ucuz taklitleri de mevcut," dedim ciddiyetle. "Ama bu orijinal. Eğer bir Vedari elbisesi alacaksanız, muhakkak West Country'den gelmeli. Şimdi ormana doğru yürüyelim." Küçük ağaçlığı başımla gösterdim. "Seremoninin ilk bölümünün adı Güzellik. Arkasından Doğruluk gelecek. Son olarak da Derin Düşünme." Ona başka bir Ansters Çiftliği bez torba uzattım. "Kıyafetlerinizi buraya koyabilirsiniz. Ayakkabılarınızı da çıkarın."

Demeter bir ağacın arkasında gözden kaybolurken kahkahalarla kopmak istedim. Normal zamanlarda son derece akıllı bir insanın "organik," "otantik" ve "Gwyneth Paltrow" kelimelerini duyar duymaz koca bir şapşala dönüştüğünü görmek inanılmazdı.

Ama gülmedim. Karakterimden çıkmadım, yerden çamur ve çalı çırpı toplayıp tahta bir kâseye koydum. Demeter çuvalın içinde nasıl hareket edeceğini bilemez halde tekrar ortaya çıktığında

dudaklarımı büzdüm, patlamamak için kendimi tuttum.

“Mükemmel,” dedim sonunda. “Şimdi, dediğim gibi, önce Güzellik ile başlayacağız. Bu ormanın çamuru özellikle cilde çok iyi gelen, çok besleyici bir karışımdır. Druid’ler bunu iyi bildiğinden her seremoniye yüzlerine çamur sürerek başlarlardı.”

“Çamur mu?” Demeter kâseye baktı ve gözlerindeki kederi okudum. “O çamur mu?”

“Bunu bir nevi Druid yüz bakımı olarak görün. *Tamamen* doğal ve organiktir, kadim besleyici öğelerle doludur.” Çamuru avucumun içinde ovuşturdum. “Baksanıza. Çok güzel.”

Hiç güzel değildi. İğrenç, kokulu bir çamurdu ve eminim içine bir miktar inek dışkısı karışmıştı.

“Tamam.” Demeter hâlâ çamura emin olamayarak bakıyordu. “Tamam. Yani... Gwyneth Paltrow da bunu yapıyor mu?”

“Eminim yapıyordur,” dedim dingin bir tebessümle. “Cildini gördünüz mü peki, ne kadar duru? Gözlerinizi kapatın.”

Demeter itiraz edecek zannettim. Ama gözlerini kapadı ve çamuru yanaklarına sürmeye koyuldum.

“İşte!” dedim neşeyle. “Çamurun doğal ısıtan özelliğini hissettiniz mi?” Biraz daha çamur alıp yüzüne buladım. Saçına da sürüp iyice sıvadım. “Saç maskesi de olabiliyor,” diye ekledim. “Saçların uzamasını hızlandırıp beyazlamayı önüyor.”

Tanrım, harikaydı. Saçına çamur uygularken Demeter’in kafasına şaplatıyordum, iyice içimin yağları eridi. Löpçük, löpçük, löpçük. Al sana, bana dip boyası yaptırtmanın karşılığı.

“Ah!” dedi Demeter.

“Kan dolaşımınızı hızlandırıyordum,” dedim kısaca. “Şimdiyse ağaç kabuğu kesesi.”

“Ne?”

Başka bir şey demesine fırsat vermeden çalı çırpıları yüzüne sürüp ovaladım.

“Nefes alın,” diye talimat verdim. “Uzun derin nefesler. Doğal ağaç kabuğu aromasından en üst fayda sağlamanız için.”

“Ah!” dedi Demeter tekrar.

“Cildinizde harikalar yaratıyor,” dedim. “Şimdi bir kat daha

çamur maskesi... Bu seferki gerçekten hücrelerinize nüfuz edecek..." Bir tabaka çamuru daha löp diye suratına yapıştırdıktan sonra bir adım geri attım ve Demeter'i inceledim.

Evlere şenlikti. Çuval omzundan aşağı kaymıştı. Saçı kafasına yapıştı. Suratında kalın bir çamur tabakasıyla bana bakarken küçük bir topak kayıp önüne düştü.

Kahkahalar yine yükselir gibi oldu ama kendimi koyveremedim. *Koyvermemeliydim.*

"Çok güzel." İfadesiz yüzümü korumayı başardım. "Şimdi seremoninin ilk aktif kısmına geçiyoruz. Biz buna Gerçeklik adını veriyoruz."

Demeter dikkatlice suratına dokunup yüzünü ekşitti. "Su var mı acaba?" diye sordu. "Şunu çıkarabilir miyim?"

"Ah hayır!" dedim çok şaşırılmış gibi. "Çamur cildinizde kalacak, tam faydasını almanız için. Hadi gelin."

Demeter'i ağaçlık alandan tekrar açıklığa çıkardım. Demeter çıplak ayaklarıyla inek dışkılarından kaçmaya çalıştıkça yine güler gibi oldum. Aman Tanrım. *Sakin* gülme.

"Evet." Aniden durdum. "Tam karşımda durun. Bir saniye dinkin olalım." Ellerimi yoga-msı bir dua pozisyonuna getirdim ve Demeter aynısını yaptı. "Şimdi, öne doğru eğilin ve elleriniz yere değsin."

Demeter hızlı bir şekilde eğildi. Bayağı esnekti aslında.

"Çok güzel. Şimdi sağ elinizi göğse kaldırın. Bu pozun adı, Anlam."

Demeter anında sağ elini gökyüzüne kaldırdı. *Tanrım*, bayağı hırslıydı. Biliyorum, şimdi *Vay canına*, *Gwyneth Paltrow'dan bile iyisiniz* tarzı bir şey dememi bekliyordu.

"Mükemmel. Şimdi tam ters bacağınızı göğse kaldırın. Bu duruşun adı, Bilgi."

Demeter bacağın kaldırdı ama titrekçe.

"Şimdi diğer bacağınızı da kaldırın," dedim. "Bu duruş, Gerçeklik."

"Ne?" Demeter kafasını kaldırdı. "Diğer bacağımı nasıl kaldırabilirim?"

“Bu Gerçeklik duruşudur,” dedim değişmez bir tebessümle. “Uzuvlarınızı ve zihninizi kuvvetlendirir.”

“Ama imkânsız! Kimse bunu yapamaz.”

“İleri seviyede bir pozdur,” diye omuz silktim.

“Göster o zaman!”

“Üstümde Vedari elbisem yok,” dedim üzüntüyle. “O yüzden maalesef gösteremem. Ama üzülmeyin, siz daha yeni başlangıç seviyesindesiniz. Kendinizi fazla zorlamayın. Gerçeklik duruşunu bugün denemeyeceğiz.”

Bir boğanın önünde kırmızı örtü sallamış olsam yeriye, tahmin etmiştim. “Yapabileceğime eminim,” dedi Demeter. “Eminim.”

Diğer bacağına da havaya kaldırmaya çalışıp bir inek dışkısının ortasına düştü.

“Kahretsin.” Çok sinir olmuş gibi bir hali vardı. “Tamam, sadece doğru şekilde yapmıyorum.” Tekrar denedi ve bir kez daha, bu sefer başka bir dışkının ortasına düştü.

“İnek gübrelerine dikkat edin,” dedim nazikçe.

Demeter beş kere daha denedi ve her seferinde gübrenin ortasına yapıştı. Artık tam anlamıyla inek dışkısına bulanmıştı, suratı kırmızıydı ve sinirli görünüyordu.

“Yeterli,” dedim dingin bir sesle. “Vedari, insan yaşının sınırlarını aşacak kadar kendini zorlamamalı der.”

“Yaş mı?” Demeter’in kan beynine sıçradı. “Ben yaşlı değilim!”

“Şimdi Derin Düşünme kısmına geçelim.” Demeter’i inek gübresi olmayan bir yeşillığe doğru yönlendirdim. “Uzanın, antik Druid taşları kullanarak kaslarınızı ve zihninizi gevşeteceğiz.”

Demeter yere dikkatlice baktıktan sonra uzandı.

“Yüz üstü,” diye açıkladım. Çimlerin arasından görünen çamura nahoş bakarak karınüstü yuvarlandı Demeter.

“Şimdi, sıcak taş masajının Druid versiyonunu uygulayacağız,” dedim. “Çok benzer, sadece taşlar yapay ısıtma yöntemiyle ısıtılmıyor. Sadece Toprak Ana’nın doğal ısıyla duruyorlar.”

Birkaç irili ufaklı taş toplamıştım, bunları Demeter’in sırtına yaydım.

“Şimdi, gevşeyin ve derin düşünün,” dedim. “Taşların enerji-

sinin vücudunuza nüfuz edişini hissedin. Sizi meditasyonla baş başa bırakacağım. Zihninizi özgür bırakın,” diye ekledim yürüyüp giderken omzumun üstünden. “Ley hatlarından kadim ve köklü aurayı hissedin. Ne kadar uzun konsantre olursanız, o kadar çok fayda görürsünüz.”

Duyulamayacak kadar uzaklaşana kadar yürüdüm, çimenlere oturup bir ağaca yaslandım. Güneş ışığına rağmen, hava biraz esintiliydi, o yüzden Barbour’ımı giydim. Sonra bez torbamdan iPad’imi çıkardım ve eski bir *Friends* bölümü açtım. Arada sırada Demeter’e uzaktan bakarak diziyi izledim. Ayağa kalkmasını bekliyordum ama kalkmadı. Bayağı inatçı çıktı. Tahminimden daha çetin cevirmiş. Aslında, istemeye istemeye de olsa, hırsına hayranlık duydum.

Sonunda *Friends* bitti ve Demeter’in yattığı yere geri döndüm. İnek gübresiyle dolu, soğuk ve esintili bir arazide uzanmış, kim bilir nasıl hissediyordu.

“Taşları artık kaldırıyorum.” Sırtındaki taşları almaya başladım. “Antik inanışa göre, stresiniz de bu taşlarla beraber kalkıp gidiyor olmalı. Meditasyon nasıldı?” diye ekledim dingince. “Yüksek bir güçle iletişime geçtiniz mi?”

“Ah evet,” dedi Demeter hemen. “Aurayı kesinlikle hissettim. *Kesinlikle.*”

Demeter ayağa kalkarken içimden ona biraz acıdım. Suratı çamurla kaplı, yerde yassılaşmıştı. Saçları kuş yuvası gibiydi. Kolları ve bacakları tavuk gibi diken dikendi ve soğuktan dişleri birbirine çarpıyordu, şimdi fark ettim. Kahretsin. Fazla ısı kaybı yaşamamasını istemezdim.

“Ceketimi alın,” dedim telaşla ve eski Barbour’ımı üstümden çıkardım. “Bayağı üşümüştünüz. Çok zorlu bir uygulamaydı, belki de sizi fazla zorladık.”

“Hayır, teşekkürler, hiç üşümüyorum.” Demeter cekete tepeden kibirli kibirli baktı. “Ayrıca fazla zorlayıcı bulmadım.” Kendini beğenmiş bir şekilde başını dimdik tuttu. “Çok uyarıcı buldum. Bu tarz uygulamalara doğal bir istidatım vardır.”

Duyduğum acıma anında yok oldu. İlle de hep böyle gövde gösterisi yapmak zorunda mıydı?

“Harika!” dedim kibarca. “İşe yaramasına sevindim.”

Demeter’i tekrar araziye götürürken diken diken olmuş etine baktım. Ceketimi iki kere daha teklif ettim ama hayır dedi. Dikbaşlının daniskası.

“Şimdi,” dedi Demeter patron gibi, ben Elm Field’ın giriş kapısını kapatırken. “Sana bir şey söylemek istiyordum. Kahvaltıda ev yapımı granolanızı beğendim ama içine chia tohumu koymalısınız bence. Sadece bir öneri. Ya da goji çileği.”

“İçinde goji çileği var zaten,” diye altını çizdiysem de, Demeter dinlemiyordu.

“Ya da şu en son çıkan tohum neydi?” Alnını buruşturdu. “Şu yeni süper yiyecek tohumu. Muhtemelen buralarda yetişmiyor.” Bana nazık, bilmiş bir şekilde güldü ve sinirimin gerildiğini hissettim. Yok, tabii yoktur. Burada, *tohum yetiştirdiğimiz bu topraklarda* en yeni olmazsa olmaz tohumu nereden bulacaktık?

“Muhtemelen.” Zoraki ve kibar bir gülücük attım. “Sıradaki aktiviteye geçelim.”

Ahıra doğru yürürken Demeter’in giyinmesine izin verdim ve ben bakmıyorum sanırken en kalın çamur tabakasını yüzünden silkeledi. Sonra durup telefonundaki e-postaları kontrol etmek istedi.

“Ben ‘markalaşma’ diye bir sektörde çalışıyorum,” dedi bana havahavah, telefonundaki mesajları tarayarak, bense kibarca güldüm. Markalaşma. Evet, markalaşmayı hatırlıyordum.

“Tamam, bitti.” Telefonu kaldırıp bana amirane baktı. “Ahırlara gidelim.”

“Ahırlar” gerçekten daha afilli bir isimdi. Derme çatma dört kabin, küçücük bir malzeme odası ama bir tane at vardı. Carlo kendimi bildim bileli bizim çiftlikteydi, babam sürekli ondan kurtulacağım diye tehditler savurur ama kıyamazdı çünkü doğrusu hepimiz onu çok severdik. Fazla dert çıkarmazdı bizim yaşlı Carlo. Yılın çoğu zamanında açık havada yaşardı ve çok uysal bir yaşlı hayvandı. Tembeldi ama. Tembelin önde gideniydi.

Dün gece bu amaç için hususi onu buraya getirdim. Aynı za-

manda ATLARIN SIĞINAĞI yazan bir tabela hazırlayıp ahırın girişine astım.

“Evet!” dedim yaklaşırken. “Şimdi atlarla stres atma aktivitesinde sıra. At sever misin, Demeter? Al, bunu git.”

Ona muhtemelen kafasına tam olmayacak bir binici şapkası verdim ama maksat süslemek oldu. Demeter’in at süremediğini biliyordum çünkü işyerinde bir kere bahsetmişti. Ama saçma bir zırvalık uyduracağından emindim ve sahiden de, gene başını dimdik tuttu.

“Ah. Evet. Atlar. Hiç ata binmedim ama atlar hakkında çok şey bilirim. Özel bir ruhları vardır. Çok iyileştirici.”

“Kesinlikle.” Başımı salladım. “Biz de bugün burada bu enerjiyi keşfedeceğiz. Bu aktivite tamamen atlarla bağlantıya geçmek ve kadim gelenekleri devam ettirmek üzerine kuruludur.”

“*Müthiş*,” dedi Demeter duygusallıkla. “O kadim gelenekler şahanedir.”

“Bu atın da özellikle mistik yönleri var.” Carlo’ya gidip elimi gövdesinde gezdirdim. “İnsanlara sakinlik verir. Sakinlik ve huzur.”

Kuyruklu yalandı. Carlo o kadar tembeldi ki, bir insanda ortaya çıkaracağı tek duygu kafayı yedirten bir hüsrandı. Fakat hiç istifimi bozmadan devam ettim:

“Carlo, bizim Empati dediğimiz türden bir at. Biz atlarımızı spiritüel özelliklerine göre sınıflandırırız, Enerji, Empati ve Detoks.”

Ben bile söylerken fazla mı ileri gittim diye düşündüm. Detoks atı mı? Ama Demeter gözleri kamaşarak dinliyordu.

“Akıl almaz,” diye mırıldandı.

Carlo kışner gibi bir ses çıkardı ve Demeter’e güldüm.

“Sizi sevdi galiba.”

“Gerçekten mi?” Demeter pespembe oldu, halinden memnundu. “Bineyim mi?”

“Hayır, hayır.” Neşeyle tebessüm ettim. “Bugünkü ata binme aktivitesi değil. Bugünkü bir *bağ kurma* aktivitesi. Bunu yaparken de nesiller önce tam da bu çiftlikte dövülen bir alet kullanacağız.” Bez torbama elimi sokup huşu dolu bir ifadeyle baktım. “Bu,”

dedim alçak ve saygı dolu bir sesle, “otantik bir nal çıkarma aleti. Ortaçağdan beri Ansters Çiftliği’nde kullanılıyor.”

Bir yalan daha. Belki de değildi. Kim bilirdi? Bizim ahırda kendimi bildim bileli duran, çok eski bir dökme demir nal çıkarma aletiydi. O yüzden aslında, ne bileyim? Belki de sahiden ortaçağdan kalmaydı.

“Bugün geleneksel, otantik Somerset metodunu uygulayarak Carlo’nun toynaklarını temizleyeceğiz.”

“Tamam.” Demeter zekice başını salladı. “Yani farklı yörelerin farklı metotları var değil mi?”

“Bu bir güven işidir,” diye devam ettim, sorusunu duymazdan gelerek, ki gayet mantıklı bir noktaya değinmişti. “Ve empati. Ve *uyumlu* münasebet. Carlo’nun ön bacağına tutup kaldırıyorsun. Böyle.”

Carlo’ya yaslandım, ellerimi güven verici bir şekilde bacağından aşağı indirdim, ayağını tuttum ve kaldırdım. Sonra tekrar yerine koydum.

“Sende sıra.” Demeter’e canlı canlı güldüm. “Atın gücünün ellerin aracılığıyla sana geçtiğini hissedeceksin.”

Demeter gergin görünse de, aynı pozisyonu aldı, elini Carlo’nun bacağından aşağı indirdi ve ayağını kaldırdı. Ki, elbette Carlo ona izin vermeyecekti. Demeter fazlasıyla hassastı ve Carlo inadım inat diyebilirdi.

“Onunla konuşmayı dene,” diye önerdim. “Ruhuna erişmeye çalış. Kendini tanı.”

“Tamam.” Demeter boğazını temizledi. “Immm. Selam, Carlo. Ben Demeter ve senin nalını temizlemeye geldim.”

Demeter atın ayağına asılmıştı ama hiçbir yere varamıyordu. Carlo ayağını yere bir bastı mı, kaynakla birleştirdi sanırdınız.

“Yapamıyorum,” dedi Demeter.

“Tekrar dene,” diye önerdim. “Ellerini bacağından aşağı yavaşça indir. Onu öv.”

“Carlo.” Demeter tekrar denedi. “Sen harika bir atsin. Şu anda seninle aramızda bir bağ hissediyorum.”

Demeter çamurla kaplı yüzünü buruşturarak çaresizce asıldı ama asla başaramayacağını anlamıştı.

“Bir dakika, izinle,” dedim ve Carlo’nun ayağını kaldırdım. “Şimdi. Temizleme aletini al, çamurları çıkar. Böyle.” Çamurdan minicik bir parça çıkarıp aleti Demeter’e uzattım.

Demeter’in küçük dilini yutmak üzere olduğunu görünce içimden kakhaha attım. Yani, ona hak veriyordum. Baş belası bir işti. Carlo’nun nalları kocamandı ve çamurlar, aralarına çimento gibi dolmuştu.

Ha.

“Tamam. İşte başlıyoruz.” Demeter çamuru sıyırmaya başladı. “Vay be,” dedi bir süre sonra. “Bayağı... zormuş.”

“Otantik,” dedim kibarca. “Bazı şeyler en iyi ‘eski usülle’ yapılıyor, sence de öyle değil mi?”

Tıpkı o kahrolası elle yazılan anketler gibi, diye düşündüm. Onlar da “eski usüldü.”

Demeter dört nah da temizledikten sonra nefes nefeseydi ve terlemişti.

“Çok hoş.” Gülümsedim. “Artık Carlo ile aranda müthiş bir uyum ve münasebet duymuyor musun?”

“Evet.” Demeter konuşamıyordu bile. “Be... bence de.”

“Güzel! Şimdi bilinçli farkındalık için temizlik çalışmamızda sıra.” Carlo’yu dışarı çıkarıp bir ağaca bağladım. Sonra Demeter’e eski bir kıl süpürge verdim ve ciddi ciddi anlattım: “Bu süpürge nesilden nesile kullanıldı. Sapını tutunca içindeki alın terini hissedebilirsin. Ahırdaki gübreleri temizlerken, kendi hayatının gübre ve pisliğinden de arındığını hissedeceksin.” Ona bir yaba verdim. “Bu işe yarayabilir. Pis samanları el arabasına doldur.”

“Affedersin. Bir dakika.” Demeter ofisten hatırladığım o gözleri fıldır fıldır dönen ifadesine bürünmüştü. “Anlamadım.” Süpürgeyi havaya kaldırdı. “Bu... metaforik mi?”

“Hem metaforik, hem gerçek.” Başımı salladım. “Çok zekisin, Demeter.”

“Nasıl yani?” Demeter’in aklı iyice karışmıştı.

“Metaforik çöpleri süpürüp atmak için önce *hakiki* çöpü süpürmelisin. Böylece bu aktivite bilinçli farkındalıkla donanıyor ve daha fazla faydasını görüyorsun. Lütfen. Bekleme. Başla.” At

pisliği karışmış samanları gösterdim.

Demeter bir an kıpırdamadan durdu, küçük dilini yutmuştu. Ardından, itaatkâr bir köle gibi, yerleri süpürmeye başladı, hem de o kadar titizdi ki, benden ufak bir hayranlık kazandı.

Yani, helal olsun. Şikâyet etmedi, vazgeçip kaçmadı ya da çığlık çığlığa bağırmadı, geçen hafta midilli binmeyi öğrenmek isteyen, sonra da çok kokuyor diye feryat figan kaçan, ortalığı temizlemeyi bana bırakan o çocuklar gibi yapmadı.

"Aferin!" dedim yüreklendirircesine. "Çok iyi hareket."

Güneş ışığına çıkıp sabah hazırladığım termosta kahvemi çıkardım. Kendime bir fincan koyarken Steve Logan uzun adımlarla yaklaştı. Kahretsin. Benim "kişiye özel" aktivitelerime kimse'nin tanık olmasını istememiştim.

"Carlo neden burada?" dedi, atın bağlı olduğunu görüp. Sonra ahırın içindeki Demeter gözüne çarptı. "Nasıl yani..."

"Şşş!" Çabucak kolundan tutup onu duyulmayacağımız bir yere götürdüm. "Bir şey söyleme."

"Glamping misafirlerinden biri mi?"

"Evet."

"E bokları kürüyor."

"Biliyorum." Hızlı düşündüm. "O... ııı... kendi istedi."

"Kendi *istedi*?" dedi Steve şaşkınlık içinde. "Kim tatilde bok küremek ister? Deli miymiş?"

Steve'in o kadar ilgisi uyanmıştı ki, telaşlanmaya başladım. Dikkatli olmazsam, Demeter'e sorular sormaya başlayacaktı. Çabucak ona sır vermeye karar verdim.

"Bak, Steve, aslında başka ayrıntılar var. Ama sana anlatırsam..." Sesimi alçalttım. "Bu bir sır, tamam mı?"

"Tabii." Steve ehemmiyetle başını salladı.

"Ciddiyim."

"Ben de." Steve sesini alçaltıp karanlık bir fısıltıyla konuştu. "Ahırda söylenenler ahırda kalır."

Öyle bir şey kesinlikle *yoktu*, o yüzden ona bakıp gözlerimi devirmek istedim ama artık konuya girdiğimden üşendim. Onun yerine, onu biraz daha uzağa, Demeter'in göremeyeceği malzeme odasına

doğru çektim. “Ben bu kadını tanıyorum,” dedim fısır fısır. “Önceden. Londra’dan. Ve...” Nasıl anlatsam diye düşündüm. “Bana karşı yanlış davrandı. O yüzden ben de onunla eşitleniyorum.”

Kahvemden birkaç yudum içerek Steve’de jetonun düşmesini bekledim.

“Tamam,” dedi sonunda. “Anladım. Bok küremek. İyiymiş.”

Ardından, birdenbire plandaki kusuru fark etmiş gibi kaşlarını çattı. “İyi ama bokları küremeyi neden kabul etti?”

“Çünkü ben ona bilinçli farkındalık yaratacağını söyledim, ondan sanırım.” Omuz silktim. “*Ben* nereden bileyim.”

Steve’in o kadar akli durmuştu ki, gülmeye başladım. Kahvemden bir bardağa koyup düşünceli düşünceli yudumlamaya başladı. “Ben de şimdi sana bir sır vereceğim. Böylece eşitleneceğiz.”

“Ah,” dedim dikkatlice. “Hayır. Steve, gerçekten istemiyorum...”

“Kayla bana yatakta o malum şeyi yapmıyor.”

“Ne?” Dudağım uçuklamıştı.

“Artık yapmıyor,” diye açıklığa kavuşturdu. “Eskiden yapardı ama...”

“Steve!” Elimi başıma götürdüm. “Bana böyle şeyler *anlatma!*”

“Eh, doğru ama,” dedi bir şey kazanmış gibi. “Evet. Artık biliyorsun.” Bana yandan yandan baktı. “Bir şeyleri değiştirebilir.”

“Ne?” Dümdüz bakıyordum suratına. “Neyi değiştirecek?”

“Söyledim işte, bilgi burada.” Gözleri iri iri olarak beni süzdü. “Yeni bir bilgi. Bununla istediğini yapabilirsin.”

Aman Tanrım. Demek istediği... Hayır, ne demek istediğini öğrenmek istemiyordum.

“Bu bilgiyle hiçbir şey yapmayacağım,” dedim kararlı bir tavırla. “Düşün öyleyse.” İki parmağıyla başına vurdu. “Sadece düşün.”

“Hayır, düşünmeyeceğim! Steve, gitmem lazım. Sonra görüşürüz.”

Malzeme odasından apar topar çıktım, sonra şaşkınlıkla olduğum yerde kaldım.

Demeter artık yerleri süpürmüyordu, telefonla konuşarak sabırsızca volta da atmıyordu. Carlo’nun yanında durmuş, kollarını

atın omuz başına kaldırmıştı ve Carlo da ona sarılmak için başını aşağı indirmişti.

Şaşkınlık içinde gözlerimi açıp kapattım. Carlo'ya seneler önce öğrettiğim bir numaraydı bu ve spontane yaptığı görülmemişti. Ancak tam karşımdaydı, o tatlı at haliyle Demeter'e sarılıyordu. "Empati atı" konseptini şakasına uydurmuştum... oysa şimdi doğru olduğunu fark ettim. Demeter gözlerini kapatmış, omuzlarını gevşetmişti. Gardını indirmiş ve yorgun görünüyordu, sanki tatilde bile sürekli rolünü oynuyordu.

Demeter'in en önemli özelliği bence, diye düşündüm onu seyrederken, pes etmemesiydi. Kendini bırakmıyordu. "Gevşerken" bile aşırı rekabetçiydi ve chia tohumuna kafayı takabiliyordu. Belki bir hafta sonu televizyon seyredip gevrek yemeli ve yayılmalıydı.

Steve'e ahırın avlusundan sessizce ayrılmasını işaret ettim; sonra da baş aşağı dönmüş bir kovanın üstüne oturdum. Demeter'in omuzları hafifçe titriyordu, yeni bir şokla gözlerim açıldı. *Ağlıyor* muydu? Yani, ben de yıllar yılı midillimin yelesine sarılıp az ağlamamıştım ama bin yıl düşünsem Demeter'in ağlayacağı aklıma gelmezdi...

Aman Tanrım. Benim uydurma atlarla stres atma aktivitem gerçek anlamda işe yaramış mıydı? Eski patronumun stres atmasını mı sağlamıştım?

Bu sabahki eylemlerin ardındaki niyet kesinlikle bu değildi. Gel gör ki, oturduğum yerden Carlo ile ikisini izlerken içim ısıniyordu. Tıpkı uyuyan bir çocuk ya da bir kuzunun mutlu mutlu koşup oynadığını ya da bir maraton koşucusunun kana kana su içtiğini gördüğünüz zaman duyduğunuz hissi duydum. Hani *Buna ihtiyacı vardı*, dersiniz ve onların yerine sizin içiniz rahatlar ya, öyle olmuşum.

Şimdi kafamı karıştıran tek şey, neden? Demeter kusursuz hayatı yaşıyordu. Neden, biri söylesin, Carlo'nun omzunda ağlıyordu?

Kısa bir süre sonra kafasını kaldırıp baktı, beni gördü ve irkildi. Hemen cebinden mendilini çıkarıp yüzüne sürmeye başladı.

"Sadece... bir saniye durmak istedim," dedi kısa ve öz. "Süpürmeyi bitirdim. Sırada ne var?"

“Hiçbir şey,” dedim, öne çıkarak. “Bu sabahı bitirdik. Şimdi çiftlik evine geri döneceğiz, yüzünü yıkayabilir, duş alabilir, istediğini yapabilirsin, sonra da öğle yemeği var.” Şefkatle Carlo’yu okşadım, sonra tekrar Demeter’e döndüm. “Eee, etkinliği beğendin mi?”

“Ah, çok güzeldi,” dedi Demeter. “Çok stres attırdı. Bunu bütün konuklara sunmalısınız. Broşürde yazmalı. Hatta bence bütün aktiviteleri ana hatlarıyla anlatan yeni bir broşür basmalısınız bence.”

Eski amirane tavrı ortaya çıkmaya başlıyordu ama ben artık az önce gördüğüm Demeter’le daha ilgiliydim. O kırılgan, gözü yaşlı Demeter’le.

“Demeter,” dedim tereddütle, ahırın bahçesinden çıkarken. “Sen... iyi misin?”

“Tabii ki iyiyim!” dedi gözlerimin içine bile akmadan. “Sadece biraz yorgunum, o kadar. Kontrolümü kaybettiğim için özür dilerim. Utanıyorum. Hiç böyle biri değilimdir.”

Haklıydı. Değildi, en azından benim tanıdığım Demeter böyle biri değildi. Ancak belki benim hiç bilmediğim bambaşka bir Demeter daha vardı? Çiftlik evine doğru yürürken düşüncelere dalmıştım.

Öğle yemeği ambarda servis ediliyordu, herkesin o sabah neler yaptığını anlatması için güzel ortam oluyordu. Söğütten sepet ören bütün büyükler oradaydı ve mutlu bir uğultu duyuluyordu. Demeter’e baktım, acaba suyum sıkıldı gibi hissedip bir kere de arka planda duracak mı diye merak ettim.

Ah, yok canım.

Çenesi dimdik ilerideydi, adımları hızlanmıştı. Gözlerinde o eski Demeter hırsını okuyordum. “Selam!” Her zamanki enerjisiyle Susie ve Nick’in konuşmasını ortadan böldü. “Sepet örme nasıldı?”

“Harikaydı,” dedi Susie. “Senin sabahın nasıl geçti?”

“Ah, *muhteşemdi*,” dedi Demeter. “Tek kelimeyle *harikuladeydi*. Biliyorsunuz, bu sabah kişiye özel bir aktiviteye katıldım?” diye ekledi havahı havahı. “Özel bir zihin-beden-ruh programı. Ra-

hatlıkla tavsiye edebilirim. Yani, zorlayıcıydı ama her dakikasına değdi. Kendimi çok güçlenmiş hissediyorum. Işık saçıyor gibiyim. Ah, şuradaki vejetaryen lazanya mı? Buğdaysız mı?"

Yemek devam ederken Demeter'in her bir insana sabahının ne kadar müthiş geçtiğini sıkılmadan anlatışını dinledim: onlarınkinden daha iyi ve daha otantik oluşunu. "Vedari denen şu antik uygulama... Aurayı gerçekten *sezdim*... Eh, ben zaten yoga konusunda da ustayım..."

Herkes sabahından bahsediyordu ama Demeter'in sesi bütün uğultuyu bastıran, durmadan hava atan, tiz bir sestti.

"Kesinlikle çok güçlendirici bir tecrübeydi... Gwyneth Paltrow da duyduğuma göre... Taşlardan yayılan doğal ısıyı duydum..."

Hayır, duymuş olamazdı! Kendi gözlerimle gördüm onu. Donmuştu! Ancak şimdi sanki Dalai Lama ile şahsen tanışmış ve adam ona, *Aferin, Demeter, sen en iyi oldun*, demiş gibi anlatıyordu.

İlginç bir şekilde, Carlo'dan bir defa bile söz etmedi. Ata sarılıp ağladığından da. Sanki bütün sabahın tek gerçek, hakiki kısmını sıkıştırıp kimsenin göremeyeceği bir yere tıkmıştı.

Derken, yüksek bir çığlık ve kahkaha silsilesiyle beraber çocukların yaklaştığını gördük. Hepsi birden ambara doldu, engelli parkuru bitirmişler, hepsi ter içinde ve heyecan doluydu. Demeter yerinden kalktı.

"Coco! Hal! Buradasınız. Ve James. Çocukları mı izliyordun? Bu tarafa gelin, size yer tuttum."

Demeter'in ailesi sandalyelerine otururken merakla yanlarına yaklaştım. İşte buradaydılar: Kusursuz aile, kusursuz tatilde. Şimdi çevre hakkında zekice bir sohbete girmelerini bekliyordum. Ya da hafta sonu çok samimi bir aile olduklarından hep birlikte izledikleri şu yeni hip müzik grubu hakkında konuşmalarını.

Oysaki hiçbirisi ağzını açmadı. James de dahil, hepsi telefonlarını çıkardılar.

"Yemek saati cep telefonumuzu kaldırıyoruz dedik sanıyordum," dedi Demeter, daha önce duymadığım garip, şakalı bir ses tonuyla. "Hey, çocuklar. Çocuklar?" Çocuklarının dikkatini çekmek için elini havada salladıysa da, ikisi de onu görmezden geldi.

Biraz gözlerim yuvalarından fırlamıştı. Demeter'i daha önce hiç böyle görmemiştim.

"Eee, engelli parkur nasıldı?" Demeter bir elini Hal'ın ekranına koydu ve çocuk ona katil gibi baktı.

"Fena değildi," dedi Coco kısaca. "Bu telefon rezalet. Bana yeni bir telefon lazım."

"Doğumgünün yaklaşıyor," dedi Demeter. "Mükemmel. Gidip beraber seçeriz."

"Doğumgünüm mü?" Coco, Demeter'e hain hain baktı. "*Doğum günüme* kadar beklemek mi istiyorsun?"

"Eh, bakınız işte," dedi Demeter ve kızına, daha önce hiç görmediğim bir gülüş attı. Hevesli gibi. Neredeyse, yaranmaya çalışır gibi. Sanki... çaresiz?

Yok canım. Bana öyle geliyor olmalıydı.

"Salatayı tatsana." Demeter, Coco'ya salatayı uzattı. "Organik yapraklardan. Çok lezzetli."

"Büyükanнем organik yemeklerin dolandırıcılık olduğunu söylüyor," dedi Coco, gıcık bir sesle, yüzüne bir tokat atmak geldi içimden. "Değil mi, baba?"

"Eh, öyle tabii," dedi James dalgın dalgın. "Bir yığın zırva."

Tepetaklak düşmek üzereydim. *Ne?* James organik yiyeceklere inanmıyor muydu? Nasıl olurdu? Demeter için *din* sayılırdı.

Coco, başını James'in omzuna yasladı, bu sabah da aynısını yaptığını gördüm ama sadece şimdi samimi görünmüyordu.

Sanki... ne bileyim. Sanki birlik olur gibiydi. Sanki annesini gruptan dışlamaya çalışıyordu. Demeter'e şöyle bir bakınca, yüzündeki acıyı gördüm. Kaşları çatıktı. Artık o da kendi telefonunu çıkarmış, hayattan bezmiş gibi ekrana göz gezdiriyordu.

Sanki maske yeniden düşmüştü ve karşımdaydı: Diğer Demeter. O yorgun, stres dolu, bir ata sarılıp rahatlamak isteyen Demeter.

Birdenbire içimi huzursuz eden bir duyguyla ayıldım. Yoksa ben... Demeter'in haline üzölmüş müydüm?

Öylesine hayrete düşmüştüm ki, birisinin kolumu çektişirdiğini hissetmedim bile.

“Affedersin? Katie?”

“Evet?” Profesyonel müşteri hizmetleri gülüşümle yana döndüğümde Susie ile burun buruna geldim. Küt saçlı, ufak tefek sarışın bir kadındı, üstünde bej şort, beyaz tişört ve Cath Kidston desenli spor ayakkabı vardı. *Ivo ve Archie'nin annesi*, diye hemen hatırladım. *Clapham'daki bir oyun alanında broşürümüzü alıp bizi oradan duymuştu.*

“Nasıl gidiyor?” dedim sıcacık bir tavırla. “Tatilinizden memnun musunuz?”

“Ah evet!” diye coşkuyla cevap verdi Susie. “Sepet örmeye bayıldık. Şimdi de...” Duraksadı. “Şey, Demeter’le Vedari hakkında konuşuyorduk da, Nick ve ben de bir denemek isteriz.”

“Efendim?” dedim anlamadan.

“Biz de Vedari yapabilir miyiz?” Susie hevesli ve umutluydu. “Çok harika bir şeye benziyor!”

Küçük dilimi yutarak bakakaldım. Vedari yapmak istiyordu. Dalga mı geçiyordu?

“Katie?” dedi Susie.

“Tamam.” Birden ayıldım. “Eh... Evet! Yapabiliriz tabii. Ben programa bakarım. Vedari! Mükemmel! Hepimiz yaparız! Neden olmasın?” Biraz histerikçe konuşmuştum, o yüzden ekledim, “Bir saniye müsaadenizle lütfen,” ve ambardan avluya çıktım, bir bal-ya samana tekme atıp duygularımı dışa vurdum. Bu sabah ne başarmayı umuyordum, bilmiyordum ama *hiçbirisi* doğru hedefe ulaşmamıştı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah, kendi kendime tembih ettim. Demeter'e kafayı takmaya sondu. Eski patronumsa patronumdu, ne olmuş yani? Ona yeterince odaklanmıştım. Devam etmenin zamanı gelmişti.

Ancak Demeter deyince bir sorun vardı, ne yapıyor olursanız olun, bütün dikkatinizi tekeline alıyordu. Öyle biriydi işte. Sabah dokuz buçukta, Biddy ve ben kahvaltı taleplerinden çoktan bezmiştik. *Badem sütü... Daha sıcak kahve... Mısır ekmeği var mı?.... Yumurtamı tamı tamına beş buçuk dakika haşlayabilir misiniz lütfen?*

Çocuklar da sonunda kahvaltı sofrasına oturmuştu ve yemek yerlerken onları gözetliyordum. Garipti: Uzaktan bakınca çok kumsursuz ve etkileyici görünüyorlardı. Ancak yakından bakınca hiç beğenmemiştim. Coco sürekli somurtuyordu ve Hal devamlı onu kızdırıyordu.

İkisi de aynı anneleri gibi, hep bir şey istiyordu. Nutella var mı dediler (yoktu) ve pankek istediler (yoktu), sonra Coco, "Taze smoothie hazırlamıyor musunuz?" diye sordu ve o kadar kabaydı ki, omuzlarından tutup onu sarsmak istedim.

Bardaklardaki suları tazelerken Demeter telefonun ekranını karıştırıyordu ve birden yüzünü ekşitti.

"Aman Tanrım." Ekranı bakakaldı. "Ne? Hayır." Ekranı yukarı çekti, sonra tekrar indirdi. "Ne?"

“Ne oldu?” diye sordu James ve ben bile merak ettim. Demeter tam anlamıyla paniklemişti, aynı asansörde bana yaptığı gibiydi. Yine o destansı batırışlarından biri olmalıydı.

“İşle ilgili bir şey. Bu... hiç mantıklı gelmiyor.” Telefonuna bir daha baktı ve son olarak, “Adrian’ı aramalıyım,” dedi.

Kararlı bir şekilde, merakımı bastırdım. Artık Demeter’e odaklanmayacaktım. Diğer glamping konuklarını kontrol edecektim. Dışarı çıktığım anda, Susie gülerek bana selam verdi.

“Merhaba!” dedim. “Nasılsın? Bu hafta başka Vedari seansı sıkıştırabileceğimizden emin değilim,” dedim, üzüntülü bir suratla. “Belki başka zaman.”

“Ya.” Susie’nin yüzü düştü. “Çok enerji verici bir şeye benziyordu.”

“Peki sepet örme nasıldı?” Konuyu kapatmaya çalıştım.

“Güzeldi! Evet. Eğlenceliydi. Yani...” Susie ansızın durdu. Birdenbire, gerginlik sezdim. Bir şey vardı.

“Ne?” diye sordum endişelenerek. “Bir sorun mu oldu?”

“Hayır! Sadece... şey.” Boğazını temizledi. “Diğer katılımcıların öğretmeninin ilgisini tekeline aldığı hissettim...” Cleo adlı başka bir anne yaklaşınca birden durdu.

Cleo, Hampstead’liydi ve Susie’den daha maddiyatçı, daha materyalist biriydi. Uçuşan bir elbise giymiş, deri kayış üstünde ametist kolye takmış ve ayağına çöl botu geçirmişti.

“Günaydın Cleo!” dedim, Susie’nin Cleo’ya açıktan açığa gözlemini dikmiş, sinirli sinirli baktığını görmezden gelerek.

“Ateş çukurumuzda yumurta ve nergis yaprağı pişirip kahvaltımızı hazırladık,” dedi Cleo şuh bir sesle. “Sumak ekip yedik. Çok lezzetli.”

“Biz çiftlik evinde Biddy’nin kahvaltısından aldık,” diye karşılık verdi Susie. “Mükellef bir sofraydı.”

“Hele o dunkü sepet örme!” diye gaza geldi Cleo, sanki Susie’nin kahvaltısıyla hiç ilgilenmiyormuş gibi. “Üç sepet yaptım. Şahaneydi.”

“Bütün en güzel söğüt dallarını önüne toplayan insanlar için şahaneydi tabii,” diye mırıldandı Susie bıyıkaltından.

“Ah, bir de Susie...” Cleo ona döndü. “Umarım Hamish bu sabah keman çalışırken sizi rahatsız etmemiştir. *Maalesef* çok yetenekli, engel olamıyoruz.”

“Sizin için ne kadar zordur kim bilir,” dedi Susie, kasıntı bir edayla. “Eminim çocuğu kendi haline bıraksanız, normal olmakla yetinecektir.”

Tamam. Susie ve Cleo arasında gepgergin ipler olduğu belliydi. Arabuluculuk gerekebilirdi. Seramik öğretmenini uyarsam mı diye düşünürken Demeter mutfaktan çıktı. Telefonunu elinde sıkiyordu ve şok olmuşa benziyordu.

“Her şey yolunda mı?” dedim neşeli neşeli ama Demeter cevap vermedi. Beni görebiliyor muydu acaba?

“Demeter?” Tekrar denedim.

“Tamam.” Ayıldı. “Affedersin. Ben... Hayır. Gececek, eminim, düzelir. Sadece... James!” Kocasının da dışarı çıktığını görünce sesini yükseltti ve aceleyle yanına gitti. Aralarında geçen konuşmanın tamamını duyamadım ama merakımı uyandıran parçalar yakaladım.

“...çok saçma!” diyordu James. “Yani e-postalar sendeyse...”

“...bulamıyorum. Sorun da bu ya...”

“...hiçbir anlam veremiyorum...”

“Aynen öyle! Ben de öyle diyorum! Baksana!” Demeter, telefonunu James’e gösterdi ama James’in gözleri kayıyordu, sanki düşüneceği başka şeyler vardı.

“Geçer geçer,” dedi. “Bu olaylar muhakkak geçer unutulur.”

“Doğru.” Demeter bu cevaptan tatmin olmamıştı, hatta bayağı bir stresliydi ama gözle görülür bir çabayla dimdik durdu ve diğerleriyle beraber, seramik dersine gitmek üzere minibüse yürüdü.

Artık benimle alakası olmadığıнын farkındaydım. Ancak sabahıtan beri, babamla muhasebe defterini yazarken merak etmeden duramamıştım işte: Ne olmuştu?

Seramik günü her zaman güzel geçerdi. İlk olarak, hangi yaştan olursa olsun, herkes seramiği seviyordu. İkincisi, seramik hocası Eve insanlara yeterince ‘yardım etme’ konusunda çok be-

cerikliydi, böylece sürahilerini ya da vazolarını ya da her ne yapıyorlarsa o nesneyi dik tutmalarını sağlıyordu. Seramikleri bu akşam fırınlıyacaktı ve glamping’ciler cuma sabahı alacak, evlerine götürecek hoş bir hatıralık eşya edineceklerdi.

Öğlen saati geri dönen minibüsten mutlu insanların inmesini bekliyordum. Ancak onun yerine, garip bir grup buldum. Demeter ve Eve en öndeydi, Demeter çoğunlukla Eve’e anlatıyor gibi görünüyordu. Arkalarında, biraz mesafeye, diğer insanlar takip ediyordu ve bazı insanların gözlerini devirdiğini görebiliyordum. Demeter duyabileceğim mesafeye gelince, sanırım sebebini anladım.

“...sonra da Ortigia’daki özel koleksiyonu görme şansına erdik,” diye anlatıyordu bilmiş bilmiş. “Küratörle tanışmış mıydın hiç, Sinyor Moretti? Hayır mı? Çok hoş adamdır.”

Seramiğin Demeter’in hobilerinden biri olduğunu unutmuşum. Bahse girerim, sabahtan beri Eve’in kafasını ütülemişti.

“Tekrar hoş geldiniz!” dedim hemen. “Eve, çok yorulmuşsunur; gel bir şeyler içelim.”

Eve’i Susie ve Nick’in yanına, Demeter’den gayet uzağa oturttum, sonra her zamanki ekmek, salata ve hu kasabada yapılmış kıymalı turta servisimiz başladı, bütün konuklar etkinlikten bahsediyordu. Kendi kendime yapmayacağım diye söz versem de, Demeter’in masasının etrafında diğerlerinden daha fazla dolamıyor ve ailesini gözlemliyordum.

Fikrim değişmemişti: Berbatlardı. Coco açıktan açığa kaba ve isyankârdı. Hal annesini yok sayıyordu. Ve ona destek olması gereken James, başka alemlerdeydi. Demeter’i dikkati dağınık zannettiysem, kocasının yanında devede kulak kalırdı. Adamın tek dikkati telefonundaydı. Tatilde olduğunu fark ettiği bir dakika var mıydı?

Tatlı servisi sırasında Coco’nun oynadığı bir okul tiyatrosundan bahsetmeye başladılar ve Demeter yine Shakespeare zırvalarıyla bilmişlik taslamaya başladı. RSC’de izlediği bir “olağanüstü” ve “çığır açan” prodüksiyondan bahsederken Coco abartılı bir tavırla esneyip gözlerini devirdi.

Demeter sahiden kendine hâkim olamıyordu. Herkesin sıkıntı-

dan patladığını anlayamıyor muydu? Fakat aynı zamanda aslında yardımcı olmaya çalıştığını gördüm.

“Cidden anne ya!” diye patladı Coco sonunda. “Artık aynı lafı gevelemeyi kes! Kahrolası oyunda oynadığımı bile görmeyeceksin muhtemelen. O yüzden.”

“Tabii ki izleyeceğim!” diye karşı çıktı Demeter.

“Hayır, izlemeyeceksin. Sen hiçbir gösteriye gelmezsin ki. Babannem sana ne diyor biliyor musun? Bayan Görünmez.” Coco sinsi sinsi gülüp James’le göz göze geldi. “Değil mi baba? Bayan Görünmez bugün nasıllar diyor?”

“Bayan Görünmez mi?” Demeter sakın konuşmuştu ama suyundan bir yudum içerken eli titriyordu. “Ne anlama geliyor?”

“Görünmez anne,” diye ekledi Hal, telefonda bir saniye ayrılp. “Hadi ama anne. Hiç yanımızda yoksun.”

“Tabii ki yanınızdayım.” Demeter hiç bu kadar sinirli cevap vermemişti. “Bütün etkinliklerinize gelirim, anne baba akşamlarınıza katılırım...”

“Benim basketbolum?” Hal incinmiş gibi baktı. “Basketbol takımında oynadığımdan *haber*in var mıydı?”

“Basketbol mu?” Demeter gene gözleri fıldır fıldır, afallamış ifadeyle baktı. “Basketbol mu? Ben bilmiyordum... Ne zaman... James, senin haberin var mıydı?”

“Babam bütün maçlara gelir,” dedi Hal. “Hem de tezahürat yapar.”

“Kes şunu, Hal,” dedi James çıkışarak. “Seni kızdırıyor, Demeter. Hal basketbol oynamıyor.”

“İyi ama neden...” Demeter aniden hayretler içinde kaldı. “Neden... *James*?” diye resmen bağırdı, James tekrar telefonuna bir şeyler yazmaya başladı. “Şu konuşmaya dahil olur musun lütfen?”

“Hal, küstahlığı kes,” dedi James. “Özür dile.”

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Hal.

James’in, “*Doğru düzgün* özür dile,” diye bastırmasını bekledim, babam olsa bana öyle yapardı ama o yapmadı. Çoktan kopmuştu yine. Ne kadar zeki ve önemli biri olduğu umrumda bile değildi, *dangalağın* tekiydi. Belki de başarılı kadınları kaldırama-

yan adamlardan biriydi. Demeter'i onunla evlenmeye iten neydi, hiçbir fikrim yoktu.

Hal yemeğini yemeye devam etti, Coco da bir top ekmeği parça pinçik etti. Demeter sessiz ve teslim olmuştu. Şu anda ona karşı tek duyduğum his, üzüntüydü.

Kahve servisimizi yaptıktan sonra iki çocuk ambardan dışarı çıktı. Gidip öğleden sonrası pastacılık hazırlıklarını yapan Biddy'ye yardım etmeliydim ama buradan ayrılamadım. Demeter ve ailesinin sergilediği korku filminden çok etkilenmiştim. Eski meşe ağacı dresuarın yanında bir yerde, onları duyabileceğim yakınlığa konuşturdum ve peçeteleri katlayıp açmaya koyuldum. Hoş, Demeter ve James benim farkımda bile değildi ya, neyse. Kendi fanuslarındaydılar.

"Demek annen bana Bayan Görünmez adını taktı." Demeter kahve fincanını dudaklarına götürdü, dokunmadan tekrar masaya koydu. "Güzelmış."

James yüzünü buruşturdu. "Bak... özür dilerim. Bunu duymalıydın. Annemin çizmeyi aştığını kabul ediyorum."

"İyi ama ne demek istiyordu?" Demeter çıtkırıldım gibi sormuştu.

"Hadi ama." James ellerini tüm gücüyle masaya indirdi. "Her gece dışarıdasın. Geç saatlere kadar çalışmıyorsan, bir ödül törenindesin..."

"Benim işim bu!" dedi Demeter, ıstırap içinde. "Bunu yapmak zorundayım, James, biliyorsun..."

"Demeter, beni Brüksel'e çağırıyorlar." James karısının lafını kesti ve derin bir nefes aldı. Demeter'in beti benzi attı. İkisi arasında nefeslerin tutulduğu, o kadar uzun bir sessizlik oldu ki, kulak kabartıp eğileceğimi sandım.

Sonunda Demeter konuştu, "Anladım." Güçlkle yutkundu, sonsuza dek uzayan bir sessizlik daha oldu. "Anladım," diye tekrar etti. "Vay canına. Hiç beklemiyordum."

"Biliyorum. Üzgünüm. Ben de..." Elini saçlarında gezdirdi. "Son zamanlarda aklım başka işlerle doluydu. O yüzden."

Dresuarın yanında donakalmıştım. Çok mahrem bir konuşmadı bu. Orada olduğumu belli etmeliydim. Ama yapamadım. Aralarındaki büyüğü bozamadım. Parmaklarım peçetelerden birini o kadar sıkı tutuyordu ki, parmak boğumlarım beyaz olmuştu. Demeter konuşmak için nefes aldı ve el yordamıyla ilerlediğini hissettim.

“Brüksel meselesini konuştuk sanıyordum, James. Karar vermiştik...”

“Biliyorum, karar verdik. Biliyorum, onayladık. Ne dediğimi de hatırlıyorum...” James avucunun içiyle gözlerini ovuşturdu. Demeter başını diğer yana çevirmiş, başını öne indirmişti. İkisi bir çift olarak sefaletin resmiydi.

Demeter’in panosunda, her görüşümde gözümü diktiğim o fotoğrafları aklıma geldi. İkisi grantuvalet siyahlar içinde, kırmızı halıda duruyordu, dünyanın en başarılı, en şatafatlı, en akli başında çifti gibiydiler. Bir de şu hallerine bakın. Yorgun; bezgin; göz teması bile kuramayan iki insandılar.

“Ama?” dedi Demeter nihayet.

“Yalan söyledim, tamam mı?” James patladı. “Brüksel’i istemediğimi söyledim sana çünkü bunu duymak istiyorsun diye düşündüm. Ama *ben* istiyorum, onlar da beni gerçekten çok istiyor ve artık fedakarlık yapmaktan yoruldum. Bu fırsat muazzam bir fırsat. Bir daha karşıma çıkmaz.”

“Anladım.” Demeter’in gözlerini gergince sağa sola çevirdiğini gördüm. “Evet. Doğru. Anlıyorum. Yani... Brüksel’e taşınıyoruz?”

“Hayır! Sen işine devam et... çocuklar okullarından ayrılmasın...” James ellerini iki yana açtı. “Üç yıllık sabit sözleşmeden bahsediyorlar. Ondan sonra, kim bilir? Umarım Londra’da yine harika bir fırsat bulabilirim. Ancak şimdilik...” James öne eğildi ve Demeter’in, gözlerinin içine bakmasını bekledi. “Bunu *istiyorum*. Sen Cooper Clemmow’u istemiştin... Bense bunu istiyorum.”

“Eh, iyi o zaman.” Demeter parmaklarıyla masayı kazıyordu. “Kabul etmelisin. Bir yolunu buluruz.”

“Of Tanrım, her zaman illa ki sen *verici* olacaksın.” James yüzünü buruşturdu, yumruğunu alnına koydu. “Özür dilerim. Pislik gibi davrandım.”

“Hayır, hayır,” dedi Demeter hemen. “Davranmadın. Mutsuzdun. Bunu şimdi anlıyorum.”

“Ve pisliktim.”

“Belki biraz.” Demeter isteksizce gülümsedi ve James de o yakışıklı kaz ayaklarını çıkararak ona gülümsedi.

Bir süre sessizlik oldu. İkisi de birbirine bakıyordu. Kafalarında durum değerlendirmesi yaptıklarını gördüm. Belki şimdi neden evlendiklerini anlayabiliyordum. Ama sahiden. Amma iniş çıkışlıydı.

“Sen bana destek oldun,” dedi Demeter, yavaşça kahvesini karıştırarak. “Cooper Clemmow’a ilk geçtiğimde. Bana destek oldun ve Brüksel teklifini geri çevirdin. O zamandan beri de sürünüyorsun. Bunu şimdi daha iyi görüyorum.”

“Bence...” James derin bir nefes verdi. “Sana karşı daha dürüst olmalıydım. İstemem zamanla geçer diye düşünmüştüm. Çok çabalarsam.”

“İnsan zorla bir şeyleri *istemeyeceğim* diye düşünmez.” Demeter ona yamuk bir gülücük attı. “Salak şey.”

“Ama bu büyük bir iş.”

“Pekâlâ.” Demeter havalı havalı nefes verdi. “Büyük oynarız. Hayatta kalırız. Sırada ne olacak peki?”

“Benimle konuşmak istiyorlar.” James durdu. “Yarın.”

“*Yarın mı?*” Demeter dehşetle baktı. “Ama tatildegiz! Sen ne zaman...”

“Bugün öğleden sonra Gatwick’e kaçacağım. Gidip gelmem toplam... ne? Yetmiş iki saat sürer.”

“Yetmiş iki saat mi? Neden o kadar uzun?”

“İki toplantı istiyorlar...” James, Demeter’in iki elini elinin içine aldı. “Bak, idealin bu olmadığını biliyorum. Ama burada meşgulsün. Eğlenceli. Çocuklar gittiğimi fark etmeyecek bile.”

“Tabii.” Demeter hafiften çöktü. “Sanırım uzakta olmana alışmalıyım.”

“Bir yolunu bulacağız. Ama iyi olacak.” James’in yüzü canlanmıştı; kesinlikle yeni ve pozitif bir enerji gelmişti. “O zaman ben gidip onlara telefon açayım ve teyit edeyim. Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum,” diye tekrar etti Demeter, kederli kederli başını sallayarak, sanki şu anki hislerine rağmen bunu söyleyebiliyordu.

James öne eğilip Demeter’i beni şaşırtan bir şefkatle öptü. Sonra beni fark etmeyerek ambardan ayrıldı. Demeter bir süre kıpırdamadı. Yüzü her zamankinden yorgundu, nutku tutulmuş gibi benziyordu.

Ancak sonunda ayağa kalktı. Telefonunu çıkarıp mesaj yazmaya başladı. Bunu yaparken gözlerine tekrar ışık geldi. Hatta dudaklarında yarım bir tebessüm bile olmuştu.

Eh, çok şükür. Çünkü bir an onun için endişelenmişim.

Mesajımı bitirdi, telefonunu kaldırdı ve arkasına yaslandı; o sırada beni fark etti.

“Ah, Katie,” dedi o eski amirane tavırla. “Sana sormak istedim, yarın yine kişiye özel bir aktivite yapacak mıyız? Çünkü ben yarınki mantar arama etkinliğine katılamayacağım.”

Gerizekâlı gibi bakakaldım, ne cevap vereceğimi kestiremedim. Artık onu hangi gözle gördüğümden emin değildi.

Eskiden tek gördüğüm, mükemmel ve ışıltılı bir hayat yaşayan, kâbus patronu. Oysaki şimdi? Sıradan bir insandı. Hepimiz gibi takıntılı, sorunları ve kusurları olan bir insan. Netice berbat olsa da, elinden geleni ardına koymayan birisi. Birdenbire Vedari çuvalıyla çimenlerde yatan hali aklıma geldi ve dudağımı ısırđım. Belki biraz fazla acımasız davranmışım. Belki hepsi fazla acımasızdı.

“Tamam,” dedim. “Kabul, Demeter. Kişiyeye özel bir aktivite yapacağız.”

Güzel bir aktivite, diye karar verdim. *Eğlenceli* bir şey. Sabahı birlikte geçirip sahiden keyifli bir etkinlik yaparak geçireceğiz. Hatta ben de neredeyse, ipe çekiyordum.

Ön bahçeye bir taksi gelip saat üçte James’i aldı ve mutfak penceresinden adamın taksiye binişini seyrettim. Demeter onu öperek geçirdi, sonra yavaş yavaş geri yürüdü. Yine e-postalarına bakıyordu ve inanamayarak, “*Hayır!*” diye çığlık attı, sanki bütün dünya anlamını yitirmişti.

Aklı okuduklarında, çocuklarının oturduğu banka ve masaya doğru yürüdü.

“Anne.” Coco ona aksi aksi bakıyordu. “Benim Abercrombie and Fitch kapüşonlumu bavula koymayı unutmuşsun.”

“Ne?” Demeter şaşırıldı. “Kapüşonlu mu? Üstüne giymişsin ya.”
 “*Diğerini* diyorum. Bunun her yeri eprimiş.”

“Ama bavulunu kendin hazırladın, hayatım.”

“Sen kontrol ederim demiştin!”

“Coco...” Demeter bir elini başına koydu. “Senin bavulunla ilgilenip diğer bütün işleri de yapamam. Her neyse, zaten üstünde bir kapüşonlu var, sorun yok.”

“Ah, harika. Yani hepsini kendim halletmek zorundayım, *ders çalışmak* zorunda olmama rağmen. Bana sürekli çok önemli diyip duruyorsunuz.” Coco annesine dişlerini gösterdi resmen. “Bayan Görünmez yine iş başında.”

“Lütfen bana o isimle hitap etme.” Demeter sakinliğini zor koruyordu. “Kapüşonlun yanında.”

“Ben *bu* kapüşonluyu istemedim.” Coco üstündeki kapüşonluyu beğenmeyerek çekiştirdi, ki Jack Wills markaydı ve muhtemelen altmış pound filandı.

Kulaklarıma inanamayarak dinliyordum. Bu kız kendini ne sanıyordu? Dahası Demeter’e ne olmuştu? Ofisten tanıdığım o güçlü, üstün kadın neredeydi? Çocuklarının yanına gider gitmez sönüyor, yerine tanımadığım bu kaygılı, ilgiye aç kadın geliyordu. Çok tuhaftı. Çok *yanlıştı*.

Demeter’in telefonu çaldı ve Demeter hemen açtı.

“Selam Adrian,” dedi, savunmaya geçmeye hazırlanır gibi. “Evet, neler olduğunun *farkındayım*. Sadece anlamıyorum. Burada mesajlar karışmış olmalı. Allersons’dan Lindsay ile şahsen konuştun mu?” Biraz daha dinledi, yüzünde yine aynı ıstıraplı ifade oldu. “Hayır, bu doğru olamaz,” dedi. “Olamaz! Delilik!”

Ayağa kalkıp baş başa konuşmak için uzağa yürüdü. İki çocuk hâlâ piknik masasında takılıyor, ruhlarını emiyormuş gibi telefonlarına gözlerini dikerek oturuyorlardı ve bu tavırları karşısında mantıksız yere bir öfkeye kapıldım.

Beni hiç alakadar etmezdi, farkındaydım. Ama dayanamayacaktım. Ben Demeter'i ayrıcalıklar insanı sanıyordum, oysa çocuklarının üstünde en ufak bir söz hakkı yoktu. Dürtülerime yenilip mutfak kapısını açtım ve dışarı çıktım.

Neşeli bir "Merhaba!" diyerek masaya yaklaştım. "Bugün nasılsınız? Tatilden keyif alıyor musunuz?"

"Evet, teşekkürler," dedi Coco, yüzüme bakma zahmetine bile girmeden.

"Ve annene teşekkür etmek için ne yaptın?" dedim sohbet eder gibi.

"Ne?" dedi bir türlü algılayamayarak. Hal cevap vermedi ama o da bir o kadar şaşkındı.

"Eh, anlarsınız ya," dedim, çok barizmiş gibi. "Sizin tatile çıkabilmeniz, marka kıyafetler alabilmeniz için *anneniz* gerçekten çok çalışıyor..." Coco'nun üstündeki Jack Wills kapüşonluyu gösterdim. "Bunlar için teşekkür ederim *denir*."

İki çocuk da bu fikir karşısında dumura uğramış gibi baktı.

"Annem çalışmayı *seviyor*," dedi Coco sonunda, hafifseyerek gözlerini devirip.

"Eh, Biddy de fırında bir şeyler pişirmeyi seviyor," diye omuz silktim. "Yine de size bir çörek verince ona teşekkürler diyorsunuz."

"Aynı şey değil," dedi Coco, gıcık olarak. "O bizim *annemiz*."

"Tatile getirdiği için teşekkür etmemize gerek yok," diye ekledi. Hal, sanki Cenova Konvansiyonu'nda bir makale ortaya atmışım da, konudan sapmayı reddediyor gibiydi.

"Eh, ben bilemem," dedim tatlı tatlı. "Çünkü ben sizin yaşınızdayken tatile çıkmaya hiç paramız yetmezdi. Sizi çok kıskanırdım gençler, sürekli tatildesiniz."

"O kadar sık tatile çıkmıyoruz," dedi Coco, surat asarak ve içimden ona bir tokat atmak geldi. Demeter'in ofisinde fotoğraflarını görmüştüm. Kayak yaparken. Bembeyaz kumsallarda uzanırken. Tropikal bir iklimde, bir hız botunda gülerken.

"Ben on yedi yaşına kadar yurt dışına çıkmadım," dedim kibarca. "Ayrıca şimdi de yurt dışına çıkacak param yok. Bir de haya-

tım boyunca hiç Jack Wills marka bir kapüşonlu almaya gücüm yetmedi. Sen şanslı bir kızsın, Coco. Yani baksana, Jack Wills!”

Coco dikkatlice bir saniye önce burun kıvırdığı kapüşonlusuna dokundu. Sonra tişörtüme baktı, marketten alınmış, markasız bir tişörttü.

“Eh,” dedi, az öncekinden daha az küstahça. “Evet. Jack Wills iyidir.”

“Hadi görüşürüz,” dedim uzatmadan ve yürüyüp gittim.

Yakınlardaki bir duvara tünedim, aktivite dosyama kontrol ediyormuş gibi yaptım ve ne sonuç verecek diye merakla bekledim. Ancak iki kardeşin oturup ne kadar nankörlük etmişiz, durumu nasıl telafi etsek diye kafa patlatacağını sandıysam, delirmiş olmalıydım. İkisi de yüzlerinde aynı somurtuk ifadeyle oturdu, sanki biz hiç konuşmamışız gibi cep telefonlarına bakmaya devam etti.

Demeter masaya geri döndüğünde yorgun ve biraz kafayı sıyrırmış görünüyordu. Oturdu, gözlerini boşluğa dikti ve dudağını ısırıldı. Bir süre, kimse bir şey demedi. Ardından Coco yarım saniye gözlerini ekrandan ayırıp, “Anne tatil gerçekten çok güzel,” diye mırıldandı.

Demeter anında canlandı. Yüzündeki yorgunluk silindi, Coco’ya sanki sevgilisi sonunda onunla *evleneceğini* söylemiş gibi baktı.

“Gerçekten mi?” dedi. “Eğleniyor musun?”

“Evet. O yüzden, yani...” Coco sanki gelmiş geçmiş en büyük çabayı gösteriyormuş gibi duraksadı. “Anlarsın ya. Teşekkürler.”

“Canım benim! Rica ederim!” Çocuğu ona yarım ağızla teşekkür etti diye resmen dünyalar Demeter’in olmuştu. Yazıktı. Trajikti.

“Evet,” dedi Hal ve bu tek kelimeyle Demeter’in günü iyice mükemmelleşti.

“Eh, çok güzel,” dedi. “Beraber vakit geçirmek çok güzel.”

Sesi titriyordu, gözlerinde artık çok iyi tanıdığım o panikli, fıldır fıldır bakış vardı yine. Onun nesi vardı? Sorun *neydi*?

Tam o anda babam uzun adımlarla, ellerinde broşürlerle masalarına yaklaştı.

“Şimdi,” dedi, en etkileyici tarzıyla, “sizin çok tatlı konuklar olduğunu söylemek istiyorum. Tatlı ötesi. Bize çok glamping konduğu geliyor gidiyor ve siz...” Kurumuş parmağını Demeter’e uzattı, sonra Coco, sonra Hal’a uzattı. “Siz bir numarasınız.”

“Teşekkür ederiz,” dedi Demeter kahkaha atarak, hatta Coco bile memnundu.

“Bu yüzden de,” diye devam etti babam aynı havayla, “seneye bütün arkadaşlarınızı burada kalmaları için davet ediyoruz. Çünkü eminiz onlar da *aynı sizin* kadar tatlıdır.” Demeter’e elindeki tomardan bir tutam broşür uzattı. “Herkes yayın! Neşeyi çoğaltın! Bütün dostlarınıza bizden yüzde on indirim!”

Demeter broşürleri aldı ve babamın küçük gösterisinden eğlendiğini gördüm.

“Yani buradaki en iyi konuklar biziz, öyle mi?” dedi, dudağı yana kayarak.

“Açık ara farkla,” dedi babam.

“Yani bu yüzde onluk indirimi bizden başka kimseye teklif etmiyorsunuz?”

“Ah.” Babam bilen bir ifadeyle ona göz kırptı. “Eh, birkaç konumuza daha teklif etmezsek, haksızlık olurdu. Ama *sizin* arkadaşlarınızın gelmesini umuyoruz.”

Demeter kahkaha attı. “Tabii ki öyle.” Broşürü birkaç defa evirip çevirdi, düzenine baktı. “Bayağı iyi,” dedi birden. “Daha önceden de öyle düşünmüştüm. Çok dikkat çekici, tasarımı şahane... Kim üretti?”

“Güzel, değil mi?” Babam gururluydu. “Bizim Katie yaptı.”

“Katie mi?” Demeter’in ağzı açık kaldı. “Katie hani... *Katie* olan?”

“Aynen öyle.” Babam aniden beni gördü. “Katie, Demeter senin broşürü çok beğenmiş!”

“Gel buraya!” Demeter buyurgan bir tavırla beni yanına çağırınca bacaklarım hemen emre itaat etti. Kıvrıcık mavi saçlarımı yüzümün üstüne indirdim, güneş gözlüğümü taktım.

Tehlikeli sulara daldığının farkındaydım. Bir bahane bulup yürüyüp gitmeliydim. Ama yapamadım. Umutla dikilerek, nefes

nefese yanlarına gittim. Fark ettim ki, hâlâ onun gözüne girmeye çalışıyordum. Ondan övgü duymaya can atıyordum.

Demeter benim broşürümü okuyordu. Sadece okumakla kalmıyor, yakından inceliyordu. Çıkardığım ürünü ciddiye alıyordu. Bunun olmasını ne kadar zamandır umut etmişim?

“Bu nüshayı kim yazdı?” Parmağıyla broşüre bir fiske attı.

“Ben.”

“Yazı karakterini ve kâğıt türünü kim seçti?”

“Ben.”

“İnternet sitesini de o tasarladı,” diye övündü babam.

“Teknik işlerden anlayan bir arkadaşımın yardımıyla,” diye ekledim.

“Ama yaratıcı içerikten sen sorumluydun?” Demeter bana düşünceli düşünceli gözlerini kıstı.

“Eh... evet.”

“Güzel bir internet sitesi,” dedi Demeter. “Buysa olağanüstü bir çalışma. İyi anlarım,” diye ekledi babama. “Benim işim bu.”

“Bizim Katie işte!” dedi babam ve saçlarımı karıştırdı. “Bana müsaade...” Broşürlerini toplayıp bir başka gruba yaklaştı ve Demeter’de denediği aynı senaryoyu tekrar etti.

“Katie, söylesene,” dedi Demeter, broşürü incelemekten kendini alıkoyamayarak. “*Eğitimin* var mı?”

“İmmm.” Yutkundum. “Ben... grafik tasarım okudum.”

“Eh, bütün içgüdülerin tam on ikiden,” dedi, duygularımı okuyarak. “Kendim yapsam bu kadar iyisini yapardım. Katie, bence sende ender bulunan bir yetenek var. *Keşke* bizimle çalışan grafikerler de senin gibi olsaydı.”

Demeter’e bakarken kafam karıncalanıyordu. Doğrusunu isterseniz, gerçek üstü bir durumdaydım.

“Ben Cooper Clemmow diye bir şirkette çalışıyorum,” diye devam etti Demeter. “Sektörümüz markalaşma sektörü. Sana kartımı vereyim.” Bana bir Cooper Clemmow kartviziti verdi ve bir yanımla histerik kahkahalara boğulmak isteyerek küçük dilimi yutmuş gibi kartı elimde tuttum. “Buradan ayrılmayı, Londra’da iş bulmaya çalışmayı düşünürsen bir gün, beni ara. Sana iş ve-

rebilirim. Bu kadar korkutmuş olmayayım,” diye ekledi kibarca. “Ofisimiz çok arkadaş canlısıdır. Eminim, rahatça uyum sağlarsın.”

“Teşekkürler,” dedim sesim çıkmayarak. “Bu çok... Teşekkürler. Ben sadece...”

Bacaklarım tutmayarak yürüyüp gittim, eve girdim, mutfaktan geçtim ve odama girdim. Ne sağa baktım, ne sola. Kartı dikkatlice yatağıma bırakıp bir an durdum. Sonra çılgılık attım.

“Hayımmmm!” Başımı tarih öncesinden kalma duvar kâğıdına vurdum. Saçlarımı yoldum. Tekrar çılgılık attım. Yastıklarımı var gücümle yumrukladım. Dayanamadım. İnanamadım.

Nihayet, nihayet istediğim olmuştu. Demeter bir ürünüme bakmıştı. Övmüştü. Bana bir şans vermek istemişti.

İyi de bu şimdi ne halta yarayacaktı?

Sonunda, nefes nefese bir sandalyeye yığılıp seçeneklerimi değerlendirdim.

1. Aşağı inip Demeter’e şöyle demek, *Sürpriz! Benim ben, Cat!* O noktada muhtemelen kafayı yer, iş teklifini geri alır, babamla Biddy’ye ücretsiz izin hikâyemin yalan olduğunu ifşa eder ve dananın kuyruğu kopardı. Tam bir kâbus.
2. “Katie” Brenner kimliği altında iş teklifini kabul etmek. Anında çakılması, dolandırıcılıktan dava açılması ve bir daha iş hayatını rüyamda görmek. Tam bir kâbus.
3. Üç numara olduğundan şüpheliyim.

Beynim yaklaşık yarım saat, çılgınlar gibi çalıştı. Fakat bir çözüm üretemedi; gittikçe uyuştı, yoruldu ve aptallaştı. Biddy’nin yardıma ihtiyacı vardı. O yüzden yataktan kalktım, aşağı indim ve patatesleri soymaya başladım, güzel ve sakinleştirici bir işti.

Ya da en azından babam mutfığa girene, neşeli neşeli ıslık çalarak birazdan yapacağı sihirbazlık gösterisi öncesi “Çiftçi Mick” şapkasını takana kadar. (Sihir yaptı demeye bin şahit isterdi. Şansına, çocuklar ne yapsa komik bulduğu için, büyükler de çocukların eğlenmesinden memnun olduğu için, kıvırıyordu.)

“Şu Demeter senin işini çok beğendi, değil mi?” diye bana laf attı. “Yetenekli olduğunu biliyorduk!”

“Neymiş o?” Biddy şekil verdiği turta hamurundan kafasını kaldırıp ilgiyle dinledi.

“Demeter. Anlaşılan broşür uzmanıymış. Ona bizim broşürü Katie yaptı dedim. Yüzünü görmeliydin.”

“Ah Katie!” dedi Biddy keyifle. “Harika! Ona Londra’da çalıştı-
ğından bahsettin mi canım?” diye ekledi masum masum. “Belki de
ikiniz... ne derler, ‘network’ yapmalısınız.”

İçimde meşum bir panik yükseldi.

“Yo!” dedim tiz bir sesle. “Yani çok yakışksız olur. Kadın tatil-
deyken. Ben kartını saklayıp onunla sonradan temasa geçerim.”

“Sonradan mı?” Biddy şüpheliydi. “Hayatım, yerinde olsam er-
telemezdim. Seni unuttur gider bakarsın. Dinle, senin için garipse,
konuyu ben gündeme getirebilirim. Çalıştığın şirketin adı ne de-
miştin? Cooper Clemmow. Doğru değil mi, orasıydı?”

Bayılabılırdım. Bu olamazdı. Biddy, Demeter’e Londra’daki
Cooper Clemmow adlı bir şirkette çok iyi bir konumda çalıştığım-
dan bahsedemezdi.

“Hayır!” dedim bir daha çaresizce çırpınarak. “Bak, bu Londra-
lı tipler çok işkilli ve streslidir. Buraya gevşeyip iş dünyasından
kaçmaya geldiler. Eğer tatilde onlarla iş konuşursan sana kinle-
nirler. Bunu da... bunu da Trip Advisor’a yazarlar!” diye eklerim
cılğınlar gibi ve Biddy’nin içine korku salınmıştı.

TripAdvisor korkunçtu. Şimdiye dek üç yorum girilmişti ve
hepsi güzeldi ama her an külahlar değişilebilirdi.

“Bence haklı, hayatım,” dedi babam Biddy’ye. “Fazla ısrarcı gö-
rünmek istemeyiz.”

“Aynen öyle! Çok ama çok önemli.” Biddy’nin beynine kazı-
maya çalıştım. “Demeter’e işten *bahsetme*. Ona nerede çalıştığını
sorma. Ve sakın...” Düşününce midem bulandı. “Cooper Clemmow
adını *anma*.”

Zayıf düşerek patates soyma işine geri döndüm. Kıl payı atlat-
mıştım. Hâlâ kıl payı bana değebilirdi. Risk yüksekti. Biddy’ye ne
dersem diyeyim, yine de benim Londra’daki işimi abartma görevini

üstlenebilirdi. Tek yanlış kelimeyle her şey ortaya çıkabilirdi. Aman Tanrım... Gözlerimi kapatıp kesik kesik nefes aldım. Acaba şimdi her şeyi itiraf etse miydim? Babamla Biddy'ye her şeyi anlatmalı mıydım? Çok üzülür ve kızarlardı, zaten işleri başlarından aşkındı...

"Katie?" Biddy'yi duyunca yerimden sıçradım. "Hayatım, bence o patatesi yeterince soydun," dedi gülerek, başım dönerek elimdeki sebzeye baktım. Aynı patatesi döne döne soyup durmuş, nohut kadar yapmıştım.

"Peki." Zoraki gülümsedim. "Dalmışım."

"Bu arada," diye ekledi Biddy. "Sana ne zamandır söyleyemedim. Müjdem i isterim? İlk oda-kahvaltı misafirimiz yarın geliyor!"

"Ah, harika!" dedim dikkatimi vermeden. "Şahane bir haber!"

Yatak-kahvaltı odası Biddy'nin projesiydi. Glamping yapmak istemeyen insanlara evin içinde bir oda ayırmak onun fikriydi. Kendine has giriş kapısı olan, zemin katta bir odaydı; hatta neredeyse hiç kullanmadığımız eski bir oturma odasıydı. Biddy onu Farrow & Ball renklerine boyadı (benim tavsiyem) ve babam evin dışındaki banyoyu minicik bir duşa çevirdi, yatakta tıpkı Yörük çadırlarındaki gibi 400 ilmek çarşaf kullandılar.

"Kimmiş?" diye sordum. "Uzun mu kalacaklar?"

"Sadece bir gece," dedi Biddy. "Çadırlara filan bakmak istiyor olmalı. Aslında Yörük çadırlarımızda kalmak istedi ama ona dolu olduğumuzu söyledim."

"Aktiviteye katılmak istiyor mu?"

"Ah." Biddy sıkıldı şimdi. "Sormadım. Eh, gelince öğreniriz. Adı çok komik. Astalis." El yazısına dikkatlice baktı. "Doğru olabilir mi sence? Astalis?"

Bir anda dünyam karardı.

"Astalis?" diye tekrar ettim, bana ait olmayan bir sesle.

"Alex Astalis." Biddy kaşlarını çattı. "Acaba şu meşhur Astalis denen herifin akrabası mı... Neydi adı..."

Alex buraya geliyordu. Neden geliyordu? Sonra, bir saniye sonra, çok iyi anladım neden geldiğini.

"Ne zaman..." Kontrolü kaybetmemeye çalıştım. "Ne zaman aradı tam olarak?"

“Bugün erken saatlerde,” dedi Biddy. “İki buçuk civarıydı.”

İki buçuk. James’in, Demeter’e yurtdışına çıkacağını söylemesinden on dakika sonra. Birdenbire Demeter’in masada oturmuş, dudağında müstehzi bir tebessümle telefonunda mesaj yazışı gözümde canlandı. Hiç vakit kaybetmedi hı? Bir saniye bile kaybetmemişti karı.

“Umarım yatağı rahat bulur,” diye işkillendi Biddy. “Bana biraz sert geldi ama baban iyidir dedi...”

“Beğenir beğenir,” dedim uyuşmuş gibi.

Yatağa ihtiyacı olmayacak ki, demek istedim. Odaya ihtiyacı olmayacak zaten. Bütün gece sabaha kadar Demeter’in çadırında olacak.

Ben de nasıl ona karşı yumuşuyordum, onun da hayatı zormuş diye düşünüyordum ama kadına bak sen. Kocasını aradan çekilir çekilmez, âşığını getiriyordu. James onu öpüp sevdiğini söyledikten sonra yarım saat bile durmamıştı. Kaltaktı işte, bencil *kaltağın* tekiydi...

Şimdiyse Alex ve Demeter’i çadırın içinde hayal ederek kendime işkence ettim. Mumlar yakılmış. Koyun postunun üstünde kırmıl kırmıl. Nefesim kesik kesikti, sinirle burnumdan soluyordum. Öfke ve hüsrana kazanı gibi kaynıyordum... ve tamam, kıskançlık da vardı. Bir parça.

Çok miktarda kıskançlık.

Ardından elektrik verilmiş gibi panikledim. Kahretsin. Ya Alex beni tanır mı? Demeter’in yüz hafızası eksikliğinden muzdarip değildi. Daha dikkatliydi. Hiçbir şekilde ya da biçimde onunla karşılaşmamalıydım, yoksa her şey gerçekten patlardı...

Tamam. Kafayı yemeyi kes. İyi olacak. Hastaymış gibi yapmalıydım. Onu zaten görmek istemiyordum; daha beterini düşünemiyordum.

“Saat kaçta gelecekmiş?” diye sordum, gayet sıradan. “Şu As-talis denen şahıs?”

“On birden önce gelecekmış. Odayı süslemek için çok vaktimiz var.” Biddy bana gülümsedi. “Sen Demeter’le ne yapacaksın? Yine kişiye özel bir etkinlik düzenlediğini söyledi. İkiniz tencere kapak oldunuz!”

Beynim kapasitesini zorlayarak çalışırken Biddy'ye öylece baktım. Kişiye özel etkinliği unutmuştum. Demeter'le bir sabah daha geçireceğimi unutmuştum. "Güzel" bir şey diye söz vermiştim kendi kendime. "Eğlenceli" bir şey. Eh, ne kadar ben merkezci, katakullici, ikiyüzlü bir kaltak olduğunu öğrenmeden önceydi.

"Hamurışı yapmak ister misiniz?" diye önerdi Biddy. "Sana yardımcı olabilirim." Ancak yavaşça olumsuz anlamda başımı çevirdim.

"Hayır, merak etme. Bulurum ben bir şey." Biddy'ye boş boş güldüm. "Demeter'in benimle son aktivitesi olacak. Tam anlamıyla kusursuz bir şey bulmak istiyorum."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah saat onda en candan, en neşeli “selam kampçı” tavrımla Demeter’le buluştum. Üstünde gri bir askılı, aynı Coco’nun giydiği gibi kısacık bir kot şort ve Hunter çizme vardı. (Ona yürümeye uygun bir ayakkabı seçmesini söylemiştim.) Aslında bacakları bayağı düzgündü. Tabii ki. Muhtemelen şu anda kendini Glastonbury festivalinde fink atan Kate Moss sanıyordu. Alex’e süper seksi görünmek için genç kız gibi şort giymişti kesin.

Mide ekşimesine benzer bir kin duydum ama gülerek bunu içime atmayı başardım.

“Evet!” diye selamladım. “Demeter! Kişiye özel doğa yürüyüşümüze hoş geldin. Doğruca ormana dalacağız, bacaklarımızı esneteceğiz ve çok çeşitli yabani hayatla karşılaşacağız. Güzel mi?”

“Eh, evet.” Demeter çok ikna olmuşa benzemiyordu. “Ormanda görülecek çok değişik şey var mı?”

“Ah, tabii,” dedim, yavan bir gülüşle. “Hiç merak etme. Sıkılmayacaksın. Güneş kremi de sürdün mü?” diye ekledim. “Bugün hava sıcak.”

Sıcak değil, pişme havasıydı. Biddy sabahın erken saatlerinde bütün çocukları yüksek koruma faktörlü kreme bulamıştı, ayrıca öğle saatine hazır olacak buzlu donduma hazırlamıştı.

“Elli faktör sürdüm,” dedi Demeter ukalaca. “Space NK’dan aldığım harika bir marka var; içinde neroli yağı ve argan sütüyle...”

“Süper,” diye lafını kestim, övünerek kafa ütülemesine izin vermeden. “Başlayalım öyleyse.”

Güneş kremi sadece profesyonel görünmek için söylemiştim. Demeter gittiği yerde güneş kreminde ihtiyaç duymayacaktı. Muhahahahaha! Tarlaların arasından hızlı adımlarla önden yürüdüm, kan damarlarımda pompalanarak akıyordu. Bu sabah biraz hıperdim. Saat 5’te kalkmıştım, dimdik, cin gibi ve aklım Demeter’e odaklanmış vaziyette.

Ve Alex’e. İkisine birden galiba.

Tamam, işin doğrusu: Kafam aslında Alex’le doluydu, Demeter de arada bir görüntüye giriyordu. Ki çok saçmaydı. Topu topu iki üç kere gördüğüm bir adamdı. Çoktan varlığını unuttuğum bir adam. Neden beynimin en içine kadar girmek zorundaydı? Neden böyle şey... ne, yani böyle hissetmek zorundaydım?

İhanete uğramışlık. Hissettiğim buydu, şimdi kafama dank etti. Alex’in, Demeter gibi birini seçmesi, basbayağı evli, basbayağı uygunsuz, basbayağı *Demeter’si* birisini seçmesini sindirememiştim. Hem de burnunun dibinde şey varken...

Eh. Pekâlâ. Tam trajik bir vakaya dönüşmeden önce söylemek istediğim bir şey var. Ben burada ah, keşkeeeeeee, keşke bana âşık olsaydı... demiyordum. Yani, tabii ki bunu arzu ederdim bir yandan. Ama bundan da öteydi. Şöyleydi: Gerçekten Demeter’ci bir tip misin, Alex? Çünkü hiç öyle görünmüyorsun. Demeter sendeki espri anlayışına sahip değil. Senin uçuk kaçık havan, hayatı sallamıyorum pervasızlığın onda yok. İkinizin nasıl uyuşacağını anlayamıyorum, yok, yapamıyorum işte, yok, yok...

“Efendim?” dedi Demeter ve kendi kendime, “Yok yok,” diye mırıldandığımı fark ettim.

“İçimden bir Vedari duası okuyordum,” dedim çabucak. “Odaklanmama yardımcı oluyor. Şimdi, fındık faresi çıkabilir, dikkat et.”

“Fındık faresi!” diye haykırdı Demeter.

“Farenin bir çeşidi, miniciktir ama çok özeldirler.” Başımı salladım. “Bu arazide bolca gezerler.”

Fındık faresi görmesine olanak yoktu ama bir süre dikkatini

dağıtırdı. Sahiden de sessizlik içinde bir süre yürüdük, Demeter azimle yeri inceliyordu.

“Evet!” Ormanın başladığı noktaya ulaştığımızda bir tur lideri gibi arkama döndüm. “Ansters Ormanı’na hoş geldiniz. Burada hayvanlar, bitkiler ve hatta balıklardan oluşan, harmoni içinde yaşayan geniş bir biyo-çeşitlilik bulabilirsiniz.”

“Balıklar mı?” diye sorguladı Demeter. Başım la onayladım.

“Ormanda akan derecikler ve göletler vardır ve pek çok nadir bulunan türe ev sahipliği yaparlar.”

Ki, anlarsınız ya. Muhtemelen doğruydu. Her neyse.

Bilerek ormanın en sık, en karmaşık bölgesine doğru yollandım, Demeter gergin bakışlarla böğürtlen çalılarını süzüyordu. Eh, amma salaktı, buraya gelirken kısacık şort giymişti.

“Ah!” Demeter aniden bağırdı. “Dikenli otlar bacağı mı ısırdı!”

“Şanssızlık,” dedim ot gibi. Yürümeye devam ederken şunu eklemeyden edemedim, “Isırgan otunun püf noktası, *avucunla yakalamaktır*. Isırgan otunu avucunla kavra, her şey yoluna girer. Sence de öyle değil mi?”

Demeter göndermeyi çaktı mı çakmadı, anlayamadım. Önümüzdeki birbirine karışmış yabancı otlara bakıyor ve siniri bozuluyordu.

“Merak etme,” diye içini rahatlattım. “Kısa çalıları keserek bize bir yol açacağım. Hemen arkamda durursan, daha kolay geçersin.”

Uzun, eğri büğrü bir sopa alıp çalılara pata küte vurmaya başladım, yanlışlıkla bilerek de kocaman, hınçla bir daire çizerek otları ittim ve bu arada Demeter’in bacağına da isabet ettirdim.

“Ah!” dedi.

“Ay, çok pardon,” dedim masum bir ses tonuyla. “İstemeyerek oldu. Yolumuza devam edelim. Çevrene bakarsan, huş ağacı, dağ karaağacı, çınar ve meşe ağaçlarını görebilirsin.” Yaklaşık otuz saniye ağaçlara bakmasına izin verdim, sonra devam ettim: “Eee, bu akşam planın ne, Demeter? Sadece sen ve çocuklar, değil mi? Kocan gittiği için çok üzölmüşsündür. Yapayalnız, o koca çadırda. Sadece sen, başka kimse olmadan.”

İçimde yükselen gücenmişlik, haksızlık karşısında duyulan öfke gibi duyguların farkındaydım. *Baksana şuna*, kısacık kot şortunu giymiş, güneşten faydalıyor, akşamki ihtiraslı sevişmeye hazırlanıyordu.

“Biliyorum, maalesef. Olur böyle şeyler,” dedi Demeter omuz silkerek. Etraftaki ağaçlara dikkatlice bakıyordu. “Eee, hangisi çıkar?”

“Yani, buraya *ailece* geldiniz.” O kadar zoraki gülümsüyordum ki, yanaklarım titredi. “Birbirinize yeminlerle bağlandığınız sevgili kocan ve sen. Kaç yıllık evlisiniz?”

“Ne?” Demeter şaşırıldı. “İı... on sekiz senedir. Yok, on dokuz.”

“On dokuz yıl! Tebrik ederim! Onu gerçekten, gerçekten çok seviyorsundur!”

“Eee... evet,” dedi Demeter, hayretle. “Yani iniş çıkışlarımız oluyor...”

“Tabii ki olur. Kimin yok ki?” Tiz bir kahkaha attım. Bunca zamandır Demeter’in yanında sakinliğimi sürdürmeyi başarmıştım. Ancak bugün, biraz kayış kopuyordu.

“Eee, ormanda ilginç kuş çeşitleri var mı?” diye sordu Demeter, son derece sinirime dokunan o ‘dikkatli ve zeki’ ifadesiyle.

“Ah tabii,” dedim nefes nefese. “Kesinlikle.” Bir karga ağaçtan yukarı kanat çırparken parmağımınla gösterdim. “Bak! Gördün mü?”

“Hayır!” dedi Demeter ve hemen başını yukarı çevirdi. “Neydi o?”

“Çok nadir rastlanan bir kuş,” dedim. “Çok nadir. Büyük ibikli... övüngeç.”

Neredeyse *büyük ibikli Demeter* diyecektim.

“Ötleğen kuşu ailesinden geldiği söylenir ama çok daha ender görülür,” dedim. “İyi avcıdır. Çok zararlı, fena bir kuştur.”

“Sahi mi?” Demeter büyülenmişti adeta.

“Ah tabii.” Kendimi iyice kaptırmıştım. “Genç dişileri yolundan iter ve gelişmelerine izin vermez. Vahşi doğada onlardan biriyle karşılaşmak istemezsin. Haşındır. Bencildir. Yani görünüşü çok *güzeldir*. Tüyleri pırlıl pırlıldır. Ama az uçkâğıtçı değildir. Çok yapmacıktır.”

“Bir kuş nasıl yapmacık olabilir?” Demeter afallamıştı.

“Sürekli kendine bakım yapar,” dedim kısa bir süre sonra. “Sonra da gidip diğer kuşların gözünü oyar.”

“Aman *Tanrım*.” Demeter kusacak gibiydi.

“Çünkü kendisi en zirvedeki kuş olmak zorundadır. Her şeye sahip olmalıdır. Ormandaki diğer kuşların yaşam mücadelesi veriyor olması onu hiç tasalandırmaz.” Durdum. “Ancak gardını indirmişse ve incinebilir durumdaysa, diğer kuşlar ondan öcünü alır.”

“Nasıl?” Demeter bayağı merak etmişti.

“Kendince bazı yöntemlerle,” dedim, boş bir gülüşle. Demeter’in bir soru daha sormasını bekledim ama sormadı. Onun yerine garip, bir bakış fırlattı.

“Dün gece buranın kuşları hakkında bir kitap okuyordum,” dedi yavaşça. “Büyük ibikli övüngeçten bahsetmiyordu.”

“Eh, dediğim gibi, çok ama çok nadir bir türdür. En nadir türlerimizden. Devam edelim mi?”

Devam etmemiz için yol gösterdim ama Demeter takip etmedi. Gözleriyle beni sanki ilk kez görmüş gibi süzüyordu. Aman Tanrım, bir şeyden şüphelenmedi, değil mi? Acaba büyük ibikli övüngeçle biraz abartmış mıydım?

“Sen hep buralarda mı yaşadın?” diye sordu.

“Ah evet!” Kahkaha attım ve daha düz bir yere çıktığımızı sevindim. “Çiftlik evinde doğmuşum,” diye ekledim, aksanımı yayararak. “Babam yıllar boyu boyumu ölçtüğümüz duvardaki izleri gösterebilir, mutfakta. Burası benim evim.”

“Anladım.” Demeter yarı ikna olmuşa benzese de, beni takip etmeyi sürdürdü.

“Göletleri görmek istersin,” dedim omzumun üstünden. “Göletlerde çok güzel vahşi doğa örnekleri bulunur. Şimdi oraya gideceğiz.”

Göletler diyorduk hep ama aslında bir tane gölet vardı. Bir tane, büyükçe, oldukça derin bir göletti ve tam yanında alçak bir kısmı vardı, yani bazı zamanlar göletin parçası, bazı zamanlar da bataklık oluyordu. Yılın bu zamanı, orası bataklıktı. Yaklaşık bir

metre derinliğinde kurbağalı, üstü parlak yeşil yosun kaplı balçık.

Demeter de dümdüz oraya yürüyordu, haberi olmasa da öyleydi. Çamura bulanmasını, kafasından aşağı yosunların akmasını, delirip çılgık çılgığa bağırmasını ve son dokunuş olarak, bu halinin sansasyonel bir fotoğrafla ölümsüzleşmesini istiyordum. Eminim Flora bunu ağzının suyu akarak tüm dünyaya yayardı. Telefonum cebimde, naylon muhafazasının içindeydi. Hazırdım. Tek sorun, onu bataklığa sokmaktı. Önden kendim batmam gerekse bile, yapacaktım.

Yürürken nefes alışım sıklaşmıştı. Kulaklarım çınılıyordu; ağaçlardan çıkan her çıt sesiyle irkiliyordum. Arada bir de sinirlerim beni ele geçirip düşünüyordum: *Bunu gerçekten yapmak istiyor muyum? Yoksa çiftlik evine geri mi dönsek?*

Ancak aynı anda Demeter'in o kendini beğenmiş gülüşle cep telefonunda mesaj yazışını, kocası gözden kaybolur kaybolmaz sanki siparişle gelen bir köpek gibi Alex'i çağırışını gözümde canlandırdım. Bana dip boyasını yaptıran Demeter... Net-A-Porter kutularını kafama atan Demeter... on dakikalık işe geliş yolundan sızlanan Demeter... Cooper Clemmow'da asansörde suratıma ablak ablak bakan Demeter. Beni kovup kovmadığını bile *hatırlayamamıştı* çünkü hey, şu köşedeki masacığında oturan küçük bir ofis çalışanının hayatının ne önemi vardı?

Ben de kalkmış ona üzülüyordum, ah, şaka gibiydi. *Benim acımama ihtiyacı yoktu. Heh, şu haline baksana.* Tasarımcı marka plastik çizmelerin içindeki uzun bacaklarına baktım. Kendinden emin, patron-benim yürüyüşüne. Eğer ufacık bir kırılmalı anı yaşadıysa, çoktan geçip gitmişti ve kek gibi kanmıştı. Çünkü Demeter hep kendi hayatını düzenlemesi için insanları kullanmakta ustaydı. Kocan çekip gitti mi? Hemen âşığını çağır. Hayati öneme sahip bir e-postayı mı sildin? Bırak, asistanın halletsin. Bir şekilde hep en tepede kalmayı başarıyordu.

Bugün hariç.

"Somerset kuşları harikadır," dedim, göletlere doğru yürürken. "Bu civarda onlarca kuş türü bulunur, o yüzden yürürken hep başın yukarıda olmalı. Yukarıya bak, yukarı."

Sakin ayaklarına bakma. Yerdeki çamura ve daha erken saatte gelip dökmüş olabileceğim kaygan yağa bakma.

Sık bir çalı öbeğinin etrafından dolaşırken gölet karşımızda belirdi. Bataklık, yosun yeşili bir ot halısıydı. Daha parlak ve iğrenç görünemezdi. İn cin top oynuyordu.

Bütün glamping konukları kilometrelerce uzakta, Warreton Ormanı'nda mantar topluyordu ve bu ormana başka kimsenin giriş izni yoktu. Çevremizi saran sessizlik uğursuz ve tedirgin ediciydi. Tek duyabildiğim kendi nefesim, gittikçe artan çamurlu zemindeki ayak seslerimiz, aşağı, bataklığa doğru inen ayak seslerimizdi.

"Yukarı bak," diye telkin edip durdum. "Yukarı, yukarı."

Burada her şey balçık gibiydi. Ve çok kaygandı, üstü kenevir yağı tabakasıyla kaplanmadan önce bile. Sorun değildi, dikkatli olduğunuz ve çok hızlı yürümediğiniz, koşmayı *aklınızdan bile geçirmedığınız* sürece, sorun yoktu.

Tam da bu yüzden Demeter'i koşturmak üzereydim.

"Ah, vay canına!" diye aniden heyecanla fısıldadım. "Yalıçapkını kuşlarını görüyor musun? Milyonlarca! Acele et, kaçırmayalım!" Koşuyormuş gibi adımlarımı hızlandırdım, oysaki ayağımı nereye bastığıma çok dikkat ediyordum ve dengemi koruyordum. "Önden sen git." Dönüp Demeter'e cömert bir jest yaptım. "Önden yürü. Ama çabuk ol! Çabuk!"

Harrods indirimine gelmiş bir alışveriş meraklısı gibi Demeter parmakucunda koşmaya başladı, gözleri yukarıdaydı ve gittikçe hızlanıyordu. Yapış yapış balçığın kaygan yağa dönüştüğü kısmı görmedi. Kaymaya başladığında bile farkında değildi, ayakları kaygan yağın en kaygan yerine değene ve tutunma şansı olmaya kadar fark etmedi. Bataklığa doğru feci şekilde kaydı, kollarını çırparken berbat bir snowboard'cuya benzedi.

"Aman Tanrım!" Nefesini tuttu. "Ah, of amanın!"

"Dikkat!" diye seslendim şen bir sele. "Ayağın kayabilir... Ah, olamaz!"

Pür dikkat izliyordum, gözümü bile kırpmadım. Tadını çıkarmak istedim. Her saniyeyi ağır ağır görmek zorundaydım: Deme-

ter panikle kollarını sallarken... Gölün kıyısından aşağı kayarken... Havaya uçarken... Başına gelecekleri anladığı saniye yüzü dehşetle donarken...

Ve Demeter bataklığa kış üstü otururken. Şapırt sesi değil, daha çok bir lop sesi çıkarken. Tam bir metre kalınlığında katmerli çamur vardı ve Demeter içine düşerken çamur iri dalgalar halinde etrafa saçıldı, yüzüne ve saçlarına pat diye yapıştı. Demeter'in kafasında yeşil yosunlar vardı, ayrıca omzunda yürüyen bir böcek görebiliyordum.

Evet! Daha iyisi olamazdı. Şu haline bakın!

Demeter anında ayağa kalkmak için debelendi ama o kadar kolay değildi, kalkana kadar birkaç defa daha düştü. Bataklığın ortasında dururken mükemmel fotoğrafı çekme fırsatım ayağıma gelmişti. Demeter sıırıslıklam, çamur içinde, havasından eser yok ve öfkeli haldeydi.

"Yardım etsene!" Tek elini hesap sorar gibi salladı. "Battım!"

"Ah, yazık!" diye seslenerek telefonumu çıkardım. Heyecan ve sevincimi saklamaya çalışarak birkaç tane fotoğraf çektim, sonra dikkatlice telefonumu kılıfına geri koydum.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Demeter.

"Yardıma geliyorum, yardıma," dedim teselli ederce. "Biliyorsun, bu bataklıklarda çok dikkatli olmak gerek. Asla acele etmemelisin."

"İyi de sen bana acele et dedin!" Demeter patladı. "Çabuk dedin!"

"Boşver, olur böyle şeyler. Seni hemen çadırına götürürüz. Hadi gel," diye elimle çağırdım.

"Kaldım burada," diye altını çizdi Demeter ve bana suçlayıcı bir bakış attı. "Ayaklarım çamura battı."

"Bacağına kaldırıver." Bacağıma bataklıktan çıkarma hareketi yaptım ve Demeter aynısını yaptı, ancak bacağına çıkardığında çizmesi yoktu.

"Kahretsin!" dedi, yine kollarını çırparak. "Çizmem! Çizmem nerede?"

Of Tanrı aşkına.

“Ben alırım,” dedim, üç yaşında bir çocuk annesi edasıyla. Bataklığa yanaştım, Demeter’e eriştim ve çamuru yoklayıp çizmeyi aradım. Bu arada Demeter tek ayak üstünde durmuş, koluma tutunuyordu. “Al,” dedim, kayıp çizmeyi çıkarıp. “Gidelim mi?”

Ben gölet kenarına doğru döndüm fakat Demeter benimle beraber dönmedi.

“Bana neden acele etmemi söyledin?” diye sordu, meşum ve dümdüz bir sesle. “Bataklığa düşmemi mi *istedin*?”

Ufak bir telaş spazmı geçirdim. Hiçbir şey kanıtlayamazdı.

“Tabii ki hayır! Neden isteyeyim ki?”

“Bilmiyorum,” dedi Demeter aynı uğursuz tonlamayla. “Ama çok garip, değil mi? Bir de biliyor musun? Sanki seni bir yerden gözüm ısırtıyor.”

Yüzümü incelemeye başlayınca hemen başımı şapkamın altına saklayarak öne eğildim.

“Eh, çok komik.” Yalapaşap bir kahkaha attım. “Ben *Zummet* kızıyım. *Lunnon* nerede bilmem, hayatımda gitmedim. Hatta Chiswick’in ne olduğunu bile bilmiyorum.”

“Neden ‘Chiswick’ dedin şimdi?” diye yapıştırdı Demeter.

Anında kendime küfrettim. Kahretsin. Aptal. Dikkatim dağılmıştı.

“Chiswick’te çalışıyorum demedin mi?” diye havalı havalı cevap verdim. “Öyle bir şey?”

“Yo, hiç bahsetmedim.” Demeter bileğimi o kadar sıkı tuttu ki, canım acıdı. “Sen kimsin bakayım?”

“Ben Katie’yim!” Elinden kurtulmaya çalıştım. “Şimdi gidelim, bol kremalı bir çay içelim ya da kek... ya da reçelli turta yiyelim...”

“Bir şey saklıyorsun.” Demeter beni öfkeyle sarstı ve dengemi kaybettim.

“Aaah!” Bataklığa cup diye oturdum ve çamurun yüzüme sıçradığını hissettim. Aman Tanrım, *iğrençti*. Zar zor oturma pozisyonu aldım, yüzümü sildim ve Demeter’e haince baktım. Bütün oto kontrolüm gitmişti. Sanki uçurtmamın ipi kopmuş, uçurtmam gökyüzünde yükseliyordu.

“Sakin bir daha yapma!” Suratına çamur attım.

“Eh, asıl sen yapma!” Demeter de bana çamur attı. “Neyin peşindesin anlamadım ama...”

“Bir şeyin peşinde değilim!”

Bataklığın kenarına doğru emekleyip başımı gölle birleşen yerdeki temiz suya soktum ve adrenalini patlamasını dindirmeye çalıştım. Tamam. Yeniden düşünelim. Plan bu değildi. Sakinliğimi korumalıyım. Karşımdaki Demeter olabilirdi ama o da burada konuğumuzdu. Onunla çamur savaşı yapamazdım. Yani, TripAdvisor’da sahiden hiç hoş durmazdı.

Gerçi, ben dururken kim onun lafına inanırdı? Anlarsınız ya. Hani mecbur kalsak.

Daha güçlü hissederek başımı temiz sudan kaldırdım. Yüzüm tertemizdi, çamurdan eser kalmamıştı. Beyzbol şapkam bir yere kaybolmuştu ama boşver. Sular akan saçlarımı geriye itip tepemde topladım. Tamam. Profesyonel tur lideri rolüme geri dönüyordum.

“Tamam.” Demeter’e döndüm. “Evet. Bence doğa yürüyüşünü burada bitirmeliyiz. Her türlü uygunsuz koşul için özür delirim...”

“Bir dakika,” dedi, birden sesi titreyerek. “Dur orada. *Cath.*”

Midem korkudan iki takla üst üste attı.

“Hayır, *Cat.*” Demeter boncuk gibi gözlerle bakarken hatasını da düzeltti. “*Cat.* Değil mi?”

“*Cat* kim?” Kontrollü konuşmayı başardım.

“Sakin başlama!” Demeter akkor sıcaklığında konuşmuştu ve derimin büzüştüğünü hissettim. “*Cat* Brenner. Sensin, değil mi? Şimdi görebiliyorum.”

İçime oturarak, büründüğüm kılığı mahvettiğimi fark ettim. Şapka, makyaj ve kıvrıkcık saçlar. Hepsi gitmişti. Nasıl böyle aptallık etmişim?

Dehşetten taş kesilerek birkaç dakika beynim sağa sola koşup duvarlara çarptı. İnkâr et... Koşarak kaç... Başka bir şey...

“Tamam, benim,” dedim sonunda, sıradan bir tavırla. “Lakabımı değiştirdim. Yasalara aykırı mı?”

Tepemizden bir karga gaklayarak geçti ama ikimiz de kıpırdamadık. İkimiz de bataklığın ortasında, tepeden tırnağa çamura

batmış halde hayat durmuş gibi dikilip birbirimize baktık. Nabzım korkuyla atıyordu ama aynı anda bir rahatlama da hissettim. En azından artık bilecekti. Öğrenecekti.

Demeter bütün-dünya-delirmiş diyen, gözleri fıldır fıldır ifadesiyle duruyordu. Bana bakıp bakıp kaşlarını çattı, sonra sanki hafızasına başvuruyormuş gibi düşüncelere daldı.

Buradan sonra her şey her yana gidebilirdi. Her yana. Balon gibi hafifleyip uçabilirdim.

"Tamam. Anlamıyorum," dedi Demeter ve zorlansa da, sakın kalmaya çalıştığını anladım. "Anlamıyorum. Anlamaya çalışıyorum, kafama oturtmaya çalışıyorum ama olmuyor. Neler oluyor burada?"

"Hiçbir şey olduğu yok."

"Beni bilerek bataklığa doğru yönlendirdin!" Demeter ısırap içindeydi. "İçine düşeyim diye acele etmemi söyledin. Bana bir kinin mi var?"

O kadar cahil, o kadar bihaberdi ki, derin bir nefes aldım. Ona kinim var mıydı? Nereden başlayabilirdim?

"Sonra o sopayı bana çarptırdın!" diye bağırdı, ben cevap veremedim. "Onu da bilerek yaptın. Bu sabahın programı baştan sona bir kan davasıydı, intikam girişimiydi, değil mi? Yoksa bütün bu *hafta* mı intikamdı?" Jetonun düştüğünü, geri sardığını, her şeyi analiz edip şüpheyile gözlerini açtığını gördüm. "Aman Tanrım. Vedari diye bir şey var mı gerçekte?"

"Tabii ki yok!" İçimde biriken hüsrancı salarak patladım. "Sadece senin gibi baştan aşağı yapmacık, her şeyi en önce keşfetme sevdalısı buna kanardı. Yazık! Gwyneth Paltrow adını anmam yeterdi, balıklama atladın!"

"İyi de internet sitesi!"

"Biliyorum." Tatminle başımı salladım. "İyiydi, değil mi?"

Yüzü düşünce dünyalar benim oldu. *Hah. Al sana.*

"Anladım," dedi Demeter, aynı kontrollü ve düz ses tonuyla. "Yani beni aptal yerine koydun. Evet, tebrikler, Cat ya da Katie ya da kendini her ne adla tanıtıyorsan. Fakat hâlâ anlamadığım şey, neden? İşini kaybettiğin için mi? Bu yüzden beni mi suçluyorsun?"

Çünkü bir, şahsen benim hatam değildi ve iki, sana o zaman da söylediğim gibi, işini kaybetmek dünyanın sonu değildir.”

Bataklığa rağmen dimdik ve uzun durdu, üstüne o hoşgörülü, her şeyi alttan alan patron havasını yerleştirdi ve öfkem yine fordayıp köpürdü.

“Bak sana ne diyeceğim, Demeter?” diye başladım, kendimce başım dik kalmaya çalışarak. “Eğer köşede bir birikimin yoksa, babanlardan para istemek yerine ölmeyi tercih ediyorsan, o zaman işini kaybetmek bayağı bir dünyanın sonu oluyor.”

“Saçmalık!” dedi Demeter, burnu büyükçe. “Başka bir iş bulursun.”

“Başvurdum, kaç yere başvurdum! Hiçbir şey çıkmadı! En azından para ödeyen hiçbir şey çıkmadı. Ama ben Flora gibi değilim; maaşsız çalışarak geçinemem. Tek istediğim Londra’da yaşamaktı ve o gün hayalim bir limon gibi sıkıldı, elbette bu senin hatan değildi. Ama beni kovup kovmadığını bile hatırlamaman, *senin* hatandı!” Kederle sesimi yükselttim. “Avuçlarının içinde tuttuğun, benim hayatımdı ve sen *hatırlamadın* bile! Aynı söyledin, *Aaah, adını bile hatırlayamadığım, önemsiz ofis çalışanı, bugün hayatını mahvettim mi acaba? Lütfen bana hatırlat.*”

“Pekâlâ,” dedi Demeter kısa bir süre sonra. “Kabul ediyorum. O günkü davranışım... talihsizceydi. O sıralar benim için çok zordu...”

“Ne zordu, nasıl zor olabilirdi?” Elimde kalan son temkinli tavırımı da candan dışarı attım. “Mükemmel hayata sahipsin! Her şeyin var!”

“Neden bahsediyorsun?” Demeter bana uzun uzun baktı.

“Hadi ama şimdi!” diye patladım. “Hiç öyle suratıma bakma! Kusursuz hayatın var! İşin, kocan, âşışın, çocukların; paran var, fizik desen fizik, son moda giysiler, ünlü arkadaşlar, parti davetleri, saç kesimi, Farrow and Ball renklerinde boyanmış ön kapın, şahane taş basamakların, tatillerin...” Nefesim tükendi. “Yani, her şeyin var. Bir de karşıma geçmiş, *Ne mükemmel hayatı* mı diyorsun?”

Bir sessizlik daha oldu. Kendi nefesimin hızlı hızlı çıktığını duydum, bu ormanda daha önce hiç bu kadar gerilmemiştim. Ar-

kasından Demeter bataklığın içinde bata çıka bana doğru geldi. Yüzü hâlâ çamurla sıvalıydı ama gözlerinde kaynayan öfkeyi gördüm.

“Tamam *Katie*,” dedi tükürür gibi. “Benim mükemmel hayatımı mı istiyorsun? Kusursuz hayatımı mı öğrenmek istiyorsun? Sürekli yorgunum. *Sürekli*. Kocam ve ben işlerimizi dengelemek için sonu gelmeyen bir mücadele içindeyiz ama para kazanmaya ihtiyacımız var çünkü evet, kendimize kocaman, belimizi büken bir mortgage kredisıyla kocaman bir ev aldık ve evet, yeniden dayayıp döşedik, muhtemelen bir hataydı ama herkes hata yapar, değil mi? Restoran açılışlarına, işim gereği bağlantı kurmak için gidiyorum. Jüri panellerinde de oturuyorum. Partiler desen, katılıyorum. Topuklu ayakkabı giymekten sırtıma ağırlar giriyor ve her yarım saatte bir saatime bakıp kaçabilsem diye düşünüyorum.”

Bakakaldım. Net-A-Porter sitesinden gelen kutularını, Instagram’daki fotoğraflarını, enerjik tweet’lerini hatırladım. Demeter orada burada, her yerdeydi, ışık saçıyordu, göz kamaştırıyordu. Bin yıl düşünsem, *keyif* almadığı aklıma gelmezdi.

“Arkadaşlarımla görüşmeye hiç vaktim yok,” diye devam etti Demeter bir saniye durmadan. “Eve ne zaman geç gelsem, çocuklarım hayatı bana zindan ediyor. Hayatlarının o kadar çok anını kaçırdım ki, oturup hüngür hüngür ağlayabilirim ama o konuda, ağlayıp zırlamayı da geçtim. Gençlerin cirit attığı bir oyunda oynayan yaşlı biriyim ve bir gün, bu sebepten işimden olacağım. Saçlarım beyazlıyor, zaten biliyorsun. Ve sanırım bunama başladı. O yüzden al o ‘mükemmel hayat’ lafını bir tarafına sok.”

“*Bunama* mı?” Gözümü kırpmadan baktım.

“Ah, hele o bahsettiğin basamaklar? Dünyada o lanet olası basamaklar kadar nefret ettiğim bir şey yok.” Demeter titremeye başladı. Yeni bir öfke seviyesine ermiş gibiydi. “Sen hayatında hiç bir bebek arabasını on tane basamaktan yukarı taşımayı denedin mi? Çünkü tam bir *kâbustur*. O basamaklar varlığımın laneti. Kızımın beş yaşında olduğu Noel Arifesi başıma geleni biliyor musun? Arabadan hediyeleri taşıyordum, buzlu basamaklarda onları yukarı çıkarırken

ayağım kaydı ve düştüm. Bütün Noel gününü hastanede geçirdim.”

“Ah,” dedim gergince.

“O yüzden bana sakın o kahrolası basamaklardan bahsetme bile.”

“Tamam.” Yutkundum. “Tamam. İıı... basamaklardan bahsettiğim için özür dilerim.”

Aslında bayağı bir şoktaydım. Demeter’in o güzel taş basamaklardan hızlı adımlarla inişini öyle bir hayal etmiştim ki, üstünde dizaynır paltosu, ukala ve Demeter’si ifadesiyle, kusursuz prenses hayatı yaşıyordu. Ancak şimdi yepyeni görseller eklenmişti. Demeter bebek arabasını yüklenmiş merdivenleri çıkıyordu. Demeter ayağı kayıp düşüyordu.

Böyle şeyler *aklımın ucundan* bile geçmemişti.

“Sorun değil.” Demeter biraz sakinleşir gibi oldu. “Seni duyar-sızca işten attığım için özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. O gün aklım başımda değildi, yine de bu sana adaletli ve saygılı davran-mama engel olmamalıydı. Senden özür dilemek isterim... Cat?”

“Katie,” dedim garip bir şekilde. “Cat ismi hiç tutmadı.”

“Katie o zaman.” Çamurlu elini uzattı ve bir saniye sonra, be-ceriksizce tutup tokalaştım.

“Babamla Biddy’ye söyleme,” dedim hemen. “Lütfen.”

“Neyi söylemeyeyim?” Demeter’in gözünde hınzır bir ışık çaktı. “Beni çamura ittiğini mi? Merak etme, öyle bir niyetim yoktu. Be-nim de utanacağım bir anı.”

“Hayır, onu değil. İşten atıldığımı söyleme. Onlar sanıyor ki...” Gözlerimi yere indirdim. “Altı aylık ücretsiz izinde olduğumu sa-nıyorlar.”

“Ne?”

“Yanlış anladılar ve onlara gerçeği hiç açıklayamadım. Benim için çok...” Sustum. “Yapamadım işte.”

“Ne yani, senin Cooper Clemmow’dan izne çıktığını mı sanıyor-lar bunca zamandır?” Demeter inanamıyordu.

“Evet.”

“Ve buna inandılar mı?”

“Beni şey... anlarsın ya. Şirkette çok önemli bir pozisyonda sa-nıyorlar,” diye fısıldadım.

“Anladım.” Demeter bunu sindirdi. “Peki altı ay bitince ne yapacaksın?”

“Bir iş bulacağım,” dedim arsızca. “Yoksa... eh, benim sorumum. Bir çözüm bulurum.”

“Tamam.” Demeter şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Eh, sana bol şans.” Derken bir şey aklına geldi. “Hey. Sen benim evimin girişindeki merdivenleri nereden biliyorsun?”

“Ah. Şu mesele.” Kızarıp bozardım. “Şey, Flora bana senin nerede oturduğunu söylemişti ve ben de... ben de bir gün oralardaydım.”

“Ve gidip evime bakmaya karar verdin,” dedi Demeter dümdüz.

“Ve içinden, *Bu evde oturduğuna göre zengindir bu kaltak dedin.*”

“Hayır! Şey... belki biraz...” Ne diyeceğimi bilemeden sustum. “Çok güzel bir ev. *Livingetc*’da gördüm.”

“*Livingetc* dergisine çıkarsak fotoğraf çekimleri için kiralayabiliriz diye düşünmüştük,” dedi Demeter, mantıklı bir tonla. “Ama kimse istemedi.”

“Yine de şahane.”

“Ben o eve bakınca mortgage taksitlerini görüyorum,” dedi Demeter. “Çocuklar seviyor ama. Başka yere taşınamazdık.”

Mortgage ödemesi de aklıma gelmezdi. Demeter’in şaşılahtı hayatının içinde öyle endişeleri hiç yoktur sanıyordum.

“Sen hep hayatın mükemmelmış gibi davranıyorsun,” dedim hızlıca.

“Kol kırılır yen içinde kalır benim için,” dedi Demeter birkaç saniye sustuktan sonra. “Gerçi herkes öyle değil mi? Ben hep sanırdım ki... bir dakika ya!” Nefesini tutarak kendi lafını kesti. “Geri saralım. Bir şey kaçırdım işte. Sahip olduklarımızı sayarken ne dedin, ‘âşık’ mı? Benim âşığım yok!”

Öfkeden kalbim tekledi. Gerçekten mi? Şimdi bile inkâr mı edecekti? Ben de tam gönülden gönüle bir samimiyet yakaladık diyordum, aldı paramparça etti.

“Tabii ki var,” dedim hemen. “Herkes biliyor.”

“Herkes ne biliyor?”

“Alex Astalis ile yattığını.”

“Ne?” Demeter bakakaldı. “Sen *neler* söylüyorsun bana? *Ne?*”

Of, Tanrı aşkına ama.

“Herkes biliyor,” diye altını çizdim. “Seni o yüzden Cooper Clemmow’a getirdi. Yani gayet bariz, Demeter. İkiniz bir aradayken... Hep bir şakalaşmalar, gülüşmeler...”

“Eski dostuz!” diye patladı Demeter. “Hepsi bu! Aman Tanrım, sana bunu kim söyledi?”

“Sadece... ofisten birileri.” Flora’nın başını yakmayacaktım. “Ama yani cümle alem biliyor. Pek iyi saklayamamışsınız.”

“Saklanacak bir şey yok!” Demeter geveleyerek konuştu. “Bu saçma sapan bir dedikodu! Yani, *Alex mi?* Onu çok severim ama Alex’le haşır neşir olacak kadın aklını peynir ekmekle yemiş demektir.”

İnanamıyordum. İtiraf etmeyecekti yani?

“İkimizin de bildiği şeyi inkâr etmeyi kes artık!” diye bağırdım. “Senin âşığın değilse Alex buraya ne için geliyor?”

Demeter şaşkınlık içinde kaldı. “Nasıl yani?”

“O senin gibi ketum değildi,” dedim imalı imalı. “Bay Smith’ adıyla rezervasyon yaptırmadı. Kocan Brüksel yoluna çıkar çıkmaz, onu aradın, değil mi? Biddy, Alex’in saat iki buçukta aradığını söyledi. Çok hoş.”

“Ne?” Demeter’i gören herkes dehşete düşmüş derdi. Şu numaralara bir ara veremez miydi?

“Numara yapmayı kes!” diye köpürdüm. “Gerçekten çok can sıkıcı!”

“*Numara yapmıyorum!*” Demeter’in sesi ormanın en yüksek noktasına kadar fırlarken paniğin eşiğindeydi. “Bana Alex Astalis’in buraya doğru yola çıktığını mı söylüyorsun? Doğru mu bu?”

Demeter o kadar acı içindeydi ki, düşüncelerime bir mola verdim. Diğer hangi haber doğruysa, bunu duyduğuna sahiden şok olmuştu.

“Şey... evet. Çiftlik evinde kalacak. Bu sabah geliyor.” Kol saati baktım. “Saat on bire geliyor. Belki de varmıştır.”

Demeter cevap vermedi. Bir an, beni duymadı diye düşündüm.

Ama sonra, üç saniye sonra, bataklığa çöktü, artık bacakları tutmuyordu galiba.

“Beni kovacak,” diye fısıldadı.

“Ne?” Küçük dilimi yutmuştum, katıla katıla gülmek istedim. “Hayır.”

“Evet.” Demeter’in yüzü kül grisi olmuştu, gözlerini öne dikmişti. “Alex belli ki buraya beni görmeye geliyor.” Bir mantık problemi çözer gibi parmaklarıyla saymaya başladı. “Toplantı yapmak isteseydi, benimle iletişime geçerdi. Geçmedi. Demek beni gafil avlamak istiyor. Bunun da tek sebebi olabilir: Beni işimden çıkaracak. Benden istifa etmemi isteyecek. Her nasıl yapacaksa artık.”

“Ama...” O kadar şoktaydım ki, ben de bataklığın içine oturdum. “Ama seni neden işten atsınlar? Sen patronsun! Sen dahisin! Sen *her şeysin*.”

Demeter tuhaf bir kakhaha atıp yüzüme baktı. “İşyerinden kimseyle temas kurmadın değil mi?”

“Pek değil,” dedim rahatsız olarak. “Bazı *terslikler* çıktığını duymuştum...”

“Eh. Bir sürü terslik çıktı. Hâlâ bile anlamıyorum. Anlamıyorum...”

Demeter yavaşça başını dizlerine eğdi. Nemli saçları önüne düştü, boynu açıldı, beyaz saç diplerini görebiliyordum. Bu manzara onu bir kez daha incinebilir gösterdi. Bütün dünyadan saklamaya çalıştığı yanıydı; Carlo ile yaşadığı o samimi an gibi. Saklanan bir hayvan gibi kıvrılmış oturan Demeter’i izlerken, alışkın olmadığım, garip bir hisse kapıldım. Sanki içini rahatlatmak için omzuna hafifçe vurmak istedim.

“Bak,” diye başladım. “Belki de sandığın gibi çıkmaz. Belki buraya tatile geliyordur. Masanda broşürü görmüştür, bir oda ayırtmaya karar vermiştir...”

Demeter başını kaldırdı. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Çamura bulanmış yüzünde umutla savaş veren çaresizliği okudum. “Eh, bir ihtimal. Sonuçta, broşür gerçekten iyi...” Ufaktan göz kırptım ve birden gerginliği dağılıp güldü.

“Gerçekten iyi. Daha önce söylediklerimin arkasındayım: Ye-

teneklisin, Katie. Doğrusu, seni hiç işten çıkarmamalıydım. O bir halta yaramaz Flora'yı çıkarmalıydım. Sen her zaman daha harekete geçen, daha hayat dolu taraftın..." Birden hatırlayarak canlandı. "Bir dakika. O sendin!" Parmağını bana doğrulttu. "İneklerin refahı fikri *senden* çıkmıştı, değil mi? Marka yenilemesinin temeli bunun üstüne atıldı."

"Ah. Şey, evet. Bendim."

Göğsüm umutla yeşerdi. Belki Demeter... belki de...

"Sana kariyerinde yardım etmek isterim," dedi Demeter aklımı okurcasına. "Hele hele şimdi kim olduğunu anlayınca. Ama ben işimi kaybedersem, yardım etme şansım azalır..." Kendi lafını kesti ve gözü parladı. "Aman Tanrım, buldum. Katie, sen benim yerime öğren. *Sen* sor öğren."

"Ne?" Çenem yere düştü.

"Alex gelir gelmez git onunla konuş. Laf aç. Buraya işime son vermeye mi gelmiş, öğren. Yapabilirsin, becerebileceğini biliyorum."

"Ama..."

"Lütfen." Ellerimi tuttu. "*Lütfen*. Eğer beni kovmaya geliyorsa, kendime bir savunma hazırlayabilirim. Kendimi kurtarmak için az da olsa bir şansım olur. *Lütfen*, Katie, *lütfen*..."

Nihayet adımı doğru söylediği için miydi, yoksa gözlerindeki acınası bakıştan mıydı, yoksa ona bu tatilde yeterince eziyet ettiğime kanaat getirdiğim için miydi, bilmiyordum ama yavaşça tamam anlamında başımı salladım.

ON ALTINCI BÖLÜM

Hayatımda hiç, bir insanın şok olup sendelediğini görmemiştim.

Ama Alex yaptı. Beni görmesiyle sendeledi. Gerçek anlamda sendeledi. (Doğrusu, aynı zamanda ıslak çimende yürüyordu, onunla da alakalı olabilirdi.)

Çiftlikteki tek düzenli bahçedeydik, birkaç çiçek tarhı olan, minicik bir avluydu, yandaki taraçadan bütün Yörük çadırlarının olduğu alana iniliyordu. Glamping konuklarımızı hoş geldiniz çayı için burada ağırlıyorduk. Biddy, Alex'e de aynısını yapmıştı.

“Tanrım.” Güneş gözlüğünü çıkarıp bir elini kaşının üstüne koyarak bana baktı. “Katie. Yani Cat. Yani... Sen misin?”

Öğlen saatiydi ve Demeter’le yüzleşmemden bu yana birçok şey yaşanmıştı, ağırlıklı olarak sabun ve kese içeren şeyler yaşanmıştı. Temizlenecek çamurumuz çoktu.

Çiftlik evine varır varmaz, Alex’in aradığını ve yarım saat uzakta olduğunu öğrendim. Demeter’in en büyük derdi, kendine bir savunma hazırlayamadan Alex’in onu bulup işten atmasıydı. Böylece ben de ona ahşap barakada saklanacak bir yer buldum, kendisi bana tevazu ve şükranla teşekkür etti.

Cooper Clemmow’dayken Demeter’i belki de hiç tanımamıştım diye hissediyordum. Gerçek Demeter’i yani. Onunla tekrar konuşmak istiyordum. Dış kabuğu biraz daha soyabilirdim. Tüm o başarı hikâyeleri ve tasarımcı giysileri ve ünlülerle anılarının altında

ki gerçek kişiyi tanımak. Şu anda önceliğim bu değildi. Önceliğim, ona verdiğim sözdü –akıllıca olup olmadığı tartışılırdı– ve sözü-mü tutmak için elimden geleni yapmalıyım. Alex'i görünce bile kaydadeğer derecede dengem şaştı. Beynimde dönen bir manşet vardı: *Demeter'le yatmıyormuş... Demek Demeter'le yatmıyormuş...*

Ahh. *Kes şunu*, beynim. Yatmıyorsa yatmıyor. Bu ne demek? Hiçbir şey. Belki başkasıyla yatıyordu. Başkasına *âşık* olabilirdi. Beni uzaktan yakından çekici bulmuyor olabilirdi. (Büyük ihtimalle. Hatta, en son karşılaşmamız göz önüne alınırsa, çok büyük ihtimalle.)

Duş alırken Alex ile aramızdaki tüm geçmişi en başa alıp sardım ve ölmek istedim. Kabul edelim ki, onu en son gördüğümde ona “ayrıcalıklısın” diye bas bas bağırıyordum. Aynı zamanda ona aramızda bir “kıvılcım” çaktığını sandığımı söylüyordum. (Kim yapar ki bunu? Cevap: Sadece ben, Katie, Bir Erkek Bulup İçine Etmeme seyahatinde dünyanın en hevesli yolcusu.)

Dolayısıyla, durum pek iç açıcı değildi. Ama verilmiş sözüm vardı, o yüzden kolları sıvadım. Kızarıp bozarmayacaktım filan...

Aman *Tanrım*. Alex'e yaklaşıırken renkten renge giriyordum.

Ne kadar çekici olduğunu unutmuşum. Her zamanki gibi ince-cikti, eski bir kot ve soluk renkli turuncu bir polo yaka tişört giymişti, siyah saçları güneşte parlıyordu. Hemen şunu düşündüm: *Takım elbise giymemiş! Tabii ki Demeter'i işten atmayacak. Ama sonra hatırladım: Ah. O zaten hiç takım elbise giymez ki. Buradan bir anlam çıkmaz.*

Bakışı o kadar yoğundu, o kadar ilgiliydi ki, sanki kafamdan geçenleri tek tek okuyordu: Duygularımı, Demeter'in saklandığı yeri, her şeyi. Elbette, okumuyordu. Kendini toparla, Katie.

Son derece kayıtsız bir yaklaşım benimsemeye karar verdim, gerçi ne kadar ikna edici olacağım tartışılırdı.

“Selam,” dedim gayet sıradan.

(Arkasından eklesem mi: *Alex'ti, değil mi?* Kaşlarımı çatarak sanki onun kim olduğunu hatırlamıyormuşum gibi?)

Yok. Asla inanmazdı, numara yaptığımı anlardı ve acınası duruma düşerdim.

İyi. Peki.)

“Sensin!” diye heyecanlandı. “Cat.”

“Katie,” diye düzelttim. “Bana Katie de.”

“Sende bir değişiklik var.” Neyin farklı olduğunu anlamaya çalışır gibi alnını kırıştırdı. (Bu da tam erkeklere has bir tepkiydi. Bir kız olsa şıp diye çakardı: *Saçlarını maviye boyamış ve kıwırcık yapmış, siyah eyeliner çekmemiş, birkaç kilo almış, çilleri çıkmış ve taktığı gözlüklere ne olmuş?*)

Şimdiyse Alex yaylanır gibi, hatta zıplar gibi bana doğru yürüyordu, sanki yürümek fazla yavaştı ama koşmak da istemiyordu.

“Kafayı yedim. Burada ne arıyorsun?”

“Burada yaşıyorum?”

“Burada mı yaşıyorsun?” Alex bana uzun uzun baktı. “Artık işin bu mu?”

“Evet. Ama aynı zamanda evim de burası. Her zaman burasıydı.”

“Ama...” Alex elini saçlarında gezdirdi, klasik hareketiydi bu. “Bir dakika. Sen Birmingham’da oturuyorsun, değil mi?”

Söylediği her şeyi irdelemeyeceğime kendi kendime söz versem de, elimde değildi. Birmingham’dan ona hiç bahsetmemiştim. Demek benim hakkımda birileriyle konuşmuştu, öyle mi? Demek şey mi...

Hayır, hayır. Dur. Buradan *hiçbir anlam* çıkarılamaz.

“Eskiden Birmingham’da çalışıyordum,” dedim. “Demeter yanlış hatırlamıştı. Zaten o ayrıntılara takılmazdı. Ya da ofisteki düşük kıdemli çalışanlara.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup bilerek ona boş boş baktım. Oyunculugum üstümdeydi. Demeter hakkında ne kadar kaba konuşsam, Alex de ağzındaki baklayı o kadar çıkarırdı. Ya da en azından bu konuşmayı *onun hayrı için* yaptığımdan şüphelenmezdi.

Değil mi?

Alex o kadar cingözdü ki, hiçbir şeye şaşırmazdım ama elimden geleni yapacaktım.

“Burada olduğunu biliyorsun herhalde?” diye ekledim. “Toplantı yapmaya mı geldin? Yoksa masasında broşürü görüp küçük bir mola vereyim mi dedin?”

Beş duyum da sonuna kadar açık vaziyette cevabını bekledim, oysaki Alex soruyu bile duymamıştı.

“Onunla konuştun mu?” diye sordu yavaşça. “Demeter’le.”

“Demeter! Tabii ki hayır. Bir merhaba dedik filan...” Omuz silktim. “İlk başta beni tanımadı bile. Tipik.”

“Tipik midir?” dedi Alex, birden canlanarak. “Öyle midir? Onunla çalıştın, bilirsin...” Aniden sustu, yüzünü ovuşturdu, hiç beklemediğim bir şekilde kederli duruyordu.

“Neyi bilirim?”

“Ah, önemli değil. Artık ok yaydan çıktı.”

Alex sustu, ağız çevresindeki çizgileri derinleşti. Kaygı çöküntüleri oluşturdu.

Mideme bir kurşun oturdu. Alex broşürü görüp hafta sonu kaçamağı yapmaya karar vermiş birisine benzemiyordu. Sürdürmek istemediği bir görevi üstlenmiş birisine benziyordu.

Ki, aslında bu da çok düşüncesizceydi, dedim içimden. Ansters Çiftliği ruhuna uymazdı. Tatilde gevşeten aktiviteler listemizde, işten atılmak maddesi yer almıyordu.

“Eee, bütün ailesi burada mı?” dedi kara kara düşündükten sonra.

“Evet,” diye cevap verdim imalı imalı. “Gerçekten çok iyi vakit geçiriyorlar. Demeter’e burada olduğunu haber vereyim mi? Gerçi nerelerde olduğunu bilmiyorum...”

“Hayır!” dedi Alex hemen. “Henüz haber verme. Bana biraz...” Bitiremedi. “Bak, senin burada olacağını hiç bilmiyordum, Katie. Durum biraz... karmaşıklaştı şimdi.”

“Karmaşık olan nedir?” Mümkün olduğunca şaşkın bakıyordum.

“Demeter,” dedi Alex, boş bulunup, sonra yüzünü buruşturdu. “Kahretsin. Biliyorsun, seni burada görmeyi hiç beklemiyordum. Kafamı dağıtıyorsun.” Bana suçlu benmişim gibi baktı.

“Eh, konunun ne olduğu umrumda değil,” dedim, inanılmaz derecede ilgisiz görünmeye çabalayarak. “Sakın kavga falan etmeyin de. Diğer konukların huzurunu kaçırıyor.”

“Kavga etmek’ mi?” diye tekrar etti, tatsız bir gülüşle. “Maale-

sef kavga edebiliriz. Hatta daha beteri bile olabilir.”

Kendimi zorlayıp omuz silktim ve sonra sessiz kaldım. İçime öyle doğuyordu ki, Alex omzundaki yükten kurtulmak istiyordu. Gözlerindeki acıdan, parmaklarını burkuşundan, durup durup bakışlarını bana çevirişinden anlayabiliyordum...

“Bak, sana bir şey söylemeliyim bence,” dedi aniden aceleyle. “Sır tutabilir misin?”

“Tabii.”

“Olaylar bir tuhaf. Demeter’e, Cooper Clemmow’daki işine son verildiğini söylemek zorundayım.”

Bunun geldiğini biliyor olsam da, şoka girdim. Demeter’in işten atıldığını hayal edemiyordum. Dünya tersine dönmüştü. Demeter yaratıcı, ilham veren taraftı. Kafaları tokuşturan kişiydi. Demeter yol gösterir; diğerleri takip ederdi. Demeter patrondur. Öyleydi işte.

Gecikmiş de olsa, hiç şaşkınlık belirtmediğimi fark ettim. Kahretsin.

“O kadar şok oldum ki,” dedim hemen, “tepki veremiyorum. Uyuştum.” İşte. Umarım bu halimi iyi bir bahaneyle örtbas etmişimdir.

“Biliyorum.” Alex yüzünü buruşturdu. “İnan bana, hiç kolay bir karar olmadı. Yani Demeter çok akıllı, bunu hepimiz biliyoruz. Ama bazı pürüzler yaşandı... Adrian ve diğer herkes, işlerin tıkırında gitmediğini hissediyor, en özet deyişle.”

“Tamam.” Ağzından daha fazla bakla çıkarabilecek miyim diye düşündüm. “Peki, ııı, bu kararı aldırان en son faktör neydi?”

“Of Tanrım.” Alex derin bir nefes verdi. “Bir sürü şeydi. Ancak Allersons içindeki son sıçışı affedilmez...” Birden durup bizi duyan var mı diye etrafına bakındı. “Sadece aramızda, tamam mı?”

“Tabii tabii,” dedim ciddiyetle. “Burada bir mottomuz vardır: Ahır avlusunda söylenenler ahırın avlusunda kalır.”

Steve’i daha önceden boşuna karalamışım. Ahır avlusu motto-su bayağı iyiydi.

Alex’in kafası allak bullak oldu. “Ahır avlusunda değiliz ki.”

“Bütün çiftlik için geçerli,” diye içini rahatlattım. “Allersons diyardun?”

“Evet. Şey, sen ne duydun bilmiyorum ama temelde, Demeter birkaç hafta önce Allersons’a gitmiş, Allersons Holding’i biliyor-sun?” diye ekleyince evet anlamında başımı salladım. “Flaming Red restoran zincirlerinin markasını yenilemek istiyorlar. *Olağanüstü* büyük bir iş. Anlaşılan Demeter onları çok etkilemiş. Araştırma, atölyeler kurma gibi bir sürü fikir öne sürmüş, hatta ‘markaya ait yol gösterisi’ kurmayı tasarlamış; uzun lafın kısası toplantıda harikaymış. Herkes orada hemfikir.”

“Eee?”

“Eee’si şu, bu dediklerinin arkası gelmemiş.”

“Gelmesi mi gerekirmiş?”

“E herhalde! Ama kafayı yemiş ve nedense Allersons’ın biraz zaman geçsin diye beklediğini sanmış. Rosa ve Mark’a bu mesajı vermiş. O yüzden kimse bu işin peşine düşme zahmetine girmemiş.”

“Peki Allersons zaman geçmesini istemiş mi?”

“Hayır! Onlar da Demeter’den haber bekliyormuş! Bizden! Duyduğuma göre, ona sürekli e-posta atmışlar ve Demeter onlara teyit eden cevaplar yollamış. Fakat çok açık ki, onlar başka bir yerdeymiş, Demeter bambaşka... *aklı havada*. Sonunda adamlar Adrian’a telefon açmış, dün sabah ve Adrian, nasıl yani olmuş!”

“Yani... O halde...” Beynim çok hızlı çalışıyordu. “Demeter’e bundan bahsettin mi?”

“Tabii ki! Dün kaç kere telefonda konuştuk. Ama, en kötü kısım da bu, Demeter’in kafası karmakarışık. Bir hata yapmadığını savunuyor, Allersons’ın hatası diyor, tatilden dönünce bize gösterecekmiş. Ama tam aksini ispat eden e-postalar elimizde. Her şey batmış. Adrian artık onunla konuşmuyor. Herkes ondan ümidi kesti. Demeter’de kayış koptu diyorlar.” Alex samimi anlamda perişandı.

“Bu yüzden işten atılıyor yani?” diye bastırdım. “Bu olaydan ötürü?”

“Başka olaylar da var.” Alex kollarını zayıf göğsünde bağladı, üstüne gelmişim gibi dikildi. “Yanlış adrese e-posta atmasının sonucunu bir konuşma oldu. Eminim, onu da duymuşsundur.”

Yüzümü buruşturdum. “Evet, duydum.”

“Forest Food’un ayaklarına kapanmak zorunda kaldı, feciydi. Sensiquo ile ayrı yanlışlıklar silsilesi oldu...”

“Onu da hatırlıyorum.” Rosa’nın, kadınlar tuvaletinde Demeter’e bağıırışını hatırlayarak kafamı salladım.

“Sensiquo’nun gönlünü aldı ama yine de, gereksiz yere koskocaman bir drama yaşandı. Genel anlamda, liderliği, ofis çalışanlarına yaklaşımı, uçarılığı hakkında şikâyetler aldık...” Çıldırarak gibi olup yumruğunu başına götürdü. “Hiç anlamıyorum. İlk işimde Demeter için çalışmışım ve muhteşemdi. Zekiydi. Yüreklendiriciydi. Her şeyden haberdardı. Yani, evet, biraz dürtüsel davranırdı, küçük kusurlar yapardı ama Demeter’di. Dehası parladığı için ufak pürüzlere tahammül edebilirdin. Her şey kontrolü altında olurdu. Geminin dümenini sımsıkı tutardı. Oysaki artık...” Alex iç çekti. “Ona ne olduğunu bilmiyorum. Onu işe aldığım, destekleyip arkasında durduğum için aptal durumuna düştüm...”

“Sen buna onun arkasında durmak mı diyorsun?” İnanamamıştım. “*Tatildeyken* yanına gelip onu işten atmaya?”

“Onun için elimden geleni yaptım, tamam mı?” Gözleri kapkaydı ve savunmaya geçmişti. “Ayrıca pazartesi sabahı işe gelmesinden, Adrian’ın yanına çağırılmasından ve tüm ekibinin önünde olmasındansa, bu işi burada bitirmeyi tercih ederim. Buraya gelmeyi *kendim istedim*, ister inan ister inanma, gönüllü oldum. Ağırbaşlılığını ve mahremiyetini koruması için uğraşıyorum...” Birden durdu. “Her neyse, senin umrunda mı? Ondan nefret ediyorsun sanmışım.”

“Ah, ediyorum,” dedim çabucak. “Benim işime son veren oydu, unuttun mu? Kaltak. Hepsini tepe tepe hak ediyor.”

“Ashında kaltak değildir,” dedi Alex yavaşça. “Biliyorum, herkes onu öyle sanıyor ama değildir. Adı çıkmış bir kere, neden bilmiyorum, öyle de kalmış.”

Şöyle demek istedim: *Ne demek istediğini anlıyorum*. Şöyle demek istedim: *Demeter’i bambaşka gözlerle görmeye başladım*. Elbette, diyemedim. O yüzden bir mısır çiçeği alıp bütün yapraklarını yoldum, böyle bir alışkanlığım vardı.

"Katie!" Biddy'nin sesi kulağıma geldi. "Bırak o zavallı çiçeği!"

Kederli kederli sırttım. Tipik Biddy, beni böyle enselerdi. Ağzına kadar dolu bir tepsiyle bahçeye çıkıyordu, hemen ona yardıma koştum. Tepside kahvedenlik, fincan ve tabağı, sütlük, iki tatlı çörek, reçel ve krema, bir dilim limonlu kek ve iki tane parça çikolatalı kurabiye vardı.

"Aman Tanrım, Biddy," diye fısıldadım, dökme demir masaya bunları yerleştirmesine yardım ederken; sonra da şemsiyeyi açtık. "Sence yeterince yiyecek getirmiş misin?"

"Adama iyi bir hoş geldin demek istedim!" diye fısıldadı Biddy. "İlk yataklı konuğumuz o. Evet, Bay Astalis!" Ayağa kalktı. "Lütfen buyrun, West Country kahvenizi için, sonra sizi odanıza götürüyüm."

Alex masaya oturduğunda aklı gitmişti. Yine de Biddy'ye gülümseyip her şeye iltifat etti: "Bu çörekler! Peki ya reçel, o da mı ev yapımı?"

Biddy sonunda içeri girdi ve Alex çöreği elinden bıraktı. "Hep-sini *bitiremem*," dedi. "Özür dilerim. Öyle bir şey olmayacak. Yol-dayken, bir saat önce kahvaltı ettim."

"Merak etme." Kahkaha attım. "Biddy seni iyi ağırlamak istedi."

"İyi ağırlamak' Somerset halkı arasında 'kalp damar hastası yapmak' anlamına geliyor sanırım?" Alex krema kâsesine baktı ve bir daha kahkaha attım.

"Yalnız cidden, limon soslu kekini denemek zorundasın. Muh-teşem."

"Deneyeceğim." Alex durgunlaştı. "Şimdi değil." Limonlu keki peçeteye sardı, sonra ellerini avucu açık şekilde masaya koydu. "Bu kadar oyalanmak yeter. Bunu yapmam lazım. Demeter'in nerede olduğunu biliyor musun?"

Midem takla attı. *Hiçbir şey çaktırma.*

"Önce Biddy sana odanı göstereyim," dedim rahatça. "Lütfen. Uzun sürmez. Sen geleceksin diye çok heyecanlandım. Aslında..." Duraksadım. "Sen ilk oda kahvaltı misafirimizsin."

"Gerçekten mi?" Alex şaşırdı. "Ben de burayı uzun süredir açık bir yer sanmıştım."

“Öyle. Glamping alanı öyle. Ama oda-kahvaltı odası yeni ve Biddy çok gergin...”

“Eh, onu hayalkırıklığına uğratmak istemem.” Alex kahvesini yudumladı. “Ama muhtemelen odayı kullanmayacağım bile.”

“Bu gece kalmayacak mısınız?” Kalbim kırılmış gibi konuşmak istememiştım. Çünkü elbette kalbim kırılmamıştı.

“İşler tahminimden uzun sürerse diye, ne olur ne olmaz, odayı ayırttım. Parasını ödeyeceğim tabii,” diye ekledi Alex çabucak. “Ama kalma planım yok. Mecbur kalmadıkça uzatmayı düşünmüyorum.”

“Bize yine de TripAdvisor’da iyi bir yorum yazar mısınız?” Kendimi tutamadan yumurtladım ve Alex güldü.

“Kesinlikle. On yıldız.”

Ben de ona güldüm. “En fazla beşe kadar yıldız veriliyor.”

“Beş buçuk o zaman.” Kahvesini bitirdi, sonra bana soru sorar gibi baktı, sanki benimle ilk kez karşılaşıyordu. “Eee, Katie Brenner. Sen neler yaptın?”

“Ah, bildiğin gibi,” dedim havalı havalı. “Çoğunlukla işsizdim.” Alex yüzünü ekşitince hemen ekledim, “Olsun, sorun değil. Gerçekten. İyi geçti. Babamın burayı açmasına yardım ettim. Biddy’yle ikisine. Biddy benim üvey annem,” diye açıkladım.

“Burayı sıfırdan mı açtınız?” Kollarını iki yana açtı.

“Evet.”

“Sadece üçünüz?”

Başımı salladım ve Alex, Biddy’nin tepsiye koyduğu Ansters Çiftliği broşürünü aldı. Bir dakika inceledi, sonra kafasını kaldırıp baktı. “Ne diyeceğim? Bunu daha önce de görmüştüm ve içimden: *Demeter’in işine benziyor*, diye düşünmüştüm. Anlaşılan ondan çok şey öğrenmişsin. Tebrik ederim.”

İçimden yumruğumu havaya kaldırdım ama dışımdan basit bir, “Teşekkürler,” dedim. “Ah bu arada, beni tanıdığını babama ve Biddy’ye söylemesen olur mu?”

“Efendim?” Alex şaşırdı.

“Durum... karmaşık. Demeter’i tanıdığımı da bilmiyorlar. Şey...” Sustum. “Her neyse.”

“İyi,” dedi Alex kısaca. Kafası karışmıştı ve belki biraz alınmıştı ama ne yapalım. Şimdi ayrıntıya giremezdim. Her neyse, zaten fazla uzun kalmayacak, Biddy ile bir daha konuşmayacaktı, babamla hele hiç.

Ona bir fincan kahve daha koydum ama elini kaldırdı.

“Hayır, gerçekten kalkmam lazım.” Ama sonra düşünceli düşünceli bir yudum aldı. (Burada öğrendiğim bir şey: Daha fazla kahveye hayır diyenlerin yüzde altmışı, iki fincan daha içiyordu.) Bir süre çocukların gülüşme sesleri haricinde çıt çıkmadı. Sanırım çocuklar bu sabah babamla takılıyor, korkuluk yapıyorlardı. Ondan sonra, Balıkçı Gölü’nde balığa çıkacaklardı. Burada bayağı eğleniyorlardı, tartışılmazdı.

Hafif bir kararsızlık yaşadım, ne diyeceğimi bilemedim ama o sırada Alex sessizliği böldü. “Biliyor musun, Cooper Clemmow’daki son gününde söylediklerini uzun uzadıya düşündüm. İçime oturdu. Bir iki gece uykularım kaçtı. Neredeyse seni arayacaktım.”

Ne?

Nutkum tutulmuştu. Zaman kazanmaya çalışarak gözlerimi kaçırdım, elimdeki kaşıkla oynadım. Ona sormak istediklerim vardı: *Sen neden bahsediyorsun? Ne söylemek istedin? Neden uykuların kaçtı?* Ama aynı zamanda, oraları deşmek istemedim. Yerin dibine batıyordum.

“Anladım.” Gözlerinin içine bakma hatasını yaptım ve o kara gözlerini, tam gözlerimin içine dikmişti.

“Sana bak,” dedi yumuşak bir sesle, midem birden hop etti. Ne demek istiyordu? Bana neden öyle bakıyordu? Of Tanrım...

Tamam, işin doğrusu: Kızarıp bozarmayacağım stratejisi elimde patlamıştı. Neyin sebep olduğunu bile bilmiyordum. Gözleri mi? Sesi mi? Sadece... Alex’in kendisi mi?

“Neyse,” dedim profesyonel bir tonla. “Özür dilerim ama gipidip... bir şey yapmam gerek.”

“Tabii ki.” Alex ayılmış gibi oldu ve gözündeki ışık söndü. “Çok meşgul olmalısın. Seni tuttuğum için özür dilerim.” Kahve fincanını yerine koydu. İşte başlıyoruz. “Demeter nerede biliyor musun? Baban, seninle olduğunu söylemişti.”

“Demeter mi?” dedim, umursamaz bir omuz silkişle. “Kusura bakma, hiçbir fikrim yok. Ama buralarda bir yerdedir. Onu görürsem, sana doğru yönlendiririm.”

“Eğer onu *görecek* olursan...” Güneşte gözlerini kısarak baktı. “Hiçbir şey söylemezsin, değil mi? Ahır avlusu kuralları.”

“Bir şey *söylemek* mi?” diye tekrar ettim, sanki düşüncesi bile komikmiş gibi. “Tabii ki hayır. Ağzımı bile açmam.”

“İşten atılacaksın!” Tahta kulübeye vardığım saniye yumurtladım. “Hepsi doğruymuş! Adrian senden ümidi kesmiş ve sebebi Allersons olayı ve Forest Food e-posta meselesi, Sensiquo ile anlaşmazlık, ayrıca personele karşı tavrın ve... anlarsın ya. Her şeymiş.”

“*Her şey mi?*” Demeter, çektiği çilelerden yeni kurtulan, bir aydır esir alınmış bir mahkum gibi tahta kulübenin derinliklerinden bana baktı. Benim aksime, Alex’e rastlarım paranoyası yüzünden duşa girmemişti. Yüzünde kurumuş çamur, saçlarında toprak ve omuzlarında kepeğe benzer talaş kırıntısı vardı. Yüzünde ıstırap çeker gibi bir ifade olmuştu ve biraz fazla açık konuştuğumu fark ettim.

“Eh, anlarsın ya,” diye diplomatik bir edayla toparlamaya çalıştım. “Hataların. Ve... eh. Personelle olan olaylar.”

“Personelle olan hangi olay?” Bana karanlığın arasından miyop gibi, şaşkın ve *inanılmaz derecede* saç baş yolduran ifadesiyle baktı.

“Ah.” Omuz silktim. Eteklerimdeki taşları dökmeyecektim ya.

Sessizlik oldu. Demeter sinirli sinirli ayağını yere vuruyordu. Kapana kısılmış bir hayvan gibi gözleri velfecri okuyordu.

“Personelle olan olayları anlatsana,” dedi hemen. “Onlardan biriydın. Anlat.”

Of Tanrım. Tam bir mücadeleleydi.

“Gerçekten,” dedim hızlıca. “Bir şey yok.”

“Bir şey var!”

“Yok yok! Sadece ufak tefek sıkıntılar...” Rahatsız olarak sustum.

“Ufak tefek şeylerden fazlası olduğu belli,” dedi Demeter düm-

düz bir sesle. “Katie, sana profesyonel bir iş arkadaşı olarak soruyorum. Bana bir özet geç. Dürüst, tam bir eleştiri. Kendini kısıtlamadan.”

Aaah. Ciddi miydi?

“Yapamam!” Bacak bacak üstüne atıp buruldum. “Çok... tuhaf olurdu.”

“*Tuhaf* mı?” Demeter patladı. “Sence şu anda kendimi ne kadar tuhaf hissediyorum, eskiden benden düşük seviyede çalışan bir adamdan saklanacağım diye tahta bir kulübeye sığınmışım... Bütün kariyerimin üstüne sifon çekilişini izliyorum... Delirdiğimi hissediyorum.”

Başını tuttu ve birdenbire gözlerinin nemlendiğini fark ettim. “Benim için nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun. Anlamıyorum. *Anlamıyorum.*” Başını ellerine vurdu ve şok olup üzülererek bakakaldım. “Hiçbir şeyin anlamını çıkaramıyorum. Ciddi ciddi buna başlangıcı yaşadığımı düşünüyorum. Ama bunu kimseye itiraf edemiyorum. Hiç kimseye. James’e bile.”

“Sende *bunama* başlangıcı yok,” dedim şaşırarak. “Çok saçma!”

Ancak Demeter beni duyamıyormuş gibi, vahşi bir hayvan gibi kafasını sallıyordu.

“Olaylar değişiyor. Olaylara... anlam veremiyorum. E-postalar. Mesajlar.” Hatırladıkça kaşlarını çattı. “Her günü bir nevi, özünde... panik halinde atlatıyorum. Evet. Panik. Her şeyi kontrolde tutmaya çalışıyorum ve başarısız oluyorum. Bariz başarısızım, işten atılmama ramak kaldı, bu da bunun kanıtı.” Haşın bir hareketle gözlerini sildi. “Özür dilerim. Ben böyle biri değilim.”

“Bak.” Gitgide rahatsız hissederek yutkundum. “Sen işinde çok başarılısın. Bana gerçekten ilham verdin, müthiş fikirler buluyorsun...”

“Bana personeli anlat.” Lafımı aniden kesti. “Nerede batırdım? Neden benden nefret ediyorlar?”

Sırtını sıvazlayıp, *Nefret etmiyorlar canım*, demek üzereydim. Ancak Demeter’in yüzünü görünce beyaz yalandan vazgeçtim. Bu kadına saygı duyuyordum. Daha iyisini hak ediyordu.

“Evet, Rosa’yı alalım.” Sıradan bir isim seçtim. “Şöyle hissediyor...” Nasıl ifade etsem diye düşündüm.

Miu Miu ayakkabılarınınla parmaklarını ezdiğini hissediyor.

“Kariyerini geliştirmesi için onu yüreklendirmediğini hissediyor,” dedim dikkatlice. “Mesela belediyenin açtığı atletler projesinde yer almasına izin vermemişsin.”

“Hâlâ bunun *kinini* mi taşıyor?” Demeter’in gözleri yuvalarından fırladı.

“Eh, yeteneklerini sergilemesi için bir alan olacaktı...”

“Tanrım.” Demeter gözlerini kapattı. “Buna inanmıyorum. Gerçeği bilmek ister misin? Rosa’yı o projede *istemediler*.”

“Ne?” Şimdi bakakalma sırası bendeydi.

“Ben bir e-posta yazıp onu tavsiye ettim, portfolyosunu gönderdik ama yeterli puan alamadı.”

“Peki neden ona söylemedin?” diye haykırdım.

“Rosa hep çok hassas görünüyor. Fazla hassas hatta.” Demeter omuz silkti. “Ona ihtiyacım olduğunu söyleyerek duygularını korurum diye düşündüm. Özgüven seviyesi yüksek kalsın diye.”

“Ah.” Şöyle bir düşündüm. “Evet, belki özgüvenini yüksek tutun ama...”

“Artık benden nefret ediyor,” diye tamamladı Demeter. “Evet. Bunun arkasındaki nedeni görebiliyorum. İstem dışı oluşan neticeler falan.” Yüzü seğiriyordu sanki, sanırım bozulmuştu ama saklamaya çalışıyordu. “Aynı hatayı bir daha yapmam. Başka?”

“Tamam,” dedim, eskisinden de kötü hissederek. “Şimdi... Mark. Drench nemlendiricisinin yeniden markalaşması sırasında onun kendini gösterme fırsatını çaldığın için senden nefret ediyor.”

“*Sahi mi?*” Demeter hayretler içindeydi. “Ama olağanüstü bir başarıydı. Ödüller kazandık. Kariyeri tavan yaptı.”

“Eh, biliyorum. Ama onun kendi fikirleri varmış, sen el atıp onu utandırmışsın...” Dudağımı ısırdım. “Ben sadece insanlardan duyduklarımı aktarıyorum.” Demeter’in yüzünde birden artan öfkeyi görünce sustum.

“Onu kurtardım,” dedi hararetle. “Onu kurtardım yahu. Onun çizdiği tasarımlar aceleyle gelmişti ve standartın altındaydı. Mark yeteneklidir ama bir yandan dışarıya işler yapıyor. Evdeyken bunlarla uğraştığını biliyorum. Ağgözlü biri; fazla iş alıyor ve belli

oluyor.” Demeter sustu ve sakinleşti. “Biraz daha diplomatik olabilmişim,” diye ekledi. “Aklıma iyi bir fikir gelince gözüm dönüyor, her şeyi unutuyorum. Kötü bir huy.”

Buna ne diyeceğimi bilemediğimden bir süre sessiz oturdum. Demeter’in kafası fikirlerle dolup taşıyordu ve sebebi ortadaydı.

“O halde Rosa benden nefret ediyor, Mark benden nefret ediyor,” dedi garip bir sesle. “Başka?”

“Nefret yanlış kelime,” dedim çabucak, her ne kadar tam da isabet kelime olsa da. “Sadece... galiba... yeterince saygı gördüklerini hissetmiyorlar. Mesela, Mark’ın Yenilikçilik dalında Style-sign Ödülü kazandığını biliyor muydun?”

Demeter başını çevirip bana deliymişim gibi baktı.

“Herhalde biliyorum. Onu aday listesine ben yazdırdım. Katkıda bulunanlar panelinde yer alıyordum. Sonrasında ona kart yolladım.” Ardından kaşlarını çatı. “Aslında, yolladım mı? Yazdım, eminim de...”

“Sen ne?” Ağzım açık kaldı. “Eh, onu aday gösterdiğini ona söyledin mi?”

“Tabii ki söylemedim,” diye karşı çıktı. “İsimsiz yapılır bunlar.”

“Yani ofiste hiç kimse ona yardım ettiğin hakkında bir şey bilmiyor muydu?”

“Bilmiyorum,” dedi Demeter sabırsızca.

“Ah, bilmeliydin ama!” Resmen kadına bağıldım. “Sen de hak ettiğini almalısın. Demeter, beni delirtiyorsun! Dışarıdan gözüğünden çok daha iyi kalpli birisin. Ama kendine biraz yardım etmen lazım!”

“Anlamıyorum,” dedi Demeter kof bir sesle ve sabrım taşarak patlayacaktım.

“İnsanlara daracak elbisenin fermuarını *çektirme*. İnsanlara dip boyanı *yaptırtma*. Hannah panik atak geçirdi diye ona drama kraliçesi olduğunu düşündüğümüzü *söyleme*.”

“Ne?” Demeter dehşete düştü. “Söylemedim ki zaten. Hayatta kimseye öyle bir şey demem. Hannah ve sorunlarına çok destek oldum...”

“Çok iyi hatırlıyorum,” diye lafını kestim. “Hannah’nın yanına

gittin, ‘Kimse senin drama kraliçesi olduğunu düşünmüyor,’ dedin. Onun için bu, *Sen bir drama kraliçesisin* demektir.”

“Ah.” Demeter paparayı yemişti, oturdu. “Ah. Anladım.”

Uzun bir sessizlik oldu, Demeter’in söylediklerimi içselleştirdiğini anladım. “Sanırım her zaman iletmek istediğim mesajı düzgün iletemiyorum,” dedi sonunda.

“Bunun için bir lafımız var,” dedim. Madem dürüst olacaktım, gizli saklı kalmasın dedim. “Biz buna ‘Demeterlendin’ diyorduk.”

“Aman Tanrım.” Tam bir bomba etkisi olmuştu. Doğal olarak.

Yine uzun bir sessizlik oldu ve Demeter’in kafasında düşünce baloncuklarının büyüdüğünü fark etmiştim. Çok geçmeden, sesini yükselterek konuştu, “Ama dip boyası! Senden saç diplerimi boyamamı istedim diye benden nefret mi ediyorsun?”

“Şey...” Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum ama şansına, Demeter cevap istemiyordu.

“Çünkü hiç anlamıyorum,” diye devam etti anlayışla. “Hepimiz kardeşlik dayanışması yapıyoruz sanıyordum. Katie, sen de bana saç diplerimi boyar mısın deseydin, vaktim varsa, tabii ki boyardım. *Tabii ki* boyardım.”

Gözlerimin içine baktı, gözlerini kırpmıyordu ve ona inandım. Sanırım içten söylüyordu. Tereddüt etmeden dip boyamı yapar ve hiç gıcınmazdı.

Her yeni fark ettiğim ayrıntıyla beraber bir desen ortaya çıktı. Sanırım bazı açılardan Demeter sandığının *tam tersiydi*. Dikkatsizdi belki ama hain değildi. Miu Miu topuklularıyla bilerek kimsenin parmaklarını çiğnemiyordu; sadece ayaklarını nereye koyduğuna dikkat etmiyordu. Herkesi kendi gibi sandığı ortadaydı: Büyük fikirler üretmeye, fikirleri çalıştırmaya ve ayrıntılara takılmamaya odaklanmıştı. Maalesef, insanlar –çalışanları– ayrıntılara takılıyordu.

Gerçeğe aydıkça ona karşı sabrım taşıyordu. Azıcık daha özen gösterseydi, her şey bambaşka olabilirdi. “Biliyor musun, sürekli insanların ismini karıştırman da sana puan kazandırmıyor,” dedim dobra dobra. “Ve insanlara kim olduklarını hatırlamıyormuşsun gibi bakman? Kötü bir şey.”

Demeter konuşmamızın başlamasından beri ilk kez utançtan

yerin dibine girdi. “Ufak bir yüz tanıma sorunun var,” dedi, kuyruğu dimdik. “Ama sadece bir ayrıntı. Hayatım boyunca başarılı bir şekilde örttüm. İşlerime hiç engel olmadı.”

Tanrım, aklını kaçırmıştı. Onu boğabilirdim.

“Başarılı bir şekilde *örtmedin!*” diye itiraz ettim. “Ve işlerine engel *oldu!* Bak, işten atılmak üzeresin ve bu da buna sebebin unsurlarından biri. İnsanlar onları umursamadığını düşünüyor...” Aklıma bir fikir geldi. “Belki de o yüzden bazı şeyler kafanı karıştırıyor. Yani bu bir özellik. Disleksi olmak gibi bir şey. Yardım alabilirsin; destek alabilirsin...” Demeter hayır anlamında başını sallayınca devam etmedim.

“Keşke öyle olsa. O değil. Daha beter.” Demeter bana kara mizahla güldü. “Google’den erken bunamanın belirtilerini araştırdım. Hepsi bende var.”

“Ama aklın başında!” dedim, bu konuşmanın gidişatından hoşnut olmayarak. “Akıllısın, kafan çalışıyor, gençsin bir kere...”

Demeter olumsuz anlamda kafasını salladı. “Gönderdiğimi hatırlamadığım e-postalar gönderiyorum. Tarihleri karıştırıyorum. Tamam dediğim şeyleri hatırlamıyorum. Allersons ile mesele buradan doğru. Bana vakit geçsin dediklerinden eminim. Sipariş ettikleri bir araştırmanın sonucunu bekliyorlardı.” Yüzünden düşen bin parçaydı. “Oysa hepsi bana öyle demedik diyor. Demek ki benden kaynaklı. Akıl sağlığımı yitiriyorum. Şansıma, çok hızlı düşünürüm, o yüzden zor durumlardan paçayı sıyırmayı başardım. Hepsinden değil.”

Demeter’in ofisteki hali gözümün önünde canlandı, cep telefonuna gözlerini diyor, sanki dünya üstündeki hiçbir şey mantıklı değilmiş gibi okuyor da okuyordu, o karman çorman, çaresiz ifadeyle Sarah’ya bakıyor ve yüksek sesli bir haber vererek dikkatleri başka yöne çekiyordu. Şimdiyse, hepsi başa çıkma mekânizmasında bir tıkanma gibi görünüyordu.

Düşüncesi bile rahatım kaçarak büzülmeme sebep oldu. Demeter’in güçlü, zeki, işinde başarılı bir kadın olmadığını, insanları yönetmekte çuvalladığını düşünsem de inanamazdım.

Demeter kulübenin içinde volta atmaya başladı, adeta işkence çekiyordu. Sanki bir Pisagor denklemini çözmeye çalışıyordu.

“O e-postayı gördüğümünden eminim,” diye ilan etti birden. “Çık-tısını aldım. *Elimdeydi.*”

“Nerede öyleyse?”

“Tanrı biliyor. Benim bilgisayarımda yok. Kaç defa aradım, taradım. Ama...” Yüzü aydınlandı. “Bir dakika. Yoksa hasır çantama mı koydum?”

Donakalmıştı. Sevincini bozarım diye nefes alamıyordum.

“Koydum. Galiba koydum. Bir tomar e-postayı eve götürdüm...” Demeter çamurlu suratını ovuşturdu. “Masamda değil. Oraya da bakmıştım. Ama o çantada olabilirler mi? Haftalardır yatak odanın kapısının kolunda asılı. Hiç ellemedim... Oraya mı gittiler?”

Bir cevap bekler gibi telaşla bana baktı. Cidden yani. Ben onun hasır çantasını nereden bileyim? Öte yandan, bir tomar e-postayı bir çantada bırakmak tam Demeter’lik bir hareketti.

“Olabilir,” diye onayladım. “Makul.”

“En azından denemek zorundayım.” Çabucak üstüne başına çekidüzen verdi. “Bir şansımı denemek zorundayım.”

“Neyin şansını?”

“Londra’ya gidiyorum.” Bana doğrudan baktı. “Daha öğlen saat. Akşama kadar gider dönerim. Çocuklar zaten oyalanıyor; gittiğimi ruhları bile duymaz.”

“Ofise mi gideceksin?” dedim kafam karışarak.

“Hayır!” Neşesiz bir gülüşle bağırdı. “Ofise yaklaşma riskini göze alamam. Hayır, eve gideceğim. Eşyalarım arasından neleri kurtarabileceğime bakmalıyım. Eğer bununla savaşırsam, cephaneye ihtiyacım var.”

“Peki ya Alex?” dedim. “Burada. Seni bekliyor.”

“Ben gittikten sonra ona ne yaptığımı anlatabilirsin. Ya peşime düşer ya da Alex’i tanıyorsam, düşmez...” Demeter bana yamuk bir bakış attı. “Senden son bir iyilik isteyeceğim, Katie. Bana avantaj kazandır. Tamam mı?”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Avantaj kazandırmak. Oyuna avantajlı başlaması için ne lazımdı?

Yirmi dakika sonra, Demeter çıkıp gitmişti. Gizlice onu eve kaçırdım, ışık hızıyla duş alırken kapıda nöbet tuttum, sonra arabaya binip giderken etrafa göz kulak oldum. Şimdi Alex'in neler yaptığına bakmalıydım.

Artık bahçede değildi, odasının kapısını tıklatınca da cevap alamadım. Mutfağın yolunu tuttum ve onu masamızda oturmuş, Bidy'nin reçel çeşitlerine bakarken buldum. Ben içeri girince garip bir ifadeyle bana döndü, neydi bu tam olarak? Çıkaramadım. Keyif miydi? Yoksa tasa mıydı?

Yoksa *acıma* mıydı?

Çabucak Bidy'ye baktım, –neler oluyor?– ama bana tatlı tatlı gülümsedi. Anlaşılan ona göre hiçbir tuhafılık yoktu.

“Merhaba,” dedim dikkatlice.

“Merhaba Katie,” dedi Alex, sesi boğuk çıkmıştı. “Babanla konuşuyordum da, Cooper Clemmow diye bir şirketten ücretsiz izne ayrıldığını söyledi?”

Birisi içime koca bir davul seti attı sanki. Her şey tangır tungur devrildi, ancak dışarıdan bakıldığında son derece dingindim. Tek yapabildiğim, ona çaresizce bakmak ve düşünmekti: *Hayır. Lütfen hayır. Hayıuur.*

“Hoş, hiç dinlenemiyorsun, değil mi canım?” dedi babam, gü-

lerek. "Onu sürekli arıyorlar, şu bu konuda tavsiye istiyorlar..."

"Ya öyle mi?" dedi Alex aynı garip sesle. "Ne düşüncesizlik."

Top gibi kıvrılmak istiyordum. Büzüşüp kalmak istiyordum.

"Ah, sürekli ya dizüstü bilgisayarı ya telefonu elinde, şu 'markaları' konuşup duruyor," diye lafa katıldı Biddy hevesle. "Herkes bizim Katie'nin peşinde."

"Ah şu Londralı patronlar." Alex başını sağa sola salladı.

"Fazla talepkârlar," diye onayladı babam. "Yani izne çıktı mı, çıkmadı mı?"

"Çok iyi soru," dedi Alex başını sallayarak. "Bence tam üstüne bastın Mick, yanlış anlama."

"Eh." Dudaklarımın titremesine rağmen konuşmayı başardım. "Şey... o kadar kesin hatlarla çizilmiyor bu işler."

"Evet, onu seziyorum." Alex gözlerimin içine baktı; ilgisi uyanmıştı, meraklıydı, endişeliydi ve babamla Biddy'nin yanında beni ele vermeyecekti. En azından şu anda. "Eee, Demeter'in nerede olduğunu biliyor musun?" diye ekledi.

"O... eee... burada değil sanki," dedim, imalı imalı mutfağa bakarak. Ki, yalan değildi.

"Alex'e çiftliği gezdiresene?" diye önerdi Biddy. "Yolda Demeter'e rastlayabilirsiniz. Somerste'e daha önce gelmiş miydin, Alex?"

"Hiç," dedi Alex net bir şekilde. "Buralar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kırsal kesim benim için bir gizem. Hayatımda lastik çizmem bile olmadı."

"Bunu hemen düzeltmeliyiz!" Biddy mutfak kapısını açıp Alex'i dışarı çıkardı. "Havayı içine çek," diye önerdi. "O şehirli ciğerlerin temizlenir."

Alex hınzır bir çocuk gibi güldü ve uslu uslu nefes almaya başladı. Tepelere ve tarlalara, sanki bir şey dikkatini çekmiş gibi manzaraya uzun uzun baktı, birdenbire gözlerini kısarak hızlı adımlarla öne çıktı.

"Kırsal kesimden hiç anlamam," diye tekrar etti, "sadece bir fikir. Ama şuradaki çalıyı kesseniz... önünüz daha çok açılmaz mıydı?"

Ta doğudaki gür çalıyı işaret etti. Sanırım göz zevki'ni bozuyordu ama biz alışmıştık.

“Ah,” dedi babam, hayretle. “Haklı olabilirsin. Evet. Bence haklısın.” Biddy’ye döndü. “Sen ne dersin?”

“Daha önce hiç gözüme batmamıştı ama evet.” Biddy afalladı. “Tanrım, manzarayı nasıl daha güzel yapabiliriz diye konuştuk da konuştuk ama...”

“Adam geldi, tek seferde gördü,” diye ekledi babam. Biddy ve babam, Alex’e yarı hayranlıkla baktılar.

“Dediğim gibi,” diye lonuştu Alex kibarca, “sadece bir fikir. Kırsal kesim benim için bir gizem.” Bana baktı. “Eee, tur atacak mıyız?”

“Resmi” bir Ansters Çiftliği turu yoktu, o yüzden Alex’i avluya doğru götürdüm. Babamla Biddy’den uzaklaşsın da, ne olursa olsun.

“Eee, Ücretsiz İzindeki Kız,” dedi Alex, duyulamayacak kadar uzaklaşınca.

“Kes şunu.” Kafamı kaldırmadan yürümeye devam ettim.

“Niye?”

“Çünkü... bir sürü nedeni var. Eh, en büyük neden. Babam.”

“İşinden atıldın diye hayatı sana zindan mı eder?” Alex şaşır-mıştı. “Destek olan bir tipe benziyor.”

“Öyledir! Hayatı zindan etmez. Şey...”

Yüzümü buruşturdum, içimdeki çetrefilli duygu yumağını dil-lendirebileceğim kelimelere dönüştürmeye çalıştım. Daha önce kimseyle babam hakkında konuşmamıştım. Duvarlarımı yıkıyordum.

“Onu hayalkırıklığına uğratmayı kaldıramam,” dedim sonunda. “Benim adıma hayal kırıklığına uğramasıyla başa çıkamam. Babam aşırı destek olan bir tiptir, anlıyor musun? Benim her işim yolunda değilse, kaldıramaz. Londra’dan nefret eder; orayı seçmemden nefret eder... Ona işimden bahsetsem, Londra’nın ne menem bir yer olduğunu iyice teyit etmiş olurum. Bir de şu var, belki de ona söylememe *gerek* olmaz.” Olduğumdan daha inançlı konuşmaya çalıştım. “Belki yakında yeni bir iş bulurum, gerçekle-ri saklarım. Hiç öğrenmesine lüzum kalmaz.”

Bunları söylerken bile yersiz bir iyimserliğe kapıldığının farkındaydım. Ama umut etmek zorundaydım, değil mi? Londra'da binlerce iş olmak zorundaydı. Bana sadece bir tanesi lazımdı.

"Bu bir iş değil mi?" Alex kollarım iki yana açtı. "Burayı işletmek?"

"İstediğim iş değil." Dudağımı ısırardım. "Biliyorum, burası bir sürü kişinin hayali ama ben marka yaratma dünyasını seviyorum. Ekip çalışmasını, yaratıcılığı... ne bileyim. O kıvılcımı, seviyordum. *Eğlenceliydi.*"

"Bazen öyle." Alex hınzırca gözü parlayarak gözlerimin içine baktı ve Cooper Clemmow'un çatısındaki halimiz aklıma geldi. O eğlenceliydi işte. Isıran kış soğuğunun yanağımı üşütmesi dün gibi aklımdaydı. Yoksa Alex'le beraber olmanın heyecanı mıydı o? Şimdi bile, ikimiz baş başa kaldık diye derim karıncalanıyordu.

Acaba onun derisi de karıncalanıyor muydu diye merak ettim. Muhtemelen hayır. Ruh halini tartmak için Alex'e yandan bir bakış attım ama birdenbire her şey fazla duygu yüklü gibi oldu.

"Peki bu 'ücretsiz izin' biterse ve hâlâ yeni iş bulamamışsan, ne yapacaksın?" Alex sessizliği bozdu. "Babana ne diyeceksin?"

"Bilmiyorum. Oraya kadar planlamadım daha." Hafifçe adımlarımı hızlandırdım. Bu düşünceyle yüzleşmek istemiyordum. "Şeye bakmak ister misin..." Sıradan bir şey attım. "Koyunlara? Bizim koyunlarımız, ineklerimiz..."

"Bir dakika. Bu ne?" Avluya ulaşmıştık ve Alex, babamın bütün ıvır zıvırlarını tıktığı en büyük ambarın içine eğilmişti. "Bu bir bira mayalama seti mi? Bir bakabilir miyim?"

"Eee... tabii," dedim, çiftlik evinden çıkan Denise'i görüp dikkatim dağılarak. "Hey, Denise," diye seslendim. "İki dakika konuşabilir miyiz? Susie bugün kendini iyi hissetmiyormuş biliyorsun? Yanına uğrayıp temiz çarşaf ister mi diye sorar mısın, iyi mi diye bir yoklar mısın?"

"İyi hissetmiyor muymuş?" diye yapıştırdı Denise, dudaklarını sıkarak. "Çadırının dışındaki boş şişeleri gördün mü? Neden iyi hissetmediğini ben sana söyleyeyim..."

"Her neyse..." Nazikçe lafını ağzına tıktım. "Benim için bunu yaparsan çok memnun olurum. Sağol, Denise."

“Prosecco.” Denise tiksintiyle söyledi bunu. “Beş şişe birden. *Prosecco.*”

Denise’in prosecco hakkındaki görüşlerini daha önce yeterince dinlemiştim. Parma jambonu hakkındakileri de.

“Ne içerse içsin, o bizim müşterimiz. Müşterilerimizi yargılamıyoruz, tamam mı?” Müşteri hizmetleri hakkında küçük bir söylev çekmeye hazırlanırken ambardan bir patırtı geldi.

“Hay aksi!” Alex’in ambarda bir şeye söylenmesini duyunca kısa bir telaşa kapıldım. Sakın bir yerine bir şey olmasın, bir bu eksikti...

“İyi misin?” diye koşturdum. “İçeri girmesen iyi olur bence...”

“Burası coşmuş!” Ambarın içine adım attığım saniye, Alex ağzı kulaklarında bana döndü. Yüzünü uçuşan tozlarla örümcek ağları kaplamıştı ve içgüdüsel olarak elimi kaldırıp silmek istedim, sonra utanç içinde birden durdum. Ne yapacaktım, yüzünü mü okşayacaktım?

Alex kaldırdığım elime kısacık bir bakış attı ve aklından aynı düşüncenin geçtiğini anladım. Sonra beni tekrar süzdü ama dümdüz, açıktan açığa. Aramızda toz tanecikleri uçuşurken kendime bunlar yüzünden nefesim kesildi demeye çalıştım. *Yoksa hafiften şeye düştüğümden değil...*

Neye? Şehvet desem yanlış olacaktı ama sanki gerçek buydu. Aramızda heyecanlı, iç gıcıklayan bir titreşim vardı. Londra’da vardı, şimdi burada da. Hayal etmediğimden emindim. Alex yavaşça yüzündeki örümcek ağını kenara itti ve sanki o da bu titreşimi tanımış gibi kara gözleriyle bana ıslıl ıslıl baktı.

“Burası bir define mağarası,” dedi. “Şuna bak!” Babamın Ansters Çiftliği Özel Birası’nı üretmek için aldığı devasa fıçıyı okşadı. Amma para kaybıydı.

Omuz silktilim. “Babam eskiden bira yapardı.”

“Ya bu?” Bira yapma setinin arkasındaki tuhaf aleti işaret etti. “Bu bir dokuma tezgâhı mı?”

“Alpaka yünü dokuyup paraya para demeyecektik. Babam bir nevi şeydir...”

“Girişimci mi?” diye destekledi Alex.

“‘Hayalci’ diyecektim aslında.” Kahkaha attım. “Bunlardan hiç bir zaman para kazanmadık.”

“Peki ya şu?” 1950 model müzik kutusunu gösterdi.

“Ah, bir dönem de rock’n roll partiler verecektik.” Hatırlayınca kıkır kıkır güldüm. “Hatta babam saçını Elvis Presley gibi önden kabartmıştı.”

“Çalışıyor mu?”

“Fişe takabilirsek...” Yanına doğru sokulup kablonun ucunu görmeye çalışırken kaburgamın Alex’inkine sürtündüğünü hissettim. Çünkü ambarın içi çok dar bir alandı. (Tamam, işin doğrusu: Yanından geçerken sırtımı özellikle ona doğru itmiş olabilirdim.)

“Pardon,” dedim.

“Sorun değil,” dedi, yorumlayamadığım bir ses tonuyla. “Yardım ister misin?”

Elimi tuttuğu anda bir elektrik akımı geçti. Kafamda kurduğum onca fanteziden sonra, işte elim o sıcacık elinin içindeydi. Hoş, el ele *tutuşuyorum* sayılmıyorduk, diye kendimi uyardım. Sa-
dece el ele *tutuşuyorduk*. Kısa bir süreliğine. Pratik ve gerekli bir hareket olarak.

Öte yandan, elimi bırakmadı, ben de bırakmıyordum. Bu da... garipti? Loş, tozlu havanın arasında ona şöyle bir baktım ve gözleri de, ses tonu kadar anlaşılmazdı. Ya da belki de anlaşılarda da, ben içlerindeki mesaja inanmaya cesaret edemiyordum. Çünkü o karanlık bakıştan aldığım şey, çok netti.

“Katie?” Babamın sesi loş ortamı deldi ve yerimden fırlayıp Alex’in elini bıraktım. “Burada ne yapıyorsunuz?” Elinde Çiftçi Mick şapkasıyla bahçeden içeriye bakıyordu.

“Alex’e bir şeyler gösteriyordum,” dedim, refleks olarak Alex’ten uzaklaşıp.

“Ya öyle mi?” Babam şüpheli bir edayla Alex’i tepeden tırnağa süzdü. “Nasıl şeylermiş onlar?”

Babamın ses tonu da, yüzündeki ifade de çok açıktı. *Ambarda seni bir iş karıştırırken yakaladım, değil mi?* ifadesiydi bu. Ciddi. Sırf burada bir erkekle baş başayım diye?..

Yani, eğri oturalım, doğru konuşalım, babam hayatım boyunca

birkaç defa beni ambarda bir iş karıştırırken yakalamıştı. (Sınav sonrası partide; bira festivalinin çıkışında; bir kere Steve'le beraberken. Tanrım, ne utanç vericiydi). Ama yani merhaba, ben artık yetişkin bir kadını mı?

"Bay Astalis bira yapma setiyle çok ilgilendi," dedim kararlı bir sesle.

"Seni soru yağmuruna tutacağım, Mick," dedi Alex. "Hep kendi biramı yapmak istemişimdir. Hatta..." Aklına bir fikir gelmişti sanki. "Senden bunu satın alabilir miyim? Garajıma koyarım."

"Satın almak mı?" Babamın yüzü yarım saniye aydınlandı; ardından hemen benim deyimimle "işadamı" ifadesine büründü, yani pintilik akan şüpheyle. "Eh, evet. Şimdi, ben bira yapım işine geri dönmeyi düşünüyordum. Bu set çok değerlidir. Önce teklifini duymak zorundayım."

Yerin dibine girebilirdim, yüzüm alev alev yanıyordu. Babam bira yapımına geri dönmeyi planlamıyordu ve Alex bunu kesin tahmin etmişti. Fakat duruşu hiç değişmedi.

"Doğrudur," dedi ciddiyetle. "Adil bir fiyat bulmak zorundayız. Kaça aldığını hatırlıyor musun?"

"Bakar öğrenirim," dedi babam da ciddiye alarak. "Birkaç dakika müsaade edersen, kayıtlarımı kontrol edeyim." Hızla arkasını döndü ve dışarı koştu.

"Gerçekten bira yapımına girmek istiyor musun?" diye sordum şüpheyle.

"Tabii ki istiyorum!" dedi Alex. "Baban beni teşvik edebilir." Üstüne de o kadar neşeli güldü ki, bunu en azından başka bir maksatla yaptığından şüphelendim. Sadece o dürtünün, cömertlik dışında ne olabileceğini kestiremedim.

(Eğer bira yapım setinin servet değerinde olduğunu saptamamışsa. Düşük bir ihtimal.)

"Ah, bir şey daha var," diye birden ekledi. "Sana anlatmam lazım. Hayır işin."

"Hayır işim mi?" diye tekrar ettim bir şey anlamayarak.

"Catford'daki halk merkezin yok mu? Önümüzdeki sene şirketin resmi sosyal sorumluluk projesi olarak kabul edildi."

“Ne?” Küçük dilimi yuttum.

“Bir şekilde sana haber verecektim. Neyse, işte verdim.” Ellerini iki yana açtı. “Resmi kararlar arasında. Önümüzdeki sene Catford’daki Church Street Halk Merkezi ve Kanser Araştırmaları için para toplayacağız.”

Ağzım açık kalmıştı. Beni dinlemişti. Unutmamıştı.

“Hatta onları ziyarete gittim,” diye devam etti Alex gözleri parlayarak. “Çocuklarla konuştum. Liderleriyle tanıştım. Haklıymışsın. Şahaneler.”

“Sen Catford’a mı gittin?” Kekeleyemeye başlamıştım, aklım almıyordu. “Sen, *Catford*’a gittin?”

Alex bir saniye cevap vermedi. Çenesi sımsıkı kapalı, müzik kutusunun düğmeleriyle oynadı.

“Dediğim gibi, aklıma takıldı,” dedi sonunda biraz boğuk bir sesle. “Ofiste söylediklerin beni çarptı. Kendi ayrıcalıklı baloncunun dışını göremeyen, imtiyazlı bir piç olmak istemedim. Hatta çok merak ediyorsan, dersimi aldım. Sen orada, mahallendeki topluluk için bir şeyler yapmaya, bağlantılar kurmaya, bir fark yaratmaya çalışıyordun...”

Ah Tanrım. Böyle mi düşünüyordu? Vicdan azabından beynim ısındı. Ben? Mahallemdekilerle bağ kuruyordum?

“Alex.” Hemen sözünü kestim. “Dinle. Ben... ben kimseyle bağ kurmadım. Gerçek şu ki... ben o halk merkezini hiç ziyaret etmedim.”

“Ne?” Alex şok olarak başını kaldırdı.

“Bir kız yolda bana broşürünü verip anlattı.” Utancımdan dudağımı ısırardım. “Hepsi bu.”

“*Broşür mü?*” Bakakaldı. “Ben de seni bayağı alakadar sanmıştım! Demek o yüzden adını bile duymamışlardı. Ben de hiç anlam verememiştim.”

“Eh, alakadar olacaktım!” dedim çabucak. “Eğer oradan taşınmasaydım. Yani eminim harika bir projedir ve...”

“Öyle! Sahiden mükemmel bir proje.” Alex bana inanamıyordu. “Neden *sana senin* mahallenin projesini ben anlatıyorum?”

“Çünkü... eee... çok iyi bir insansın?” diye cesaretimi toplayıp cevap verdim ve azıcık gülümsedim.

Neyse ki, Alex de dudağını oynattı. Bence işin komik yanından bakabiliyorduk.

“Eh, o zaman bir ara hatırlat da sana senin kendi hayır projesinin özetini geçeyim,” dedi alaycı alaycı.

“Eee... teşekkürler!” Gözlerinin içine baktım. “Ciddiyim. Teşekkür ederim.”

Müzik kutusunun fişini buldum ve Alex’e dinlemek ister mi diye soracaktım ki, kol saatine baktı. “Kahretsin.” Kaşlarını çatı. “Dikkatim dağıldı. Demeter’in nerede olacağı hakkında bir fikrin var mı?”

Ben de kendi saatime şöyle bir bakınca midem hop etti. Demeter çıkıp gideli yirmi dakika oluyordu. Maça avantajlı başlama buydu, değil mi?

“Dinle,” dedim. “Alex. Sana bir şey söylemem lazım.” Gözlerimi kaçırarak burnumu ovuşturdum. “Demeter... şey o...”

“Ne?”

“Şey, esasında... o...”

“Ne?” diye bastırdı Alex.

Tamam, işin doğrusu: Gerçekten çok gerilmiştim. Anın heyecanı içinde Demeter’e yardım etmem gerektiği açıkça ortadaydı. Doğru hareket gibime gelmişti. Fakat şimdi itiraf etmem gerektiği için...

“O... Londra’ya gitti.”

“Londra’ya mı?” Alex’in bakışları karardı. “Ne zaman?”

“Yirmi dakika önce.”

“Ama ne... neden...” Aniden sinirli gözlerini bana çevirdi. “Bir dakika. Onu *gördün*. Ona *söyledin* mi?”

“Evet, onu önceden uyardım,” dedim, alnım açık yüzüm ak.

“İnanmıyorum buna,” dedi Alex. “Yani bizim konuşmamızı bittirdin, doğruca ona koştun ve ‘İşten atılacaksın!’ dedin, öyle mi?”

Harfiyen öyle olmuştu ya, inkâr etmenin faydası yoktu.

“Öğrenmeyi hak ediyordu!” diye hararetle cevap verdim. “Demeter sizin tanıdığınızdan çok daha derin biri. Cooper Clemmow için çok emek sarf etti; onu öylece kapının önüne koyamazsınız...”

“Demeter hakkında ne düşündüğün umrumda değil, onu uyar-mak sana *düşmezdi*.” Alex kan beynine sıçramış vaziyetteydi.

“Eğer kaçarak kurşundan kurtulabileceğini sanıyorsa...”

“Kaçmıyor ki! Kendini kurtarmanın bir yolunu arıyor! Bir e-posta mı varmış neymiş... şşş!” Babamın yaklaştığını görünce onu uyardım. “Birbirimizi önceden tanımıyoruz, hatırladın mı?”

Alex bana gene gözünden alevler saçan bir bakış fırlattıktan sonra en can alıcı gülüşüyle babama döndü. “Eee, Mick,” dedi. “Kaça patlamış?”

“Ödediğim rakam bu.” Babam kâğıda karalanmış bir sayı gösterdi. “Yarısı diyelim mi?”

“Bir düşüneyim.” Alex kâğıdı cebine koydu. “Düşünüp taşınayım. Katie, bana belki çiftliğin diğer kısımlarını da gösterirsin? Sanki konu tam kapanmadı gibi hissediyorum.”

Meşum ve kötüye alamet ses tonunu duyan midem yine takla- lar attı ama kendimi uyardım: O artık benim patronum değil ki!

“Elbette,” dedim temkinlice. “Neler öğrenmek istiyorsun?”

“Ah, birçok şeyi diyelim,” diye cevap verdi Alex, gülümsemeden. Ciddi adımlarla ambardan çıktı, babam da peşinden koşturdu.

“Sen bir işadamısın yani, Alex?” diye sorguladı.

“Bir bakıma.” Alex babama tekrar gülümsedi. “Vakit ayırdığın için teşekkürler, Mick ama Katie’nin bana etrafı göstermesini çok istiyorum...” Bana döndü. “Ahırlar mı demiştin?”

“Ahırlara bakabiliriz,” diye omuz silktim.

“Bizim Katie sana ne istersen gösterir,” diye lafa girdi babam hevesli hevesli. “Öğrenmek istediğin ne varsa, sorman yeterli.”

“Ah, soracağım, soracağım,” dedi Alex, aynı kötüye alamet tonlamayla. “Sormaz mıyım.”

Gıkımı çıkarmadan önüme döndüm ve ahırlara doğru yol aldık. Babamın işitemeyeceği kadar uzaklaşana kadar ikimiz de konuşmadık. Sonra Alex anında durdu. Işığı yanıp sönen telefonunu çıkarıp en son gelen mesaja bakarken diken üstünde bekledim.

“Tam bir fiyasko ya,” diye patladı. “Demeter’in duygularını incitmemek için ta buralara kadar geldim. Adrian soruyor, ‘Hallettin mi işini?’” Alex cep telefonuna parmağıyla vurdu. “Sense kalkmış bana buradaydı ama topukladı diyorsun?”

“*Topuklamadı,*” diye karşı çıktım. “Her şeyle yüzleşecek, sade-

ce davasını savunmak için bir fırsata ihtiyacı vardı. Allersons'dan bir e-posta geldiğini düşünüyor, evdeki ofisindeymiş sanırım.”

“Yani eve mi gitti?” Bu yeni bilgiyle Alex'in gözleri parladı. “Shepherd's Bush'a.”

Anında kendime küfrettim. Bu detayı paylaşmama hiç gerek yoktu. lüzumlu değildi.

“Bak... nerede olduğunun ne önemi var?” diye direttim. “Ufacık bir şans uğruna ciddi ciddi arabaya binip Shepherd's Bush'a kadar gitmeyeceksin ya? Muhtemelen onu kaçıracaksın. Burada oturup beklemek zorundasın. Daha sonra buraya dönecek, o zaman onu...”

Tereddütte kaldım. *O zaman onu kovabilirsin*, demeyecektim.

“O zaman onu karşına alır, durumu hal yoluna koyabilirsiniz,” diye sonuca bağladım. “Adrian'a doğa yürüyüşüne çıkmış, şu anda ulaşamıyorum ona de. Farkı nereden anlayacak?”

Alex bana gene öfkeli bir bakış attı ama mantıklı bir noktaya değindiğimi anlamıştı. Deli divane kedi-fare oynar gibi arabayı bu kez Shepherd's Bush'a sürmeyecekti. Hâlâ mutlu görünmüyordu. Hatta, küplere binmişti.

“Burnunu sokmaya hakkın yoktu,” dedi. “Hakkın yoktu. *Yoktu*. Sen artık Cooper Clemmow için çalışmıyorsun; meselelerin ne olduğundan haberin bile yok...”

“Demeter'e şans verilmesi gerektiğini biliyorum ama!” Bir şekilde içimde bir kuvvet buldum. “Herkesin sandığı kadar kötü biri değil o! Onu bu şekilde savunmasız yakalamak, büyük bir haksızlık. İhtiyacı olan kanıtları toplamak için zamanı hak ediyor. Adil bir yargılamayı hak ediyor. Herkes hak eder.”

Nefes nefese kalmıştım. Sanırım Alex'e tesir etmeyi başarıyordum. Gözlerinin içindeki dalgalanmadan belliydi.

“Dahası...” Duraksadım. Bunu söyleme riskini göze alacak mıydım?

“Dahası ne?” diye çıkıştı.

“Dahası... Bence sen de benimle aynı fikirdesin, sadece kabul etmiyorsun. Şu anda büyük bir haksızlık yapılma ihtimali var. Bunun bir parçası olmak istemiyorsun. İstiyor musun?”

Alex sessizdi, dik dik bakıyordu. Sebebini anlayabiliyordum. Durumu olduğundan çok daha karmaşık hale getirmiştım. İnsanlar bundan nefret ederdi.

“İyi,” dedi sonunda ve sinir olarak telefonuna vurdu. “Demeter adil yargılansın. Zamanını değerlendirsin. Ben bu arada ne yapacağım?”

“Canın ne isterse.” Kollarımı ardına kadar açtım. “Konuk sensin.”

Alex hâlâ yüzünden düşen bin parça ahır avlusuna baktı, sanki gördüğü hiçbir şey moralini düzeltmeye yetmezdi.

“Wi-Fi var mı burada?”

“Tabii ki var. İstersen sana çalışabileceğin bir yer de bulurum. Yazık olur ama,” diye sessizce ekledim.

“Ne?” Sivri bir çıkışla döndü.

“Eh, buraya kadar geldin artık. Şimdi kırlardasın. Biraz keyif yapmalısın.” Durdum. “Ya da belki insanları işten atmak senin keyif yapma yöntemindir?”

Dilimi tutamadım ve Alex’in hassas noktasına dokunduğumu anladım. Yüzünü buruşturup bana pis pis baktı.

“Çok hoş. Sağol. İktidar manyağı bir despot olduğum ortada.”

“Eh, bu görev için gönüllü olduğunu sen söyledin. Bu senin hobindir belki, nereden bileyim? Uçurtma uçurmak, bira yapmak, insanları işten atmak.”

Bam teline basmaya başlamıştım, farkındaydım ama umrumda değildi. Londra’da uzun bir süre kendimi küçük Katie gibi hissetmek yetmişti. Dilimi tutmak, herkesin fikrini açıkça ifade etmesine hayran olmak. Halbuki artık, kendi evimdeydim, tam ters yöne savrulmuştum. Bu da pervasızlık, hatta aptallık olabilirdi ama bana ne! Alex’in bam teline basmak *istiyordum*. Ondan bir tepki almak *istiyordum*. Riskli bir oyundu ama içgüdüm şöyleydi: Ne kadar sert basacağımı biliyordum.

Sahiden de, Alex bir an patlamaya hazır bir bombaydı. Fakat sonra, bulutların arasından güneş sızdı, istemeye istemeye bir gülümseme oldu.

“Bütün oda-kahvaltı konuklarınızla böyle mi konuşursunuz?”

dedi sonunda. “Yaralarını bulup tuz mu basarsınız?”

“Henüz emin değilim,” diyerek omuz silktim. “Dediğim gibi, ilk konuşumuz sensin. Nasıl geçiyor?”

Gizli bir coşku duyuyordum: Doğru muhakeme etmiştim. Alex birkaç saniye konuşmadı, dudaklarında o minik tebessümle sadece suratıma baktı. Saçım yüzümün çevresinde uçuşuyordu ve Londra’da olsak, muhtemelen düzeltmeye çalışırdım. Burdaysa, hiç derdim değildi.

Alex psişik güçlerle sezmiş gibi, bakışlarını saçlarıma çevirdi.

“Saçların kıvrıcık olmuş,” dedi. “Ve *mavi*. Somerset’e has bir tarz mı?”

“Ah, evet,” dedim. “Burada bir mikro moda iklimimiz var. Somerset *Vogue*’un kapak kıızıyım, bilmiyor muydun?”

“Bahse girerim, öylesindir,” dedi Alex ve ifadesi içimi ısıttı. Hâlâ flört ediyorduk, değil mi? Güçlkle yutkundum, rüzgâr saçlarımla savururken gözlerimi ondan ayırmadım. Yarım saniye, ne diyeceğimi bilemedim.

“Pekâlâ.” Alex ayrılmıştı. “Haklısın. Buraya kadar geldim. Çevremi kıymetini bilip tadını çıkarmalıyım. Peki: Kırsal. Anlat bakalım.” Şöyle bir etrafında dönüp çiftlik binalarının haricindeki panoramik manzarayı süzdü.

“Sana kırsalı mı anlatayım?” Bana bir gülme geldi. “Yani, yeni bir müşterinmiş ve onu markalaştıracakmışsın gibi mi anlatayım?”

“Aynen öyle. Nedir kırsal kesim? Özelliği nedir? Yeşilliktir, orası bariz,” dedi, sanki Cooper Clemmow’daki beyaz tahtanın başında dikiliyordu. “Manzarlalar... Turner... Thomas Hardy... Hardy’nin romanlarına tahammül edemem yalnız...” Alex aniden bir şeye odaklanıp sustu. “Bir dakika. O ne?”

“O mu?” Baktığı noktaya döndüm, ahırın ilerisine, arka bahçeye bakıyordu. “O bizim Defender cip.”

“*Olağanüstü*.” Alex hızlı adımlarla cipe doğru gitti ve elini eski Land Rover üstünde dolaştırdı. Yaklaşık yirmi yaşındaydı, her tarafı çamur kaplıydı ve diz aynasındaki çatlaklar koli bandıyla kapatılmıştı. “Yani bu adamakıllı off-road aracı, değil mi?”

“Eh, bir Chelsea traktörü değildir.”

Şimdi Alex’in gözleri hin bir gülüşle parlıyordu. “Daha önce hiç arazi aracı kullanmadım. *Gerçek* arazi aracı.”

“Kullanmak ister misin?” diyerek anahtarları uzattım. “Hadi bakalım, şehirli çocuk. Hakkını ver.”

Alex avludan dikkatlice ve yavaşça ilerleyip giriş kapılarından geçti, sonra boş arazilere çıkınca hızını arttırdı.

“Dikkat et,” diyip durdum. “O kadar hızlı değil. Sakın bir koyun ezme,” diye ekledim, koskocaman bir çayırdaki giderken. Doğrusu, kenardan düşmüyordu ve mantıklı bir hızdaydı. Ancak giriş kapısını arkamızdan kapatıp boş çayıra çıktığımız anda Alex çarpışan arabalara binmiş bir çocuğa dönüştü.

Çayır çok genişti, tümseklerle doluydu ve ekili dikili değildi, hatta yabancı otların büyümesine izin verdiğimiz için devletten destek alıyorduk. Alex çayırın bir yanında düşük hızda gitti, sonra hızlandı, sonra delirmiş gibi aniden direksiyonu çevirdi. Toprak bu kadar kuru olmasaydı, şimdi patinaj çekiyorduk. Kaba saba bir tümseğe öyle bir açıdan çarptı ki, yandaki tutunma yerine yapıştım, sonra dik bir yokuşta gaza basıp en tepeye kadar çıktı. Hatta havada uçarken yumruğunu kaldırdı (yani bir iki saniye uçmuş-tuk) ve kahkaha attım, oysaki kalkış anında omzumu çarpmıştım.

“Hay aksi!” dedim güm diye yere inerken. “Dikkat et yoksa...”

Aniden sustum. Kahretsin. Hendeğe doğru gidiyordu. Sadece Alex hendeği göremiyordu çünkü uzun otlar ve eğrelti otlarıyla kaplıydı.

“Yavaş yavaş,” dedim gergince. “Yavaşla!”

“Yavaşlamak mı? Deli misin? Hayatımda yaptığım en güzel şeyyaaaaaahh!”

Land Rover aniden düştü ve dehşet dolu bir an takla atacağımızı sandım. Kafam tavana çarptı. Alex açık cama savrulup çarptı. Çılgınlar gibi direksiyona asıldı, sanki cipi kendi gücüyle hendekten çekmeye çalışıyordu.

“Git!” diye bağırdım. “Git!”

Lastikler hızla dönerken ve motordan feci bir kükreme sesi ge-

lirken hendekten çıkmayı başardık, birkaç yüz metre daha düşe kalka ilerledik ve durduk. Alex'e bakmamla nefesimin kesilmesi bir oldu. Yüzü kan revan içindeydi, çenesinden aşağı akıyordu. Alex motoru durdurdu ve nefes nefese birbirimize bakakaldık.

En sonunda konuştum: "Hakkını ver derken, arazinin en tehlikeli göçüklerine gir demek istememiştin."

Alex yarım güldü, sonra kaşlarını çatıp yüzümü yakından inceledi. "Ben iyiyim. Peki sen iyi misin? Cidden fena gümledin orada. Üzgünüm, hiç fark etmedim..."

"Yaşarım." Alnıma dokundum, ufak bir şişlik çıkıyordu. "Ah."

"Of Tanrım, özür dilerim." Alex mahcup oldu.

"Dileme." Haline acıdım. "Hepimiz yaptık. Ben araba kullanmayı bu çayırda öğrendim. Hendeğe saplandım. Traktörle gelip çektiler. Burada oldu." Cebimden kâğıt mendil çıkardım. "Her tarafın kan oldu."

Alex yüzündeki kanı sildi, sonra dikiz aynasından baktı. "Neredeyiz?"

"Çayırda. Hadi gel, inelim."

Enfes bir gündü. Saat herhalde biri geçiyor olmalıydı, bulutsuz gökyüzünde güneş tam tepedeydi. Çimenler uzun ve saman gibiydi; hava dingin ve durgundu. Tek duyabildiğim ta tepemizde şarkı söyleyen tarla kuşlarıydı, sesleri uzadıkça uzuyor, kurdeleler gibi uçuşuyordu.

Land Rover'ın arkasında her daim bulunan battaniyemizi çıkarıp çimenlere yaydım. Bir kasa elma birası da vardı, plastik kılıfında güvende kalmıştı, içinden iki kutu çıkardım.

"Somerset'i tanımak istiyorsan," dedim, ona bir kutu atarak, "yerel biramızdan içmek zorundasın. Sadece dikk..."

Dememe kalmadı. Alex bütün kutuyu üstüne fııkırttı.

"Pardon." Sırıttım. "Uyarmaya çalıştım. Arkada biraz çalkalanmışlar."

Ben de kutumu kol mesafesinde tutup açtım ve birkaç dakika güneşte oturup biramızı yudumladık. Sonunda Alex ayaklandı.

"Tamam, Somerset hakkında bir şeyler bilmek istiyorum," dedi gözleri parlayarak. "Şuradaki tepe ne? Ufukta görünen şu ev? Peki

şu küçük sarı çiçeklerin adı ne? Bana her şeyi anlat.”

Bu yoğun ilgisine kahkahalarla karşılık verdim. Her şey ilgisi-
ni çekiyordu. Alex'i içkili bir davette bir astrofizikçiye köşeye kısı-
rıp bütün evrenin sırlarını açıklattırırken hayal edebildim.

Benim de hoşuma gitti ama. Böylece ayağa kalktım ve çayırda
peşinden yürüdüm, ona manzarayı, çiftliği, çiçekleri, gözüne takı-
lan her şeyi bir bir izah ettim.

Sonunda güneş o kadar ısındı ki, ayakta duramayacaktık, do-
layısıyla battaniyeye geri döndük.

“Bu kuşlar ne?” diye sordu Alex, bacaklarını uzatarak ve dik-
katini çekmesine sevindim. Çekmeyebilirdi.

“Tarlakuşları.” Biramdan bir yudum içtim.

“Hiç susmuyorlar, değil mi?”

“Hayır.” Güldüm. “En sevdiğim kuştur. Sabah erkenden kal-
kar, dışarı adımını atarsın...” Durdum, avucumun içi gibi bildiğim
sesler üstümden aktı. “Sanki gökyüzü sana şarkı söylüyordur.”

İkimiz de yine sustuk ve Alex kuşların şarkısını yoğun bir me-
rakla dinledi. Belki hayatında ilk kez tarlakuşu sesi duyuyordu.
Nerede nasıl büyüdüğünü hiç bilmiyordum.

“Sana az önce şehirli çocuk dedim,” diye başladım. “Öyle misin
sahiden? Nerede büyüdü?”

“Şehirler çocuğu desen daha doğru olurdu.” Hatırlayarak başını
yana eğdi. “Londra, New York, bir süre Şangay, Dubai, San Fran-
cisco. On yaşındayken altı ay L.A. Babamın işi nereye biz oraya.”

“Vay canına.”

“Hayatım boyunca otuz yedi kez adresi değiştirdim. On iki
farklı okula gittim.”

“Ciddi misin?” İnanamamıştım. Otuz yedi adres mi? Yılda bir-
den fazlaydı.

“Birkaç ay Trump Tower’da yaşadık; bayağı havahydı...” Yüz
ifademi görünce ezilip büzüldü. “Kusura bakma. Biliyorum. Ayırı-
calıklarla büyümüş bir piçim.”

“Senin suçun değil ki. Şey düşünmeme...” Dudağımı ısırđım.
Onu tekrar görmemden bu yana canımı sıkkan konuya değinme-
liydim. “Dinle, ofiste söylediklerimden dolayı özür dilerim. Ünlü

babanın sana kariyerini vermesi falan.”

“Önemli değil.” Yamuk bir gülüş çaktı, daha önce defalarca duymuş gibi bir izlenime kapıldım.

“Hayır, önemli.” Başımı iki yana salladım. “Önemliydi ve haksızlıktı. Kariyerine nasıl başladın, avantajlı mıydın, hiçbir fikrim yoktu...”

“Eh, tabii ki avantajlıydım,” dedi sakince. “Bütün çocukluğum boyunca babamı izledim. Ofisine gittim, stüdyoya gittim... Ondan çok şey öğrendim. O yüzden, evet, avantajım vardı. Ama o ne yapardı? İşini benimle *paylaşmasa* mıydı? Bu adam kayırma mıydı?”

“Bilmiyorum.” Kafam karıştı. “Sayılmaz. Ama...” Cümlemi bitirmedim.

“Ne?”

“Eh,” dedim beceriksizce. “Adil galiba.”

Bir sessizlik oldu. Alex sırtüstü uzanıp alabildiğine mavi göğe baktı, yüzünü okuyamadım.

“Sen kuşların isimlerini biliyorsun,” dedi. “Bütün çocukluğun aynı evde geçmiş. Seni sapasağlam ayakta tutan iki yüz yıllık bir çiftçilik geçmişin var. Baban seni dünyada kimsenin bir şeyi sevmeyeceği kadar çok seviyor. Otuz saniyede belli oluyor.” Durdu. “O da adil değil.”

“Babam mı?” dedim afallayarak. “Ne demek istiyorsun? Eminim senin baban da seni seviyordur.”

Alex yorum yapmadı. Yüzünü yandan inceledim, kasları hareketsizdi, sadece gözünün içi seğiriyordu. Yasak bölgeye mi girmiştim? Ama konuyu o gündeme getirmişti.

“Senin baban seni...” Durdum. *Senin baban seni sevmiyor mu*, diyecek halim yoktu. “Senin baban nasıl biri?” diye düzelttim.

“Aşırı yetenekli,” dedi Alex yavaşça. “İlham verici. Ve tam bir göt. Çok hırslı. Çok soğuk. Anneme kötü davrandı. Ve her şeye rağmen, bana ilk işimi o bulmadı.”

“Ama isim yapmıştın,” dedim, kendimi tutamayıp.

“Evet.” Espri yapmışım gibi yüzünü buruşturdu ama gülmüyordu. “Soyadım ortadaydı. Yarı destek yarı köstek oldu bana. Babam kariyeri boyunca bir sürü düşman da kazanmıştı.”

“Peki ya annen?” dedim hassasça.

“Annemin bazı... sorunları var. Depresyona giriyor. İçine kapanıyor. Onun suçu değil,” diye hemen ekledi ve o oğlan çocuğu savunmasını gördüm.

“Üzgünüm,” dedim dudağımı ısırarak. “Fark etmedim.”

“Çocukluğumun büyük bir kısmını korkarak geçirdim.” Alex hâlâ gökyüzüne bakıyordu. “Babamdan korkuyordum. Bazen de annemden. Çocukluğumun büyük kısmı bir balık gibi geçti. Sağa sola kaçışarak, yüzerek. Bir şeylerden... kaçınmaya çalışarak.”

“Ama artık kaçmak ve yüzmek zorunda değilsin,” dedim.

Neden böyle dediğimi bilmiyordum. Birdenbire hâlâ sağa sola kaçıp yüzen birine benzedi. Hatta belki biraz yorgundu. Alex yana döndü, başını ellerine yasladı ve bana garip, yarım bir gülüşle döndü.

“İnsan bir kere mekik dokuyarak yüzmeye ve kaçmaya alıştı mı, durmak zor oluyor.”

“Doğrudur,” dedim yavaşça. Hâlâ otuz yedi adres bilgisini sindirmeye çalışıyordum. Düşünmek bile başımı döndürüyordu.

“Oysaki *senin* baban...” Alex düşüncelerimi böldü ve gözlerimi devirdim.

“Of Tanrım. Benim babam. Sana bir banyo takımı satmaya çalışırsa, sakın evet *deme*.”

“Senin baban çok sevgi dolu,” dedi Alex bana aldırmadan. “Güçlü. Ona işin hakkındaki gerçeği söylemelisin. Bu sır saklama olayın... yanlış bence.”

Alex’in sözleri bir saniye sonra hedefe ulaştı ve ulaşınca aniden nefes aldım. “Ya, öyle mi düşünüyorsun?”

“Ondan bu kadar büyük bir sırrı uzun süredir sakladığımı öğrendiği zaman nasıl hissedecek sence?”

“Hiç öğrenmek zorunda kalmayabilir. O yüzden.”

“Peki ama ya öğrenirse? Başın dertteyken ona koşamayacağını hissettiğini fark ederse? Dünyası başına yıkılır.”

“Orasını sen bilemezsin!” Biraz sert çıktım. “Sen babam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Seni tek başına büyüttüğünü biliyorum.” Alex’in tekdüze ses tonu insafsızdı. “Biddy bana hepsini anlattı bu sabah.”

“*Biddy* mi sana anlattı?”

“Burada yaşadığını öğrendikten sonra onu biraz sorguya çekmiş de olabilirim. İlğimi uyandırdı. Sizin aileye nasıl katıldığını, babanın seni ne kadar çok sevdiğini gördüğünü, o sevginin bir parçasını alabilirse, mutlu olacağını düşündüğünü anlattı.”

Ben Alex’in bam teline basmayı nasıl iyi biliyorsam, eminim o da benimkilere basmayı biliyordu.

“Babamın beni sevdiğini biliyorum,” dedim boğuk bir sesle. “Ben de onu seviyorum. Ama o kadar kolay değil. Ben buradan ayrıldıktan sonra kendini sırtından vurulmuş gibi hissetti; bir Londralı olduğumu asla kabul etmeyecek...”

“Sen Londralı mısın ama?” dedi Alex ve yeni bir üzüntüye düştüm. Benim derme çatma kâğıttan evden yapılma hayatımı daha ne kadar sarsacaktı?

“Benim Londralı olmadığımı mı düşünüyorsun?” dedim titrek bir sesle. “Şehirde bir yerlere gelemem mi sanıyorsun?”

“Ondan değil!” diye şaşırdı Alex. “Tabii ki bir yerlere gelirsin, senin gibi güzel ve yetenekli bir kız mı yapamayacak? Mesele bu değil. Mesele...” Duraksadı. “Bence sen kabul ettiğinden daha fazla arada kalmışsın.”

Tamam, bu kadar yeterdi.

“Beni tanıımıyorsun bile,” diye sinirlendim. “Buraya gelip hayatım hakkında ahkam kesemezsin...”

“Belki de yeni bir gözle bakıyorum? Farklı bir perspektifle görüyorum?” Makul bir ses tonuyla lafımı kesti ve birden bizim manzaraya şöyle bir bakışı, tek seferde kusurun nerede olduğunu saptayışı aklıma geldi. Sonra bu düşünceyi kenara iterek başımı iki yana salladım. O bir manzaraydı. Buysa *bendim*.

“Tek bildiğim,” diye devam etti Alex, “çiftlik evin var, ailen, ömrün boyunca tanıdığın insanlar var... bunlar değerli şeyler. Hani yuvarlanan taş yosun tutmaz derler ya? İşte o benim.” Kendini gösterdi. “Bir yosun parçacığı bile yok. Ama sen? Konuşan ve yürüyen ayaklı bir yosun topusun.”

Kafamı çevirdim. “Alakasız.”

“Alakalı. Ayrıca, sadece ailenden bahsetmiyorum...” Durdu.

“Bilmiyorum, buralardan bahsedişin. Tarlakuşları. İçinde var. Bu senin mirasın. Sen bir Somerset kızısın, Katie. Bunu inkâr etmemelisin. Aksanını kaybetmemeli, saçını değiştirmemelisin. Bu sensin.”

Bir süre sessiz kalıp düşüncelerimle demlendim, sakın cevap vermeye çalıştım.

“Aksanı neden kaybettim biliyor musun?” dedim sonunda. “Birmingham’daki ilk çalıştığım yerde lavaboya gittim ve iki kızın konuşmasına kulak misafiri oldum. Benimle dalga geçiyorlardı. ‘Çiftçi Katie’ diyorlardı. Kabinden fırlayıp onlara tokat atmak istedim.” Arkaya yaslanıp hızlı hızlı nefes aldım.

Alex birkaç saniye bunu sindirdi, sonra başını salladı. “Ben de bir gün okulda tuvalete girmiştim ve iki lise son öğrencisinin konuştuğunu duydum. Tasarım ödülünü yeni kazanmıştım. Bütün projeyi benim yerime babamın yaptığını düşünüyorlardı. Kabin-den dışarı fırlayıp onları tekmelemek istedim.”

“Yaptın mı?” Sormadan edemedim.

“Hayır. Sen?”

“Hayır.”

Alex birasını yudumladı, ben de. Gökyüzü masmaviydi, günün en durgun saatiydi. Biteviye tarlakuşlarının şarkısı dışında hiç ses yoktu.

“Londra ya da Somerset arasında seçim yapmak zorunda değilsin,” dedi Alex sonunda. “İkisi de olabilirsin.”

“Babam bana bir seçim yapmak zorundaymışım gibi davranıyor.” Üstüme aynı tanıdık gerginlik oturdu. “Ya bu ya o meselesi ne çeviriyor...”

“O zaman sen de onunla daha sık konuşursun, olur biter. Daha az konuşmak çözmez.”

“Haklı olmayı keser misin?” Böyle diyeceğimi fark etmeden sözler ağızımdan dökülüyordu. Anında, hızlı hızlı nefes alarak ayağa fırladım ve çayırda daireler çizdim. Düşüncelerim uçuyordu; kulaklarım uğulduyordu. Alex’i ve mantığın sesini daha fazla dinleyemeyecektim. Ancak aynı anda, söylediklerini duymak için çıldırdım. Yanlış duymuş olabileceğimi sandıklarımı bir daha duymalıyım.

Senin gibi güzel ve yetenekli bir kız. Güzel.

Köşeyi dönerken Alex'in de battaniyeden kalktığını gördüm. Hava çok sıcaktı, kollarımdan ter damlacıkları akıyordu ve içgüdüsel bir hareketle gömleğimi çıkardım, içimdeki incecik askılıyla kaldım. Alex'in gözlerini kırıştırdığını gördüm; bariz arzuyla vücudumu süzdüğünü gördüm. Hah. Demek ambardayken işaretlerini doğru okumuştum. Artık yüzde yüz emindim: Londra'da aramızda bir kıvılcım çıkmıştı. Özür dilemek ya da utanmak yersizdi.

Alex'e yaklaşıncı içimdeki şehvet vücudumu yakmaya başladı. Ama o kadar kolay olmamalıydı; kontrolün bende olmasını istiyordum. Güvensiz, savunmaya geçmiş küçük Katie'yi, tüm takıntılarını ve aşağılanmalarını yok etmek istiyordum. Gücü elime almak istiyordum. Hiçbir zaman ilk hareketi yapan bir kız olmamıştım ama şu anda her şeyi boşvermek istiyordum.

Land Rover'ın yanına gittim, iki kutu bira daha alıp birini ona uzattım.

"Hava çok sıcak," dedim. "Güneşlenmemin sakıncası olur mu?" Son anda caymamak için askılımyı da çıkarıverdim.

İşte. İlk hamlemi nasıl buldunuz? Ömrüm boyunca bu kadar cüretkar bir hareket yapmamıştım ve hafiften nefesim kesildi.

Üstümdeki güzel bir sutyendi, siyah dantelli balkon sutyenlerden, göğüsleri kaldıran sutyenlerdendi ve Alex bir işkence cennetine düşmüş gibi, saklamadan dimdik memelerime bakıyordu. Bira kutumu çıt diye açarken Alex irkildi, sonra hiç konuşmadan o da kutusunu açtı.

Atmosfer dayanılmaz bir elektrik yüklüydü. Beynim bulanıyordu, nefes alamıyordum. Tek düşündüğüm şunlardı: *Burada sutyenimle duruyorum ve Umarım sinyalleri yanlış yorumladım ve Şimdi ne olacak?*

"Belki ben de güneşlenirim," dedi Alex sonunda ve gömleğini çıkardı. Gövdesi tahminimden daha inceydi, oğlan çocuğu gibiydi neredeyse ve göbek deliğinden aşağı inen incecik siyah bir tüy çizgisi gözüme çarptı. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. "Demeter'in dönmesine çok var," diye ekledi. Gözleriyle beni süzerken nefesim sıklaştı. Ben de bir zamanlar Demeter'le aralarındaki "kavurucu kimyayı" düşünüp dövünüyordum. Eh, alın size kavurucu.

“Çok hem de,” diyebildim, sesim benim kulağıma bile boğuk geliyordu. “Bizi burada kimse rahatsız da etmez. Akşama kadar güneşlenebiliriz,” diye ekledim, ne olur ne olmaz. “İstedüğümüz kadar.”

“Şansıma, yanımda güneş koruyucusu var,” dedi Alex yavaşça. Göz göze geldik ve neyi kastettiğini anladım, kahkahayı patlatacaktım ama sürünüyordum.

“Eee, kaç faktörlü?” Öne adım atıp elimi göğsünde gezdirdim. “Çünkü burası çok sıcak.”

Birden belimi kavradı, göğsünü bana yapıştırdı ve elleri kotumun belinden aşağı indi. Alex’in kokusunu içime çekerken –biraz ter, biraz sabun, biraz Alex– içimde yeni bir açlık duydum. Tanrım, buna *ihtiyacım* vardı.

Seks, uzun zamandır ajandamda yer almıyordu, kış uykusundan uyanan bir ejderha gibi vücudumun ayıldığını hissettim. Her bir sinir ucum. Her bir nabız atışım.

“Biliyor musun, seni ilk gördüğüm günden beri seninle güneşlenmek istiyordum,” dedi Alex boynuma içine ve dudakları tenime sürtününce kedi gibi inledim.

“Ben de,” diye mırıldanırken kotunun düğmesini hızla açtım.

“Ama patronundum. Felaket olurdu...” Durup geri çekildi, kaşları çatıldı. “Hey, bir dakika. Sana uyar, değil mi? Yani sen cidden...” Tereddüttüydü. “Bu bir evet mi?”

Lisedeyken üç sene judo dersi almıştım. Hiç düşünmeden ayağımı Alex’in bacağına sarıp dengesini bozdum ve onu yere çaktım, şaşkın çığlığını duymazdan geldim.

Üstüne oturdum, yukarıdan yüzüne baktım ve uzun zamandır hissetmediğim kadar hayatımın kontrolünü elimde hissettim. Eğildim, yüzünü avuçlarıma içine alıp dudaklarımı buldum, uzun, tatlı bir öpücük verirken ilk kez şöyle düşündüm, *Sen. Buradasın sen*. Erkeklerin ağzı onların şahsi malı gibi bence. (O yüzden hiçbir zaman Steve’le öpüşme meraklısı değildim.) Sonra doğruldum, sutyenimi açıp kenara fırlattım ve Alex’ten anında yükselen, o bariz tepkinin tadını çıkardım.

“Bu bir evet,” diyerek tekrar onu öpmeye başladım. “Hiç merak etme. Bu bir evet.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cildimizde serin bir esintiyle akşamüstü uyandık. Alex bana şöyle bir baktı, gözlerindeki uyku mahmuru gülüş çok tatlıydı. Ardından gerçekler kafasına dank etti.

“Kahretsin.” Ayaklandı. “Saat kaç? *Uyuduk* mu biz?”

“Açık havadan,” dedim. “Bayılır kalırsın.”

“Saat altı.” Kafasında hesaplar yaptığını gördüm. “Demeter dönmüş olabilir.”

“Olabilir.” Yüzümdeki pembe ışıltı söner gibi oldu. Bu balonun patlamasını istemiyordum. Oysaki Alex baloncuktan dışarı çıkmıştı, yüzü telaşlıydı, hızlı parmaklarla düğmelerini ilikliyordu.

“Tamam. Geri dönmeliyiz. Benim şey yapmam...” Aniden durunca cümlesini içimden tamamladım, *Demeter’i işten kovamam gerek.*

Düşünmesiyle birlikte sefil ve stresli görünmeye başlamıştı. Belki bazı patronlar birilerini işten kovunca ve ağırlıklarını koynuca çok rahatlıyorlardı ama Alex’e hiç yakışmıyordu bu.

Bu kez direksiyona ben geçtim ve tümseklerden ine çıkta çiftlik evine doğru yol alırken aklımdan geçenleri söyledim.

“Yapmak üzere olduğun şeyden keyif almıyorsun, değil mi?”

“Ne, arkadaşımı ve mentorumu işten kovmaktan mı?” diye ifadesizce cevap verdi. “Ne komiktir ki, hayır. O da bundan paçasını sıyırmaya çalışıyor biliyorum, bu yüzden işim daha da zor.”

“Peki arkadaşın ve mentorun olmasaydı?”

Alex sustu, yüzü yay gibiydi, bir başka tümseğe çıkıp indik. Sonra iç çekti. “Tamam. Beni çözmüşsün. Ben patron olmak için doğmamışım.”

“Öyle demedim!” diye karşı çıktım umutsuzca. “Bunu kastetmedim...”

“Doğru ama,” diye lafımı kesti. “Şu yönetim zırvaları... nefret ediyorum. *Ben* değilim. Bu rolü hiç üstlenmemeliydim.”

Dilimi yutmuş gibi araba kullanmaya devam ettim. O meşhur Alex Astalis işinde güvensizlikler mi taşıyordu?

“Sen hiç bir pusulayı sallayıp okun dönüşünü gördün mü, deliler gibi nerede dursam diye arayışını?” dedi Alex birden. “Eh, al sana benim beynim. Darmadağınık.”

“Demeter de öyle,” diye yorum yaptım. “Tam bir dağınık.”

“Demeter’e kötü diyorsan, ben on katıyım.” Alex bana yavan bir şekilde sırttı. “Ama patronlar öyle değildir. Odak noktaları bellidir. Muntazamdırlar. Süreçten hoşlanırlar. Ve uzun, sıkıcı toplantılardan.” İçi titredi. “Benim nefret ettiğim her şeyi patronlar sever. Gel gör ki, bana bak, patron.”

“Uzun ve sıkıcı toplantıları kimse sevmez,” diye itiraz ettim. “Patronlar bile.”

“Tamam, hepsi sevmeyebilir,” diye kabul etti. “Ama çoğu idareci sever. Bisküvici insanlar sever.”

“*Bisküvici* insanlar mı?” Burnumdan nefes vererek güldüm.

“Ben onlara öyle diyorum. Toplantı odasına girer, oturur, bir bisküvi alır ve büyük bir tatmin içinde arkalarına yaslanırlar, *Ah, hayat daha güzel olamazdı, kardeşim*, der gibi. Sanki denizaşırı uçak yolculuğuna başlamak üzereler de, bacaklarını uzatacak yer bulmuşlar, dünya yansa umurlarında değil?”

Sırttım. “Yani sen bir bisküvici insan değilsin.”

“Ben toplantılarda hiç oturmam.” Alex arsızca baktı. “Herkes kıl olur. Bir de çelişkiye gelemem. İnsanları yönetemem. Sıkılıyorum. Fikirlerin yolunu tıkıyor. O yüzden patron olmamalıyım ben.” Derin bir iç geçirip yanımızdan akan manzarayı seyretti. “Aldığın her terfide, orijinalinde yapmak istediğin işten biraz

daha uzaklaşıyorsun. Sence de öyle değil mi?”

“Yo,” dedim dobra dobra. “Ben terfi alsaydım, yapmak istediğim işi daha çok yapacaktım. Ama zaten ben senin tam zıt kutbundayım.”

Alex yüzünü buruşturdu. “Sanki ben çok yaşlıymış gibi oluyorum öyle diyince.”

“Yaşlısın zaten. Zekâ yaşı olarak.”

“Zekâ yaşı mı?” Alex gülmeye başladı. “Köpek yaşı gibi bir şey mi? Zeki olduğumu kim söylemiş?”

“Daha yirmi bir yaşındayken Whenty fikrini buldun,” diye hatırlattım.

“Ah evet,” dedi, sanki unutmuştu. “Eh, o sadece... anlarsın ya, şanslı. Şans.” Uykudan uyandı. “Kapıyı açayım mı?”

Giriş kapısının sürgüsünü çekişini izledim, kapıdan geçtim ve tekrar kapıyı kapatıp cipe binmesini bekledim. Motor hâlâ çalışıyordu ama bir saniye kıpırdamadım. Burada bir nevi araftaydık ve Alex’e yeni bir konu açmak istedim, hazır fırsatı yakalamışken.

“Gerçekten şans mıydı?” dedim dikkatlice. “Yoksa acaba babanın gözüne mi girmeye çalışıyordun?”

Şunu eklemek istedim: *Acaba bu yüzden mi çelişkiye gelemiyorsun?* Ama hepten Freud kesilmeyelim.

Alex birkaç dakika sessiz kaldı, gözlerinin ardında düşüncelerin vızır vızır döndüğünü fark ettim.

“Muhtemelen,” dedi sonunda. “Muhtemelen hâlâ çalışıyorum.” Ardından bana dönüp çok bilmiş ve yamuk bir gülüşle ekledi. “Haklı olmayı keser misin?”

Ben de ona sıırıttım –*tüşe*– ve tekrar gaza bastım. Alex’in eteklerindeki taşları dökmeye devam edeceğini sezinledim ve sahiden de, birkaç dakika sonra, derin bir nefes çekti.

“Bazen fikirlerimin pınarı kuruyacak diye endişeleniyorum,” dedi, tuhaf bir ses tonuyla. “Onlar olmadan ben neyim, bilmiyorum. Bazen sadece suda yüzen boş bir kabuk olduğumu, fikirleri yüklediğimi, başka bir işe yaramadığımı düşünüyorum.”

“Sen komik, yakışıklı, seksi bir adamsın,” dedim anında ve şaka yapıyormuşum gibi güldü. Numara yapmadığı ortadaydı:

Gerçekten böyle hissediyordu. Alex Astalis'e *benim* moral vermem gerektiğine inanamıyordum.

"Dünyanın dört bir yanında oradan oraya koşmasaydın," dedim içimden geldiği gibi, "ödül kazanan marka konseptleri üretmesen, ne yapardın?"

"İyi bir soru." Alex'in yüzü aydınlandı. "Bir çiftlikte yaşırdım. Defender cipi kullanırdım. Yıllardır hiç bu kadar eğlenmemiştim. Biddy'nin çöreklerinden yerdim." Avluda durduk ve Alex direksiyonu tutan ellerime dokunup parmaklarımızı kenetledi. "Her gün o güzel kızı öperdim."

"Önce içinde o güzel kızın olduğu bir çiftlik bulman lazım," diye altını çizdim.

"Bütün çiftliklerde güzel bir kız olmuyor mu?" Alex karanlık gözlerini kıstı. "Bunda var."

Güzel. Yine o kelime. Bu kelimeyi iki avucumun içine almak, bir kavanoza koyup sonsuza dek saklamak istiyordum. Cevaben ben de ona güldüm, sanki onu duymamışım gibi, "Hepsinde olmuyor, yok," dedim.

"O zaman arama motoruna eklerim. Ebeveyn banyolu, koyunlarla dolu tarlalı, yıldız tozu serpiştirilmiş gibi çilli güzel bir kız olanı ararım." Burnuma dokundu. "Aslında sanırım ondan sadece bir tane var."

Eğilip beni öptü ve işte yine buradaydı. Bir sürpriz paket gibi gelen o tatlı, kibar Alex. Doğruya doğru, bu adama abayı yakıyordum ve yakmamak için tek bir sebep bulamıyordum; sadece Demeter'in kurduğu o cümle beynimde yankılanıyordu: *Alex Astalis'le haşır neşir olacak kadın aklını peynir ekmekle yemiştir derim.*

Neden kafayı yemiş? Bunu onunla konuşmalıydım.

"Belki de artık patron olmamalısın," dedim, sonunda sarhoşluktan aylır gibi. "Seni mutlu ettiğinden emin değilim."

"Haklısın galiba." Alex dalgın dalgın başıyla onayladı, sonra aniden bana odaklandı. "Öte yandan sen, Katie, sen patron *olmalısın*. Olacaksın da, günün birinde. Biliyorum. Büyük bir patron olacaksın."

“Ne?” İnanamayarak gözlerim açıldı.

“Ah evet.” Gayet olağan bir gerçeği dile getirir gibi başıyla onayladı. “Sende o yürek var. Bende olmayan her şey. İnsanlara sözünü geçiriyorsun. Az önce temizlikçinle nasıl konuştuğunu izledim. Ne istediğini biliyorsun, hayata geçiriyorsun ve hiçbir ziyan vermiyorsun. Bu da bir yetenek.”

Biraz aklım başımdan uçarak Alex’e bakakaldım. Daha önce kimse bana böyle bir şey dememişti, güvensiz, korumacı kalkanlarım istemdişi yukarı kalktı: Nezaketen mi böyle söylüyordu? Ama bana iyilik yapmaya çalışır gibi bir hali yoktu. Ses tonunda ukalalık taslayan bir hal de yoktu; gördüklerini anlatıyor gibi bir hali vardı.

“Hadi gel.” Kapıyı açtı. “Bu iğrenç anı daha fazla erteleyemeyeceğim. Bakalım, Demeter dönmüş mü?”

Demeter’in çiftlik evine dönmüş olmasını, bizi o eski Demeter havasıyla selamlamasını ve uzun bacaklarıyla yürürken nasıl da her şeyi hallettiğini, Adrian’la konuştuğunu ve her şeyin artık şahane olduğunu anlatmasını umuyordum. Fakat ondan eser yoktu.

Öğleden sonrasının altın rengi ışıkları çekilmişti ve babam Yörük çadırları köyünün ortasında kamp ateşini yakmıştı. Salı akşamları her zaman kamp ateşi yakar, sosis ve marşmelov kızartır, şarkılar söylerdik. Herkes ateşi seviyordu ve birkaç biradan sonra diller çözülüyordu ancak söylenen şarkılar glamping yapanların türüne göre değişiyordu. (Bir keresinde Sting’e vokal yapan bir adam bizim alanda kalmıştı. O muhteşemdi. Ama geçen hafta Queen’in-bütün-repertuvarını-ezbere-biliyorum-o-yüzden-benidinleyin baba buradaydı. Berbattı.)

Biddy patikadan yürüyor, geçtiği yerlerdeki fenerleri yakıyor du ve yaklaştığımı görünce gülümsedi.

“Merhaba!” dedim nefes nefese. “Demeter’i gördün mü?”

“Demeter mi? Hayır, canım. Londra’ya gitti zannettim.”

“Gitti. Ama döneceğini söylemişti...” Endişeyle iç geçirdim ve Alex’e baktım. Çadırların köşesinde dikilmiş, cep telefonuna somurtarak bakıyordu. E-postalarını kontrol ediyor olmalıydı.

“Bak, şimdi yapabileceğin bir şey yok,” dedim omzuna okunup. “Gelip kamp ateşinin başında otursana... ne bileyim. Gevşesene?”

Kamp ateşi genellikle insanların içindeki çocuğu ortaya çıkarıyordu ve Alex’in o sevdiğim oyuncu, matrak yanına hitap ederdi diye umdum. Çimenlere oturunca alevler Alex’in yüzüne turuncu bir ışık vurdu. Ateşin o huzur verici cıtır cıtır sesleri anında beni sakinleştirdi, hele o kokular beni çocukluğuma döndürdü. Alex de keyifli mi diye dönüp baktım ama yüzü gergindi, akli başka yerdedeydi. İçinde bulunduğu durumu göz önüne alırsam, onu suçlayamazdım.

Olumlu tarafından bakarsak, herkes eğleniyor gibiydi. Bütün glamping misafirleri marşmelovlarını kızartıyor, şişleriyle ateşe doğru eğiliyordu. Arada sırada Giles ateşe bir çıra atıp alevleri harlandırmaya çalışıyordu, kibarca ona doğru eğildim.

“Aslında... bu çocuklar için biraz tehlikeli.”

“Eğlencesine işte,” dedi ama durup birasından içti ve nefes verdim. En son ihtiyacımız canavar gibi bir alevin yükselip birisinin kaşlarını tütsülemesiydi. Tamam, stratejik noktalara kova kova su koyuyoruz ama olsun.

Ateşin diğer tarafındaysa biraz itiş kakış, biraz tartışma var gibiydi.

“Durun artık!” diye bağırdı Susie birden ve adamakıllı bir kavganın başlamak üzere olduğunu fark ettim. “Başka kimse görmüyor!” diye hararetle hararetle Cleo’ya. “Çocukların bütün en iyi yerleri kapmış, bütün şişleri toplamış...”

“Tanrı aşkına,” dedi Cleo, ağzını yayararak. “Kamp ateşindeyiz. Rahatla.”

“Benim çocuklarım da seninkiler gibi rahatça marşmelov kızarttıklarında rahatlayacağım.”

“Bir saniye! Bir saniye!” Babamın neşeli sesi atmosferi böldü ve hepimiz kafamızı kaldırıp çingır çingır bir sesle ortaya çıktığını gördük. Beyaz pantolon ve yelek giymiş, bacaklarına çingırak takmış, ellerine sopalar almıştı. Çimenlere atılmış bir CD çalardan akordiyon müziği çalıyordu. “La-la-la...” Sıradan bir şeyler söyledi. “La-la-la... Hop-bir-ki-üç...”

“Çiftçi Mick!” Çocuklar ünlü birini görmüş gibi bağırıştılar. “Çiftçi Mick!”

Elimi ağzıma götürüp gülmemeye çalıştım. Babam folklorik Morris dansından bahsediyordu ama gerçekten yapmasını beklemiyordum. Yani, babam kim, Morris dansı yapmak kimdi?

Hâlâ belirsiz bir melodi tutturmış, hoplayıp zıplıyordu ve arada bir de sopalarını birbirine vuruyordu. Buna dans denemezdi. Daha çok... oynayıp yaylanmaktı. Büyükler de, şaka mı değil mi diye anlamaya çalışarak izliyordu ama çocuklar alkışlıyor, çığlık çığlığa tezahürat yapıyordu.

“Kim asistanım olacak?” Babam yeleşinin içinden bir sopa çıkarıp çocuklara uzattı. “Kim dansa katılmak ister?”

“Ben!” diye bir ağızdan çıkırıp sopaya uzandılar. “Beeeeen!”

Poppy’nin hevesle ayağa kalktığını gördüm. Buraya bekâr babasıyla gelmiş küçük kızdı ve gerçekten çok tatlıydı. Ama Cleo hemen Harley’yi öne itti.

“Harley, sen dans et canım. Harley her cumartesi Stagecoach’ta bale ve caz dansı dersi alıyor...”

“Tanrı aşkına, iki dakika ara ver!” diye patladı Susie. “Poppy, sen dans etsene, şekerim?”

“Neye ara vereyim?” diye sordu Cleo bozularak. “Ben sadece çocuğumun eğitilmiş bir dansçı olduğunu belirtiyorum...”

Babamla göz göze geldik ve beni hemen anladı.

“Herkes dansa!” diye bağırды. “Bütün çocuklar ayağa! Hadi bakalım, son-ki-üç-dört...”

“Katie.” Kulağıma eğilen bir ses duyup döndüm ve Demeter’in oğlu, Hal tam yanımdaydı.

“Merhaba Hal!” diye selam verdim. “Marşmelov kızarttın mı?” Sonra hali dikkatimi çekti. Beti benzi atmıştı ve gözlerini kırıpırtırıyordu. “Hal,” diye telaşlandım. “Ne oldu? Ne var?”

“Şey, Coco.” Biraz çaresiz görünüyordu. “Ablam... ablam sarhoş oldu.”

Çok şükür, tam vaktinde çadıra yetişmişti. Onu çadırın yanındaki bir çimenliğe eğilmiş öğürürken yakaladım, kolumla sırtını

sıvazladım, bir yandan da gözlerimi kaçırıp içimden, *Ögh. İğrenç. Çabuk ol*, diye düşündüm.

Coco biraz kendine gelir gibi olunca onu dışarıdaki duşa götürdüm. Tamamen suya sokmayacaktım, hoş, çok içimden geldi ama onun yerine bir süngere su alıp yüzünü nemlendirdim, sonra onu tekrar çadıra getirdim.

Yani, daha kötü olabilirdi. Komalık olabilirdi. Gördüğüm kadarıyla yürüyebiliyor ve konuşabiliyordu, yanaklarına biraz renk gelmeye başladı. Demek iki ergen sabahtan akşama kadar kendi haline bırakılınca böyle oluyordu. Her taraf tabak ve yemek kırıntısı doluydu, Biddy'nin kilerini yağmalamışlardı, artı şeker paketleri, telefonlar, bir iPad, dergiler, makyaj malzemeleri... ve hepsinin ortasında, yerde duran yarısı dolu bir votka şişesi. Çok hoş.

Coco'yu yatağa yatırdım ve bir sürü yastıkla sırtını destekleyip oturttum, sonra ben de yatağın ucuna oturdum. Votka şişesini gösterip derin bir nefes aldım. "*Niye?*"

"Bilmem," dedi Coco, savunmaya geçerek omuz silkti. "Canım sıkıldı."

Canım sıkıldı. Dergilere ve iPad'e baktım. Kamp ateşini, marshmelovları, babamın herkesi eğlendirmek için deli danalar gibi oynayıp dönüşünü düşündüm. Jack Wills kapüşonlular almaya gücü yetebilsin diye gece gündüz çalışan Demeter'i düşündüm.

Ahırı temizlemeye *Coco'yu* götürmeliydim, asıl bunu yapmalıydım.

"Nereden aldın?"

"Yanımda getirdim. Anneme söyleyecek misin?" Coco'nun sesi kaygıyla yükseldi.

"Bilmiyorum." Kıza sert bir bakış attım. "Annen seni çok seviyor, biliyorsun. Senin havalı şeylerini alabilmen için çok çalışıyor. Sense ona pek iyi davranmıyorsun."

"Tatil için teşekkür ettik," diye savunmaya geçti Coco.

"Ne yani, bir kere 'teşekkürler' diyorsun ve bitiyor mu? Hele şu 'Bayan Görünmez' zırvalıkları nedir, sürekli duyuyorum? Eğer annenin olmadığı bir özellik varsa, o da görünmezliktir. Ayrıca da... Çok kırıcı. Gerçekten çok kırıcı bir laf."

Coco ve Hal'in suçluluk duyarak bakıştıklarını gördüm. Aslında gayet iyi çocuklar olduklarını, sadece annelerine yüklenmeyi alışkanlık haline getirdiklerini anladım. Babaları da onlara çekidüzen vermemiştir. Ama şu anda burada değildi.

Derken bir fikir aklıma geldi. Demeter en iyi özelliklerini personelinde saklamayı başarmışsa, eminim çocuklarıyla da böyleydi.

"Dinleyin," dedim. "Annenizin işyerinde tam olarak ne yaptığını biliyor musunuz?"

"Marka yaratıyor," dedi Coco, o kadar ifadesiz bir sesle konuşmuştu ki, onu baydığımı anladım.

"Tamam. Peki bu işte ne kadar harikalar yarattığını biliyor musunuz? Ne kadar akıllı ve zeki ve müthiş olduğunu?"

Coco da, Hal de boş boş baktılar. Bu fikrin, akıllarının ucundan bile geçmediği ortadaydı.

"Annemin yaptığı işi sen nereden biliyorsun?" diye sorguladı Hal.

"Eskiden ben de o alanda çalışıyordum. İnan bana, annen bir efsane. *Efsane.*"

Yatağa hafifçe vurduğum ve Hal bir saniye sonra gelip yanıma oturdu. Sanki ikisine uyku öncesi bir masal anlatır gibiydim. *Evvvel zaman içinde Demeter adında korkunç bir canavar varmış, halbuki aslında hiç korkunç değilmiş. Ya da canavar.*

"Annenizin kafası fikirlerle dolu," diye anlattım. "Taşıyor. Bir paket tasarımı görüyor ve neresi yanlış, neresi doğru, anında tespit edebiliyor."

"Evet," dedi Coco gözlerini devirerek. "Biliyoruz. Bir markete gidersin, oradaki her kutu hakkında bir sürü fikri olur."

"Tamam. Bu fikirlerden ötürü bir araba dolusu ödül kazandığını biliyor muydunuz? Büyük ekiplere ilham olup büyük işler yaptırabildiğini biliyor muydunuz? Bir sürü fikri alıp onları süzerek onlardan bir konsept yaratabilir ve görünce *Evet* dersiniz."

Yüzlerine baktığımda ikisi de beni can kulağıyla dinliyordu.

"Anneniz bir odaya girdi mi, orayı canlandırır," diye devam ettim. "İnsanlara saksıyı çalıştırtır. Onun yanında tembel olamazsı-

nız. Orijinaldir, ilham vericidir... *bana* ilham verdi. O olmasaydı, ben bugünkü ben olmazdım.”

Bunu da her şeyden çok yarattığım etkiyi arttırmak için söylemiştim ama sözlerim ağzımdan çıktıktan sonra, ciddi olduğumu fark ettim. Demeter olmasaydı, sahip olduklarımı öğrenmemiş olurdum. Ansters Çiftliği broşürünü ve internet sitesini aynı şekilde düzenleyemezdim. İşimiz tutmayabilirdi.

“Demeter sizin anneniz olduğu için çok şanslısınız,” diye sonuca bağladım. “Biliyorum çünkü benim annem yok.”

“Biddy senin annen değil mi?” Coco şaşırmişti.

“Biddy üvey annem. Ben küçükken yanımda değildi. Ben annesiz büyüdüm, o yüzden herkesi gözlemlerdim. Herkesin annesine bakardım. Sizininki, en iyilerden biri. Şu anda iş hayatında çok zor bir dönemden geçiyor, haberiniz var değil mi?” diye ekledim.

Coco ve Hal bön bön baktılar. Tabii ki haberleri yoktu. Demeter’in bir başka kusuru, diye fark ettim, başkalarını koruma içgüdüsüydü. Rosa’yı reddedildiğini bilmekten korumak. Çocuklarını, stresli olduğunu bilmelerinden korumak. Büyülü, hayat-mükemmel mitini devam ettirmek.

Eh, yeter. Bu çocuklar bebek değildi; annelerine destek olabiliyordu.

“Belki size anlatmamıştır.” Omuz silktim. “Ama benden söylemesi. Zor durumda. Size düşense, en azından tatlı olmak, onu takdir etmek ve bu çadırın içini derli toplu tutmak ve bir şeyler *istemek*, sızlanıp yakınmamak ya da votka içip sarhoş olmamak.”

Coco’ya gözlerini çevirince bakışlarını kaçırdı.

“Olmam,” diye mırıldandı, o kadar kısık sesle konuşmuştu ki, zor duydum.

“Ben ortalığı toplarım,” diye öne çıktı Hal, durumu telafi etmeye hevesliydi.

“Harika.” Ayağa kalkıp gitmeye hazırlandım. “Ve Hal, sen Coco’ya göz kulak ol. Onu yalnız bırakma. En ufak bir sorun olursa, hemen gelip beni ya da en yakındaki yetişkini bul. Yarım saat sonra dönüp sizi kontrol edeceğim. Tamam mı?”

Hal görev bilinciyle başını salladı. “Tamam.”

“Anneme söyleyecek misin?” Coco’nun yakarışını duydum. “Lütfen söyleme?”

Beti benzi atmıştı, o her zamanki sinir bozucu, asık suratının yerinde yeller esiyordu. Hatta on yaşında gibi görünüyordu. Ama onu kolayca rahat bırakmayacaktım.

“Duruma göre bakacağız,” dedim ve çadırın kapısından çıktım.

Boş arazide yürürken babama rastladım, tek başına banka oturmuş, bira içiyordu. Çiftçi Mick şapkasını çıkarmıştı, zillerini yere koymuştu ve bitkin görünüyordu.

“Selam baba.” Yanına oturdum.

“Selam, canım.” Dönüp bana baktı, şefkatle gözlerinin içi güldü. “Şimdi koşa koşa nereye gittin?”

“Coco’ya.” Gözlerim devirdim. “Çok içmiş. Onu topladım.”

“Çok mu içmiş?” Babamın gözleri yuvalarından fırladı, sonra omuz silktilti. “Hepsi içiyor. Senin bir kere bir partiden döndüğündeki halini hatırlıyorum, küfeliktin. Aynı onun yaşlarındaydın.”

“Onu ben de hatırlıyorum.” Yüzümü buruşturdum. Hatırladığım kadarıyla çok fazla black velvet kokteyl içmiştim. En güzel anılarımdan değildi.

“Endişeden kafayı yedim. Sabaha kadar başında oturdum, ne şapşaldım.” Neşeyle sırıttı. “Sabah turp gibi kalktın, bir tabak dolusu pastırmalı yumurta yedin!”

Babamın sabaha kadar başımda oturup beklediğini unutmuş-tum. Gerçekten çok stres yapmış olmalıydı. Hem de tek başına, paylaşacak kimsesi olmadan.

“Özür dilerim.” İçimden gelerek ona sarıldım.

“Özür dilemene gerek yok canım. Babalar başka ne için var?” Birasını içti ve hareketiyle beraber bacaklarına taktığı ziller çın-ladı.

“Morris dansını sevdim,” dedim. “Komik.”

“Eh, milleti eğlendiriyor ya.” Babam bana dönüp bir daha güldü ama yüzündeki yorgunluk gözümünden kaçmadı.

“Dinle baba... kendini fazla hırpalama, tamam mı? Biddy de, sen de. Çok fazla enerji sarf ediyorsunuz.”

“Karşılığını alıyoruz ama, değil mi?” Kollarını kamp ateşine doğru açtı; konukların mutlu mırıltılarını, loş çadırları gösterdi. “Sonunda bir işte dikiş tutturduk, Katie, tatlım. *Senin* sayende.”

“Hepimizin sayesinde,” diye düzelttim onu. “Bence başarımızın yüzde ellisi Çiftçi Mick’ten geliyor.”

“Ha!” Babam keyifle kakhaha attı. “Beni gençleştiriyor.” Bira-sından bir yudum daha içti ve bir süre sessiz oturduk. Ardından biraz dikkatli olmaya çalışarak ekledi, “Sen de kendini fazla ha-rap etmemelisin, tatlım.”

“*Ben mi?*”

“Geçen gün bilgisayarın başındaki halini gördüm. Çok stresli görünüyordun. Seni öyle çalıştırmaları haksızlık. Zaten burada yeterince sorumluluğun var.”

Omzumu sıvazladı ve çenemi öyle sıktım ki, gözlerimi yum-dum. Birdenbire Alex’in ne kadar haklı olduğu bir kez daha ka-fama dank edip beni benden aldı. Durum kötüydü. Babama iş konusunda yalan söylemeye devam edemezdim, yapamazdım. “Aslında... baba...” diye başlasam da midem bulandı. Nasıl ifade edecektim? Nereden başlayacaktım? Ya ani tepki verirse?

“Efendim canım?” diye dalgın dalgın cevap verdi babam. Alaca-karanlıkta bize doğru yaklaşan bir karaltıya gözlerini kısarak ba-kıyordu. Muhtemelen ortalıkta dolaşan glamping’cilerden biriydi.

“Baba, seninle bir konuyu konuşmam gerek.” Güçlkle yutkun-dum. “Benimle ve... ve... Londra’daki işimle ilgili...”

“Öyle mi?” Babamın ifadesi biraz kapandı. Londra’daki işimle ilgili bir şeyler dinlemeye pek meraklı değildi. Ah, ona neler diye-ceğimi bir bilseydi.

“Şey. Durum şu ki...” Midem ağzıma gelerek burnumu ovuştur-dum. “Şey oldu... Bana dediler ki...”

“Dave!” Babamın haykırmasıyla lafım ağzıma tıklandı. “Dave Yarnett! Burada ne arıyorsun, yaşlı çakal?”

Dave Yarnett mı? Gözlerim o alameti farikası siyah deri ceke-tini giymiş Dave’i seçtiği anda inanamayarak kaşlarımı çattım. Koca göbeğini eski bir Calvin Klein tişörte sokmuştu, gri sakalını kısaltmıştı ve gözleri parlayarak bize doğru geldi.

“Mick!” Babamın sırtına bir şaplak attı. “Fazla kalamayacağım. Sadece sana en son ürünümü göstermek istedim. Halılar ilgi-ni çeker mi? İran halısı?”

“Haliya ihtiyacımız yok,” dedim hemen ve babam bana uyarıcı bir bakış attı.

“Bak Katie, babana çok iyi bir perakende fırsatı sunuyorum. Sizin glamping misafirleri... hepsinin dayalı döşeli evi vardır, değil mi? Yeovil'deki bir adamdan bir sürü halı aldım. Doğru düzgün antika İran halıları. Biraz mobilyam da var. Bir bakın siz gene de.”

“Kusura bakma, Katie.” Babam gene omzuma hafifçe vurdu. “Çabucak bakıp dönerim. Birazdan geliyorum.”

Babamı tanıyordum. Dave Yarnett'in arabasını karıştırmadan duramazdı.

“Tamam, sorun değil.” Vicdan azabıyla karışık bir rahatlama şalesi üstümden akarak omuz silktim. Sonra, daha iyi bir zamanda söyledim. Senaryomu hazırladıktan sonra. Belki bir iki votkadan sonra. “Hey, sakın hah alayım deme,” diye seslendim babamın arkasından, Dave'le ikisi gözden kaybolurken. “Önce bana danış. Artık ortağız!”

Bir süre daha oturup gökyüzünün renk değiştirmesini, orta maviden yumuşak laciverte dönüşünü izledim. Dave'in arabası gözden kayboldu ve babam tekrar ateşin başına doğru yürüdü. Umarım bizi Ansters Çiftliği Glamping ve Hah Diyarı'na çevirme planları yapmamıştır.

Ben de ateşin başına gitsem diye düşündüm, bir marşmelov kızartıp bünyeme biraz şeker yüklemesi yapayım, diye karar verdim. Ancak o yöne doğru giderken tanıdığım başka bir arabanın garaj yoluna saptığını gördüm. Aman Tanrım. Demeter.

Adımlarımı hızlandırıp koştum ve Demeter arabadan inerken avluya vardım. Yüzü bembeyazdı, bitkindi. Kaşlarını çatmıştı ve elinde bir kâğıt parçası tutuyor, bakıp duruyordu.

Ona selam vermek üzereydim ama arkamdan başka bir ses benden önce davrandı: “Merhaba Demeter.”

Mutfak kapısından çıkan Alex'ti. Telefonu elindeydi ve Demeter'e meşum bir ifadeyle bakıyordu. Bir suikastçı gibi.

"Seninle toplantı yapmak istiyorum," dedi. "Biddy, oturma odasını kullanabileceğimizi söyledi."

Şok verilmiş gibi oldum. Demek bununla uğraşıyordu. İdam odasını hazırlıyordu.

"Şimdi mi?" Demeter'in nutku tutuldu. "Alex, az önce döndüm. Biraz zamana ihtiyacım var, bana bir şans..."

"Yeterince zamanın oldu. Bir sürü şans verildi." Alex kasılarak konuşmuştu ve kendini buna hazırladığını anladım. "Aylardır işler kötüye gidiyor zaten. Artık zurnanın zırt dediği yerdeyiz. Demeter, sen de biliyorsun. Her şey sarpa sardı. Tam da bu yüzden konuşmamız gerekiyor."

"Önce bir şeyleri çözmek lazım." Demeter arabasının kapısını kapattı, sonra titreyen bacaklarıyla Alex'e doğru gelirken gözleri soluk benizli yüzünde iki gölge çukuruydu. "Lütfen Alex. Bana yarına kadar zaman tanı."

"Demeter." Alex gepgergin bir yüzle, Demeter'in gözlerine bakmayarak ona doğru adım atmaya başladı. "Bunu yapmak istemiyorum, biliyorsun istemediğimi ama mecburum. İşler zıvanadan çıktı ve devam edemeyiz. Basına anlatacak bir hikâye yazacağız; güzel bir teklif alacaksın..." Durdu. "Toplantı odasına geçmeliyiz."

"Ben hiçbir toplantı odasına geçmiyorum." Demeter inatla başını salladı. "Alex, aynanın diğer yüzü de var. Anlam veremediğim bir sürü olay oluyor. Sana göstermeliyim."

Alex dinleliyordu.

"Hemfikir olduğumuz nokta, büyük bir iş devraldın," diye basırdı, sanki ezberlenmiş satırlarını okur gibi. "Çok fazlaydı ama senin hatan değil..."

"Kes hariçten gazel okumayı, Alex!" diye bağırdı Demeter. "Beni dinle! Tamam, bugün eve gittim. Eski e-postalarımı baktım, anlarsın ya... Neler döndüğünü çözmeye çalıştım." Daha önce dikkat etmediğim kocaman bir çöp torbasını gösterdi, ağzına kadar e-posta çıktısıyla doluymuş meğer.

"Nasıl yani?" dedi Alex gözlerine inanamayarak, çıktılar ak-

şam esintisinde savrulmaya başlayınca.

“Tavanarasına saklamıştım. Ben çok fazla e-posta çıktısı alırım,” diye kendini savundu Demeter. “Eski moda biliyorum ama... Her neyse, bunu buldum.” Demeter’in uzattığı kâğıdı ilgisizce tuttu Alex.

“Bu bir e-posta.”

“Bak ama!” diye haykırdı Demeter onu sarsarak. “Cidden bak!”

Alex iki yumruğunu yüzüne koydu. “Beni öldüreceksin,” dedi boğuk bir sesle. Kafasını kaldırdı. “Tamam, *neymiş?*” kâğıdı aldı, okudu, sonra boş boş bakarak kafasını kaldırdı. “Allersons’daki Lindsay’dan bir e-posta. Sarah sana iki hafta önce forward etmiş. Eee, ne olmuş?”

“Dışından oku.”

Alex bir saniyeliğine, patlayıp alev saçacakmış gibi görünse de, okumaya başladı: “*Sevgili Demeter, bunun için teşekkür ederiz ve söylemeden edemeyeceğim, devam eden sabrını takdir ediyoruz...*”

“Tam orada dur.” Demeter elini kaldırdı. “*Devam eden sabrına*. Gördün mü? *Benim* devam eden sabrına.”

Alex kaşlarını çattı. “Ne olmuş yani?”

“Allersons neden benim sabrımı takdir ediyor? Hani bizim harekete geçmemizi beklediklerini söylemişlerdi. O zaman ben neyin sabrını gösteriyordum?”

“Kim bilir?” Alex bunu elinin tersiyle itti. “Lafın gelişi yazılmış.”

“Hayır, değil! Bu e-posta olayların benim *versiyonumu*, yani bana bir sonraki emre kadar süreci durdurma taleplerini doğruluyor. Bunu okuduğumu hatırlıyorum. Cevap yazdım! Delirdiğimi düşünmüştüm, farkında mısın?” kâğıda parmağıyla vurdu. “Ama delirmiyorum işte!”

“Tanrım, Demeter.” Alex sabrı taşmış gibi konuştu. “Bu filmi görmüştüm. Sarah bize yazışmaları gösterdi; *hiçbirisi* senin anlattıklarınla uyumlu değil...”

“Eh, ben de onu diyorum işte!” Demeter lafını kestiğinde titriyordu.

“Ne? Neyi diyorsun öyleyse?”

“Tam olarak bilmiyorum. En azından...” Demeter birden tereddüte düştü ve o kadar Demeter’si değildi. “Biliyorum, biraz uzak bir ihtimal ama belki birisi bilgisayarıma girdi ve... ne bileyim. E-postalarım ile oynadı.”

“Of Tanrım.” Alex sanki son ihtiyacı buymuş gibi baktı.

“Alex, ben Allersons’ın süreci durdurmasını isteyen bir e-posta aldığımı *biliyorum*. Bir araştırma sonucunu beklediklerini yazmıştı Lindsay.” Demeter acı ve ıstırapla sesini yükseltti. “Okudum diyorum! *Gözümle gördüm!*”

“Tamam, o zaman bana şimdi göster. Laptop’ında mı?”

“Hayır.” Demeter’in ışığı söndü. “O e-posta... ortadan kayboldu. Çıktısını bulmaya Londra’ya gittim ama bulamadım, onun yerine bunu buldum. Bu e-posta da bilgisayarımda yok. Biliyorum, *biliyorum* delilik ama... bak. Bu kanıtı. Bak işte!” kâğıdı Alex’e fırlattı ve Alex istemeye istemeye aldı. “Bana eski çıktıları okumaya yetecek kadar zaman tanısaydın... Eminim hack’lendim ya da öyle bir şey...”

“Öyle demeyi kes!” Alex adamakıllı kızmıştı. “Demeter, ben senin eski arkadaşınım ve sana söylüyorum: Böyle şeyler *söyleme* ortalıkta. Şeye benziyorsun...” Aniden sustu. “Kim yapacak ki zaten? Ve niçin?”

“*Bilmiyorum.*” Demeter çaresizdi. “Ama anlam veremiyorum, hiçbir şeye anlam veremiyorum...”

“Hey,” diye lafa karıştı. Alex’in omzunun üstünden e-postaya bakıyordum ve bir şey dikkatimi çekti. “E-posta adresine bakın. Demeter nokta Farlowe at Cooper Clemmow nokta com olması gerekiyor. Oysaki bu e-posta Demeter *alttan tire* Farlowe at Cooper Clemmow nokta com’a gönderilmiş. Tamamen farklı bir e-posta adresine.”

Alex bile sustu. E-posta adresine dikkatlice baktı, kaşlarını çattı.

“Aman Tanrım.” Demeter kâğıdı elinden aldı. “Hiç dikkatimi çekmemişti.”

“Birçok olası açıklaması yapılabilir,” diye başladı Alex. “Şeydir belki... ne bileyim. IT departmanının bir deneyidir. Ya da belki

kendin yeni bir e-posta hesabı açtın ve unuttun...”

“Ben, e-posta hesabı açmak?” diye karşı çıktı Demeter gülerek. “Dalga mı geçiyorsun? Nereden başlayacağımı bile bilmezdim! Öyle işleri Sarah bilir. E-postalarımı düzenler, bana iletir, her zaman yapan odur...” Demeter aniden sustu ve göz göze geldik. Kafama balyoz inmiş gibi oldum.

Sarah.

Aniden perde düştü. Birden gördüm. *Sarah*. Aman Tanrım.

Demeter’in yüzü gri oldu. Onun beyninin de bu fikri, benimki kadar çabuk döndürdüğünü gördüm. *Sarah. Sarah.*

Taşlar yerine oturmuştu. Değişen e-postalar... kaybolan mesajlar... Sarah ve o abartılı, fesat sabrı... Demeter’in ofisin ortasında durmuş, cep telefonuna aklını kaçırmış gibi bakması...

“*Sarah?*” dedim sonunda.

“Sarah,” diye tekrar etti Demeter, içi kalkarak. “Of Tanrım.”

“Ne?” Alex bir Demeter’e, bir bana bakıyor, tekrar ona dönüyordu. “Sarah kim?”

Demeter dut yemiş bülbüle dönmüştü. O yüzden ben derin bir nefes alıp dört nala koşan düşüncelerimi toplamaya çalıştım.

“Demeter’in özel asistanı. Hani var ya, at kuyruklu? Demeter’in hayatını o yönetiyor sayılır. Demeter kaleminden e-postalar yazar; çoğunlukla Demeter *odur*. Ayrıca silinen e-postaları hep Demeter’e ileten odur. İstese kolaylıkla... eh...” Nefes verdim. “Sahte e-posta yollayabilir.”

“*Niye?*” Alex hayretler içindeydi. “İnsan neden öyle yapsın ki?”

Demeter ve ben tekrar bakıştık. Ofis ortamını, içinde haftada kırk saat yaşamayan birisine aktarmak zordu.

“Beni mahvetmek için,” dedi Demeter karanlık bir sesle. “En azından, öyle tahmin ediyorum.”

“Tekrar ediyorum, *niye?*”

“Onunla ilişkim... mükemmel değildi.” Demeter ellerini burdu.

“Erkek arkadaşını işten çıkarmanı asla affedemedi,” diye öne çıktım. “Bana bile bu konuda upuzun bir mektup yazdı. Bayağı içerlemiş gibiydi. Eğer bunca zamandır bunu içinde tuttuysa, kin besleyip intikam almak istediye...”

“Tamam, tam orada dur.” Alex telaşa kapılıp lafımı kesti. “Bunlar çok ciddi ithamlar.”

“Bir düşün, Demeter,” diye devam ettim, Alex’i duymazdan gelip. “Senin gelen kutunu o yönetiyordu. Farklı hesapları açabilir. Senin hangi e-postaları gördüğünü, hangilerini göremediğini kontrol edebilir, senin adına cevap yazar, gönderir, sonra da onları siler, istese sensiz koskoca bir yazışma yapabilir.”

Sarah’nın eskiden Demeter’in imzasıyla günde kaç e-posta gönderdiğiyle övünüşü aklıma geldi. “*Bütün öğleden sonram Demeter olmakla geçti,*” derdi, çok dert çekmiş insan sesiyle. Kim kontrol ediyordu onları? Bahse girerim, Demeter etmiyordu.

“Yeter!” diye patladı Alex. “Elinizde kanıt yok.”

“Bu kanıt!” Demeter sayfayı Alex’e doğru salladı. “Bu! Mantıklı değil! Bunun gibi başka e-postalar da vardı; ben *gördüm*.”

“Ama onlara da *cevap verdim* dedin,” diye itiraz etti Alex.

“Evet.” Demeter’in yüzü düştü. “Verdim.” Parmaklarını alına koydu, çaresiz görünüyordu. “Of Tanrım, hiçbir şey mantıklı değil...”

“Cevap yazdığın e-posta adresini kontrol ettin mi?” diye sordum. “Lindsay’nin adresini?”

“Ne?” Demeter dümdüz suratıma baktı. “Tabii ki hayır. E-posta adresleri defterimde adı çıkıyordu.”

“Eh, o zaman.” Omuz silktim. “Bence senin cevapların Lindsay’ce hiç ulaşmadı. Ve bunu kanıtlayabiliriz,” diye ani bir ilhamla ekledim. “Lindsay’ye Demeter’e bu mesajı attın mı diye soralım.” Sayfayı gösterdim. “Eğer atmadım derse...”

“Allersons’la iletişime mi geçelim?” Alex inanamayarak tekrar etti. “Allersons hiçbirimizle bir daha konuşmak istemiyor!”

“O zaman Sarah’nın bilgisayarını araştırın. Hepsinin izini sürebilirler...”

“Delirdin mi?” Bana dik dik baktı. “Şu anda personelin moralinin ne halde olduğunu biliyor musun? Sizce bu hayal ürünü hikâyelerle gidip milletin huzurunu kaçırır mıyım? Demeter, eski arkadaşımın, sana saygım sonsuz ama bu iş bitti. *Bitti*.”

“Yine de Demeter’in işine son vermeyeceksin herhalde?” dedim inanamayarak. “Bunu gördükten sonra?”

“Bu diye bir şey yok!” diye çıkıştı Alex. “Demeter, sen ‘kanıt’ deyince, ben *kanıt* getireceksin sandım. *Elle tutulur* bir şey. Bir e-posta ve alakasız bir teori değil. Üzgünüm. Şansını kullandın ama artık çizgiyi çekiyorum.”

Öyle bir söyledi ki, yüreğime bir taş oturdu.

“Alex, yarına kadar bekle,” dedi Demeter, çaresizce. “Bir yat, düşün.”

“İnsanlar ensemde boza pişiriyor. Bunu halletmem lazım.” Alex de tam anlamıyla sefil halde yüzünü ovuşturdu. “Eğer toplantı odasına gelmeyi gerçekten reddediyorsan, bunu usulüne göre yapmayı reddediyorsan...”

“Dur!” Panikle sesimi yükselttim. “Dur! Kovma!”

“Kovuldun.” Alex’in sesi bir kurşun gibiydi. “Nokta.”

“Yapamazsın!” diye bağırdım sabrım taşarak. “Kovduğunu geri al!”

Fakat Alex avludan uzun adımlarla çıkıyor, çadırlara doğru yürüyordu. Ateş yanıyor, glamping misafirlerinin bir kısmı gitara eşlik ediyordu. Steve Logan da kalabalığa katılmıştı ve “Brown Eyed Girl” şarkısı eşliğinde sallanıyordu.

“Yapamazsın!” diye seslendim Alex’in arkasından tabana kuvvet. “Doğru düzgün bir kovma bile değildi! Avrupa Birliği düzenlemelerine uygun değildi!”

Doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama boşverin.

“*Lütfen*, Alex,” dedi Demeter, arkamdan yetişerek. “Bu e-posta bir katakulli çevrildiğinin kanıtı. Eğer sen...”

Aniden sustu çünkü karanlığın içinden babam belirip Morris dansı zillerini çalarak ona doğru yürüyordu.

“La-la-la... bir-ki-üç...” Babam Demeter’e bakarak şen şakrak sopalarını birbirine vurdu ve Demeter geri kaçıp elindeki e-posta sayfasını düşürdü.

“Kahretsin!” diye bağırdım, sayfa rüzgârda havalanırken.

“Yakala şunu!” diye seslendi Demeter, çaresizce peşinde koşarken. “Yakala!”

İkimiz de havada süzülen sayfanın peşinden deliler gibi koş-

tuk, ateşe doğru koştuk, karanlıkta çocukların ayaklarına takılıp tökezledik, arkamızda ahlara, oflara bırakarak ama hiç umrumuzda olmayarak hedefe koştuk. O e-postayı almak *zorundaydık*.

"Affedersiniz... müsaadenizle, geçeyim..." Cleo ve Giles'ın yanından sürünerek geçtim çünkü kamp ateşinin önünde boylu boyunca uzanmış, Nick'in gitarını tıngırdatmasını dinliyorlardı.

"Başka yer kalmadı galiba," diye mırıldandı Cleo sinir olarak. "Herkes rahat rahat sığabilir..."

"Tanrım," diyen Demeter nefesini tuttu, kâğıda doğru atlayıp ıskaladı. "Tut şunu!"

"Deniyorum!"

"*Hayır!*" Aniden dehşete düşerek çığlık attım çünkü Giles ateşe bir çıra daha atmak üzereydi. "*Hayır, yapma, dur...*"

Ama çok geçti; attı. Ateş harlandı, yeni bir enerjiyle yükselip kâğıdı havada kaptı. Yirmi saniye içinde kâğıt kül olmuş uçuşuyordu.

Gitti.

Öyle bir kalakalmıştım ki, yaklaşık otuz saniye kıpırdayamadım. Demeter'e döndüm, hayalete benziyordu.

"Demeter, geçecek," dedim çaresizce. "*Ben sana inanıyorum: kesinlikle garip bir işler dönüyormuş... kahretsin!*" Pantolonuna bir kıvılcım sıçradığını görüp ağzımı kapattım. "Bacığın! Yangın! **YANGIN!**"

Demeter'in bol dökümlü pantolonu ucundan tutuşmaya başlamıştı. E-postayı yakalayacağım diye koşarken ateşe değmiş olmalıydı.

"*Hayır,*" dedi Demeter, sanki bardağı taşıran son damlaymış gibi ve alevleri durdurmaya çalışarak ayağını yere vurdu.

"Kovalar!" diye bağırdı babam, zilli sopasını sallayarak ve koşarak. "Yangın var! Kovaları getirin!"

"Geliyorum, geliyorum, geliyorum, millet..." Steve'in incecik, detone sesi kalabalığın uğultusunda yükseldi. Bir saniye sonra, çığlıklar ve şaşkınlık haykırıışları üstüne, Demeter tepeden tırnağa buz gibi suyla ıslanmış vaziyetteydi ve Steve elinde boş bir kova ve tuhaf bir tatminkâr sırtmayla yanında dikiliyordu.

Bunu yaptığına inanamıyordum.

“Eh... teşekkürler,” dedi Demeter, tir tir titreyerek ve sular damlayan saçlarını yüzünden geriye iterek. “Sanırım. Gerçi, suyun *başından aşağı* dökmek zorunda mıydın?”

“Sağlık ve güvenlik açısından,” dedi Steven. “Artı, hak ediyorsun. Değil mi, Katie?” Bana abartılı bir mimikle göz kırptı ve ben de tepem atarak ona dik dik baktım.

“Steve, seni *moron*.” Sinirden konuşamıyordum. “Tam bir moronsun.”

“Senin namına hareket ettim,” dedi, yüzüzlüğü iyice ele alarak. “O da sana yamuk yapmıştı. O yüzden. Sonuç. Katie’nin tavuğuna kışt demeyeceksin,” diye meşum bir sesle ekledi Demeter’e hitaben. “Eğer *benim* duymamı istemiyorsan.”

“Söylediklerinin bir anlamı bile yok!” dedim, içimden Steve’e bir tane çakmak gelerek. “Ne demeye çalışıyorsun şu anda?”

“Olduğu gibi söylüyorum ya, Katie.” Steve gözlerini pörtletti. “Olduğu gibi söylüyorum.”

“Ona bunu sen mi yaptırttın?” diye sordu Demeter inanamayarak.

“Hayır!” diye telaşlandım ama Demeter’in beni duyduğundan emin değildim. İyice kayışı kopmuştu, etrafındakilerin farkında değildi.

“Yeterince öcünü almadın mı artık?” Başını sağa sola salladı. “Beni yeterince cezalandırmadın mı? Başka ne yapacaksın, beni bir kazığa bağlayıp vahşi köpekleri üstüme mi salacaksın? Yani, tamam Katie. *Biliyorum*, seni duygusuz bir şekilde işten çıkardım, hayatını mahvettiğimi düşünüyorsun, *biliyorum* ama bunu yapmak zorundaydım, tamam mı? İşim buydu!” Artık avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. “İşine son vermek *zorundaydım*. Biliyorum, çok zordu ama bazen insan bazı şeyleri aşıp yoluna devam etmeli! Yani sen bence...”

“İşine son vermek mi?” Babam aniden araya girdi. “Neden bahsediyor, canım?”

Sıcak su dökülmüş kedi gibi yerimden sıçradım; babamın, gözleri parıl parıl, Demeter’e soru soran bir ifadeyle baktığını gördüm.

“*Kahretsin,*” dedi Demeter ve eliyle başına vurdu. “Katie, istemedi ağzımdan kaçtı.”

“Seni Londra’dan mı tanıyor?” Babamın iyice kafası karıştı. “Katie, *kim* bu kadın?”

“Cooper Clemmow’da çalışıyor,” diye büyük bir ehemmiyetle açıkladı Steve. “Google’dan araştırmaz mıyım? Orada kendine ‘Demeter Farlowe’ diyor. *Ve o da orada çalışıyor.*” Steve bir parmağıyla kıyıda köşede dikilen Alex’i işaret etti. “Onlar Katie’nin patronları, Londra’dan buraya gelmişler. İşte onların kim olduğu.”

Babam bir Demeter’e, bir Alex’e bakıyor ve çenesini sıkıyordu.

“Neden kim olduğunuzu açıklamadınız?” dedi babam kısaca, ikisine birden dönüp. “Büyük sır nedir?”

“Evet.” Demeter bana baktı. “Biraz... hassas bir konu...”

“Yoksa buraya Katie’yi işten kovmaya mı geldiniz?” dedi babam kısaca, ikisine birden dönüp. “Çünkü öyle bir şey olmayacak. *Olmayacak!*” diye resmen böğürdü. “Çok iyi bir çalışan o, bizim Katie, çok iyi bir eleman.” Alex’e döndü ve Alex yerinden sıçradı. “Bütün gün bilgisayarın başında, aramalara cevap veriyor, her saat çalışıyor... hatta sözde ücretsiz izinde bile... Yani siz ne biçim patronlarsınız yahu? Buna ihlal denir! İşte budur!”

“Baba, yeter!” Ümitsizce elimi havaya kaldırdım. “Yanlış anladın. Buraya beni kovmaya gelmediler. Gerçek şu ki...” Güçlkle yutkundum, ayakta duramıyordum. “Sana bu akşam anlatmaya çalıştım...”

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Glamping misafirlerinin şoka uğrayarak bana bakakaldıklarının farkındaydım ve Demeter orada, sırlıslıkla duruyordu ve Alex... Alex bana hayatımda gördüğüm en iyi kalpli, en hüzünlü ifadeyle bakıyordu...

“Baba, seninle konuşmam gerek,” diyebilirdim. “Sen ve Biddy ile. Şimdi.”

“Ne” olduğunu anlatma kısmı kolaydı. “Niçin” kısmı zordu.

Tüm olan biteni tamı tamına anlattıktan sonra, neden işten çıkarıldığımı, piyasada yeni iş bulmaya çalışmamı açıklamama rağmen, hâlâ bir şey anlatmamış sayılırdım. Babam ve Biddy oturma odasında, soluk pembe koltuğumuzda oturuyordu –oturma odası-

na uygun bir mevzuydu çünkü- ve ikisi de sus pustü.

“İyi de Katie...” dedi babam sonunda ve daha fazla bir şey diyemedi. Derin bir şok içindeydi, sanki dünya sandığı şey dünya değilmiş gibiydi. Üstelik de benim yüzümdendi.

“Baba...” dedim, ağlamamak için kendimi sıkmaktan yanaklarımı acıyarak. “Seni endişelendirmek istemedim. Çabucak yeni bir iş bulursam diye düşündüm...”

“Demek hep bununla uğraşıyordun,” dedi Biddy yavaşça.

“O kadar çok işe başvurdum ki. *O kadar* çok işe başvurdum ki...” Kaç işe başvurduğumu hatırlamak bile beni yoruyordu. “Hiç öğrenmek zorunda kalmazsınız diye düşündüm.” Dudağımı ısırp gözlerimi kapadım, keşke üç ay öncesine geri dönebilsem ve her şeyi farklı şekilde yapsam diye diledim. “Üzgünüm.” Sonunda gözümü açtım. “Çok özür dilerim, baba...”

“Katie, özür dileme,” dedi babam hemen, sesi kalınlaştı, okuyamadığım bir duygusallık vardı. “Hayatım, özür dilenecek bir şey yok. Sen çok zor günler atlatmışsın ve keşke bilseydik... Keşke yardım edebilseydik... ama oldu bir kere.” Öne uzanıp elimi ellerinin arasına aldı. “Katie, bizim tek derdimiz senin mutlu olman. Hepsinin *canı* cehenneme. Ne halleri varsa görsünler. Sen buraya dön. Ansters Çiftliği’ni işlet bizim için. Akıllı, zeki bir kızsın, onlar bunu fark edemediyse, eh, biz fark ediyoruz. Değil mi Biddy?”

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Biddy’ye doğru baktım ve başını sağa sola sallıyordu, kaşlarının ortasında küçük bir çizgi çıkmıştı.

“Ama Mick,” dedi o sessiz, ölçülü konuşmasıyla, “bence o kadar basit değil. Bence Katie hayatını ve kariyerini burada kurmak *istemiyor*. İstiyor musun, tatlım? Yoksa yanıliyor muyum?”

Bu odada daha önce hiç bu kadar gerilim hissetmemiştim; adeta hava yay gibi gerilmişti. Konuşmam gerekti; doğruyu söylemem gerekti. Babamı kırmadan.

“Baba...” Sesim o kadar titriyordu ki, kelimeler ağzımdan zor çıktı. “Ben Londra’da yaşamak istiyorum. Hâlâ denemek istiyorum. Biliyorum, hiçbir zaman anlamayacaksın ama bu benim hayalim.” Ümitsizlik içinde yüzümü ovuşturdum. “Ama senin kalbini de kırmak istemiyorum. Eğer Londra’ya gidersem, biliyorum,

çok kırılacaksın. O yüzden arada kaldım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bilmiyorum... Yapamıyorum..."

Sözlerim iyice birbirine karıştı, çorba oldu, kafam karman çormandı. Gözyaşlarım yine akmaya başladı. Babama şöyle bir bakış attığımda donakalmış, acılı görünüyordu.

"Katie!" dedi ve nefes verdi. "Bir tanem. Londra'da yaşamayı istemediğim fikrine nereden kapıldın?"

Ciddi miydi?

"Şey... anlarsın ya," diye yutkundum. "Mesela Londra'nın çok kazık, tehlikeli ve pis olduğunu söylemenden... Bana Howells Mill'den bir daire al demenden..."

"Mick!" diye çıkıştı Biddy. "Neden Katie'ye Howells Mill'den daire al diyorsun?"

"Sadece öneride bulundum," dedi babam, enselenmiş gibi.

"Kendimi sürekli suçlu hissediyorum. *Devamlı*." Bu sözleri dışımdan söyledikçe içimden büyük bir yük kalktığını hissettim. Ve dehşet dolduğunu. Daha önce adım atmaya bile cesaret etmediğim alanlara giriyordum. Ama belki artık buralara girilmesi gerekiyordu.

"Bir dakika, dinleyin. *Ben* bir şey söylemek istiyorum." Biddy'yi duyunca afalladım. Şaşkınlık içinde ona dönünce yanaklarının pembe pembe olduğunu gördüm. Gergin ama kararlı görünüyordu. "İkinizin arası garipleşince hep bir adım geride durmayı tercih ediyorum. Burnumu sokmamaya çalışıyorum. Fakat sanırım şu anda buna *ihtiyaç* var. Çünkü sevdiğim iki insanı görüyorum, ikinizi de çok seviyorum, biliyorsunuz herhalde?" diye ekledi Biddy, yanakları iyice koyulaşarak. "Birbirine zarar veren iki insan görüyorum ve daha fazla dayanamayacağım. Mick, Katie'ye Howells Mill'den daire al demek kıza nasıl baskı yapıyor, görmüyor musun? Neden alsın şimdi? Ayrıca Londra'ya son ziyaretimiz hakkında ne düşünüyorum biliyor musun..." Biddy bana dönüp devam etti, "Babana senden özür dilemesini söylemiştim, çok saçma laflar ettiği için." Babam itiraz etmek için ağzını açınca elini kaldırdı. "Katie için endişelendiğini *biliyorum*, Mick. Ama sekiz milyon insan Londra'da güvenli güvenli yaşıyor, değil mi? *Hepsi* de silahla tehdit edilmedi ya da kapkaça uğramadı, değil mi?"

Babam biraz kendinden utandı. Bu arada, ben de Biddy'nin bu ani dobralığı karşısında dumura uğradığımdan verecek bir cevap bulamadım. "Bir şey daha var yalnız, Katie." Tekrar bana döndü. "Biz de aptal değiliz. Londra'da hayat zor, hayat pahalı vesaire vesaire. Manşetleri görüyoruz; haberleri izliyoruz. Sen her zaman çok pozitif konuşuyorsun, sanki her şey çok iyiymiş, hayallerin gerçekleşmiş... ama her zaman da bu kadar kolay olmaz hayat? Değil mi?"

Muazzam bir sessizlik oldu. İçimden bir nevi kendimi yere atıp Biddy'nin dizlerine sarılmak filan geliyordu.

"Hayır," diye itiraf ettim sonunda. "Değil. Hem de hiç değil."

"Kimsenin hayatı mükemmel olmak zorunda değil." Biddy uza-nıp kolunu bana sımsıkı doladı. "Kendini bu kadar zora sokma, tatlım. Her kim hayat mükemmel olmalıdır söylentisini çıkardıysa, hainin tekiymiş bana sorarsan. Tabii ki değil! Ayrıca şu babanın kalbini kırma saçmalıklarını da bir daha duymayalım," diye ekledi. "Onun kalbini kırman mümkün mü?"

Yavaşça, cesaretimi bulamayarak da olsa, babamın gözlerinin içine baktım. Babamın gözleri. Hayatım boyunca benim sağlam direğim, Kutup Yıldızım olmuşlardı. Derin maviliklerine baktım, sevgisini, o pırıltıların arasında yanan sevgisini gördüm. Birkaç küçük dikenli belki.

Bence Biddy tam doğru noktaya parmak basmamıştı. Belki de babamın kalbini biraz kırmıştım. Sadece büyüyerek ama.

"Hayatım..." Babam yavaşça nefes verdi. "Üzgünüm. Senin gözünden nasıl görüldüğünü tahmin ediyorum. Dürüst olacağım: Londra'nın en büyük hayranı değilim. Ama eğer sen seviyorsan, ben de sevecek bir yanını bulmaya çalışırım." Biddy'ye bakıp hemen düzeltti: "Sevecek bir yanını *bulurum*."

"Eh, gerek kalmayabilir." Tiye alır gibi kakhaha atmaya çalıştım. "İşsiz kalmaya devam edersem."

"O pislikler..." Babam içgüdüsel olarak yumruğunu sıkı ve Biddy yatıştırmak için elini koluna koydu.

"Mick," dedi. "Katie bir yetişkin. Kendi yolunu bulur. Bulmasına izin ver. Artık hepimiz akşama devam edelim, ne dersiniz?" Ayağa kalkarken bana göz kırptı ve ben de ona gülümsedim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kamp ateşinin etrafındaki şen şarkılara katılma havamda değildim. Böylece mutfağa doğru yürüdüm, biraz çay içeyim diye düşünürken... Demeter'i bir masada oturmuş buldum, kuru giysilerini giymiş, başında havluyla duruyordu.

"Ah." Kaldım. "Selam."

"Az önce Biddy'ye rastladım," dedi Demeter. "Seni burada bulabileceğimi söyledi. Katie, özür dilemem lazım. Senin sırrına ihanet etmek istememiştim."

"Olsun, önemli değil." Garip bir şekilde omuz silktim. "Babama anlatmayı tasarlıyordum zaten. Sadece beni mecbur bıraktı."

"Öyle bile olsa. Yapmamalıydım, gerçekten özür dilerim." Demeter ciddi bir suratla birkaç saniye kol manşetiyle oynadı. "Ayrıca sana bir teşekkür borçluyum," diye ekledi, kaçamak bir bakış fırlatarak. "Coco'ya çok yardımcı olduğunu duydum. Hal anlattı."

"Evet." Başımı salladım. Bunu anlayabiliyordum. Zavallı Hal, olayları kaldıramamış, kafayı yiyordu. Muhtemelen annesini görür görmez, her şeyi yumurtlamıştı.

"Bir de onlara ne dedin bilmiyorum Katie ama Hal yatağıma bir buket çiçek bırakmış. Bahçeden toplamış, o yüzden Biddy'den özür dileyeceğim," diye ekledi kısaca gülerek. "Hele Coco..." Gözleri büyüyerek bir saniye sustu. "Coco'yu hayatımda hiç bu kadar uzlaşmacı görmemiştim. Çok *olgun*."

“Eh, sanırım dünyaya biraz daha senin pencereden bakmaya başladı. Demeter...” Duraksadım. Nasıl dile getirilirdi? “Bence çocuklarına biraz daha sert olabilirsin,” dedim sonunda. “Bence seni hiçe sayıyorlar.”

Uzun bir sessizlik oldu. Demeter hâlâ koluyla oynuyordu. Eğer bırakmazsa, kumaş iplik iplik dağılacaktı.

“Biliyorum.” Nefes verdi. “Ama kolay değil. Onları neredeyse hiç görmüyorum. Hep vicdan azabı çekiyorum. O yüzden benden bir şey istediklerinde, onları memnun etmek istiyorum.”

“Çocuklarının yanında, ofiste olduğundan bambaşka bir insan-sın.” Beynine kazımak istiyordum. “*Bambaşka*. İyi anlamda değil.”

“Farkındayım.” Demeter hayata küsecek gibiydi. “Bir arada geçirdiğimiz o kısacık zamanda, kavga çıksın istemiyorum...”

“Kolay değildir muhakkak,” dedim. “Kocan uzakta falan... Ambarda ikinizi konuşurken duymuştum da,” diye ekledim açık açık. “Kusura bakma.”

“Hayır. Merak etme. Biz de çok gizli tutmadık.” Demeter büyük bir nefes verdi. “O durum kesinlikle devam eden bir çalışma.”

“Üzgünüm,” dedim. “Yani... böyle zor günler yaşadığına üzülüyorum anlamında.”

“Varsın olsun.” Sandalyede arkasına yaslandı, yorulmuş gibi gözleri kapalıydı ve göz çevresindeki kırışıkları gördüm. “Hayır, varsın olmasın, zor. İki kariyer ve çocuklar arasındaki dengeyi kurmak zor...” Nefes verdi, tekrar dik oturdu. “James bu büyük işi *istememek* için kendini parçaladı çünkü benim üstüme çok baskı binecekti. Bu arada, ben de işimle o kadar meşguldüm ki, onun halini fark etmedim. Ama halledeceğiz. Belki her şeyi en baştan düşünürüz...” Kendi lafını kesti. “Her neyse. Ne diyorum ben? Artık büyük bir sorun olmayacak zaten. Bundan böyle gece gündüz evde olacağım için.” Bana kasvetli kasvetli güldü. “İşimi kaybetmemin bir avantajı olarak.”

“Ne?” Dehşet içindeydim. “Öyle deme. Öyle bir şey olmayacak.”

“Ah, Katie, çok şekersin ama ok yaydan çıktı bir kere. Alex ve ben bu akşamlik bu konuyu kapatmakta anlaştık ancak yarın...” Omuz silkti. “Sabah onda toplantı yapmak istiyor, bazı resmi şey-

lerin üstünden geçmek. Tazminat, özlük haklarım... öyle şeyler. Birisi işten ayrıldığında bir süreç devreye giriyor," diye ekledi kuru kuru. "Bildiğin üzere."

"Yani bir şansın daha var!" dedim hevesle. "Seni kovmayı geri alabilir. Bu gece onu kimse duymadı, resmi şahit yok, bir şey imzalanmadı... Yani yasal olarak işten atıldın mı?"

"Konumuzla alakası yok." Demeter başını iki yana salladı. "Atılacağım."

"Sadece sen kabul edersen. Kaleni savunmazsan. Torbadaki diğer e-postalara bakmadın mı?"

"Evet. Ama çoğu çok eski. Fark etmemişim. O yüzden." Ellerini iki yana indirdi. "Elimde hiçbir şey yok."

"Dinle, Demeter." Su ısıtıcının düğmesine bastım, enerjim geri dönmüştü. "Bence Sarah ciddi ciddi sana pusu kuruyordu. Sadece e-postalarıyla oynamakla kalmadı, takviminle... mesajlarınla... her şeyinle oynadı. Seni kendinden şüphe ettirmeye çalışıyordu."

Sarah'nın son derece sakın bir şekilde, "Salı günüydü, Demeter. Her zaman *salıydı*," diyeşini hatırladım. Demeter'in ona panik dolu, gözleri fıldır fıldır bakışını.

"Ben de bunu aklımdan geçirdim," dedi Demeter uzun bir sessizlikten sonra. "Gayet mantıklı. Çok yavaş yavaş olduğu için farkına varmadım. Başta ufak tefek hatalar çıkıyordu. Kaybolan e-postalar... silinen belgeler... karışan ajandalar... Sarah'ya baştan özet geçtim sanıyordum ama o inatla suratıma baka baka, hayır geçmedin diyordu. Derken hatalar büyüdü. Kötüleşti. Utanç verici oldu." Demeter'in tüm ıstırapı yüzünden okunuyordu. "Kusurlarıma dikkat çekmeye cesaret edemedim. Ben gerçekten... bir şeyimi var sandım. Her hafta internetten bunamayı araştırıyordum."

"Hainlik bu!" dedim kızarak. "Asıl onun işinden olması gerek!"

"İyi de kim inanır?" Demeter umutsuz konuşuyordu. "Ben bile kendime zor inanıyorum. Yani, hakikaten dalgın bir insanım, biliyorum, özellikle stresliysen. E-postaları göndermeyi, James'e bazı şeyleri söylemeyi unutuyorum... Sana olan davranışım, Katie..." Ellerini yanaklarına koydu. "Tekrar özür dilerim. O gün çok baskı altındaydım. Bütün dünya, kendim de dahil, deliriyor sanmıştım."

“Önemli değil,” dedim, içten ve kastederek.

“O gün için günlüğüme baktım,” diye ekledi Demeter, biraz içi kararak. “Sarah *Cat’le konuş* maddesinin yanına tık atmıştı. Artık kendimden o kadar şüphe duyuyordum ki, şey sandım... Cidden şey sandım...” Birden yine acı çekmeye başladı. “Nasıl oldu da ben kendimden bu kadar çok şüphe ettim?”

“İyi de çok belli değil mi?” dedim coşarak. “Sarah da buna oynadı zaten. Sen doğal olarak dalgınsın, kendine güvenmiyorsun ve o da bunu biliyordu. O kötü birisi ve onu yakalamamız lazım.”

“Hiçbir kanıt yok.” Demeter başını sağa sola salladı. “Onun dedikleri ve benim dediklerim. Eminim, çok zeki hareket edip bütün izini silmiştir.”

“Kimse o kadar zeki olamaz,” diye itiraz ettim hemen. “Bilgisayardan anlayan bir adli tıp uzmanı bulabiliriz...”

“Sence insanlar bir adli tıp uzmanını binaya sokar mı?” Demeter tiz bir kahkaha patlattı. “Alex’in tepkisini gördün, benim tarafımda olması gerekti. Cooper Clemmow’daki herkes benim asgari tantanayla işimden ayrılmamı istiyor. Ben sadece orta yaşlı, utanç verici bir problemim. Bana iyi bir tazminat ödeyecekler...” Yavaşça sustu.

O kadar mağluptu ki. Bu Demeter değildi. Bu ezilmiş, sönmüş kadın Demeter olamazdı. *Ben* izin vermezdim.

“Demeter, savaşmak zorundasın! Tam da senin pes etmeni bekledikleri an var ya, *tam da* o an ayağını yere basıp hızını iki katına çıkarmalısın.”

“Bana çok tanıdık geldi bu laf.” Demeter hafifçe kaşlarını çattı. “Bir yerden alıntı mı?”

“*İsırganı Avucunla Kavra* kitabından,” diye itiraf ettim utanarak. “Sonunda aldım onu. İndirimli.”

“Ah!” Demeter’in yüzü aydınlandı. “Çok güzel, değil mi?”

“Evet. Özellikle de *O kaltak asistanın kazanmasına izin vermenin çünkü sadece onun değil, kötülük ekseninin kazanmasına da izin vermiş olursunuz* başlıklı bölümü.”

Demeter gülümsedi ama ben ona gülmedim. Son derece ciddiydim.

“Eğer bu savaşı sen vermeyeceksen, ben savaşıcağım. Kanımın son damlasına kadar.” Masaya yaklaşıp ona bu ruh halimden aşılamaaya çalıştım. “Fakat seni bir çöp gibi kapının önüne süpürmelerine izin veremezsin. Sen *patronsun*, Demeter.”

“Teşekkür ederim.” Demeter bir elini elime koyup hafifçe sıktı. “Takdir ediyorum.”

“Kocana söyledin mi?” dedim, birden aklıma gelmiş gibi.

“Özetle anlattım.” Demeter iç çekti. “Ama akli almadı. İlk tepkisi, ‘Dava açarız,’ oldu. James böyledir.” Dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. “Fakat Brüksel’den buraya yardım edeceği pek bir şey yok, doğrusu.”

“Tamam.” Başımı salladım. “Yapacağımız şu. Bütün gece düşünceğiz ve yarın sabah erkenden toplantı yapacağız.”

Demeter inanamayarak başını iki yana salladı. “Sahiden Alex’e karşı bu eli kazanabileceğimizi mi düşünüyorsun?”

“Onu kazanmak zorundayız.” Kısa bir sessizlik olmasına izin verdim, arkasından da son derece sıradan, ekledim, “Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Şu anda mı diyorsun? Bilmiyorum.” Demeter beni inceledi. “Bir şey merak ediyorum. Siz ikiniz...”

“Hayır.” Yanaklarım kızardı. “Yani, biz... biz...” Boğazımı temizleyip çayımı yapmaya çalıştım.

“Of Tanrım,” dedi Demeter, beni izleyerek. “Tamam, ikiniz. Tahmin ettiğim gibi. Of Tanrım. Abayı yakmadın ya?”

“Hayır!” Sesim bir balık gibi havaya fırladı. “Tabii ki hayır. Saçmalama...”

“Katie, dinle. Sakın ona abayı yakma.” Bir aciliyet varmış gibi konuşuyordu. “Kendini koru. Ona gönül verme.”

“Neden?” Olabildiğince sıradan sormaya çalıştım.

“Çünkü yanarsın. Alex...” Demeter sustu, alnını kırıştırdı. “Çok yakışıklıdır. Ama bağlanamaz. O yenilik ve değişikliği sever. Yeni şehirler, yeni fikirler, bam-bam-bam. Şu anda en son yenilik sensin ama çok geçmeden...”

Alex’in ofisin çatısındaki halini hatırladım, oradan oraya koşuşunu, görsel deneyimleri gerçek hayatmış gibi ballandıra bal-

landıra deneyişini hatırladım. Sonra bu düşünceyi zihnimin bir köşesine ittim. Çünkü alakasızdı.

“Bak, Demeter, sorun yok,” dedim, elimden geldiğince güçlü bir şekilde. “*Ciddi* değildi. Herhangi bir yere gitmesini beklemiyorum, sadece bir parça... anlarsın ya. Eğlenceydi.”

“Şey, hepsi bu kadarsa, sorun yok.” Demeter beni şüpheli gözlerle süzdü. “Ama onun bir sürü kız arkadaşını tanıdım, kırılan birçok kalp gördüm. Takma adı ne biliyor musun? ‘Tek-gidiş Alex.’ Çünkü bir kere gitti mi, bir daha geri dönmez. Dünya çevresinde tek gidişlik bir bilet gibidir; aynı piste iki kez inmez. Onu umutla bekleyen ne zeki, pırlıl pırlıl genç kızlar gördüm...” Başını iki yana salladı. “İçlerinde bir yerde, asla geri dönmeyeceğini bilirler.”

“O halde neden umut ediyorlar?” Sormadan edemedim.

“Çünkü imkânsız şeyleri umut etmek insan doğasında vardır.” Cin gibi beni süzdü. “Pazarlama sektöründe çalışıyorsun. Bunu biliyorsun.”

“Eh, merak etme.” Bakışlarımı kaçırdım. “Hiçbir beklentim ya da umudum falan yok. Dedğim gibi, biraz eğlendik işte. *Eğlencesine.*”

“Tamam.” Demeter bir kez başını salladı, sonra kol saatine baktı. “Ben Hal ve Coco’nun yanına dönüyorum. Yarın sabah görüşürüz. Teşekkürler, Katie.” Ayağa kalktı, sonra gelip beni yanımdan öptü. Bunu yaparken birisi kapıyı tıklattı.

“Selam,” diyerek içeri girdi Alex. “Ah, merhaba, Demeter.”

“Merhaba Alex.” Demeter ona güvenmeyerek şöyle bir baktı. “Ne istiyorsun?”

“Katie’yi görmeye geldim.”

Bakışlarını bana çevirdi ve gözlerinin içinde okuduğum niyet o kadar somuttu ki, nefesimi tuttum. Bir anda, öğleden sonra uzandığımız çimenlere dönmüştüm. Bir saniye, şehvetten konuşamadım.

“Selam,” diyebilirdim.

“İyi misin?”

“İyiyim.”

Bütün vücudum titriyordu, beni jöleye çeviren bu adamla tam, leziz ve kesintisiz bir gece istiyordum. Dokunuşunu istiyordum.

Ama sesini de. Düşüncelerini ve şakalarını... endişelerini ve kederini... teorilerini ve meraklarını. Var olduğunu tahmin hile edemediğim en özel, mahrem kısımlarını.

“Eh, siz işinize bakın,” diyerek ayağa kalktı Demeter. “İşiniz her neyse.” Alex’e öylesine kınayarak baktı ki, kıkır kıkır gülmek istedim.

“Demeter, her şey yolunda,” dedim, kapının ağzında. “Gerçekten. Az önce söylediklerin...” Çaktırmadan kalbimi gösterdim. “*Vermem.*”

Yine de Demeter kuru kuru başını salladı. “Sen öyle san.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

Sabah altı civarında, ayağımla Alex'in çıplak baldırını dürttüm. "Hey sen," dedim. "Şehirli çocuk."

Bütün gece pek de uyuduğumuz söylenemezdi. Ara ara uyukladık, kahkahalar attık, sadece o ve ben ve başka bir şey olmayan bir baloncunun içinde birbirimize yumulduk. Şimdi kuşlar cıvıldaşıyordu, güneş perdenin arasından sızıyordu ve gerçek hayat yeniden başlıyordu.

"Hımmm," diye mırıldandı Alex yarı uyanarak.

"Gidip kendi yatağında uyumalısın."

"Ne?" Alex buruşuk yüzünü bana doğru çevirdi. "Beni dışarı mı atıyorsun?"

"Uyumazsan Biddy çok bozulur. Sen onun ilk müşterisisin. Hadi git, bir kere dene en azından. Hem zaten benim duşumu da kullanmak istemezsin. Su ip gibi."

"Bir dakika sonra," dedi Alex, çıplak omzumu emerken, beni kendine çekerek. Ben de tabii teslim oldum çünkü olmamam imkânsızdı; beni içine çeken manyetik bir güç gibiydi.

Ve bir süre sonra, ikimizin de hazdan başı dönerken, geç kalmış olsam da, fazla gürültü çıkardık mı diye meraklandım ve ona daha sertçe vurarak, "Hadi ama. Uslu bir oda kahvaltı misafiri ol. Kahvaltıda görüşürüz," dedim.

"Peki." Alex gözlerini devirip yorganı üstünden attı. Sanırım duştan akan suyun iplik gibi olması betimlemesi dengeyi boz-

muştı. Alex benim gözümde duş standartları oldukça yüksek bir adamdı.

“Kahvaltıda görüşürüz öyleyse,” dedi ve iç çamaşırıyla kapıya yürüdü. Ki bu fazla açık etmekte ama Biddy’ye rastlarsa, şey diyebilirdi mesela...

Of, bana ne. Ne isterse desin. Biddy de aptal değildi.

Alex’in gittiğinden emin olduktan sonra harekete geçtim. Yataktan fırladığım gibi kıt kaynaklardan duşumu aldım. Çiy kaplı çimenlere basa basa Demeter’in çadırının yolunu tuttum ve “Tık tık!” diyip içeri daldım.

Demeter, üstünde uçuk gri pijaması ve omzunda alpaka battanîyelerimizle yatağında dimdik oturuyordu. Su şişesinden suyunu yudumluyor ve dizüstü bilgisayarının tuşlarına hızlı hızlı basarak bir şeyler yazıyordu.

“Tamam,” dedi, dün akşamki konuşmaya hiç ara vermeden devam ediyormuşuz gibi. “Bir şey hatırladım. Ofisimde kocaman bir tomar dolusu e-posta çıktısı vardı.”

“Senin odanda?” Demeter’in odasında yerde duran öbek öbek kâğıt aklıma gelince şüphelendim. “İyi de Sarah hepsini tek tek ayıklayıp suç unsuru olabilecekleri atmamış mıdır?”

“Dolaptakileri değil.” Demeter’in gözünün içi parladı. “Habersiz olduklarını değil.”

“Habersiz olduklarını mı?” Bomboş bir hayretle tekrar ettim. Demeter’in hayatında, Sarah’nın bilmediği bir şey mi vardı?

“E-postaların çıktısını aldığım için bana o kadar çıkıştırdı ki, artık gizli gizli yapmaya başlamıştım. Sonra hepsini o büyük dolabın içine koydum. Yüzlerce sayfa olmalı. Dolap kilitli.” Durdu. “Anahtar da bende. Anahtarlığımda.”

“Yüzlerce?” Bakakaldım. “Neden yüzlerce e-posta çıktısını saklıyorsun?”

“Sakın başlama!” diye savunmaya geçti Demeter. “Sanırım bir gün lazım olur belki diye düşündüm.”

“Eh,” dedim, bir saniye durup. “Lazım oldu.”

“Evet,” dedi Demeter kuru kuru. “Oluyormuş meğer.”

Göz göze gelmemizle beraber ani bir özgüven duydum. Aklıma yattı. Bu davayı bal gibi de kazanacaktı. Demeter tekrar bilgisayarın tuşlarına dokundu ve gözlerinden yeni fikirler fışkırdığını görebiliyordum. Fikirler ve öfke.

“Bu sabah farklı görünüyorsun,” dedim hassas bir şekilde. “Sanki sen de... istiyorsun.”

“Ah, istiyorum,” dedi Demeter ve sesindeki o çelik gibi kuvveti duyunca havaya yumruk atmak istedim. Tanıdığım o güçlü, kararlı kadın geri dönmüştü! “Dün gece neyin esiri olduğumu anlamadım. Ama bu sabah uyandım ve dedim ki... *ne?*”

“Aynen!” Başımı salladım. “*Ne?*”

“Kendi sıçtığımın asistanı tarafından ağzıma sıçılmasına kayıtsız kalmayacağım.”

“Duy da inan!”

“Tek aklıma gelen...” Sustu, alnını ovuşturdu. “Bence Sarah birisiyle ekip kurmuş olmalı. Oyun oynadığı bazı bilgiler, onun katılmadığı toplantılardan geliyordu.”

“Anladım,” dedim yavaşlayarak. Beynim çoktan olasılıkları sıralamaya başlamıştı. “Kim olabilir sence...”

“Rosa,” dedi Demeter dümdüz bir sesle. “Kesin o.”

“Ya da Mark,” dedim.

“Evet.” Demeter yüzünü buruşturdu. “Ya da Mark. İkisi de olabilir. Başka katılımcı var mıdır?”

Ne kadar patavatsız davrandığımı fark ettim. Seni indirmeye çalışan bir sürü kişi olduğunu düşünmek pek eğlenceli olmasa gerekti.

“Bak, bunu düşünme,” dedim çabucak. “Her kimdiyse... bulacağız. Ama önce planımızı kuralıyız.”

Yarım saat sonra, Demeter ve ben kahvaltı salonuna ayaklarımızı yere sert basa basa ve yan yana girdik. Stratejimizi belirledik, şimdi tek yapmamız gereken Alex'i bulmaktı. Pek zor olmadı, ne de olsa mutfak masasında oturuyordu; Biddy'nin tabağına yığ-

diği mantar tepeciğine şoka uğramış gözlerle bakıyordu. O tabak ki çoktan üç sosis, dört dilim beykın, iki sahanda yumurta, iki dilim ızgara domates ve Biddy'nin meşhur yağda kızarmış ekmeği – sahiden cennetten bir köşeydi– sayesinde tepeleme doluydu. (Cennetten bir köşe derken, dört yüz kalorilik bir köşeyi kastettim.)

“Harika.” Alex yutkundu. “Bayağı çok oldu. Yo!” diye ciyakladı, Biddy'nin diğer tavayla yanına yaklaştığını görünce. “Daha fazla pastırma almayayım, teşekkürler.”

“Evet, dediğim gibi Alex,” babam konuşmalarını sonuca bağlıyor gibiydi, “tek sefere mahsus bir fırsat, eminim senin gibi akıllı bir işadamı çabucak fark etmiştir. Her neyse...” Bana kaçamakça baktıktan sonra kızarmış ekmeğini çiğnedi. “Şimdilik bu konuyu rafa kaldıralım. Sos ister misin, Alex?”

“Ne fırsatıymış o?” diye sordum temkinlice.

“Hiç!” dedi babam, samimi bir gülüşle. “Alex’le çene çalıyoruz. Maksat zaman geçsin.”

“Ona bir şey mi satmaya çalışıyorsun?” Babama ters ters baktım. “Çünkü *satma*.”

“Baban bir Kızılderili çadırı girişimine ilgimi çekiyordu,” dedi Alex ifadesiz bir suratla.

“Kızılderili çadırı girişimi mi?” diye tekrar ettim, nutkum tutularak. “Baba, sen neyin kafasındasın?”

“Franchise olarak genişlemeye çalışıyorum!” diye kendini savundu babam. “Olduğun yerde kalırsan, geriye sayarsın, tathm. Old Elmford’ın orada boş bir alan var; Dave Yarnett bize Kızılderili çadırı tedarik ederse...”

Ümitsizce başımı sağa sola salladım. “Dave Yarnett’tan çadır alma alışkanlığından seni kopardığımı sanıyordum.”

“Ben Koca Şef Mick olabilirim!” Babam Kızılderilimsi bir işaret yaptı. “Çocuklar bayılırdı!”

“Baba, tam orada dur! Kızılderili çadırı satın almayacağız ve sen Amerikan yerlisi gibi giyinmeyeceksin...” Politik doğruluk konulu bir söyleve girişsem mi diye düşündüm ama vazgeçtim. “Birçok sebepten ötürü olmaz,” diye sonuca bağladım. “Her neyse, zaten bizim şimdi Alex’le konuşmamız gerekiyor. O yüzden sa-

kıncası yoksa...” Kaymasını işaret ettim ve babam masanın diğer ucuna geçti. “Diğer misafirlerin içeri girmesini engeller misin?” diye ekledim Biddy’ye. “Bir beş dakika lazım.”

“Günaydın Alex,” dedi Demeter, tam karşısındaki yeri alarak.

Bugün üstüne kolalı beyaz gömlek giymişti, saçları ıslık ıslık (benim odamda fön çekmişti) ve sakın, odaklanmış, göreve hâkim bir havası vardı.

“Günaydın.” Alex, Demeter’in tam karşısına oturmasından pek hoşnuta benzemiyordu. “Bak Demeter, hiç acelemiz yok, bunu sonra da yapabiliriz...”

“Bana bir gün daha gerek,” diye lafını kesti Demeter. “Bir gün ver.”

“Of, lanet olasıca.” Alex bir ona bir bana baktı. “Bir dolaplar çevirdiğinizi biliyordum.”

“Bir gün.” Demeter’i destekledim. “Hepsi bu. Hiçbir şey.”

“Sana bir gün veremem,” diye çıkıştı Alex. “Zaten Adrian’a sana haberi verdiğimi söyledim.”

“Toplantı yapmadık,” diye cevabı yapıştırdı Demeter. “Bana işten ayrılırken haklarımı açıklamadın. Hiçbir şey resmi değil. Bana bir gün daha verebilirsin. Vermek zorundasın.”

“Evet, zorundasın,” diye doğruladım. “Yoksa karışmayız.”

Alex bana şüpheli bir bakış fırlattı. “Ne olurmuş yoksa?”

“Yoksa dallamanın teki olursun. Affedersin baba,” diye ekledim.

“Devam et, Katie, yumruğunu masaya koy!” Babam neşeli neşeli kızarmış ekmeğini salladı. “Elinden geleni ardına bırakma!”

“Hayatım, geçimim söz konusu,” dedi Demeter dümdüz bir sesle. “Bu şekilde sona erdirilmeyecek. Ben sana o kadar şans verdikten sonra, Alex, seni ne kadar desteklediğimi biliyorsun, bana boynunun borcu bu. Sen de biliyorsun.” Demeter paylıyor, bildiğin azarlıyor gibi konuşuyordu.

Bir saniye nefesler tutuldu. Alex’in gözlerindeki titreşimlerden Demeter’in onu yakaladığını anladım. Düşündü... Düşündü... Sonra büyüğü bozarcasına iç geçirdi.

“Tamam. Diyelim ki bir günün daha var.” Omuz silkerken şunu

sorar gibiydi: *Sonra ne olacak?*

“Ofiste daha fazla e-posta çıktısı var. Yüzlerce, dolabıma istifledim.” Demeter ellerini bir siyasetçi gibi masaya koydu. “Onları incelememe izin ver.”

Alex başını sağa sola salladı. “Demeter o ofise adımını attığın saniye Adrian ensene yapışacaktır, mümkün değil giremezsin. Seni gördüğü anda yetenek yönetim birimine götürür ve daha A diyemeden kendini kapının önünde bulursun.”

“Onu da düşündük,” dedim. “Ben yapacağım. Bir şey unutup geri dönmüşüm gibi yapacağım. Kimse benden şüphelenmez.”

“Ona dolabımın anahtarını vereceğim.” Demeter anahtarlığını çıkarıp havada salladı. “Bir mektup yazıp içeri girmesine izin veriyorum diyeceğim. Eski tarihli bir şey. Yani kim Katie’nin içeri girmesine mani olacak ki?”

“İşe yarayabilir,” dedi Alex.

“İşe yarayacak.”

“Muffin isteyen?” Biddy elinde bir sepet dolusu muffin’le masamıza geldi. “Elmalı var... yaban mersinli... limonlu... Alex!” Hayal kırıklığı içinde Alex’in tabağına baktı. “Hiçbir şey yememişsin!”

“Yiyorum, yiyorum,” dedi Alex aceleyle ve koca bir çatal dolusu yiyeceği ağzına attı. Arkasına yaslandı, çiğnedi, sonra başını sağa sola salladı. “Bir nokta daha. Adrian bu sabahki süreci tamamladığım anda ona haber vermemi bekliyor. Her şey kitabına uygun yapıldı. Dosya kapandı dememi.”

“Eh, ufak tefek yalanlarla atlat onu,” dedi Demeter sabırsızca.

“Nasıl?”

“Telefon çekmiyor de.”

“Bütün gün mü?”

“Ya da ona bir e-posta yolla. Bahaneler uydur.”

“Ne bahanesi uyduracağım?”

“Bilmiyorum!” diye patladı Demeter. “Yaratıcılığını kullan! Güçlü yanın bu değil mi?”

“Kulak misafiri olduğum için bağışlayın,” dedi Biddy yüzünde güller açarak. “Ama yardım ister misiniz?”

Demeter de, Alex de bakışlarını kaldırıp Biddy’ye sanki aniden

çaydanlık dile gelmiş gibi baktılar.

“Eh,” dedi Demeter kibarca, “nasıl bir yardım sunabileceğinden emin değilim, Bidy. Patronumu bir gün boyunca yakamdan düşürürsen, çok minnettar olurum.” Kısa bir kahkaha attı.

Alex başını salladı. “Aynen, ben de.”

“Çok kolay,” dedi Bidy. “Telefon numarası var mı?”

Alex, Demeter’e şaşkın bir bakış fırlattı; ardından yüzünde hınzır bir gülüşle telefonu Bidy’ye uzattı. “Numarası burada. Daha evdedir ama.”

“Daha iyi.” Bidy de ona muzipçe güldü. “Hazırlıksız yakalamış oluruz. Ah,” diye ekledi Demeter’e. “Evlilik soyadının Wilton olduğunu biliyor, değil mi?”

“Evet.” Demeter’in ilgisi uyanmıştı.

“Güzel!”

Hepimiz dudağımız uçuklayarak izlerken Bidy numarayı çevirdi ve nefes aldı. “Alo?” dedi. “Adrian’la mı görüşüyorum? Ben Bidy, Somerset’teki Ansters Çiftliği’nde çiftçinin eşiyim.” Daha yumuşak ve kaygan bir sesle konuştuğu dikkatimden kaçmadı. “Çok üzülerek söylüyorum ki, beyefendi, Bayan Wilton da, Bay Astalis de çok hastalar. *Berbat* durumdalar.”

Hattın diğer ucundan birtakım ünlem ve nidalar duydum ama Bidy huzurla dinledi.

“Berbat bir hastalık,” diye tekrar etti. “Evet, burada zorlu bir gece geçirdik, efendim, ikisinin de canı burnundaydı. Zavallılıklar. Size haber vermemi rica ettiler.”

Diğer tarafta bir çıkış daha oldu ve Bidy göz kırptı.

“Ah, hayır, efendim,” dedi Bidy sakın sakın. “İkisinin de telefona gelmeleri mümkün değil. Gerçi,” diye ekledi zekice, “size bir mesajım var. Bay Astalis size, yataklara düşmüş ve fena olmuşken, buraya gelip yapacağı işi henüz *tam olarak* tamamlayamadığını iletmemi istedi.” Adrian’dan bir başka patlamayı da munis bir ifadeyle dinledi. “Aynen öyle. Tam olarak bitmemiş ama en kısa zamanda halledecekmış. Her neyse o iş,” diye ekledi masum masum.

Alex’e döndüm. Yavaşça başını yana sallıyordu, hem sinir ol-

muştı, hem de gülmemek için zor duruyordu.

“Çok yazık, maalesef,” diye devam etti Biddy. “Hem de tatilin ortasında. Her neyse, istirahat etmeleri en iyisi, birazdan doktor çağıracağım zaten. İkisine de en içten geçmiş olsun dileklerinizi iletelim mi? Çiçek filan, efendim? Bir Somerset buketi yaptırayım mı?”

Biddy biraz daha dinledi ve telefonu kapattı.

“Sevgilerini yolluyor,” diye göz kırptı, telefonu Alex’e uzatırken.

“Biddy, sen inanılmaz birisin,” dedi Alex, elini kaldırıp ona havadan çaktı ve koltuklarını kabardı. Ardından Demeter’e dönüp umursamazca omuz silkti. “Tamam. Eh, al bakalım. Bir günün oldu.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Londra'nın kokusunu, koşturmacasını, kalabalıkları unutmuşum. Metronun merdivenlerini çıkıp yoğun şehir güneşine adım atmanın, her tip insanın arasına karışmanın ve içimden *İstediğimi yapabilirim, istediğim yere gidebilir, istediğim kişi olabilirim*, diye düşünmenin nasıl bir duygu olduğunu unutmuşum.

Ansters Çiftliği bir daire gibiydi. Olduğu gibiydi. Huzurla içinde döner dururdun, asla yolundan sapmazdın. Ancak Londra bir örümcek ağıydı. Bir milyon olasılık, bir milyon yön, bir milyon çıkamaz vardı. O duyguyu, hani o duygu vardır ya... ne ama? Bir şeyin olmasına ramak kalmış duygusunu unutmuşum.

Şu anda da daha ramak-kaldı gibi hissedemezdim. Her şey bana bağlıydı. Katie Brenner. Cooper Clemmow ofisine doğru adımlarımı atarken sinirlerim midemi yakıyordu ama kararlı bir şekilde onları bastırdım.

Demeter ve Alex yanımda değildi. Bir kafeye konuşlandılar, iki durak ötedeydiler çünkü Adrian'a rastlama riskini göze alamazdık. İkisi de telefon başındaydı. Durmadan temas halindeydik. Demeter adeta zihnimi okumuş gibi mesaj attı:

Vardın mı? x

Durdum, cevabımı yazdım:

Az kaldı. Her şey yolunda. x

Büyük cam kapılardan içeri girince danışma masasındaki Jade kafasını kaldırıp şaşırdı.

“Ah, selam,” dedi. “Cat’ti, değil mi? Sen şey...”

“Ayrılmışım? Evet.” Başımı salladım. “Ama sakıncası yoksa, yukarı uğramam lazım. Ofiste bazı eşyalarımı bırakmıştım ve hiç gelip almadım. O yüzden bugün dedim ki, bir giderim...” Of Tanrım. Sinirlerden ayakta duramıyordum.

Jade başını salladı. “Tabii.”

“Demeter bir mektup yazdı, bana izin verdiğiine dair,” diye yumurtladım kendimi tutamayıp.

“Tamam dedim zaten.” Jade bana garip bir bakış attı, bir ziyaretçi kartı verdi ve düğmeye basıp bariyeri açtı.

Tamam. İlk engeli atlattık. Asansöre bindiğimde her yanım karıncalanıyordu ama içeride başka kimse yoktu, o yüzden sağ salım bizim kata ulaştım.

O çok tanıdık koridorda yürürken biraz gerçeküstü bir hisse kapıldım. Her şey aynıydı. Aynı siyah parlak zemin; erkekler tuvaletinin önünden geçerken duvardaki çatlak aynıydı; aynı hafiften kahve ve temizlik malzemesi ve sprey oda parfümü karışımı koku. (Eskiden bize bedava numune gönderirlerdi ve Sarah fısıfısı kapatırdı. Herhalde hâlâ yolluyorlardır.)

Derken bizim ofise vardım. Her zamanki gibiydi, aşınmış tuğla duvarlar, beyaz masalar ve çıplak adam şeklindeki palto askısı; gerçi köşede yeni kırmızı bir kahve makinesi vardı ve üstü Cofewite kahve poşetleriyle doluydu. Kendi masama doğru baktım ama yerinde yeller esiyordu. Hepsini değiştirmişlerdi. Orada bir zamanlar benim oturduğuma dair bir iz yoktu.

Ofis boş sayılırdı. Rosa yoktu, Flora yoktu, Mark yoktu, Liz yoktu ve Sarah da masasında değildi. Çok şükür. Buraya varışımı özenle saat 1.15’e denk getirdim, çünkü bu saatte öğle yemeğine çıkıp gitmiş olacağımı tahmin etmişim, yine de gözümle görünce bir daha rahatladım.

Hannah masasında oturuyordu ve ben girince kafasını kaldırdı.

“Ah, merhaba.” Gözlüğünün arkasından bana gözlerini kırptı. “Vay canına Cat. Nasılsın?”

“İyiym.” Başımı salladım. “Sen?”

“Ah, iyi, iyi...” Etrafına bakındı. “Bir sürü kişi ögle arasına çıktı maalesef. Onları kaçırdın.”

“Merak etme.” Duraksadım, sonra da gayet sıradan ekledim. “Aslında, Demeter’in odasından bir şey almam lazım. Burada bırakmıştım ve benim yerime tutuyordu.”

“Ah, anladım.” Hannah hikâyemi tamamen kabul ederek başıyla onayladı. “Eh, selamını söylerim herkese.”

“Evet, lütfen.”

“Tamam. Buraya geri dönmek senin için çok garip olmalı,” diye ekledi, şimdi aklına gelmiş gibi.

“Evet.” Zorlama gülümsedim. “Öyle.”

Garipten öteydi; biraz kafayı yemeye yakındım. Verdiğim tepki beni bile germiştı. Buraya dönsen de bir şey olmaz, atlattım diyordum. Ama şimdi, bu ofiste dururken, sanki geçen aylar küçülüp hiçliğe karışmıştı ve içimdeki kırgınlık dün gibi tazeydi.

Boş ofisi gözlerimle tararken birden kafama dank etti: Günlerden çarşambaydı. Flora, Rosa ve Sarah, Blue Bear’da bir şey içiyordu. Kalsaydım, benim de gidip dahil olacağım, eğlenceli, havalı-çete içkilerini. Şimdi bana bir ömür uzakta gibiydi.

“Eee, yeni bir iş buldun mu?” Hannah’nın sesi düşüncelerimi deldi.

“Hayır.”

“Hâlâ Catford’da mı oturuyorsun?”

“Hayır. Baba evine taşındım.”

“Ah. Yazık,” dedi Hannah bir tuhaf bakarak. “Gerçekten üzgünüm. Yani, eminim yeni iş bulursun... Başvurdun mu?”

Son derece bariz bir soruydu ve sanırım Hannah da sorar sormaz fark etmişti çünkü kızardı.

“Ben eşyamı alayım,” dedim, kızın üstüne gitmeden. “Görüştüğümüze sevindim.”

Demeter’in ofisine girerken dönüp arkama baktım ve Hannah kendini çoktan işine kaptırmıştı. Neyin peşinde olduğum en ufak ilgisini çekmiyordu, ta ileriki köşede oturan Jon’un da öyle. Onunla hiçbir zaman bir tanışıklığım olmadı.

Doğal görünmeye çalışarak dolaba yürüdüm. Otuz saniye sürecekti, maksimum. E-posta çıktılarını bir torbaya doldur, hiçbirine göz atmakla uğraşma, al ve git. Yanımda getirdiğim büyük kirli çamaşır torbasını açıp yere koydum. Demeter'in anahtarlığını aldım, kapının kilidini çevirdim, kapağı ardına kadar açıp kâğıtları yüklemeye hazırlandım.

Dolap bomboştu.

Bir an, gördüklerimi algılayamadım. Ne bulacağımı zihnimde o kadar güçlü bir şekilde canlandırmıştım ki: Tomar tomar çıktılar, Demeter'si bir tarzda üstü üste atılmış, duruyorlardı. Bu değildi.

Dolabın kapağını kapattım ve bir çeşit sihir olacaktı gibi tekrar açtım. Hâlâ tertemiz, beyaz ve boştu. Sonra içime bir dehşet çökerek Demeter'in ofisine göz gezdirmeye başladım.

Derli topluydu. Gerçekten düzenliydi. Hiçbir yerde, hiçbir tomar yoktu. Ne olmuştu?

Kafamı kapıdan dışarı uzatıp Hannah'ya esnekçe gülümsedim. "Amma düzenli! Ne oldu böyle?"

"Ah, Sarah yaptı," dedi Hannah, gözünü ekrandan ayırmadan. "Sarah'yı biliyorsun. Demeter tatile çıktı, o da hemen 'Sonunda! Ofisini temizleyebilirim!' diyerek kolları sıvadı."

"Ama dolap boş." Sözcükleri dikkatlice kullanmaya çalıştım. "Eşyayı buraya koymuştum ama hepsi gitmiş." Hannah'nın, Demeter'in dolabında ne bıraktığını soracak kadar burnunu sokmamasına güveniyordum ve sahiden de sokmadı.

"Ah." Suratını asıp omuz silkti. "Kusura bakma. Hiç bilmiyorum."

"Yani Sarah'da bu dolabın anahtarı mı var?"

"Eee... evet," dedi Hannah muğlakça. "Olmalı çünkü dün orayı düzenlediğini gördüm. Büyük bir tomar kâğıt attı."

Hannah kafasını kaldırıp baktı ve nihayet jeton düştü. "Of Tanrım. Onlar senin miydi?"

Dilim boğazıma kaçmış gibi bakakaldım. *Büyük bir tomar kâğıt*. Atılmış. Bütün e-postalar, bütün kanıtlar, gitmiş. Boğazım kurudu; nefes alamadım. Demeter'e ne diyecektim?

"Bak, Sarah'ya buraya geldiğini söylerim, belki ayarlar."

“Sorun yok,” dedim aceleyle. “Sarah’yı uğraştırma.”

“Uğraşmak olur mu. Ya da belki Demeter’le konuşurum...” Hannah sesini alçalttı. “Aslına bakarsan, Demeter sepetleniyormuş diye bir dedikodu çıktı.”

“Vay canına.” Bir şekilde dilim işlevini görüyordu. “Eh, odasına çabucak bir bakayım tekrar, ne olur ne olmaz...” Ancak on dakika sonra anlamıştım. Burada hiçbir şey yoktu. Bir kâğıt parçası bile kalmamıştı. Sarah bir tayfun gibi hepsini süpürmüştü.

Burada sonsuza kadar kalamazdım. Çıkmak zorundaydım; düşünmeliydim...

Dışarı yürürken, merdivenleri inerek açık havaya çıkarken göğsüm sıkıştı. Telefonumun ışığı yanıp sönünce Demeter olduğunu gördüm:

Nasıl gidiyor? x

İncecik bir inilti çıkardım. Bacaklarım otomatik olarak hareket ediyordu. Şu anda onun son umuduydum. Ona planın çuvalladığını söyleyemezdim. Bir şey bulmak zorundaydım. Geri dönüşüm kutusuna gidip karıştırırsa mıydım? Ama Salı akşamı belediye götürüyordu. Sarah’nın bilgisayarına girip delil mi arasaydım? İyi de, Hannah’nın önünde nasıl yapabilirdim? Zaten şifreyi nereden tahmin edecektim?

Hadi Katie. Düşün. Saksıyı çalıştır...

Küt diye kafama dank etti. Blue Bear barı. Sarah şu anda orada olmalıydı. Ağzından bir şeyler kaçırabilirdi. Onu biraz lafa tutabilirsem, biraz gevşetip bana güvenmesini sağlayabilirsem...

Tüm azmimi toplayıp telefonumu aldım ve Demeter’e mesaj attım:

Pistten biraz dışarı sapıyorum. x

Hayatımda hiç kayak yapmamıştım –param mı yeterdi?– ama Demeter göndermeyi anlardı.

Anında cevap yolladı:

Ne???

Fakat telefonumu kaldırıp görmezden geldim. Şimdi laf yetiştiremezdim. Odaklanmam lazımdı.

Blue Bear'ın bira kokulu, gürültülü atmosferine adım atınca Rosa ve Sarah'yı barın yanında gördüm ve midem gerginlikten hop diye takla attı.

"Cat?" Sarah beni hemen fark etti. "Cat! Aman Tanrım!"

Demeter'le yaptığım onca konuşmanın ardından Sarah gözümde neredeyse bir iblise dönüşmüştü. Elbette, öyle değildi. O yine aynı güzel Sarah'ydı, kızıl saçları yukarıdan toplu, mavi gözleri düzgünce sürmeli ve beyaz dişleriyle kocaman gülümsüyordu.

"Bak, Rosa, Cat gelmiş!" diyordu. Kollarını kocaman açtı, Rosa da açtı ve bir saniye sonra, en eski dostlar gibi sarmaş dolaş sarılıyorduk.

"Nasılsın?" diyordu Sarah. "Seni çok özledik!"

Beni böyle bağrılarına basmaları başımı döndürdü. Herkes beni unutmuştur sanıyordum. Ancak buradaydılar, sahiden benimle ve hayatımla ilgileniyorlardı ve... eh. Çok güzeldi.

Halbuki *Cat* şimdi bana yabancı bir kelimeydi.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Rosa ve öylesine omuz silktim.

"Buralardaydım ve çarşambaları bir içki içmeye buraya geldiğinizi hatırladım."

"Sen hiç katılmadın, değil mi?" Sarah bana cin gibi baktı. "Ama seni çağırdık."

"Eee, şimdi nerede çalışıyorsun?" diye öğrenmek istedi Rosa ve içimde küçük düşmeye yakın bir duygu oldu.

"Çalışmıyorum. Yani en azından, markalaşma sektöründe değilim. Aslında... Somerset'te çalışıyorum, çiftlikte."

Kendimi bu kadar küçük düşmüş bulmasaydım, suratlarındaki dumur ifadesine katıla katıla gülebilirdim. Beni bu kadar kötü etkileyeceğini hiç düşünmemiştim: ben burada işsiz dikilirken onlar hâlâ çalışıyor olmanın lüksünü yaşıyordu. Şahane bir his değildi. Ve doğrusu, Demeter'ın hatırı olmasaydı, şu anda bir bahane uydurup kaçmıştım.

"Cat." Rosa sahiden üzüldü. "Çok kötü bu. Sen gerçekten çok yeteneklisin."

"Ki *Demeter* hiç fark etmedi," dedi Sarah ve kolumu sıktı. "Kaltak karı."

“Demeter nasıl?” diye sordum, sıradan bir soru gibi.

“Aman Tanrım, sen bilmiyorsun.” Sarah’nın yüzünde bir zafer ifadesi belirdi. “İşten atıldı!”

“Yok canım!” Nefesim kesilerek elimi ağzıma götürdüm, haki katen biraz şoktaydım. Çünkü tabii ki daha atılmamıştı, usulüne göre değil, henüz olmamıştı. Ancak anlaşılan, gittiği hikâyesi almış yürümüştü.

“Biliyorum!” Sarah yine inci gibi dişlerini gösterdi. “Harika değil mi? Her şey değişecek. Departmanı *Rosa* yönetecek, en başta olması gerektiği gibi.” Rosa’ya kolunu attı ve Rosa ona sarıldı.

“Eh.” Rosa tevazuyla omuz silkti. “Henüz bilmiyorum. Onlar ne yapacağına karar verene kadar ben yöneteceğim.”

“Sonra da sana verecekler!” diye ısrar etti Sarah. “O iş başından beri senin olmalıydı zaten. Ofiste bambaşka bir atmosfer olurdu. Öyle büyük dramlar filan olmazdı.”

“Eee, Demeter neden atıldı peki?” diye sordum uyanık bir ka-fayla.

“*Her şeyden* diyebilirim.” Sarah gözlerini devirdi. “Nasıl biriy-di, biliyorsun. Adrian da sonunda, *Tamam, anladım. Bunamış bir öküz. Gitmesi gerek, oldu.*”

“Hey.” Rosa sessizdi, düşünceliydi. “Cat. Flora’nın ayrıldığını duydun mu?”

“Gerçekten mi?” diye şaşırdım. “Hayır, hiç bilmiyordum. Onun-la da koptuk. Nereye gidiyor?”

“Seyahat edecek. Bir ay sonra ayrılıyor. O yüzden...” Umutla bana baktı.

“O yüzden?”

“O yüzden, onun yerine başvurmak ister misin?”

İnanamadım. Flora’nın yerine başvurmak mı?

“Ah evet!” Sarah zevkten dört köşeydi. “Mükemmel bir fikir! İyi ki böyle geldin, Cat!”

“Maaşın öncekinden daha iyi olurdu,” dedi Rosa. “Biliyorsun, başarırısın, Cat. Senin çalışmalarını gördüm. Bir de sana ne diye-ceğim: Ben Demeter gibi değilim. İnsanların gelişmesine yardım etmek istiyorum. Geleceğin çok parlak, biliyorsun?”

Beynimde tuhaf bir uğultu başladı. Hiçbir şey bana gerçek gelmiyordu. *Bir iş. Daha iyi bir maaş. Parlak bir gelecek.* Yani eğer Demeter işini geri almazsa... Rosa onun için çalışmamı istiyorsa... Ben de hayatta kendime en iyi imkânı sunmalıyım, değil mi?

İçim kımıl kımıldı. Kendimi bacakları düğüm düğüm olmuş, farklı yönlerle çekilen bir ahtapot gibi hissediyordum.

Barmen bara üç kadeh ve bir şişe şampanya koydu, Rosa parasını ödedi ve bana döndü.

"Hadi gel," dedi. "Bizimle bir kadeh iç. Biz hep şu arka odaya geçeriz. Flora orada zaten."

"Çarşambaları hep şampanya söylemiyoruz," diye ekledi Sarah, gözünün içi parlayarak. "Ama heyhat, cadaloz nalları dikti!"

Cep telefonum cebimde titreşti. Demeter beni dürtüyordu, ani bir vicdan azabıyla beynim ayıldı. Ne düşünüyordum öyle? Burada iki seçenek yoktu, bir vardı: *Doğru olanı yapmak.* Sarah ve Rosa'ya gözlerimi kırıştırdım, fikirlerimi düzene soktum ve konuşmaya bir yerinden dahil olmaya çalıştım.

"Demeter'le çalışmak senin için ne kadar zordu kim bilir!" dedim Sarah'ya. "Hiç şey hissettin mi... Ne bileyim... Kendi çapında, ufacık da olsa, öc almak?"

Sarah bana cam gibi masmavi baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Yüz ifadesini görünce midem hop etti. Tahmin etmiş miydi? Hayır. Nereden tahmin edecekti! Ama hemen onun tarafında olduğumu kanıtlamalıyım.

"Eh, inanmayacaksınız ama..." Gayet doğal ve hoşsohbet davrandım. "Demeter tatilde benim ailemin çiftliğine geldi. Ben de bana çektirdiklerini onun bir güzel burnundan getirdim! Bakın!"

Telefonuma elimi atarken içim içimi yedi. Demeter bataklığın ortasında kolları yana açık, beline kadar balçığa batık halini onlarla paylaştığımı görse *hiç* memnun olmazdı. Ancak öte yandan, Sarah'nın güvenini kazanmanın başka yolunu düşünemiyordum.

"Yok artık!" diye bağırdı Sarah görünce. "Paha biçilemez! Başından sonuna kadar dinlemeliyiz. O fotoğrafı bana yollar mısın?"

"Tabii yollarım!" dedim gülerek. *Rüyanda görürsün.*

"Sende az değilsin, Cat!" dedi Sarah, Rosa telefonu elimden çe-

kip ekrana bakarken. “Yardımanın işimize yararmış.” Kolunu omzuma atıp bana sıkıca sarıldı.

“Hadi gidelim,” dedi Rosa ve bana kadehleri almamı işaret etti. “Şunlardan bir tanesini de sen al. Flora bekliyordur.”

Küçük küçük odaları, geçitleri ve merdivenleri olan pub’lardan biriydi. Koyu kırmızı boyalı, salaş bir koridordan geçtik, duvarlarda eski Londra gravürleri asılıydı. Derken en sonda Rosa kapıyı açtı ve pofuduk koltuklu, panosu boş ve kitaplığında eski kitaplar duran bir odaya girdik.

“Vuhuuuu!” Flora, Rosa’ya elini kaldırıp havada yumruk tokuşturarak selam verdi. “Şampanya! Tam hak ettiğimiz!”

“Bak barda kimi bulduk?” diyerek beni gösterdi Sarah.

“Cat!” Flora ciyakladı ve koşup beni kucakladı. “Seni çok özledim! Harika oldu!”

“Heyhat, cadaloz nalları dikti!” diye bağırdı Sarah tekrar, şampanya şişesini patlatarak. “Sonunda!”

“Bunun şerefine,” dedi Flora şevkle.

“Bak Cat neler peşindeymiş, gör!” Sarah telefonumu kapıp Demeter’in çamurda yuvarlanan fotoğrafını gösterdi. “AD’nin kırsal kesim şubesini açtığını söylememiştin!”

“Aman Tanrım.” Flora’nın gözleri yuvalarından fırladı, sonra tiz kahkahaları bastı. “Aman Tanrım! Cat, sen bir dahisin!”

“AD mi?” diye yavaşça tekrar ettim. “O ne?”

“AD,” dedi Sarah, afallayarak. “Biliyorsun.”

“Cat hiç öğrenmedi,” dedi Flora bana şampanyamı vererek.

“Sen hiç bilmiyor muydun?” Sarah hayretler içindeydi. “Ama Flora senin dahil olduğunu söyledi.”

“Tabii ki Cat de bizdendi!” dedi Flora sabırsızca. “Kesinlikle bizdendi. Sadece ona tam olarak neler döndüğünü anlatmamıştım.”

Bana döndü. “Sonra da kapının önüne kondun. O hayırsız öküz yüzünden. İyi miydin? Mesajlarıma hiç cevap yazmadın!”

“İyi idim, sahiden. Eee... tam olarak neler dönüyormuş bakalım? AD nedir?”

Sarah ile göze göze geldim ve kalkanlarını indirdiğini gördüm.

“Adsız Demeter’ciler tabii ki,” diye kahkaha attı. “Berbat Demeter hikâyelerimizi paylaşıp birbirimize arka çıkıyoruz.”

“Her çarşamba toplanıp ne yapıyoruz sanmıştın?” Flora şampanyasını mideye indirdi. “Cidden, buna ihtiyacımız vardı, yoksa delirecektik.”

“En kötüsü, Sarah’ya o iğrenç Çin otlarını pişirttiği zamandı.” Rosa dudağını büktü. “Hatırlıyor musun? O *koku* neydi öyle? Galiba senin gelmeden önceydi, Cat.”

“Hayır!” Flora elini salladı, ağzı şampanya doluydu, sonra yutkundu ve bana döndü. “Dip boya yaptırması!”

“Aman Tanrım, dip boyası.” Sarah eliyle ağzını kapattı.

“Dip boyası!” diye patladı Rosa. “Dip boyası yaptırdığını unutmuşum. Cat, sen kazandın! Gelmiş geçmiş en kötü Demeter hikâyesi.” Kadehini benimkiyle tokuşturdu ve ben de ağzım kulaklarıma vararak güldüm, oysaki beynim çılgınlar gibi çalışıyordu. Rosa kadehleri tazelerken cep telefonumu çıkarıp mesajları kontrol ediyormuş gibi yaptım, KAYIT tuşuna bastım ve telefonu tekrar cebime koydum.

“Eee, ne oldu?” dedim masumane. “Demeter nasıl işten atıldı?”

Üçü işbirlikçi ve zafer kazanmış gibi bakiştılar.

“Hadi, hadi,” dedi Flora, Sarah’ya. “Anlat ona. Sarah *muhteşem*,” diye bana dönüp ekledi. “Sarah yıldız.”

“Hepimiz yaptık,” diye katıldı Sarah tevazuyla. “Takım çalışmasıydı. Uzun zamana yayıldı. Değil mi Rosa?”

“*Fazlasıyla* uzun,” dedi Rosa ironikçe.

“Vay canına!” Gözlerimi açtım. “Tamam da nasıl becerdiniz... Yani neler oldu? Sanırım Allersons’la arada bir anlaşmazlık duydum...”

“Sarah çok zeki,” diye övündü Flora. “Demeter’e sürekli yanlış bilgiler gönderdi, projenin peşinden koşmasın diye. Sonra Allersons’dan arayanların kesinlikle Demeter’le telefonda konuşmamasını sağladı; yoksa foya meydana çıkardı. Anladın mı? Zekâ.”

“Onlara yanlış telefon numarasını yolladım.” Sarah bana melek gibi gülümsedi. “Ofiste zaten Demeter’in telefonlarına hep ben bakıyorum. Çok kolaydı.”

“Hele o e-postaları oradan oraya atışın,” dedi Rosa. “Nasıl başırdığımı hâlâ anlamıyorum.”

“Ah, Demeter tam bir teknoloji özürlü,” dedi Sarah. “Onu kandırmak çantada keklikti.” Sesinde öylesine tepeden bakan bir tını vardı ki, şoktaydım.

“Ancak Forest Food’a e-posta atmak,” dedi Flora, “işte o dâhiyaneydi.”

“Eh, drafts dosyasında vardı *aslında*,” dedi Sarah, hınzırca gülererek. “Ben sadece adresi bulmasına yardım ettim.”

“Hatırlıyor musun, Cat?” Flora bana döndü. “O meşhur olaylı e-postayı?”

“Şöyle böyle!” Ben de zorlanarak sııttım. “Esasında ne olmuştu?”

“Eh, Demeter sinirle bir e-posta yazdı, anlarsın ya, içini dökmek amacıyla ve o e-postayı Drafts dosyasına kaydetmişti. Sarah bilgisayarına girip Gönder tuşuna bastı.” Flora kahkahadan iki büklüm oldu. “Topu topu on saniye sürmüştü. Demeter gönderdim mi, göndermedim mi diye *sorgulamadı* bile.”

“Patronunun Drafts dosyasında ne olduğunu muhakkak bil,” dedi Sarah, o tek köşeden gülüşüyle.

Ben de gülmeye çalıştım ama Demeter’in O Meşhur E-posta skandalındaki yüzü gözümün önüne geldi. O bembeyaz, panik dolu çaresizliği. Kızlarsa burada toplanmış, sanki onun hiç duyguları yokmuş gibi, sefaletine şampanya patlatıyorlardı.

Onu bir canavara dönüştürmüşlerdi. Bence *gerçek anlamda* Demeter’in bir insan olduğunu unutmuşlardı.

“Peki ajandasıyla da oynadın mı?” dedim, yine zoraki bir neşeyle. “Çünkü bir ara sürekli kafası karıştıktı...”

“Ah, herhalde, sürekli!” Sarah telefonu açıp Demeter taklidi yaptı, o gözlerinin fıldır fıldır oluşuna kadar... “*Kahretsin. Kahretsin. O toplantının cuma olduğunu biliyordum... Nasıl oldu bu? Nasıl oldu bu?*”

O kadar doğru ve aynı yapmıştı ki, herkes koptu. Fakat ben her an patlamasından korktuğum, fokurdayan bir öfke duymaya başlamıştım. *Nasıl* bu kadar kalpsiz olabiliyorlardı?

“Ya yakalansaydınız?”

“İmkânsız,” dedi Sarah ukala ukala. “İnkâr ederdim. Kanıt yok, tek kırıntı bile. Sahte e-postaları her yerden sildim, Demeter görür görmez yok ettim.”

Sarah’nın, Demeter’in telefonunu aniden elinden alıp ekrana basışı gözümde canlandı. Her şeyi kontrol etmişti. Her şeyi yönetmişti.

“Takvim ve programına gelince...” Sarah omuz silkti. “Onun iddiasına karşılık benim savunmam. Herkes onun unutkan olduğunu biliyor. Demeter’e kim inanırdı?”

“Bunun üstüne kitap yazabilirsin!” dedi Flora, Sarah’ya. “*Zorba Patronunuza Haddini Bildirme Rehberi*. Şahanenin, biliyorsun.”

“Herkes şahaneydi,” dedi Sarah istifini bozmadan. “Rosa, sen o Sensiquo son teslim tarihi olayında harikaydın. Onu bir güzel şapa oturttun. Ve Flora, sen de sürekli bana bilgi kaçırıyordun...”

“Bildiğin gibi değildi, Cat,” dedi Flora. “Büyük bir takım çabası var. Destan yazdık.”

“Görebiliyorum!” Bir şekilde hoş konuşmayı sürdürdüm. “Sanırım benim tek anlamadığım nokta... neden?”

“Neden mi?” Flora bön bön tekrar etti. “Nasıl yani *neden*? Onu işten attırmak *zorundaydık*. Yani, sağlığımız için, değil mi?” Onaylanmak için diğerlerine baktı. “Yani, o bizim patronumuz olduktan sonra terapiye gitmek zorunda kaldık!”

“Demeter resmen sağlığa zararlı,” dedi Sarah. “O bir kâbus. Yönetim bunu göremedi.”

“Biliyorum, bizim yaptığımız biraz abartıydı.” İçinde ufacık bir huzursuzluk duyan tek kişi Rosa’ydı. “Ama bir gün zaten olacaktı. Yani, Demeter departman yönetemiyor. Çok dalgın! Kafası dar-madağınık!”

“Biz sadece kaçınılmaza ivme kazandırdık,” dedi Sarah, oralı olmadan. “O pozisyon başından beri Rosa’ya verilmeliydi.”

“Peki ya Demeter?” Hâlâ o rahat, tehditkâr olmayan sesle konuşmayı sürdürdüm. “Ya onu gerçekten dağıttıysanız? Ya hakiki bir şekilde bunama yaşadığını düşünmeye başladıysa?”

Ufak bir sessizlik oldu. Bunu düşünmenin, kimsenin aklının ucundan geçmediğini anladım.

“Of Tanrı aşkına,” dedi Flora sonunda. “Demeter’den bahsediyoruz.” Sanki Demeter bir hiçti, hakları yoktu, bakış açısı yoktu, bir alt-cinsti.

Hiçbir şey söyleme, dedim kendi kendime, *onları kışkırtma, sadece yavaşça uzaklaş...* Fakat yapamayacağımı adım gibi biliyordum.

“Demeter’e zorba dediniz,” dedim yavaşça. “Oysaki aslında kimseye zorbalık ettiğini görmedim.”

“Evet, etti!” Rosa kısaca kahkaha attı. “Gördün ya; kâbus gibi bir tipti.”

“Yo, değildi. Dediğim dedikti, evet. Patavatsızdı, evet. Ama kimseye zorbalık etmedi.” Sakin kalmaya çalışarak nefes aldım. “Sizse burada toplanmış, bir linç çetesi gibi üstüne yürüyorsunuz.”

“Linç çetesi mi?” Sarah çok bozuldu.

“Değil misiniz?”

“Ay Tanrı aşkına, Cat,” dedi Flora, bana pis pis bakarak. “Ben de seni gruba katıldın sanıyordum.”

“Hangi gruba? Birisinin aklıyla oynayarak onu işinden ettirme grubuna mı? Bir insanın akıl sağlığını mahvetme grubuna mı? Eh, sıkıcıysam kusura bakmayın ama yok, ben almayayım.”

“Dinle, Cat,” diye yapıştırdı Rosa savunmaya geçerek. “Sana saygım sonsuz ama sen Cooper Clemmow’dan *ayrıldın*, orada *değildin*, Demeter’in nasıl biri olduğunu bilmiyorsun...”

“Gayet biliyorum,” dedim kısa ve öz. “Ve patron olarak onu sana gözüm kapalı tercih ederdim.” Kapıya doğru yürüdüm, yüreğim ağzımdaydı, kaçmaya can atıyordum. Ama kapıyı açar açmaz arkamı döndüm ve agresif, horozlanmış suratlarla karşılaştım. “Gerçekten acı olan nedir biliyor musunuz? Hepinize ne kadar hayrandım. Ben de siz *olmak* istemiştim, her şeyden çok. Ama şimdi anladım ki... bir avuç zorbaymışsınız.”

“Ne?” diye tekrar atıldı Flora, tepesi atarak.

“Duydun beni. Zorbalılar.”

Bu kelimeyi birkaç saniye havada asılı bıraktıktan sonra, kapıyı kapattım.

Şimdiyse yaklaşık bir saat geçmişti. Demeter ve Alex'in Chiswick'e gelmeleri fazla uzun sürmedi. Küçük bir kafede benimle buluşmaları, ses kaydımı dinlemeleri ve gerçeğe aymaları da. Kayıt sona erince kimse bir şey diyemedi. Haklı çıkmanın sessizliğine büründüm. Alex utançtan yerin dibine girdi. Ancak Demeter... Demeter tam anlamıyla şoka uğramıştı.

Bir bakıma, onun için tatlı bir zafer olmalıydı. Havaya yumruk atıyor olmalıydık. Ama bu kadar çok kişinin seni indirmek için kolları sıvadığını öğrenen bir insan nasıl havaya yumruk atabilirdi?

En sonunda Alex nefes alıp konuştu. "Tamam. Bunu Adrian'a götürelim."

"Evet," dedi Demeter, tuhaf ve düz bir sesle. "Hadi."

Bense hiçbir şey demedim, onlarla beraber masadan kalktım.

Şimdiyse: Cooper Clemmow'da Adrian'ın odasında, içerideydiler. Ben kapının önünde, özel bekleme alanında onları bekliyordum. Adrian'ın asistanı Marie az ileride, masasında çalışıyordu. Hep birlikte içeri girdiğimizi görünce şaşırmıştı ancak bana tek soru bile sormadı. Marie öyle ketum kızdır. İçeride neler olduğunu bilmiyordum ama tahmin edebiliyordum. Derken, transa geçmiş gibi düşüncelere dalmışken, adımlı duydum.

"Cat?"

"Cat bu!"

Onlar gelmişti. Rosa, Flora ve Sarah. Öğle yemeğinden dönüp içeri girerken beni görmüş olmalıydılar, şu anda dikkatli ve düşmanca bakışlarla bana doğru yaklaşıyorlardı.

"Burada ne arıyorsun?" diye hesap sordu Flora, ben koltuktan kalkarken. "Adrian'ı mı bekliyorsun?"

"Adrian'la Flora'nın işi için konuşmaya mı geldin?" Rosa olumsuz anlamda başını çevirdi. "Çünkü öyle bir şey olmayacak. Benimle papaz olmadan önce düşüncektin."

Ona uzun uzun baktım. "Departmanı sen yönetmiyorsun. O yüzden seninle alakası yok."

"Yönetecek," dedi Sarah sadık bir mürit gibi.

"Ondan şüpheliyim," diye karşılık verdim ve Rosa sinirle nefes

aldı. “Tanrım, Cat,” dedi Flora, bana hoşnutsuz bir bakış atarak. “Senin *problem*in ne?”

“*Benim* mi problemim ne?”

Adeta işareti almış gibi Adrian’ın kapısı açıldı. Yanında Alex ve Demeter ile dışarı çıktığında derinden sarsılmış ve üzgün bir hali vardı. Demir grisi saçları darmadağındı, yüzü buruşuktu ve şöyle diyordu, “Kırk yıl düşünsem! Kırk yıl düşünsem...”

Rosa, Sarah ve Flora’yı görünce durdu, üçü birden karşısında dikiliyordu ve Adrian’ın yüzü iyice asıldı. Kaşlarını çattı ve bir an kükreyecek sandım. Fakat tam aksine, hepsine bir mesafeden bakıp, “Konuşacağız. Hiçbiriniz masanıza dönmeyin. Burada kalın,” dedi. Danışma alanındaki koltukları işaret etti, sonra Marie’ye döndü. “Bugünün geri kalanını boşalt.”

“Tabii,” dedi Marie, tepkisizce ve telefonu kaldırdı.

Rosa aniden bana dimdik, şaşkın bir kavrayışla baktı. Yüzü biraz yeşerdi ve haline neredeyse acıdım. *Neredeyse*. Flora, Demeter’e ölüp de dirilmiş gibi ağzı açık bakıyordu. Sarah hâlâ o inatçılığıyla dişlerini gösteriyordu ama gözü seğirmeye başladı, elleriyle bir şey tutup bıraktı. Şu anda aklından ne geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu... Ve biliyor musunuz? Umrumda değildi.

Bu küçük gruptan Demeter’e doğru döndüm, toplantıdan bomba etkisinde ve gözleri cam gibi donuk çıkmıştı.

“İyi misin?” diye mırıldandım.

“İyiyim. En azından, iyi olacağım.” Kısa bir an gözlerini kapattı. “Katie, ne diyeceğimi bilmiyorum. Şahaneydin. Eğer sen olmasaydın... Yani... Gel buraya.” Demeter beni büyük bir şefkatle bağrına bastı. “Teşekkürler,” diye fısıldadı kulağıma. “Sana bir milyon kez teşekkür ederim.”

Biz ayrılırken Flora’nın bize küçük dilini yutarak baktığını gördüm. Diğer ikisinin aksine, o hâlâ tam olarak ödü patlamış halde değildi. Neler olduğu henüz kafasına dank etmemişti sanırım.

“Anlamıyorum,” diye yumurtladı. “Siz ikiniz *arkadaş* mısınız? Başından beri arkadaş mıydınız?”

“Şey... tam olarak *arkadaş* denemez,” derken ben Demeter, “Eh, iniş çıkışlarımız oldu tabii,” dedi.

Demeter'in bataklıkta debelenişi, ısırğan otu çizikleriyle kaplı hali gözümde canlandı. Şöyle bir yüzüne bakınca, onun da aynı hatırayı hatırladığını anladım.

"Sanırım ortak yoga aşkımız bizi *gerçekten* birbirimize bağladı," diye ekledi Demeter hiç sır vermeden. "Buna yoga denebilir-se." Bana kaşlarını kaldırdı ve kakhaha atmak istemedim ama elimde değildi. Demeter'e çektirdiklerimi düşündükçe –çuval, taşlar, ahırını süpürtmek– karnıma ağrılar girdi.

"Üzgünüm," derken nefesim kesildi. "Çok özür dilerim, Demeter. Onları sana yaptığuma inanamıyorum."

"Ben de öyle," dedi Demeter ve birden o da patladı. Flora'nın ifadesi gözüme ilişti, iyice dut yemiş bülbüle dönmüştü. "Demeter ve benim konuşmamız gerek," dedi Alex yanıma gelip. "Ama ondan sonra sana, zehirlenme yaşamadan tüketebileceğin en büyük içkiyi ısmarlamak istiyoruz. Bir saat sonra burada buluşalım mı?"

"Harika!" Başımınla onayladım ve Flora, Rosa ve Sarah'nın bakışlarını görmezden geldim. "Görüşürüz öyleyse."

"Tekrar çok teşekkürler, Katie." Demeter son kez ellerimi tutup sıktı. "Çok teşekkür ederim."

"Adını hâlâ öğrenemedin, değil mi?" dedi Sarah ve şaşkınlık içinde topuğumun üstünde döndüm. Sarah, Demeter'e pis pis bakıyor, küçümseme ve inatla bakıyordu, hâlâ, şimdi bile. "Adı *Cat*."

"Hayır, değil, Sarah." Ona elimden gelen en keskin bakışı attım. "Adım *Katie*."

Yanlarından ayağımı vurarak geçtim, alnım dimdikti ve onların toksik atmosferinden çıkınca hafifçe başım döndü. Cam kapılara ulaştığımda gecikmiş bir tepki verdim. Her şey güzel! Başardım! Demeter'in kanı yerde kalmadı!

Merdivenleri ikiye ikiye inip sokağa çıktım, ağzım kulaklarımdaydı. Demeter ve Alex'i tekrar görene kadar bir saat nasıl zaman geçirsem diye merak ederken, içeceğimiz içkiyi iple çekerken telefonuma yine bir mesaj geldi ve titreşimi duydum. Telefonumu cebimden çıkarırken, acaba diye merak ettim, yarı umutlandım, Demeter beni ofise geri mi çağırıyordu?

Ama mesaj Demeter'den değildi. Broth denen bir dijital mar-

ka ajansındandı, haftalar önce iş başvurusu yapmıştım. E-postayı titreyen ellerle açıp hızla gözümle tararken nefesimi tuttum:

Sayın Bayan Brenner... şirketimize yapmış olduğunuz iş başvurusuyla ilgili... başvurunuzdan etkilendik ve sizinle görüşmek istiyoruz... lütfen mülakat tarihinizi ayarlamak için telefon edin...

Donakaldım, telefon elimde, kan damarlarımda çağlıyordu. Mülakat. Gerçek bir mülakat. Aman Tanrım!

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Önümüzdeki ay başlayacaktım. Maaş aşağı yukarı eski maaşımın aynısıydı ve ofisleri Marylebone'daydı ama bu sefer batı mahallelerden birine taşınmayı planladım. Hanwell civarlarına baktım, oralar bayağı ucuzdu.

Beni mülakata alan iki kadın gayet arkadaş canlısıydı. Portfolyomu beğenmişlerdi, pub bilgi yarışması takımlarına *muhakkak* katılmamı söylediler. Şimdiden anlamıştım, harika bir çalışma ortamıydı. Hatta trenle eve geri dönerken bana telefon edip iş teklifini sundular. Beni gerçekten istediler! Hep istediğim her şeye sahiptim. O yüzden neden ayaklarımın yerden kesilmediğini bilmiyordum.

Tamam. İşin doğrusu: Ayaklarımın neden yerden kesilmediğini çok iyi biliyordum.

İlk olarak, iki hafta geçti ama Londra'da birlikte olduğumuzdan beri Alex'i görmedim. O olağan dışı, baş döndürücü günden sonra, geceyi onun evinde geçirmiştım ve *aynen* hayatım boyunca hayalini kurduğum gibiydi, o yüzden kesin algılarımı etkileyen bir uyuşturucu kullandım sandım. Alex, Battersea'de büyük, ferah bir dairede oturuyordu, evi balkonluydu ve nehir manzarasına sahipti (parmaklıktan aşağı sarkıp bakarsanız) ve bütün gece pırıl pırıl göz kırpan Londra ışıkları eşliğinde seks yapmıştık. Arkasından mükemmel, kruvasanlı ertesi-sabah kahvaltısı edip biraz

daha seks yapmıştık. Sonra Alex arayacağım dedi ama...

Tamam. Dur.

Ben o kişi olmayacağım. Alex'e kaç defa mesaj attığımı hesabını da çıkarmayacağım. (Beş.) Ya da onun buna karşılık kaç defa mesaj attığını. (Bir.)

Her neyse, mesele o değildi zaten. Doğrusu, beni biraz küçük ve önemsiz hissettirip hayalkırıklığına uğratan sadece Alex değildi. Demeter'di. Alex'in aksine o teması hiç koparmadı. Hemen hemen her gün telefonda konuşuyorduk. Ancak verdiği tepkiler biraz tuhaftı.

Ona yeni işimden bahsedince havalara uçar sanmıştım. Ama kıllanmış gibiydi. Hatta ilk başta bana işi kabul etmememi, daha iyisini bulacağımı bile söyledi. (Ne? Delirmiş mi?) Sonra geri adım attı ve, "Ah, hemen kabul etmelisin," dedi. Sonra bana işim hakkında bin bir soru sorup nasıl bir anlaşma yaptığımı merak etti, sonra tamamen alakayı kesti. Son birkaç gündür de, bu konudan hiç bahsetmedik.

Tüm bu süreç boyunca, her düşündüğümde içimde bir boşluk açan, şu koca, cevaplanmamış soru ortadaydı: *O neden bana iş teklif etmedi?*

Yapabilirdi. Yani, yeni personele ihtiyaçları vardı. İplik pazara çıkmalı beri Cooper Clemmow'da kıyım yapılmıştı. Sarah kovulmuştu. Rosa kovulmuştu. Flora seyahate ayrılıyordu zaten, o yüzden kovulmadı ama referans mektubu da almadı. Hatta hiçbirisi referans almayacaktı. Yani, artık yeni iş bulmak onlar için çok ama çok zor olacaktı.

Yine de hepsi dava açılmasından iyiydi, ki bu da olabilir-di. *Olmalıydı*. Kızlar bunu hak ediyordu, özellikle de Sarah ve Demeter'e bin defa söyledim. Galiba bazen olanlardan ötürü ben Demeter'den daha sinirliydim. Sarah'nın kürsüye çıktığını, retro pembe mendiline burnunu silerek ağladığını, rimelinin yüzüne gözüne buluşturmasını görmek isterdim...

Fakat Demeter dava açmamaya karar verdi. Şu açıdan bakıyordu, bazen insan pratik düşünmeliydi. Bütün hikâyenin basına sızmasını istemiyordu; mahkemede ifade vermek istemiyordu; al-

tında çalışanların, kuyusunu kazdığı kadın olarak tanınmak istemiyordu. Yoluna devam etmek istiyordu. Adrian da hangi kararı alırsa alsın, ona destek olmaya hazırdı. Dolayısıyla. Konu kapanmıştı.

Demeter departmanın kalanını öğle yemeğine çıkarıp durumu açıklamıştı ama. Mark'a, Stylesign Ödülü için onu *kendisinin* aday gösterdiğini açıkladı. Rosa'nın belediye projesine hiçbir zaman seçilmediğini anlattı. Bu kadar dalgın ve patavatsız olduğu için herkesten özür diledi. Ardından, diğer üçünün niçin işten atıldığını açıkça ifade etti. Duyduğuma göre üç dakika boyunca, kimsenin çıtı çıkmamış. *Keşke* ben de orada olsaydım.

Kısacası, departman yine toparlanmış, yoluna devam ediyordu, anlaşılan, eskisinden çok daha mutluydular. Ancak artık içinde delikler açılmıştı elbette. Bu konuda ne yapacaklarını bilmiyordum. Sormaya da dilim varmıyordu.

Her neyse, kimin umrundaydı ki? *Benim* bir işim vardı. Şahane bir iş. Demeter'e alınıp bozulmak yersizdi. Ya da Alex'e. Yapılacak daha önemli işlerim vardı, buradaki yerimi alması için Denise'i yetiştirmek gibi.

"Tamam, bir daha deneyelim." Gözlerimi kocaman açıp heyecanlı bir glamping misafiri ifadesine büründüm. "Merhaba! Az önce geldik. Ansters Çiftliği burası mı?"

Denise'le mutfakta tiyatroculuk oynuyorduk çünkü kendisi hoşluk konusunda biraz eksikti.

"Tabii ki burası Ansters Çiftliği," diye dümdüz bir sesle cevap verdi Denise. "Tabelada yazıyor ya."

"Hayır, öyle denmez. Sadece 'Evet, burası! Bravo!'"

"Tatile geldiğiniz için bravo mu?" dedi Denise kinayeli bir tonla ama ona aldırmadım.

"Tamam, şimdi, gülümse. 'Ne kadar hoş bir köpek' gibisinden bir şey söyle."

"O köpekli olanlar en çekilmezleri," diye karşılık verdi Denise. "Tam bir dertler, dert."

"Eh, senin yevmiyeni ödüyorlar. O yüzden gülümse ve köpeğin başını okşa. Anladın mı?"

“İyi, tamam!” diye patladı Denise. “Ne güzel bir köpek,” dedi ağzını yayararak, yüzünde sinirli bir gülümsemeyle. “Köpeğinizi burada buyur etmek için sabırsızlanıyoruz. Hatta şimdiden onu çok sevdik çünkü çok şahaneymiş. Gördün mü, yapabilirim,” diye ekledi burnunu çekerek. “Şimdi temizlik işime geri dönebilir miyim?”

İçimden sııttım. Sanırım yüzümüzü kara çıkarmayacaktı.

“Nasıl gidiyor?” Biddy kucağında bahçeden topladığı havuçlarla mutfağa girdi ve içimden tanıdık bir vicdan azabı sızısı geçti. Babamı ya da Biddy’yi her görüşümde oluyordu; yani günde yüz kere.

Hoş, çaktırmıyordum. Biddy bir saniye bile suçluluk duymama izin vermiyordu. Saniyenin çeyreğinde bile. Sadece bir kere onları bırakıp gittiğim için kendimi ne kadar kötü hissediyorum diyecek oldum, beni dövmediği kaldı.

“Seninle çok, çok gurur duyuyoruz,” dedi elimi tutarak. “Bize çok şey verdin, Katie. Sen olmasan, bunların hiçbirini, *hiçbirini* yapamazdık. Sen üstüne düşeni yaptın, canım. Şimdi git, hayallerinin peşinde koş. Bunu hak ettin.”

İçten söylediğini biliyordum. Ama ayaklarımın yerden kesilmesinin ardında yatan sebeplerden biri daha. Burayı seviyordum. Belki de artık daha fazla sevmem için kendime izin veriyordum. İşle gurur duyuyordum, Çiftçi Mick kostümü giymiş babamla, geceleri fenerlerle aydınlanan Yörük çadırlarıyla gurur duyuyordum. Ansters Çiftliği tam bir *olay* oldu. Buradan ayrılmak kolay olmayacaktı.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” dedim Biddy’ye, havuçları gösterecek. Tam kollarımı sıvarken arkamdan bir ses duydum ve halüsinasyon görüyorum zannettim.

“Merhaba Katie.”

O... Alex mi?

“Katie! Ah, iyi, buradasın.” İkinci ses de bana selam verdi ve gözlerimi kırptırdım. *Demeter?*

Aniden arkamı döndüm ve halüsinasyon değilmiş. İkisi de Somerseset’teydi. Mutfak kapısının eşliğinde dikiliyorlardı. Demeter’in

üstünde o şık Londra kıyafetlerinden biri vardı ve Alex saçlarını kestirmişti. Öylesine şaşkındım ki, konuşamadım.

“Ne...” Sırayla yüzlerine baktım. “Burada ne arıyorsunuz?”

Alex sırtıttı. “Her zamanki gibi, lafı dolandırmadan tam üstüne bastın. Demeter’in fikriydi, o yüzden onu suçlayabilirsin. Telefon edebilirdik...”

“Katie bir telefonda fazlasını hak ediyor,” dedi Demeter.

“Buraya tekrar gelip Biddy’nin çöreklerinden yemek için baha ne arıyordun.” Alex, Demeter’i omzundan dürttü. “İtiraf et. İkimiz de öyle.”

“Olabilir,” dedi Demeter gülerek.

“İyi de, burada ne arıyorsunuz?” Tekrar sordum.

“Evet,” dedi Demeter. “*Usûlüne* göre yapmalıyım,” dedi, Alex’e şakacıktan kızarak. “Kesintiye uğramadan.” Sonra bana döndü. “Katie, Adrian’la bir süredir senin hakkında konuşuyordum. Sonuç olarak, seni Cooper Clemmow’da mülakata almayı çok isteriz.”

Ağzım açık kaldı. Birtakım mantıklı sözcükler kurmaya çalıştım ama hiçbirisi düzgün çıkmadı.

“Lütfen.” Alex, Demeter’i dürtükledi. “Lütfen demeyi unuttun. Görgü ve nezaketi atlama.”

“Ben işe girdim,” diyebilirdim ancak.

“Broth’ta.” Alex başıyla onayladı. “Merak etme, onlar bana borçlu. Gerekirse, hallederiz. Daha imzalamadın değil mi?”

“Hayır, henüz değil...”

“Harika!” diye kestirip attı Demeter. “Bildğin üzere, Cooper Clemmow’da doldurmamız gereken bazı boşluklar var ve seni onlardan birine ikna etmeyi umuyoruz. Adrian’ı etkilemene bağlı, ki yüzde yüz etkileyeceksin. Lütfen?” diye ekledi ve bana aniden güneş doğmuş gibi güldü.

“İşler önünde sıraya girdi!” diye heyecanlandı babam, mutfığa girerek. “Helal olsun, Katie’me!”

“Mick!” Alex neşeyle ona selam verdi. “Mick, seni özledim. Kızılderili çadırları nasıl gidiyor?”

“Pek iyi değil.” Babamın morali çöktü. “Şu Dave Yarnett az

üçkâğıtçı değilmiş. Kızılderili çadırları çocuklar için, değil mi? Bizlik değil.” Kederle başını iki yana salladı, sonra neşelendi. “Eee, Katie’ye iş mi teklif ediyorsunuz?”

“Sadece *mülakata* çağırıyorlar,” dedim çabucak.

“Eğer bir öğleden sonra izin vererseniz,” dedi Demeter, üstümdeki kot pantolon ve Factory Shop tişörtünü süzerek. “Uygun kıyafetin var mı?”

“Nasıl yani... şimdi mi?” Hakikat kafama dank etti. “Şimdi mi gidiyoruz?”

“Öğle yemeğinden sonra,” dedi Alex kararlı bir sesle. “Biddy, bize Somerset çiftlik evi menüsünü eksiksiz sunabilirsin.”

“Ama giysilerim.” Temiz ve ütülü neyim var diye düşünmeye çalıştım. Sonra ellerimi kafama koydum. “*Saçım.*”

“Hızlı bir fönle halledilmeyecek saç yoktur. Gerçi...” Demeter yakından baktı. “Katie, saçının rengine ne oldu?”

“Ah, şu mesele.” Dudağımı ısırdım. “Maviden kurtulmak istedim, o yüzden kestane rengi boyamaya kalktım. Yalnız...” Gerçeği itiraf edemiyordum. “Dave Yarnett’tan indirimli bir boya almıştım.”

“Olamaz!” dedi Alex şakacıktan dehşete düşmüş gibi.

“Hiç sorma! Hangi akla hizmet ettiysem... Ama buraya uğramıştı, kutular arabasındaydı, o yüzden... Saçımın her yerini kaplamaya yetecek kadar boya çıkmamıştı. Çok mu kötü?”

“Çok kötü demeyelim de...” Demeter diplomatik bir edayla durdu. “Belki bir üstünden geçmelisin.” Sonra tuhaf bir tebessüm etti. “Ben yaparım, istersen.”

Birisinin saçını boyamak çok mahrem ve samimi bir hareketti. Aradaki buzları eritmede birebirdi. Demeter boyayı fırçayla saçına sürerken iki eski dost gibi sohbet ettik.

Ona geçen hafta babamla geçirdiğim akşamı tüm detayıyla anlattım, eski fotoğraflara baktığımız akşamı. Annemin, hiç görmediğim resimleri, benim tamamen unuttuğum küçüklük resimlerim. Biddy bir süre ocağın başında dikilip tencere tavayla oynadı, sanki bize katılmayacak kadar meşgulmüş gibi yaptı ama sonra

onu yanıma çağıırıp deniz kıyısında bir eşeğe binmiş resmime bakması için çağırdım ve yanımdaki sandalyeyi işaret ettim. Bütün akşamı üçümüz, fotoğrafları karıştırarak, babamın anılarda kayboluşunu dinleyerek geçirdik ve adamakıllı bir aile olduğumu zu iliklerime kadar hissettim.

Ardından Demeter bana James'in Brüksel'de büyük işine başlamasını anlattı.

"İlk gece kendimi gerçekten çok yalnız hissettim," dedi yüzünü buruşturarak. "Bizim çok büyük bir yatağımız var, biliyorsun ya – Fransız meşesinden özel yapım, aslında– ve içinde sadece birimiz olunca... Eh." Nefes verdi. "Koskocaman, bomboş bir yatak işte."

"Öyledir," dedim, kişiye özel yapım Fransız meşesi yatak hakkında yorum yapmamak için dilimi ısırarak. Hani utanmasam soracaktım, *Meşe organik miydi?* Ama dilimi tuttum. Demeter bana içini açıyordu ve çok hoştu.

"Ertesi akşam, ben de farklı bir şey yaptım," diye devam etti. "Yatağa bir sürü yastık attım ve yeni yavru köpeğimizin benimle uyumasına izin verdim. Üst kata çıkması yasak değil. Birden oluverdi işte."

"Peki James yavru köpek hakkında ne diyecek?" diye sormadan edemedim.

"Küplere binecek." Aynadan bana ışı l ışı l sırttı. "Eh, o da Brüksel'e gitmeseydi."

Ruh hali her zamankinden daha iyiydi sanki. Kaşları fazla çatık değildi; gözleri fıldır fıldır dönmüyordu. Hayatı idare edilir ve keyifliydi sanki, James uzakta olsa bile. Farklı bir Demeter'e benziyordu.

Bunun üstüne düşündüm: Belki de benim baştan tanıdığım Demeter gerçek o değildi. Stres altında, üstüne gelinmiş, zorbalık kurbanı Demeter versiyonuydu. Bu özgüvenli, mutlu kadınsa gerçek Demeter'di. Alex'in yetenek avcısı gibi bulup getirttiği kişi buydu, baştan beri olması gereken kişi.

Boya sihrini konuşturunca ve saçlarım yıkanınca tuvalet masamın önünde bir fön noktası kurduk. Demeter kurutma makinesini kafama tuttu, eline gelen saç ürününü ve spreyi kafama sıkarken

ben de ona Londra'daki hayatımı anlattım. Londra'daki *gerçek* hayatımı. Catford'da oturduğum daireyi, hamağımı, Alan'ın protein tozu kutularını. Flora'yla alışverişe çıktığımız günü, para sıkıntısından panikleyişimi ve beni evsiz biri sanmalarını. İkimizin de gülmekten gözünden yaş geliyordu ve ta ne zaman önce şöyle düşündüğümü hatırladım: *Demeter kahkaha atabiliyor mu?* Eh, evet, hem de nasıl atabiliyormuş. Kahkaha atılacak bir şey olduğu zaman atıyormuş.

Ancak sonra yeniden düşüncelere daldı. "Eski Instagram paylaşımlarına baktım," dedi ve yüzüm renkten renge girdi. Instagram sayfama aylardır resim yüklememiştim. "Oraya çok başka bir imaj yansıtmışsın."

"Eh." Omuz silktim. "Anlarsın ya. Instagram hatırına işte."

"Tamam." Başını salladı. "Her şey fazla canlı ve baş döndürücü. Ama hepsine *inanılmaz*. Kendinle ilgili olanlara... başkalarıyla ilgili olanlara." Gözleri hızla bana dönüp kaçtı.

Ne demek istediğini anladım. Kastettiği suydur: *Kendi neşenin kurmaca olduğunu bilirken benim neşemin hepsine niye inandın?* Mantıklı bir noktaydı.

Bunu düşünmeye vaktim oldu ve sanırım inanmıştım çünkü inanmayı çok istemiştim. Londra'nın Demeter gibi mükemmel prenses hayatlarını yaşayan, mükemmel prenseslerle dolu olmasını *istemiştim*.

"Evet, şu mülakat," dedim, aynadan göz göze gelerek. "Ne diyeceğim?"

"Sadece kendin ol," dedi Demeter hemen. "Endişelenecek bir şey yok. Alex ve ben zaten seni çok iyi tanıdık. Sadece Adrian'ın kendi gözleriyle görmesi lazım, ki görecektir."

"Senin için söylemesi kolay."

Aslında oldukça gergindim.

Tamam, işin doğrusu: Katatoni nöbeti geçirmek üzereydim.

"Sana bir şey söyleyeceğim, Katie," dedi Demeter, kurutma makinesinin kablo suyla oynayarak. "İşe geri döndüm ve seni özledim. Sana bazı konularda akıl danışmak istedim. Yanımda olmanı istedim."

“Ben de seni özledim,” diye itiraf ettim.

Doğruydu da. Sesini özlemiştim. O çok bilmiş, sinir bozucu, dinamik sesini özlemiştim. Kimse hayata Demeter gibi saldırmıyordu.

“Tamam. Serum zamanı.” Demeter saç serumunu parmaklarına sıktı. “Şimdi, serumu saça yedirmenin püf noktası dokunuştadır,” diye ekledi, her zamanki gösterişçi edasıyla.

“Demeter.” Gözlerimi devirdim. “Sen kuaförlükten ne anlarsın?”

“Hiç,” dedi gözünü bile kırpmadan. Saçıma birkaç kez dokundu. “İşte. Muhteşem, hı?”

Gülmemem iştenden değildi. “Mükemmel oldu, teşekkürler. Hadi gidelim.” Tam kapıya vardığımız sırada, beynimde vızır vızır dönen soruyu sormaya cesaret buldum: “Eee... acaba eski pozisyonum için mi mülakata alınıyorum?”

“Her şey değişti,” dedi Demeter, kısa bir sessizlikten sonra. “O yüzden tam olarak değil.”

Ani bir heyecan düşüşü duydum ama saklamaya çalıştım. Bana rezalet bir stajyerlik teklifi sunmayacaktı ya? Öyle yapmazdı. *Yapmazdı.*

“Ama hemen hemen aynı seviyede?” Her nasılsa gayet sıradan ve umursamaz konuşmayı başardım.

Ancak Demeter çantasında bir şey arıyordu, soruyu duymamış gibiydi. “Hadi,” dedi, kafasını kaldırıp. “Zaman geçiyor. Gidelim.”

Başvurduğum iş hakkında hiç konuşmadık, yemeğimizi yedik, babamla Biddy’ye veda ettik ve Londra’nın yolunu tuttuk. Alex çocukluğuyla ilgili akıl almaz hikâyeler anlattı, Demeter arabanın hoparlöründen bir sürü iş görüşmesi yaptı ve sonra ikisi de glamping işi nasıl gidiyor diye sordular.

Saat dörtte, W6 posta kodlu mahalleye girmiştik. Dört buçukta, Adrian’ın ofisinin dışında oturmuş, bildiğim tüm markalaşma sektörü jargonunu hatırlamaya çalışıyordum. Saat beşte, Adrian’ın odasındaydım, sinirlerim lime lime olarak Demeter ve Adrian’ın portfolyomu sunuşunu bekledim. Adrian son derece sakin, acelesiz bir tavırdıydı ve her şeyi didik didik inceliyordu.

“Şunu sevdim,” dedi arada bir, herhangi bir sayfayı gösterip ve Demeter başıyla onayladı, bense ağzımı açtım, sonra tekrar kapadım. Ashında bu kısa dinlenme arasından memnundum.

En sonuncu mülakatım hiç böyle değildi. Bu kadar *yoğun* değildi. Adrian binlerce farklı konuda beni süzgeçten geçirdi ve bitmiştim. Cevaplarımı kafamda tekrar oynatıp durdum ve düşündüm: *Logo sorusunu doğru açıdan mı ele aldım? Fresh 'n Breezy'nin yeniden markalaşması hakkında daha fazla mı görüş bildirseydim? Tasarım DNA'sı terimini çok fazla mı kullanıyorum? (Öyle bir şey mümkün mü?)*

Şimdi ikisi de çalışmalarım hakkında yargılarını paylaşırken meşum bir sessizlik olmuştu. Sinirlerimin gerilmesinden, beklenmeden, umuttan hastanelik olmak üzereydim...

“Evet.” Adrian birden kafasını kaldırıp baktı ve yerimden fırladım. “Demeter, bizden ayrılmandan bu yana, sıfırdan yeni bir iş kurduğunu anlattı.” Portfolyumun altında saklı duran broşürü çıkardı. “Bunu görmüştüm. İyi.” Başını salladı. “İkna kabiliyetin var?”

“Katie herkesten daha dilbazdır,” dedi Demeter. “Ben Londra'daki bütün restoranlara gittiğine *inanmıştım*.” Bana göz kırptı. “Ayrıca acil durumlarda pratik düşünebildiğine şahit oldum. Yıldıırım gibi.”

“Bildiğin üzere, şu anda personelimizin çalışma seviyelerini yeniden kuruyoruz,” diye devam etti Adrian. “Ancak henüz bitirmedik. Bu esnada çok iş olacak. Buna var mısın?”

“Kesinlikle,” dedim, kekelememeye çalışarak. “Tabii ki.”

“Bir ekip yönetebilirsin?” Beni ilgiyle süzdü, sanki en önemli soru buydu.

Beynimde şimşek çaktı: *Bunu neden soruyor?* Fakat dikkatimi dağıtmadım; elimden geldiğince profesyonel cevap verdim. “Evet.” Başımınla onayladım. “Çiftlikteki çalışanları idare ettim ve eğittim. Tatilcileri idare ettim. İnsanlarla aram iyidir.”

“İnan bana,” dedi Demeter hissiyatla, “insanlara istemedikleri şeyleri yaptırabiliyor. Bu kız bir ekip yönetebilir.”

“İyi öyleyse.” Adrian portfolyomu tekrar inceledi, sonra bakış-

larını bana çevirdi ve yorgun yüzü gevşeyip gülümsedi. “Bu bir evet. Aramıza yeniden hoş geldin, Katie. Sanırım beğeneceğin bir paket hazırlayacağız sana.”

Paket. Bunun anlamı... Muazzam bir gevşeme omuzlarımı eritti. Maaşlı işti. Maaşlı bir işti! Bütün mülakat boyunca sormak istememiştim ama evet, maaşlıydı! Tanrım çok şükür, çok şükür...

“Bu bir evet.” Demeter ona telaşla baktı. “Tamam da *evet* evet mi?”

Resmen sadece Adrian’ın anlayabileceği bir şifre kullanıyordu.

“Bu bir *evet* evet.” Adrian başını salladı. “Hiç şüphe yok.”

Demeter sevinçten çıldırdı. “İyi karar,” dedi. Sonra eğilip bana sarıldı, öyle bir sıktı ki, nefes alamadım. “Aferin, Katie.” Sesi tuhaf bir şekilde boğuk çıktı, sanki duygularına hâkim olamıyordu. “Seninle *gurur* duyuyorum.”

“Teşekkürler!” Beni serbest bırakınca kafam karıştığından burnumu ovuşturdum. “Ama anlamadım... Adrian bana neden ekip yönetebilir miyim diye sordu? Araştırma çalışanları ekip yönetmez.”

“Hayır,” dedi Demeter ve bana sevgiyle baktı. “Ama bir yaratıcı yönetmen yönetir.”

Şoktayım. Yaratıcı yönetmen. *Yaratıcı yönetmen.*

Demeter’in odasında oturmuş, elimde bir fincan çay tutuyordum ama düşürürüm korkusundan içmeye cesaret edemiyordum.

Yaratıcı yönetmen. Ben. Katie Brenner.

“Bunun olması için ne kadar baskı yaptığımı tahmin edemezsin,” dedi Demeter, odasında volta atarken, neredeyse benden daha heyecanlıydı. “O potansiyele sahip olduğunu *biliyordum* ama Adrian’ı ikna etmem lazımdı.” Boşver dercesini başını salladı. “Erkekler işte. Dar görüşlüler. Ona dedim ki, ‘İşte bu kızı elimizde tutmalıydık! Diğerlerini kovmalıydık en başta!’ Eh, diğerlerini nihayetinde kovduk ya neyse,” diye ekledi sonradan.

“Hâlâ inanamıyorum,” dedim. “Emin misin... Yani ben bunu yapabilir miyim?”

“Tabii ki yapabilirsin,” dedi Demeter havalı havalı. “Durma-

dan bana rapor vereceksin ve ben sana her şeyi öğreteceğim. Hızlı öğrenirsin. Doğru içgüdülere sahipsin, en önemlisi bu. Asıl bu öğretilemez. Mükemmel olacak, ikimiz uyumla çalışacağız. Eminim bundan. İkinci ben olacaksın.”

Kahkahayı bastım. “Demeter, *hiç kimse* ikinci sen olamaz.”

“Seni eğiteceğim.” Bana gözü parlayarak baktı. “O zaman benim yerime bazı piyasa etkinliklerine sen katılabilirsin. Ben de Coco ve Hal ile evde *kalırım*.”

“Güzelmış.” Hiç havalı olmayan heyecanımı saklamaya çalıştım. Piyasa etkinlikleri mi!

“Sanırım hayatımdaki... diğer şeyler için biraz daha yere ihtiyacım var,” dedi Demeter. “Ailem. Çocuklarım.”

Panosuna doğru yürüyüp Demeter’e has tanıdık resimlere söyle bir baktım. Kariyer başarısı, aile başarısı, genel hava... Sonra yeni birtakım fotoğraflar dikkatimi çekti ve gözlerimi kırıştırdım. Ailece Ansters Çiftliği’ndeydiler. Demeter ve James Yörük çadırlarının yanında, arka planda üçgen bayraklar dalgalanırken ellerinde şampanya kadehleriyle duruyorlardı. Coco saman balyasının üstünde oturmuş, muazzam yanık bacaklarıyla bir reklam fotoğrafı gibiydi. İşte Hal bir çitin üstüne eğilmiş, meraklı bir ineğe gülüyordu. Bu resimleri gören insan şöyle düşünürdü: *Ah, işte dünya yansa umurlarında olmayacak bir aile*.

En azından, çoğu insan öyle düşünürdü. Ama ben değil. Artık değil.

“Hey.” Kapıdan gelen sesle ikimiz de döndük, Alex bana kocaman gülüyordu. “Volta atmaktan ayağım koptu,” diye huysuzlandı Demeter’e. “Bana haber verebilirdin. Aferin, Katie. Cooper Clemmow’a tekrar hoş geldin.”

“Teşekkürler! Of Tanrım.” Aklıma bir şey geldi. “Broth’a işi kabul edemeyeceğimi söylemek zorundayım.”

“Bu da sana kapak olsun, Broth,” dedi Alex, beni tekrar güldürerek. “Merak etme,” diye ekledi, kötü hissettiğimi yüzümden okuyup. “Şöyle düşün, başka bir şanslı insan o işe girecek şimdi. Herkes kazanıyor.”

Benim gibi çaresizce iş arayan birisi gözümde canlandı ister is-

temez, yatağına oturmuş, tepesindeki hamakta kıyafetleriyle, hayata küskün... Sonra telefonu çalıyor ve harika bir haber alıyordu. Alex haklıydı: Herkes kazanıyordu.

“Evet.” Alex, Demeter’e manalı manalı baktı. “Bize bir dakika müsaade eder misin?”

“Burası *benim* ofisim,” dedi Demeter, gözlerini devirerek. “Bir dakika.” Alex’in yanından geçip dışarı çıktı. Alex kapıyı kapattı ve baş haşaydık.

“İyi günler.” Gözleri cıvıl cıvıldı.

“Gerçekten iyi bir gün.”

“Eh, hak ettin, Katie Brenner. En çok sen. Gel buraya.”

Bana kocaman sarıldı. On saniye sonra öpüşmeye başladık ve kayboldum. Jöle oldum.

Hayır. Ofiste jöle *olamazdım*.

“Dur!” Boğuk bir sesle geri çekildim. “İşe başlamadan kovulacağım!”

“Çok lezizsin, biliyor musun?” Saçımı okşadı.

“Sen de öyle.”

Ellerime dokundu, parmaklarımla oynadı ve elimde olmadan gülümsedim, hayatımda hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim.

“Benim için çok şey yaptın, Katie,” dedi Alex, sessizliği bozarak. “Biliyor muydun?”

“Sen de öyle!”

“Hayır.” Alex başını salladı. “Anlatamadım. Beni çözdün. Bir şeylere kafa yormama neden oldun.”

“Ah peki. Nelere?”

“Senin Somerset’te sahip olduklarına. Hikâyene. Yosun tutmuş olmana.”

“Yosun mu?” Kısa bir kahkaha attım.

“Biddy. Baban. Çiftlik.” Kollarını iki yana açtı. “Yosun, yosun, yosun. *Ben* de yosun istiyorum.” Bana bakışından dalga geçmediğini anladım. Son derece ciddiydi. “Benim yetiştirilişim, yosun tutmaya fırsat vermeyen boktan bir şeydi.” Yüzü çok hafiften kasıldı, sanki bu düşünceyi kenara atmak istiyordu. “Ama çok geç değil, değil mi?”

“Hayır, tabii ki değil. Tek yapman gereken...” Durdum, yumurta kabukları üstünde yürüyordum. “Kalmaya karar vermek. Kendini adamak. İnsanlara erişmek ve onlarla *olmak* ve... eh... onların senin yosununa dönüşmesine izin vermek.”

Bir sessizlik oldu. Alex yüzüme gözlerini dikmişti, alnı çatıktı, sanki benden çok zor ve erişilmez bir şey öğrenmeye çabalıyordu.

“Haklısın,” dedi aniden. “Ben kaçıyorum. Sürekli bir yerlere koşuyorum. Eh, artık koşmuyorum. Sabitlik istiyorum, durağanlık. Sevgi istiyorum,” diye ekledi ve bu kelimeyi duymamla ufak bir sarsıntı hissettim. “Biliyorsun? Uzun vadeli, doğru düzgün sevgi. Yani, hayat bundan ibarettir, değil mi?”

“Şey, sanırım.” İçim içime sığamamaya başladı. “Bence o şekilde mutlu olursun. Ve...” Tereddütte kaldım. “Sevdiğin insanlar da mutlu olur.”

Aramızda gergin bir sessizlik oldu. Alex’in kara gözleri hâlâ benim gözlerime odaklanmıştı, hiç bu kadar yoğun ilgiyle bakmamıştı.

“Katılıyorum,” dedi yumuşakça. “Hayata yepyeni bir pencere açıldı. Kendimi adayacağım. Budur.” İlham almış gibi bir yumruğunu diğer avucuna vurdu. “New York’a gideceğim.”

Ne?

Doğru mu duydum?

“Babamı bulacağım,” dedi aniden gaza gelerek. “Çünkü onu yok saydım. Ondan nefret ettim. Bu yanlış, değil mi? Yani aynı alandayız, aynı sahadayız. Belki birlikte çalışmalıyız.”

“New York’ta mı *yaşayacaksın*?” Öylesine süngüm düştü ki, sesim kayboldu.

“Henüz emin değilim. Tek bildiğim, senin babanla aradaki ilişkiden istiyorum. Belki ikimiz de biraz tuhaf tipleriz ama en azından deneyemez miyiz?”

“Fakat...” Bu çekiç darbesini kaldırmakta hâlâ zorlanıyordum. “İşin ne olacak?”

“Ah, Cooper Clemmow haftaya New York’ta bana ihtiyaç duyacak,” dedi, önemsiz bir düşünceymiş gibi. “American Electrics yeniden markalaşma süreçlerinde beni istiyor, şu anda bulundu-

ğum konumda değil,” diye ekledi kararlı bir şekilde. “Unut bunu. Ben idareci olmak için doğmamışım. Benim olayım, yaratıcılık. Ve yepyeni bir hayat yaratmak istiyorum. *Aile temelli* bir hayat. Duran. Ebedi.”

Sessizleşti. Bir şekilde onu teşvik ederek gülümsemeyi başardım, oysaki beynimde sıcak, kaynar bir hüznün vardı. Sanmıştım ki...

Hayır. Dur. Benim ne sandığım önemli değil.

“Vay canına. New York. Yani bu...” Sesim düz çıkamadığından sustum. “Harika bir fikir.”

“Öyle, değil mi?” Alex hevesle başını salladı. “Bana bu fikri veren *sen* oldun.”

“Müthiş!” dedim sesim çatlayarak. “Çok sevindim.”

Daha neşeli konuştukça boğazım daha çok kurudu ve gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım. Şoktaydım. Farkında değildim. Ona gönlümü kaptırmıştım. Kaptırmıştım. Böyle yaptığının bilincinde değildim ama işte, bir şekilde oradaydı, sevdiğim her şeyle beraber sarmalanmıştı.

Birdenbire Demeter’in açık kapının girişinden bizi izlediğini gördüm. Bir süre önce geri dönmüş olmalıydı çünkü yüz ifadesinden bizi duyduğunu anladım. Hiçbir şey dememesine rağmen, sesi beynimde bir çan gibi net çınladı. *Tek-gidiş Alex... Aynı piste asla iki kez inmez... bir sürü kırık kalp... gönlünü kaptırma... kendini koru.*

Kendimi korumak. Zihinsel silahlarımın kalkıp harekete geçtiğini hissettim. Bütün savunma mekânizması içgüdüm uyandı. Çünkü hatırlamam gereken tek şey vardı: Şu anda hayat güzeldi. Ve bir adama kazık çakarak bunu mahvetmeye hiç niyetim yoktu. İmkânsız şeyler umut etmeyecektim. Aramızdaki uyum ne kadar harika olsa da, hayır.

“Aslında, Demeter?” dedim, gayet umursamaz bir edayla. “Bize bir dakika daha verir misin?”

Demeter bana son kez anlayış dolu bir bakış atarak arkasına döndü. Alex’e dönüp nefes aldım, yüreğim ağzımda atıyordu.

“Eh, aramızda olanları nasıl yorumladın bilmiyorum ama... an-

larsın ya.” Güçlü ve kaygısız bir şekilde güldüm. “Muhtemelen ikimiz de bundan böyle... farklı yollar çizeceğiz. O yüzden. Kırılmaca küsmece yok. Eğlenceliydi, değil mi?”

“Ah.” Alex biraz afalladı. “Anladım. Anlıyorum.”

“Yani, New York bayağı uzak!” Gamsız bir kahkaha attım. “Sen meşgul olacaksın... Ben meşgul olacağım...”

“Evet, yani, aslında düşünmüştüm...” Derken bitirmedi ve başını iki yana salladı, rahatsızlık veren bir düşünceyi kovuyor gibiydi. “Ama... Tamam. Peki. Anlaşıldı.”

“Evet.” Boğazımı temizledim. “Bu da... güzel. Hallettik.”

Odada garip bir sessizlik oldu. Birkaç kez nefes verdim, uzaklara daldım ve soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. İçimden kendime bir çak yapmak geldi, hayatımı düzene sokmuştum ve aynı zamanda gözyaşlarına boğulmak istiyordum.

“Daha gitmeme bir iki hafta var,” dedi Alex sonunda, temkinli bir yaklaşımla. “Sana bu akşam bana gelmek ister misin diye soracaktım aslında?”

“Anladım.” Yutkundum, ilgisiz tavrımı korumaya, kuyruğu dik tutmaya ve onu ne kadar arzuladığımı belli etmemeye çalıştım.

Sadece seks ya da beni güldürmesi ya da ani, sıradan, her zaman eğlenceli fikirleri değildi. Paylaşmak, dertleşmek, onun katmanlarını soyarak. Ki sanırım, onu böyle böyle kalbime almıştım. Böylece de, aslında şunu demeliydim, *Hayır, burada bırakalım, bitsin.* Ama o kadar güçlü değildim.

“Eh, tamam,” dedim sonunda. “Eğlenceli olabilir. Sadece eğlen,” diye altını çizdim. “*Eğlence.*”

“Kesinlikle. Sadece eğlen.” Alex bir şey daha diyecekti sanki ama telefon çaldı. Cebinden çıkardı, arayanı görünce yüzünü ekşitti. “Özür dilerim. Sakıncası yoksa...”

“Tabii ki yok! Aç sen, işine bak!”

Konuşmanın burada aniden kesilmesi tam ihtiyacım olan şeydi, kafamı toplamak, iç kuvvetimi sağlamlaştırmak zorundaydım. Cam kenarına yürüdüm, alnım dimdik, kendi kendime tembihler ettim.

Tamam. Durum buydu. Eğlenceydi. Bir evreydi. Tadını ıkarcaktım, basitçe, bu kadar. Tekrar ediyorum: Őu anda hayat güzel. Hayır, güzelden te, Şahane. Alex resimden tekrar kaybolduğunda *yer ayağımın altından kaymayacak*. Çünkü insanlara gönlünü kaptırmak dediğin nedir ki, kalbine aldığın gibi kalbinden çıkarır atarsın. Kolaycacık.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yeni hesabımın adı @mukemmelolmayanhayatim ve şimdiden 267 takipçim var! Hiç cilalanmamış, poz verilmemiş, Instagram'lık olmayan fotoğraflar yüklüyordum ve hayatımda edindiğim en eğlenceli hobiyeye dönüşmüştü.

Metro istasyonunda aksi insanlar kalabalığı mesela: *Mükemmel olmayan iş yolculuğum*. Topuğumdaki iğrenç su toplamış noktanın resmi: *Mükemmel olmayan yeni ayakkabılarım*. Sırılsıklam ıslanmış saçlarım: *Mükemmel olmayan Londra havası*.

En harikası da, bir sürü insan bana katıldı. İşyerinden Mark donut yerken çektiği resmi koymuştu, altına *Mükemmel olmayan temiz-yeme rejimim* yazmıştı. Biddy muhtemelen bir tele takılmış, yırtık pantolonunun resmini çekmişti ve altına *Mükemmel olmayan kırsal yaşantım*, yazmıştı ki, okuyunca koptum.

Steve'in nişanlısı Kayla bile kiraladıkları çadır için istenen depozitonun faturasını yüklemişti (3500 pound). Adına *Mükemmel olmayan düğünüm* demişti ve umarım Steve'in haberi vardı ve esriyi anlardı.

Fi, New York fotoğraflarıyla sayfamı doldurdu ve doğrusu, ona ve hayatına bakışım da tamamen değişmişti.

Öncelikle, evinin ne kadar küçük olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. Düşünün birçok açıdan resmini çekip yüklemişti ve itiraf etmeliyim, bayağı iticiydi, hepsinde *Mükemmel olmayan*

New York'taki kiralık evim yazıyordu. Sonra bir çocuğun ona yol-ladığı kısa mesajın resmini çekmiş, buluşma yerine geldiklerinde onu terk edişini göstermişti. Hatta barda, diğer köşede başka bir kızla lafladığını görebiliyordu. Fi buna da *Mükemmel olmayan New York'taki randevum* yazmıştı ve daha beter hikâyelere sahip yaklaşık otuz kişiden cevap almıştı.

Fi beş altı resim yükledikten sonra ona telefon ettim ve tam anlamıyla dertleştik. Hatta, sabaha kadar telefonu kapatamadık. Arkadaşımın sesini ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Ekran-da yazan kelimeler aynı şey değildi.

Ayrıca bana tutup da, *Bak biliyor musun, o olağanüstü hayatı-mın hepsi uydurmaydı, hiç değişik arkadaşlarım yok, Hamptons'da pembe margarita içmedim*, dememişti. Çünkü sahiden değişik ar-kadaşları vardı ve Hamptons'a gidip pembe margarita içmişti. En azından, bir kere. Ama hayatında başka şeyler de vardı. Parlak ve aydınlık olanları dengeleyen şeyler. Tıpkı hepimizin hayatında olduğu gibi. Bir tarafta parlak ve pırıl pırıl şeyler; diğer tarafta rezil ve sefil gerçekler.

Sanırım nihayet hayat hakkında kendimi nasıl iyi hissedeceği-mi öğrendim. Birisinin parlak ve pırıl pırıl bir yanını her gördüğü-nüzde şunu hatırlayın: Onların da sefil gerçekleri vardır. Tabii ki var. Sonra kendi sefil gerçeğinizi her gördüğünüzde ve kendinizi ümitsiz hissettiğinizde şöyle düşünün, *Bu benim hayatım mı* ve hatırlayın: Değil. Bazen bulması zor olsa da, herkesin bir parlak ve pırıl pırıl yanı vardır.

“Katie?”

Kafamı kaldırıp gülümsedim. İşte benim parlak ve pırıl pırılım burada, tam karşımdaydı; en azından iki koca parçası. Babam ve Biddy, üstlerinde Londra'yı-ziyaret-ediyoruz kıyafetleriyle mutfağa girdi. İkisi de kazık gibi sert kot pantolon (Dave Yarnett), göz kamaş-tırıcı beyazlıkta spor ayakkabı (Dave Yarnett) giymişti. Babam dün Tower of London'dan satın aldığı yeni bir **Londra kalp Ben** tişör-tü giymişti, Biddy'nin üstündeyse Big Ben saat kulesinin olduğu bir svetsort vardı. Babamın elinde metro haritası, Biddy'de bir termos su vardı. Bugün Kew Gardens'a gidiyorlardı ve bence çok seveceklerdi.

Ben ‘yerleşecek zamanı’ bulduktan sonra bana kalmaya geleceklerine söz vermişlerdi ve ben sonbaharda, sezon kapanınca gelirler zannetmiştim. Ancak yeni işime başlayalı altı hafta olmuştu ve buradaydılar, Steve ve Denise’i iki günlüğüne glamping işinin başında bırakıp gelmişlerdi. Muhtemelen destansı düzenlemeler yapılmıştı ve bu emeği takdir ediyordum.

Tek sıkıntı, ben işten izin alamamıştım ama sorun etmediklerini vurguluyorlardı. Bu şekilde ‘Londra’nın tadını çıkarabiliyorlardı’, özellikle bu tanımı sık sık kullandılar. Babam yaklaşık beş kez Londra’yı ne kadar ‘keyifli’ bulduğunu söylemişti ve daha önce hiç ‘doğru açıdan bakmadığımı’ belirtti.

Onlara gülümsedim. “Hazır mıyız?”

Biddy başıyla onayladı. “Hazırız! Vay canına, sabahları güne bayağı erken başlıyorsun, canım...” Derken kendini tuttu, kızardı ve babama baktı.

Bence babam ve Biddy bu ziyaretleri öncesi ortak bir karar almışlardı: *Yarı olumsuz olan tek bir cümle bile kurmayacağız.* Yeni yatak odamı biraz küçük bulduklarının (eskisini görselerdi bir de) ve işe gidiş mesafemin biraz uzun olduğunu düşündüklerinin (bence laylaylom) farkındaydım. Ancak geldiklerinden beri tek yaptıkları, bana Londra, Londralılar, ofislerdeki işler ve temelde hayatımla ilgili her şey hakkında olumlu görüşler yağıdırmaktı.

İlk bakışta görülmeyen, küçük mutfak pencereme bakıp, “Çok işe yarar,” yorumunu yaptı babam. “Mutfağı çok aydınlık yapmış.”

“Çok hoş!” diye hevesle ekledi Biddy. “Sokağın sonunda bir Japon restoranı var, dikkatimi çekti. Çok egzotik! Ne kadar havalı! Değil mi, Mick? Londra’da bunlar çok iyi işte. Bol bol restoran.”

Biddy’ye sarılmak istedim. Hanwell’de oturduğum küçük sokak egzotik değildi. Havalı hiç değildi. Fiyatı uygundu, yolu yarı yarıya daha kısaydı ve çekyat koymaya yer vardı. Dairemin en büyük özellikleri bunlardı, bir de acayip ev arkadaşlarıyla paylaşmamaktı. Yine de Biddy buraya egzotik ve havalı diyecekse, varsın olsun ben de derdim.

Doğrusu, babam ve Biddy, her sabah güne başlarken uçaradım yürümeme, içimden ıslık çalmama neden olan o Londra’lıği hiç-

bir zaman göremeyecek, hissedemeyecek ya da anlayamayacaktı. Elle tutulur bir şey değildi bu. Çok şık olmak ya da bir imajı gerçekleştirmek uğruna savaşmak değildi; benliğimin bir parçasıydı. Ansters Çiftliği'ni seviyordum, her zaman sevecektim... ve kim bilir? Belki günün birinde yine orada son bulurdum. Ancak şimdi sürdüğüm hayat, beni dipdiri yapıyordu. İnsanlar, koşturmaca, ufuklar, bağlantılar... Mesela, bugün öğleden sonra Disney'den birileriyle toplantım vardı. Disney!

Tamam, işin doğrusu: Gerçekte benim toplantım değildi. Demeter ve Adrian toplantı yapacaktı ama bana sen de gelebilirsin dediler. Yine de, Disney'den insanlarla tanışacaktım, değil mi? Bir şeyler kapacaktım, yalan mı?

Aynadan yansımama bakıp kıvrıcık tutamlarıma son bir serum dokunuşu yaptım. Ben kendimdim.

"Evet, hadi çıkalım." Çantamı aldım, babamla Biddy'yi dairden çıkardım, küçük koridordan, sonra dış kapıdan çıktık ve... merdivenlerin başındaydık.

Evet! Apartmanımızın merdivenleri vardı!

Demeter'in merdiveni kadar şaşılağı değildi. Bu arada Demeter haklıymış: Alışveriş torbalarını taşımak tam bir işkence. Ama gri taş basamaklardı, elegana yakındılar ve her sabah ön kapıyı açtığımda bana neşe katıyorlardı.

"Hoş... m... otobüs durağı!" dedi babam, ileriye göstererek. "Çok pratik, canım." Ben dinliyor muyum diye kontrol etmek için kafasını kaldırıp baktı ve içimden ona olan sevgim taşı. Bu sokaktaki her şeyi övmüştü, evlerden tut da, yoluk ağaçlara, gazete bayiiinin önündeki banka kadar her şeyi. Şimdi de otobüs durağına mı hayrandı?

"Çok kullanışlı," diye onayladım. "Seyahat vaktimi kısaltıyor." (Egzos dumanını ya da gruh halinde binen öğrencileri gündeme getirmeyelim şimdi.)

Otobüs yaklaşırken biraz dolmuştu ve hepimiz binmeyi başardığımızda babamla Biddy'den koptum. Onlara güven veren bir el işareti yaptıktan sonra fırsattan istifade telefonuma az önce düşen mesajı açtım.

Selam Katie, nasıl gidiyor? Jeff

Bir saniye öylece baktım. Jeff bir iki kez çıktığım bir çocuktu. Bir konferansta tanıştık. Ve çok... kibardı. Yakışıklıydı. Fazla ahım şahım değildi.

Yok, ahım şahım *sayılabilirdi*. Düşüncelerimi çabucak daha pozitif ve yüksek seviyeye çektim: *Vay canına. Jeff mesaj atmış. Daha iki kere çıktık ama çok hoş bir jest, hal hatır sorması çok şeker. Çok nazik. Gerçekten, gerçekten nazik. Düşünceli. Aslında bayağı düşünceli bir adam. Bu da onun çok iyi bir özelliği, düşünceli olması.*

Yeni rehber ilkem bu artık: *Nitelikli* bir adam bulmak. Beni heyecanlandıran bir adam değil, bana *değer veren* bir adam. Beni aya çıkaran, sonra da tabanları yağlayıp New York'a giden değil, belki beni... Bracknell'a götüren. (Jeff, Bracknell'li ve bana ne kadar harika bir yer olduğunu anlata anlata bitiremedi.)

Eh, tamam. Aya çıkmak, şüphesiz Bracknell'den daha iyi olurdu. Ama belki Jeff beni aya çıkarırdı. Onu yakından tanımam gerekti. Cevap yazdım:

Selam Jeff! Nasılsın?

Mesajı yazarken hafızamda hiç saklamamam gereken bir anı birden canlandı. Buraya taşınmamdan ve Alex'in New York'a gitmesinden çok kısa süre önceydi ve üst kat komşumun evindeki apartman toplantısından ona mesaj atmamla ilgiliydi:

İmdat! Etrafım bisküvici insanlarla çevrili!

Bana bir sürü bisküvi resmi göndermeye başlamıştı. Sonra photoshopla üstlerine insan suratı koymaya başladı. Kıkır kıkır gülmeye başlamıştım, içim içimden taşıyordu, yine o sıcakık, sen-ve-ben hissini duyuyordum.

Fakat o sen-ve-ben hissi bir serapmış, diye kendimi uyardım sertçe, bir *serap*. Şimdi gerçeklere bakalım. Alex dünya üzerindeki tek-gidiş devinimiyle New York'taydı. Ondan tek kelime haber almamıştım. Oysaki Jeff buradaydı, Bracknell'deydi, hayatımla ilgiliydi.

Alex'e haksızlık olmasın, irtibatı kesmedi; ben kestim. Kendimi korumak anlamında. Gerçekten aslında Demeter'in odasındaki

o konuşmayı yaptığımız gün, bana New York'tan bahsettiği gün bütün ilişkiyi sonlandırmalıydım. Ama zayıftım. Bir gece evinde kalmaya karşı koyamadım, sonra bir gece daha... bir gece daha derken...

Baş döndürücü, altın çağımızı yaşadık: Birlikte vakit geçirip anı yaşadık. Geleceğe bakış atmaya yüreğim dayanmadı. Meselelere kafa yormaya cesaretim yoktu. Her şeye 'eğlence' adını verdik, bitti gitti. İkimiz de o kelimeyi bol keseden kullandık, sonunda kof kaldı. İnsanların sevgi ya da bağlılık ya da ilişki diyecekleri noktalara biz inatla 'eğlence' tanımını sokuşturduk. Çok eğleniyorum. Sen çok eğlencelisin. O akşam ne kadar... eğlenceliydi.

İki defa Alex'in bana kararsızca baktığını yakaladım, sanki numara ve rolü sezer gibi olmuştu. Elimi tutuşu, dudaklarına götürüşü. İki kez dayanamayıp ensesine tatlı tatlı mırıldandım, sadece eğlenceden daha samimiydim.

Ancak "aşk" kelimesi aklımdan geçince bile telaşla yerimden fırlıyordum. *Hayır, hayır, hayır, SAKIN kapılma... Kendini koru... O çekip gidecek, seni terk edecek...*

Ve gitti ve terk etti.

"Bak Katie, gitmemin sakıncası yok, değil mi?" dedi Alex bir seferinde, yan yana uzanırken; sanki yeni yeni aklına düşüyormuş gibi. "Yani... ikimiz çok eğlendik. Eğleniyoruz. Ama..."

"*Sakıncası* mı?" Kahkahayı bastım, inanılmaz, şen şakrak, dünya yansa umrumda değil kahkahayı bastım; Oscar alırdım.

Ah, sadece koşuya çıktım.

Jeff'in mesajının biplemesiyle düşüncelerim durdu. Gerçeklik *bu*, diye hatırlattım kendime. Gerçeklik Jeff. Alex gitti. Bir anı oldu. Bir efsane.

Koşuya çıktım tabirine verecek komik bir cevap aradım ama tamlamanın kendisi parmaklarımı sıkıntıdan dondurdu. *Koşuya çıktım*. Aman Tanrım. Yavaşça yazmaya koyuldum.

Çok...

Ne diyeceğim hakkında sahiden bir fikrim yoktu. Çok neydi? Çok süper-eğlenceli miydi? Çok eziyete bağladığım bir eylemdi?

Şimdiyse, kendime dur dememe rağmen, bir başka acı dolu-bü-

yülü Alex anına döndüm. Martini içtiğimiz geceydi ve Alex birden-bire, sarhoş sarhoş ilan etmişti, “Sana hayranım, Katie Brenner. Sana çok hayranım.”

“Hayran mısın?” Çenem yerlere düşmüştü. Daha önce hiç kimse bana hayran olmamıştı. “Nasıl yani...”

“Sağlamsın. Ve...” Doğru kelimeyi aradı. “Dobrasın. Doğru olduğunu bildiğin için Demeter için savaştın. Onun için savaşmak zorunda değildin, hiç savaşmamak için nedenlerin vardı ama... yaptın.”

“Aslında, ben paralı askerdim,” diye omuz silkmıştım. “Hiç anlatmadım mı? Beş bin pound kazanmıştım. Sonuç işte.” Alex de içtiği martini burnundan çıkana kadar katıla katıla gülmüştü. Nasıl olduğundan habersizdim ama onu her zaman gıdıklayabiliyordum.

Arkasından bir sessizliğe gömülmüştük, hatırlıyordum ve ona dümdüz bakmıştım, arka planda caz müzik çalarken ve yumuşak ışıklar yüzünde dans ederken durmuştuk. Beynimin bir yarısında, Alex’in ayrılmayı planladığını çok iyi bilsem de, tam o anda, sanki burada hep yanımda olmayacak olması imkânsız gibi gelmişti bana. Sıradan yorumlarıyla, aklına esen planlarıyla ve bulaşıcı gülüşüyle beni güldürmesi. Onun gittiğini düşünsem de, kavrayamıyordum.

Beyinler yenmişti sanırım.

Çok şükür, vasıta değiştirmemiz gereken durağa ulaştık, o yüzden bu düşünce silsilesini serbest bırakabildim. Eski anıları ve umutları ve başka her ne zımbırtı varsa, beynimden temizledim. Telefonumu kaldırıp babamla Biddy’yi öğrenciler-arasında-ite-ka-ka-kapıya-ulaş sürecinde güttüm. (Onların açısından bakabildim; *sahiden* biraz stresliydi. Gerçi şunu söyleyeceğim: İkisi de Oyster kartlarını kullanmada ustalaştılar.)

İkinci otobüs bizi doğruca Chiswick’e götürdü (eh, Londra’da ne kadar dur kalk yapmadan doğruca gidebilerseniz) ve camdan içeri yaz güneşi sızıyordu, hatta Biddy oturacak yer bulmuştu. Daha kötü olabilirdi. Turnham Green’de babamla Biddy’yi Kew’a giden metroya bindirdim, daha sonra izlenimlerinizi almak için

sabırsızlanıyorum dedim ve hızlı adımlarla Cooper Clemmow'a yürüdüm.

"Günaydın Katie," diye danışmadaki Jade ben içeri girer girmez selam verdi.

Bir diğer değişiklik de buydu. Bu günlerde adım Katie'ydi, neden daha önce başkası olmaya çalışmıştım, hiç anlamıyordum.

"Günaydın Jade." Ona gülümsedim. "Demeter geldi mi?"

"Daha gelmedi," dedi Jade. Ben tam asansörün yolunu tutarken boğazını temizledi ve bekleme alanında oturan birisini işaret etti. Arkamı dönünce oradaki kızı görüp gözlerimi kırptırdım ve aniden duygularım coştı. Bendim. Tamam, ben değildim. Ama kendime bakmak gibiydi.

Koltukta oturmuş, çantasının askısıyla oynayan kız, yeni araştırma asistanımız Carly'ydi. Üstünde ucuz siyah bir pantolon, saçında plastik bir toka ve yüzünde kaygılı bir ifade vardı. Beni görünce ayağa fırladı, resmen bardaktaki suyunu devirecekti.

"Selam," dedi nefes nefese. "Merhaba, Katie değil mi? Mülakatta tanışmıştık? İlk günümde erken gelmek istedim, o yüzden... Merhaba."

O kadar gergin duruyordu ki, ona önce bir sarılmak istedim. Sadece bunu yaparsam şaşkınlıktan aklını oynatırdı.

"Merhaba." Sıcak bir edayla elini sıktım. "Cooper Clemmow'a hoş geldin. Burayı çok seveceksin. Demeter henüz gelmemiş ama ben seni yerleştiririm... İşe geliş yolculuğu nasıldı?" diye ekledim, asansöre doğru ilerlerken. "Sefalet mi?"

"Fena değildi," dedi Carly, kuyruğu dimdik. "Yani, Wembley'de kalıyorum, o yüzden... ama o kadar da kötü değil."

"Nasıl olduğunu bilirim." Gözlerinin içine baktım. "Cidden."

Başını salladı. "Evet, biliyorum. Instagram sayfanı gördüm. *Mükemmel olmayan iş yolculuğum.*" Birden gergince güldü. "Diğer fotoğrafların da. Çok zekice. Gerçekten... *gerçekler.*"

"Eh, evet." Güldüm. "Amaç bu."

Ferah ofis alanına adım atınca Carly'nin gözlerinin yuvalarından fırlayarak etrafı incelediğini, tuğla duvarlara, çıplak adam şeklindeki palto askısına, Sensiquo'nun gönderdiği muhteşem,

devasa plastik çiçeklere birer birer baktığını gördüm.

“Çok havalı,” diye nefes verdi.

“Biliyorum.” Coşkusuna ortak olmadan duramadım. “Bayağı güzel, değil mi?”

Geçen hafta Catford halk merkezinden bazı çocukları misafir etmiştik, bağış toplama etkinliklerimizi tamamlamak için bir araya gelme günü organize ettik. Onlar da ofisi çok beğenmişti. Hatta Sadiqua bile bayıldı ama çaktırmamaya çalıştı fakat her tanıştığı kişiye, “Beni reality TV’ye çıkarır mısın? Çünkü sunucu olmak istiyorum,” dedi.

O kız biraz fazla uçuyordu. Hangi yöne uçtuğunu bilmiyordum ama yine de, uçacaktı.

“Evet,” diye ekledim, Carly’nin masasına ulaşınca. “Kusura bakma hatırlayamadım, sen esasen nereliydin?”

“Orta bölgelerden,” dedi, biraz savunmaya geçer gibi. “Corby yakınlarında bir yerden; adını duymamışsındır...” Üstümdeki desenli modern elbiseyi süzdü, ilk maaşımla almıştım. “Eee, sen Londralı mısın? Londralı gibi değil aksanın. Yoksa...” Alnını kırıştırdı. “Batılı mısın?”

Bu kez aksanımı kaybetmeye de çalışmamıştım. Aksanım la gurur duyuyordum. Aksanım benim bir parçamdı, tıpkı annemle babam gibi. Ve çiftlik gibi. Ve saçlarımı bu kadar gür ve kıvrırcık yapan köy sütü gibi. (Babam hep öyle derdi yani, daha çok içirmek için. Muhtemelen zırvaydı.)

Ben bendim. Bunu kabullenmek uzun sürmüştü maalesef.

“Ben köküne kadar bir Somerset kıızıyım.” Carly’ye gülümsedim. “Ama artık Londra’da yaşıyorum, o yüzden... sanırım her ikisiyim.”

Demeter bütün sabah dışarıda toplantılardaydı, o yüzden Carly’ye ben göz kulak oldum. İyi gibi görünüyordu ama ofiste yeni kız olmanın, yiğitliğe leke sürdürmemek için güçlü durmanın nasıl bir duygu olduğunu bilirdim. O yüzden öğle arasında masasına gittim.

“Gel bir şeyler içelim,” dedim. “Hep birlikte Blue Bear’e gidiyoruz. Herkesi tanıma fırsatın olur.”

Duygularımı bir kitap gibi okudum. Önce kısa bir sevinç, ardından tereddüt. Çantasındaki ev yapımı sandviğine şöyle bir baktı ve şıp diye çaktım: Parayı düşünüyordu.

“Şirketten,” dedim hemen. “Hepsi şirketten. Bizde adettir.”

Sonra hallederdik. Demeter ve Liz ve ben. Bu aralar Liz’le pek bir sıkı fıkıydık, o kötülük eksenini gitmişti artık. Pub’a yürürken Demeter’e mesaj atıp ona planımızdan bahsettim. Yoldayım dedi ve az önce gördüğü bir vintage harf karakterinin resmini yolladı: **Ne düşünüyorsun?** Coşkulu bir cevap yolladım, birkaç mesaj daha atıp konuştuk.

Demeter ve ben, bol bol mesajlaşıyorduk. Aslında çok fazla konuşuyorduk, nokta. Çoğu akşam ofiste sadece ikimiz kalıyorduk, bitki çayımızı yapıp gündemdeki bir iki meseleyi konuşuyorduk. Hatta bir keresinde, tıpkı eski hayalimde olduğu gibi, ofise Çin yemeği söylemiştik. Konuları masaya yatırıyorduk. Çözümler üretiyorduk. (Yiğidi öldür hakkını yeme, genelde çözümü üreten Demeter, can kulağıyla dinleyen ve içinden *Tanrım, şimdi anladım* diye düşünen bendim.)

Demeter’den her zaman bir şeyler öğrenmeye çalışıyordum ama eskiden hep kırıntılardan yararlanmaya çalışıyordum. Şimdiyse yaratıcı Demeter beynine bütünüyle maruz kalıyordum ve çok iyiydi. Hayır, *muhteşemdi*. Yanlış anlamayın, Demeter’in hâlâ kusurları vardı. Unutkandı, tahmin edilmezdi ve gezegendeki en organize olamayan kadındı... ama hey, boşver, çok şey kapıyordum.

Sonra bazen ben onun odasındaiken biraz gevşeyip aile meselelerine dönüyorduk. Ona Ansters Çiftliği’nden havadisleri anlatıyor, Wilton sakinleri hakkındaki son gelişmeleri öğreniyordum. James’in Brüksel’deki işi iyi gidiyordu, duyduğum kadarıyla eskisinden daha mutluydular. Hatta onu sadece haftada bir görmenin avantajları vardı, diye ekledi Demeter. (Hangi avantajlar olduğunu belirtmedi ama tahmin ettim.)

Coco’nun erkek arkadaşı vardı ve Hal kafes dövüşüne başlamak istiyordu, ki Demeter şiddetle karşıydı. (“Kafes dövüşü mü? Yani *kafes dövüşü* diyor, Katie? Eskrimin suyu mu çıktı?”)

Bir haftaiçi evlerine akşam yemeğine bile gittim, Shepherd's Bush'taki o şahane evlerine. Çok güzeldi. Coco da, Hal da, son derece terbiyeliydi, hatta güçlerini birleştirip limonlu tatlı yapmışlardı. Yeniden kullanılmış meşe masalarında, etrafımız Diptyque marka kokulu mumlarla mis gibi kokarak oturduk ve çatal bıçak seti özel Fransız yapımıydı, hatta banyoları bile bir dergiden fırlamış gibiydi (elle boyanmış duvar kâğıdı ve vintage küvet). Demeter'in hayatının mükemmel olduğu fikrine inanıp gevşemeye başlamıştım ki, Coco mutfaktan "Ööögh!" diye çığlık attı ve hepimiz içeri koşunca birden yavru köpeğin yerlere kustuğunu gördük.

(Coco bu pisliğin fotoğrafıyla en iyi Mükemmel-Olmayan-Hayatım resmi ödülünü kazanmak isteyerek Instagram sayfamaya yükledi. Mmm, güzel.)

Blue Bear'e yaklaştığımız sırada Demeter'i karşı yönden yaklaşıırken gördüm, üstünde yeni deri ceketıyla telefonuna bir şeyler yazıyor ve çok etkileyici görünüyordu.

"Merhaba Demeter!" diye onu selamladım. "Carly'yi hatırlıyosun, yeni araştırma çalışmamız?"

"Merhaba! Hoş geldin!" Demeter, Carly ile tokalaştı ve ona hafiften korkutucu bir tebessüm edince Carly'nin yutkundüğünü gördüm. Demeter, eğer onu yakından tanımiyorsanız, insanın çok çekindiği bir tip olabiliyordu. (Gerçi yüzükoyun çamura saplanmış, üstüne çuval giymiş halini gördüyseniz, size hiç koymazdı.)

Blue Bear'de üç şişe şarap sipariş edip kadehleri dağıttık, iki yüksek bar masasının etrafında toplandık. Tam Demeter, Carly'ye küçük bir hoş geldin konuşması yapsa mıydı diye içimden geçirirken ya da çok mu utandırırđk kızı derken, sokak kapısı açıldı, nefesler tutuldu ve birisi, "Alex?" dedi.

Alex?

Alex?

Nefesim daraldı, yavaşça arkama döndüm.

Oydu. Alex'ti. Üstünde buruşukça bir keten ceket vardı, saçları dağınıktı ve tıraş olmamıştı. Bakışlarını yoğun bir ifadeyle bana dikti ve içimde bir şey hop etti.

“Sadece eğlenceydi demiştin biliyorum ama,” dedi konuya direk dalarak. “Biliyorum ama...”

Başındaki dertleri def etmeye çalışır gibi kafasını sağa sola salladı. Tekrar bakışlarını kaldırdı, gözleri kapkaraydı, samimiydi, hiçbir nazlı kıvılcım, flört yoktu ve göz göze gelmemizle, hayat durdu. Sanki bir anda, o tek bakışla, söylemek istediği her şey bana vahiyle inmişti. Ancak inanamadım, inanmayı kendime yediremedim.

Ağzımızı bıçak açmadan bakışırken Alex hafifçe yalpaladı ve bir bar taburesine tutunup destek aldı.

“İyi misin?” Telaşla ona doğru birkaç adım attım.

“Birkaç gündür uyumuyorum,” dedi. “Düşünüyordum. Uçakta da uyumadım. Katie, ben her şeyi yanlış anlamışım. Çok yanlış anlamışım. Hem de her şeyi.”

Alnını ovuşturmasını sessizce bekledim. Biraz yıkılmış, biraz da çaresiz görünüyordu doğrusu.

“Kaçmaktan ve mekik dokumaktan yoruldum,” dedi birden. “Deli divane dönmekten. Sürekli dönmekten. Hiç hareketsiz olmamaktan, hiç yerimde durmamaktan...”

“Baban seni dünyaya bağlayacak sanıyordum,” dedim hassas bir sesle. “Baban senin yosunun olacak sanıyordum.”

“Yanlış yosunmuş,” dedi ve gözleri gözlerimin içine öyle bir saplandı ki, bir daha hiç ayrılmayacaktı sanki. “Yanlış yosun.” Ağzı açık bakan Cooper Clemmow personelinin farkına varmıştı. “Daha sessiz bir yere gidebilir miyiz?”

Daha sessiz bir yer aslında yoktu ama kalabalıktan birkaç metre uzaklaştık. Kalbim küt küt atıyordu; başım dönüyordu. Buradan nereye varacaktık? Bu *neydi*? Alex uçakla geri mi dönmüştü... benim için?

“Demek babanla anlaşılmadın?” dedim dikkatlice.

“Siktir et onu ve onunla yatan herkesi,” dedi Alex galeyana geleerek. “Ama o başka hikâye.” Bana seksi bir gülüş çaktı ama yüzündeki acıyı da gördüm. Son haftalarda New York’ta neler olduğunu merak ettim. Aynı anda Alex’in babasına karşı, yersiz ve mantıksız bir öfke duydum. Eğer onu kırdıysa, en ufak bir incittiyse...

“Katie, nihayet anladım. Sen ve babanın sahip olduğu şeyi istemiyorum. Ben...” Alex aniden durup gözlerini gözlerime kenetledi, “seni istiyorum.”

Birden boğazım tılandı. Duruma hâkim olduğumu sanıyordum, oysaki şu anda allak bullaktım. Yere yığılıp eriyecektim.

“Tek düşündüğüm hep sen oldun,” diye devam etti. “Sürekli. Kimse senin kadar komik değil. Ya da akıllı değil. Sen çok akıllı birisin, biliyor musun? Aynı zamanda inanılmaz sıkı bacakların var,” diye ekledi, bacaklarıma bakarak. “Yani insan üstü.”

Ağzımı açıp kapadım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. “Alex...”

“Hayır, bir dakika.” Elini havaya kaldırdı. “Lafım bitmedi. İstedğim bu ve gitmekle tam bir gerzeklik etmişim, fark etmeliydim...” Kendi lafını kesti. “Ner neyse. Sana sahip olabilir miyim bilmiyorum. O yüzden buradayım. Sormak için. Eğer hayır derssen, çekip gideceğim ama o yüzden buradayım. Sana sormak için. Aynı lafları tekrar ediyorum, değil mi?” diye ekledi, ciddileşerek. “Gerginim. Bu benim tarzım değil. Gerçekten benim tarzım değil. Geri dönmek.”

“Biliyorum,” dedim, sesim fısıltıdan ibaret. “Ben... duymuştum.”

“O yüzden, evet, gerginim ve evet, şu anda utanç içindeyim ama biliyor musun? Bu utancıma *sahip* çıkıyorum.”

Konuşmasını bitirip sus pus oldu. Bardaki herkes resmen çaktırmadan konuşmayı kesmiş, bize kulak misafiri olmaya çalışıyordu. Şöyle bir bakınca Demeter’in dinlediğini de yakaladım. Elini ağzına koymuştu, duyduklarına inanamamıştı, hatta gözleri cam gibi parlaktı.

“Utancıma sahip çıkıyorum,” diye tekrar etti Alex, dinleyicilerden bihaber. “İşte karşıdayım, Alex Astalis, sana âşığım. Buna da sahip çıkıyorum.”

Şoktan karıncalanmaya başladım. Az önce bana *âşık* olduğunu mu söyledi?

“Ancak elbette bir sürü, bir sürü sebepten ötürü iyi bir fikir olmayabilir bu,” diye devam etti ben cevap veremeden, “ve bu sebeplerin çoğunu uçakta bir kapıda yazdım, sırf kendime eziyet olsun diye.” Uçakta mide bulantısına karşı dağıtılan kâğıt torbalardan

çıkardı, üstü eciş bücüş yazılarla doluydu. “Sürekli dönüp dolaşıp geldiğim sebep şu oldu: Sen sadece eğlence arıyordun. Bana öyle dedin. Eğlence istiyordun. Bense burada böyle karşına çıktım, pek eğlenceli değil. Değil mi?” Bana doğru bir adım attı, yüzü o kadar acı içindeydi, öylesine sorularla dolu, öylesine öz be öz *Alex*’ti ki, kendimi kollarına atmamak için zor tuttum. “Öyle mi?” diye tekrar etti. “Eğlenceli mi? Bu?”

“Hayır.” Nihayet konuşmayı başardığımda gözlerim yaşarmıştı. “Eğlenceli değil. Bu... biziz. Biz her neyse. Benim de başından beri istediğim buydu. Eğlence değil. Bizdi.”

“Biz.” Alex bana doğru bir adım daha attı. “Bence gayet güzel.” Sesi biraz boğuk ve tereddütlüydü. “Bence bu kulağa çok... benim istediğim şey gibi geliyor.”

“Benim de.” Cidden, daha fazla konuşamayacaktım. Burnum tıkalıydı, boğazım kupkuruydu. Onu hiçbir zaman kalbimden söküp atmamıştım. İnsan Alex’i kalbinden nasıl sökerdi?

İçimden çılgınlar gibi konuşuyordum: *Halka açık bir yerdeyiz, ağırbaşlılığını koru...* Suratı otuz santim ötedeydi... on iki santim ötedeydi... kokusunu içine çektim, güçlü kollarının sarıldığını hissettim... ve of Tanrım, kayboldum.

Herkesin ortasında patronunuzu dudaktan öpmek protokole aykırıydı, emindim. Gerçi... şu anda o benim patronum muydu?

Sonunda ayrıldık, herkes tabii ki alenen bizi *seyrediyordu*. Kimsenin başka işi yok muydu? Barın uğultusu tekrar başlayınca Demeter’e doğru bir bakış attım, ellerini göğsünde sımsıkı birleştirip ikimize havadan öpücük yolladı, gözlerine mendille dokundu ve sanki benim iyilik perimdi.

“Katie Brenner.” Alex beni içine çeker gibi yüzümü avuçlarının içine aldı. “Katie Brenner. Burada yanı başımda sen varken, ne diye New York’a gittim?”

“Beni bırakıp gittiğine *inanamıyorum*,” dedim ceketine gömülüp.

“Bana engel olmadığına *inanamıyorum*.” Beni tekrar öptü, uzun ve derin bir öpücüktü ve kafamda, öğleden sonra işten izin alabilir miyim hesapları yapmaya başladım. Özel koşullar gereği.

Alex bana bir şarap kadehi uzattı, onun kadehine vurdum ve

tekrar göğsüne başımı koydum. İçimde bir şey gevşedi, bir makara çözüldü, gergin olduğunun bilincinde olmadığım bir şeydi. Şöyle bir listi: Oh, sonunda. Sonunda. *Sonunda*.

“Katie Brenner,” dedi Alex tekrar, sanki adımı söylemek onu mutlu ediyordu. “Bu akşam seni yemeğe çıkarmama izin ver. Seni hiç yemeğe çıkarmadım.” Eski bir evli çiftmişiz gibi kaşlarını çatı. “Nereye gitmek istersin?”

“Şu anda babam ve Biddy bende kalıyor,” dedim, biraz pişmanlıkla ama Alex neşeyle doldu.

“Daha iyi ya. Aile kavuşması. Sırf Biddy’nin yemekleri uğruna senin peşindeyim, *farkındasın* herhalde?”

“Ah, biliyorum herhalde.” Kahkaha attım. “Aptal değilim.”

“Tamam, aile yemeği, sonra bana geçeriz ve... duruma göre bakarız? Hadi özel bir yere gidelim.” Gözleri coşkuyla pırl pırl parlıyordu; üstünden yayılan mutluluğu hissettim.

“Gerçekten özel bir yer?” Dikkatlice süzdüm onu. “Ciddisin?”

“Kesinlikle.” Alex başıyla onayladı. “Gerçekten, şahiden, olağanüstü derecede özel bir yere. Gitmek istediğin herhangi bir yer var mı?”

Gitmek istediğim bir yer var mı mı?

“Bir dakika.” Çantamı karıştırdım. Çantanın en dibinde, elle yazdığım, aylar öncesinden kalma bir restoran listesi duruyordu, bunca zamandır yanımda taşıyordum.

“Bunlardan herhangi biri olur.” Parmakla gösterdim. “Şu. Ya da şu. Ya da bu. Ya da şu diğeri. Belki öteki? Yok, bu değil. Ve bu da.... hımm, emin değilim...”

Alex listeye bakakalmıştı, nutku tutulmuştu ve birdenbire çoğu kızın yemeğe çıkma teklifine böyle tepki göstermediğini fark ettim.

“Ya da herhangi bir yere,” diye düzelttim çabucak, listeyi avucumun içinde buruşturup. “Yani, gerçekten... sen seç. Eminim bir sürü harika fikrin vardır...”

“Hiçbir fikrim yok.” Sırıttı. “Uzman sensin, sen seç.”

“Ah,” dedim huzursuzca. “Ama sen şey yapmak istemez miydin, yani erkek belirlememeli mi?”

“Sen belirlemelisin, Katie.” Lafımı kesti. “Hakkını ver, tadını çıkar. Sen seçiyorsun, tamam mı? Benim güzeller güzeli Somerset kızım, sana bırakıyorum.”

Parmakuçlarımı öptü, beni tekrar kendine çekip kulağıma fısıldadı. “Patron sensin.”

TEŞEKKÜR

Kimsenin hayatı mükemmel değildir. Ama benimki bu kitabı yazmama yardım eden bir sürü kişi sayesinde, çok daha mükemmelleştirildi.

Jenny Bond ve Sarah Frampton bana şehir hayatı ve kırsal hayat arasındaki farklılıklara dair fikir ve ilham verdi. Özellikle reklamcılık, pazarlama ve markalaşma sektöründeki iş dünyasına dair uzmanlığını paylaşan Jenny'ye minnettarım.

Bu arada İngiltere'deki, Amerika'daki, dünyanın dört bir yanındaki "Kinsella ekibinin" işlerine hayranlıkla bakıyorum. Kitaplarım üstünde çok çalışan herkese çok teşekkürler ve İngiltere ve Amerika'daki ajanslarıma özel teşekkürlerimle:

LAW'dan: Araminta Whitley, Peta Nightingale, Jennifer Hunt
Inkwell'den: Kim Witherspoon, David Forrer

ILA'dan: Nicki Kennedy, Sam Edenborough, Jenny Robson,
Katherine West, Simone Smith

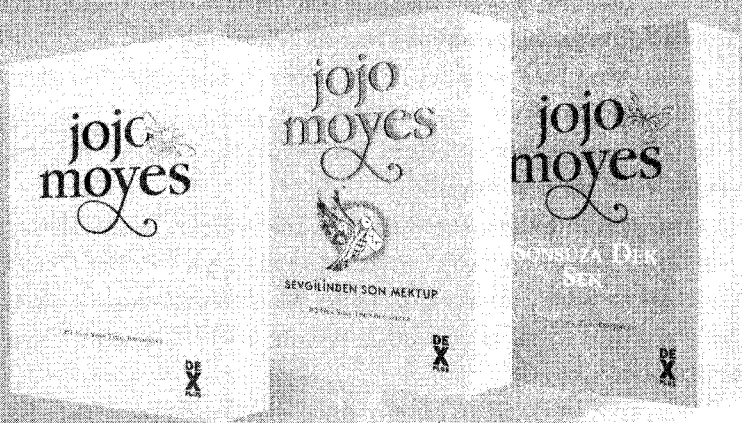
Transworld'den: Francesca Best, Bill Scott-Kerr, Larry Finlay, Claire Evans, Nicola Wright, Alice Murphy-Pyle, Becky Short, Tom Chicken ve ekibi, Giulia Giordano, Matt Watterson ve ekibi, Richard Ogle, Kate Samano, Judith Welsh, Jo Williamson, Bradley "Bradmobile" Rose.

İngiltere Penguin Random House'tan: Gina Centrello, Susan Kamil, Kara Cesare, Avidah Bashirrad, Debbie Aroff, Jess Bonet, Sanyu Dillon, Sharon Propson, Sally Marvin, Theresa Zoro, Loren Noveck.

Umarım hayatlarınız hep Instagram fotoğraflarınıza yaraşır geçer...

jojo moyes

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

DE
X
PLUS

Alışılmadık kâhraman... Alışverişsizlik serisi ile kızarmış
New York Times çubukları yazarı
Sophie Kinsella'dan yeni bir kitap! İntikam

Katie Brenner'ın mükemmel bir hayatı vardı; rüya gibi bir işi,
Londra'nın merkezinde muhteşem bir daresi ve çok havalı
Instagram fotoğrafları. Oysa gerçekler bambaşkaydı...
Gardırobunun bile sığmadığı minicik bir dairede kalıyordu,
ofisin en alt kademesinde çalışıyordu ve koyduğu Instagram
fotoğrafları ona ait değildi. Ama hayaller, onlardan
vazgeçmezsek, bir gün gerçek olurdu değil mi?
Tabii, sizin de patronunuz Demeter gibi biri değilse.
Katie bir gün işten çıkarılıp babasının çiftliğine geri döner
ve Demeter'den intikam alma planları yapmaya başlar...
A, tabii bir de Alex var ama o sürpriz!

**Hey bu arada,
mükemmel olmamanın nesi kötü ki?**

“Bu kitabın ruhu kadın dostluğu... Yaşam bilgeliğiyle, hem Kinsella
hayranlarını hem de yeni okurları kendine hayran bırakacak.”

The Washington Post

“Sophie Kinsella, kültürel yaşamımızın nabzını tutarken,
beni kahkahalara boğuyor. Kitabı çok sevdim.”

Jojo Moyes

Sen de paylaş!

#mukemmelolmayanhayatim #mynotsoperfectlife

#ask #hayaller #intikam

Serifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺28

**DE
X
PLUS**

www.dexkitap.com

[f](https://www.facebook.com/dexkitap) [t](https://www.instagram.com/dexkitap) [y](https://www.youtube.com/dexkitap) /DEXpub